hippocrates congress

23th

INTERNATIONAL HIPPOCRATES CONGRESS ON MEDICAL AND HEALTH SCIENCES

Value: St. Petersburg

4-5 September 2026

DRAFT-TASLAK

ABSTRACT BOOK
BİLDİRİ ÖZETLERİ KİTABI

EDITOR: PROF. DR. NİZAMİ DURAN

Publishing Director / Yayın Yönetmeni: Muhammet Özcan

Editors/Editörler: Prof. Dr. Nizami DURAN

ISBN: 978-625-8545-66-1

Asos Yayınevi

1st Edition / 1.baskı: September – Eylül 2026

Address / Adres: Çaydaçıra Mah. Hacı Ömer Bilginoğlu Cad. No: 67/2-4/MERKEZ/ELAZIĞ

E-Mail: asos@asosyayinlari.com

Web: www.asosyayinlari.com

İnstagram: https://www.instagram.com/asosyayinevi/

Facebook: https://www.facebook.com/asosyayinevi/

Twitter: https://twitter.com/Asosyayinevi

KURULLAR

Düzenleme Kurulu Başkanı

Prof. Dr. Nizami Duran, Hatay Mustafa Kemal Üniversitesi, Türkiye

Düzenleme Kurulu

Prof. Dr. Ahu Pakdemirli, Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Türkiye

Prof. Dr. Ellie Abdi, Montclair Üniversitesi, ABD

Prof. Dr. Ayşe Meşe, Dicle University, Türkiye

Prof. Dr. Meriç Eraslan, Akdeniz Üniversitesi, Türkiye

Doç. Dr. Tomasz Niznikowski, Jôzef Pilsudski Üniversitesi, Polonya

Bilim ve Hakem Kurulu

Prof. Dr. Ayşe Meşe, Dicle University, Türkiye

Prof. Dr. Ellie Abdi, Montclair Üniversitesi, ABD

Prof. Dr. Halit Demir, Van Yüzüncü Yil Üniversitesi, Türkiye

Prof. Dr. Hülya Çiçek, Gaziantep Üniversitesi, Türkiye

Prof. Dr. Meriç Eraslan, Akdeniz Üniversitesi, Türkiye

Prof. Dr. Parvez I. Haris, Montfort Üniversitesi, Leicester, İngiltere

Prof. Dr. Robert C. Schneider, State University of New York, ABD

Doç. Dr. Ayşegül Oğlakçı İlhan, Çankırı Karatekin Üniversitesi, Türkiye

Doç. Dr. Katibe Tuğçe Temur, Niğde Ömer Halisdemir Üniversitesi, Türkiye

Doç. Dr. Meryem Kuru Pekcan,Sağlık Bilimleri Üniversitesi Bilkent Şehir Hastanesi, Türkiye

Doç. Dr. Müjgan Gürler, Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi, Türkiye

Doç. Dr. Niler Özdemir Akkuş, Ataşehir Ağız ve Diş Sağlığı Hastanesi, Türkiye

Dr. Öğr. Üyesi Kürşat Kargün, Fırat Üniversitesi,

Dr. Öğr. Üyesi Remzi Orkun Akgün, Çankırı Karatekin Üniversitesi

Dr. Öğr. Üyesi Reza Behdari, Health Industry Research Center, West Tehran Branch,İslamic Azad Üniversitesi, Tahran, Iran

Dr. Öğr. Üyesi Rukiye Sümeyye Bakıcı, Karabük Üniversitesi

Op. Dr. Ahmet Yiğitbay - Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Tepecik Eğitim ve Araştırma Hastanesi

Öğr. Gör. Dr. Eser Çakmakçı, Aydın Adnan Menderes Üniversitesi

CONTENTS-İÇİNDEKİLER

18-35 Yaş Arası Düşük Over Rezervli İnfertil Hastalarda Sirtüin Protein Düzeyleri ve Antimüllerian Hormon Seviyesi ile İlişkisinin Değerlendirilmesi 1

5-HT3 Receptor Agonist SR-57227 Aggravates Hydrogen Peroxide (H2O2)-Induced Oxidative Damage in C6 Glioma Cell Line..... 2

A549 Akciğer Adenokarsinomu Hücrelerinde Kolşisin ve Leflunomidin Hücre Canlılığı Üzerindeki Etkilerinin Karşılaştırılması..... 3

Akciğer Kanserinde Mirna Ekspresyonunun in Silico Analizi ve Oksidatif Stres Koşulları Altında in Vitro Değerlendirilmesi 5

Amasya Sabuncuoğlu Şerefeddin Eğitim ve Araştırma Hastanesinde Klinik Örneklerden İzole Edilen Candida Auris Suşlarının Antifungal Duyarlılıklarının Değerlendirilmesi .. 6

Bipolar Bozukluğu Olan Hastalarda Shelterin Kompleks Bileşenlerinin Serum Düzeylerindeki Değişiklikler: Bir Vaka-Kontrol Çalışması 8

C6 ve HT-22 Hücrelerinde Akut Pentilentetrazol Toksisitesine Karşı Laktoferrinin Nöroprotektif Etkinliğinin İncelenmesi..... 10

Cyanidin-3-Glucoside Attenuates Doxorubicin-Induced Neurotoxicity Through Antioxidant and Neuroprotective Mechanisms 12

Erkek İnfertilitesinde Ferroptozis: Sperm Disfonksiyonunun Yeni Bir Mekanizması.... 13

Excessive Calcium Intake From Slaked Lime, Used in Chewing Areca Catechu Nuts, May Contribute Towards Higher Coronary Artery Disease and Heart Attacks in British Bangladeshis 15

Fetüslerde m. Obliquus İnferior'un İncelenmesi: Morfometri, İnnervasyon ve Anatomik Varyasyonlar 16

Glioblastomda PRMT8'in Prognostik ve İmmünolojik Rolü: Nöronal İçerik Kontrollü Çok Katmanlı Analiz..... 17

Hücresel Bağlantı Komplekslerinin Kanser ve Metastazda Rolü..... 19

Huh-7 Hepatoselüler Karsinom Hücrelerinde Kolşisin ve Leflunomidin Hücre Canlılığı Üzerindeki Zamana Bağlı Etkilerinin Karşılaştırılması..... 21

İnfliksimabın Huh-7, SW620 ve A549 Solid Tümör Hücre Hatlarında Hücre Canlılığı Üzerindeki Doğrudan Etkilerinin Karşılaştırılması 23

İnfliksimabın PC-3 Prostat Kanseri Hücrelerinde Hücre Canlılığı Üzerindeki Etkisinin İn Vitro Değerlendirilmesi..... 26

Lumbosakral Transizyonel Vertebra Anomalilerinin Kemik Mineral Yoğunluğu Ölçümü ve Fraktür Riski Değerlendirmesine Etkisi 28

MCF-7 VE MDA-MB-231 Meme Kanseri Hücrelerinde LYN-1604 Dihidroklorür Uygulaması Sonrası ATG5, ATG7 ve β -Katenin Ekspresyonlarının Analizi 30

Palmitoleik Asit (Omega-7) İndometazin Kaynaklı Gastrointestinal Hasara Karşı Koruma Sağlar: Oksidatif Stres ve Enflamasyonun Rolü..... 32

Perkütan İliosakral (S1) Vida Yerleşim Hattının Morfometrik Analizi: Yaş ve Cinsiyet ile İlişkisi..... 34

Resveratrolün Osteojenik Koşullarda İnsan Fetal Osteoblast Hücrelerinde Proliferasyon ve Hücre Göçü Üzerindeki Karşılaştırmalı Etkileri 36

Testiküler Mikroçevrede Sertoli Hücresi Kaynaklı Eksozomlar: Moleküler Kargo ve Fonksiyonel Etkiler 41

The Role of Curcumin in Modulating Autophagy in Neuroblastoma Cells..... 43

Tip 2 Diyabette Atriyal İletim Belirteçleri: Eğilim Skoru Eşleştirmeli Bir Çalışma 44

Tıp Fakültesi Öğrencilerinin Duygu Durumları İle Yeme Tutumları Arasındaki İlişki.. 46

Üçlü Negatif Meme Kanserinde İfadesi Azalan Bazı miRNA'ların Yeniden Kazandırılmasının Hücre Proliferasyonu ve Hedef Gen İfadesi Üzerine Etkilerinin Araştırılması 47

8–12 Yaş Arasındaki Okul Çocuklarında Süt ve Daimi Diş Çürüğü Deneyiminin Değerlendirilmesi 49

Akıllı Telefon ile Dijitalleştirilen Farklı Dental Ark Tiplerinin Laboratuvar Tarayıcısı ile Karşılaştırmalı Doğruluk Değerlendirmesi 51

Alveolar Segment Kırığı ve İmmatür Daimi Dişte Komplike Kron Kırığının Eş Zamanlı Yönetimi: Bir Olgu Sunumu 53

Anterior Digastrik Kas Varyasyonlarının Ultrason İle İncelenmesi: Kesitsel Bir Çalışma 54

Bilateral Mezial Eğimli Gömülü Mandibular İkinci Daimi Molarların Ramus Vidaları ile Ortodontik Uprighting Tedavisi: Vaka Sunumu 55

Çocuklarda Oral Hijyen Motivasyonuna Yönelik Youtube Videolarının Kalite ve Güvenilirlik Değerlendirmesi..... 57

Diş Hekimliği Öğrencilerinde Dental Influencer Takibi: Tutum ve Algılara Yönelik Kesitsel Bir Anket Çalışması 59

Diş Hekimliği Öğrencilerinde Uyku ve Uyanıklık Bruksizminin Algılanan Stres ve Başa Çıkma Stratejileri ile İlişkisi 61

Eklemeli Üretim Dental Overlay Restorasyonlarda Farklı Post-Polimerizasyon Yöntemlerinin Boyutsal Doğruluk Üzerine Etkisi 63

Endodonti ve Pedodontide Niti Eğe Sistemleri: Ortak İlkeler, Farklı Klinik Gereksinimler 65

Endodontide Selektif Retreatment: Konservatif Bir Yaklaşım..... 67

Europerio Sözlü Bildirilerinde Randomize Kontrollü Çalışma Özetlerinin Raporlama Kalitesi: 2018–2025 Dönemindeki Üç Kongrenin Consort Temelli Karşılaştırması..... 69

Farklı Post-Kürleme Protokollerinin 3D Baskılı Geçici Kronların Simantasyon Yüzeyi Doğruluğuna Etkisinin Üç Boyutlu Analizi 70

Fonksiyon ve Estetiğin Yeniden İnşası: İmplant Destekli Sabit Simante Tam Ağız Rehabilitasyonu – Bir Olgu Sunumu..... 72

Gömülü Mandibular İkinci Premolar Dişin Ortodontik Traksiyonu ve Anterior Çapraz Kapanışın Düzeltilmesi: Olgu Sunumu 74

İmplant Üzeri Dijital Ölçülerde Yatay Tarama Bayraklarının Kullanımı: Güncel Literatürün Değerlendirilmesi 76

Kama Lateral Kesici Dişlerde Direkt Restoratif Yaklaşım: Olgu Serisi 78

Kök Kanal Tedavisi Sonrası Persistan Ağrı: Nonodontojenik Nedenlerin Tanınması ve Ayırıcı Tanı 80

Lokal Anestezinin Komplikasyonları Üzerine Yayınlanan Çalışmaların Bibliyometrik Analizi (2020-2025) 82

Mandibular Molar Dişlerde Kırık Endodontik Aletlerin Yönetimi: Üç Olguluk Bir Vaka Serisi 84

Miyofasyal Ağrı Sendromunun Tedavisinde Oklüzal Splint Kalınlığının Bireyselleştirilmesi: Olgu Sunumu 86

Monolitik Restorasyonlar: Güncel Kanıtlar Işığında Klinik Performansın Değerlendirilmesi 88

Multiple Myelomun Maksillofasiyal Bulguları: Olgu Sunumu ve Literatür Derlemesi .. 90

Oral Mikrobiyota ve Kronik Orofasiyal Ağrı 92

Palatal Destrüksiyon ile Ortaya Çıkan Mukoepidermoid Karsinom 94

Panoramik Radyografilerde Pozisyonlama ve Teknik Hataların Prevalansı: Retrospektif Bir Çalışma 96

Periodontal ve Peri-İmplant Dokularda Fak, GRB2 ve JNK Genlerinin Ekspresyon Profilleri 98

Porselen Lamina Venerler İle Kompozit Rezin Arasındaki Tutunmada Hidroflorik Asit Solüsyonu, Silan Bağlantı Ajanı ve Tükürüğün Etkisi Konulu Tez Çalışmasının Diğer Benzer Çalışmalarla Karşılaştırılması 100

Rutin Dental Kontrol Sırasında Tesadüfen Saptanan Odontoma: Olgu Sunumu ve Literatür Derlemesi 102

Sabit Ortodontik Tedaviler ile Şeffaf Plak Tedavilerinin Eksternal Kök Rezorpsiyonu Üzerine Etkileri 104

Sosyal Medyanın Periodontal Tedavi ve Ağız Sağlığı Üzerindeki Etkisinin Değerlendirilmesi: Kesitsel Anket Çalışması 105

Yaş ve Radyografik Çürük Derinliğinin Mandibular Birinci Molar Dişlerde Pulpa Yüksekliği Oranına Etkisinin Bite-Wing Radyografilerle Değerlendirilmesi 107

Chatbotlar ve Ağız Diş Çene Cerrahisindeki Yeri 109

Fonksiyonel Süt Ürünlerinin Kardiyometabolik Sağlık Üzerindeki Potansiyel Etkileri: Güncel Yaklaşımlar ve Kanıtlar 111

Gıda Sistemlerinde Antimikrobiyal Direnç Genleri ve Metabolik Adaptasyonlar: Ortaya Çıkan Zorluklar ve Gelecek Yönelimlerine Tek Sağlık Perspektifi 113

In Vitro Evaluation of the Antioxidant Capacity and Antiproliferative Effects of Prosopis Farcta Leaf Extracts 115

Sağlık Okuryazarlığının Kanser Bilgi Yükü Üzerindeki Etkisi: Sağlık Bilimleri Öğrencileri Üzerine Kesitsel ve Tanımlayıcı Bir Çalışma 117

I Cannot See My Weight: the Silent Normalization of Body Size Perception in Adults 119

2023 Yılı Türkiye'de Yaşanan Deprem Felaketi Sonrası Ölümler ve İntiharların Epidemiyolojik Değerlendirmesi 120

65 Yaş ve Üzeri Gastrointestinal Sistem Kanamalı Hastalarda Eritrosit Transfüzyon Gereksiniminin Öngörülmesinde Başvuru Laktat, Albümin ve Üre Düzeylerinin Değeri 121

65–75 Yaş Arası Bireylerde Serum Çinko ve Selenyum Düzeylerinin Kas Gücü ile İlişkisi 123

A Rare Case of Cavernous Sinus: Third Cranial Nerve Cyst 124

Acil Servise Başvuran Hastalarda Hafta Sonu Başvurusunun Klinik Sonlanımlar Üzerine Etkisi: Güncel Literatürün Mini Derlemesi 2021–2026 125

Acil Servisten Kardiyoloji Konsültasyonu Amacıyla Sevk Edilen Hastaların Uygunluk ve Klinik Sonuçlarının Analizi 127

ACTH Uyarı Testi Sonuçlarının Değerlendirilmesi ve Bazal Kortizolün Tanıdaki Gücü 129

Adana'da Yaşayan Kadınlarda Kozmetovijilans Farkındalığı ve Kozmetik Ürünlere Bağlı Advers Etkiler: Kesitsel Bir Çalışma 131

Adolesanlarda Elektronik Sigara Kullanımı: Güncel Literatürün Anlatısal Derlemesi 133

Akut Pulmoner Emboli Hastalarında Laktat/Albümin Oranının Kötü Klinik Sonlanımı Öngörmedeki Prognostik Performansı: 50 Yaş Altı Hastalarda Retrospektif Bir Çalışma 135

Bilateral Rare Testicular Mass in a Patient With Congenital Adrenal Hyperplasia: Adrenal Rest Tissues 136

Büyük Dil Modellerinin Türkçe Psikiyatrik Vinyetlere Verdiği Yanıtlarda Normatif Dinî-Kültürel Deneyimlerin Psikopatolojiden Ayırt Edilmesi: Çok Modelli Bir Çalışma 137

Büyüme Geriliği Nedeniyle Başvuran Çocukların Antropometrik ve Laboratuvar Özelliklerinin Değerlendirilmesi 139

Cerebral Venous Thrombosis With Pulmonary Embolism in the Absence of Deep Vein Thrombosis: A Case Report 140

Çocukluk Çağı İdrar Yolu Enfeksiyonlarının Klinik ve Mikrobiyolojik Özellikleri: Üçüncü Basamak Bir Merkezden Sekiz Yıllık Retrospektif Kohort Çalışması 141

D Vitamini Mi, Prematürite Mi' Preterm Bebeklerde Erken Başlangıçlı Sepsis Riskinin Belirleyicileri 142

Dirençli Hipertansiyon Hastalarında Frontal QRS-T Açısı ve TP-E/QT Oranının Ventriküler Aritmi Riski Öngörüsündeki Yeri 144

Diyabetik Ayak Enfeksiyonlarında Majör Amputasyonla İlişkili Klinik Özellikler: Tek Merkezli Retrospektif Kohort Çalışması 146

Doksisiklin İntoleransı Olan İki Osteoartiküler Bruselloz Olgusunda Tigesiklin İçeren Rejimle Başarılı Tedavi 148

Eozinofilik Bronşektazi: Eski Bir Hastalığın Yeni Yüzü 149

Erken Evre Primer Açık Açılı Glokomda Retrobulber Hemodinamikler ve Optik Sinir Kılıf Çapı: Renkli Doppler Ultrasonografi Çalışması 151

Evde Sağlık Hizmeti Alan Hastalarda Polifarmasiye Bağlı Potansiyel İlaç Etkileşimleri ve Güvenlik Riskleri: Retrospektif Analiz 153

Göz Hastalıkları Kliniğinde Meydana Gelen Adenovirüs Salgınının Kontrol Altına Alınması İçin Olguların ve Ekipmanların Adenovirüs Pzr ile Taranması 155

Hematopoetik Kök Hücre Nakli Alıcılarında Nötropenik Ateş Döneminde PCR Tabanlı Moleküler Tanının Klasik Kan Kültürü ile Karşılaştırılması: Tek Merkez Deneyimi .. 157

Herediter Anjiyoödem Olgusunda Üç Büyük Dil Modelinin Basamaklı Klinik Yanıt Performanslarının Karşılaştırılması 158

Hipertansif Hastalarda non-HDL Kolesterol/HDL Kolesterol Oranı ile Hiperürisemi Arasındaki İlişki: Kesitsel Bir Çalışma 160

Autoimmune Pancreatitis Associated with IG G4: A Rare Case Report 162

İleri Evre Kanser Hastalarında Tanı Farkındalığının Yaşam Sonu Bakım Kararlarına Hasta Katılımı ile İlişkisi 163

İmmünsüprese Renal Transplant Alıcısında Spontan Özofagus Rüptürü: Endoskopik Tedavi ve Yoğun Bakım Yönetimi 165

İnsidental Lomber Disk Hernisi Zemininde Gözden Kaçan Anterior Spinal Arter Sendromu: Bir Olgu Sunumu 166

Isolated Oculomotor Nerve Palsy With Extensive Nerve Enhancement As a Rare Initial Manifestation of Multiple Sclerosis: A Case Report 168

Kalp ve Zihnin Kesişim Noktasında: Bipolar Bozukluk ve Şizofrenide Koroner Arter Hastalığına İlişkin Güncel Kanıtların Bibliyometrik Analizi ve Gözden Geçirilmesi ... 169

Kardiyovasküler Hastalıklar ve Kolşisin: Bibliyometrik Analiz 171

Kemoterapi ve Atezolizumab Alan Evre IV Küçük Hücreli Akciğer Kanseri Hastalarında Nötropeninin Belirlenmesi 172

Konjenital Nötropeni Ön Tanılı Olgularda Yeni Nesil Dizileme Paneli Sonuçları ve Varyant Spektrumu: Tek Merkezli Retrospektif Çalışma 173

Konvansiyonel Vasküler Erişimin Başarısız Olduğu Akut Büyük Damar Oklüzyonlarında Direkt Transkarotid Mekanik Trombektomi: Tek Merkez Deneyimi 175

Oktogenaryen ve Nonagenaryen Hastalarda ERCP Sonuçları: Tek Merkez Deneyimi 177

Over Malignitelerinin Preoperatif Karakterizasyonu ve Evrelemesinde Bilgisayarlı Tomografi ve Manyetik Rezonans Görüntülemenin Tanısal Performansı 179

Pelvise Uzanan Mide: Persistan Kusma ve Kaşeksi ile Seyreden Gastroptozis Olgusu 181

Primer Hiperparatiroidili Hastalarda Glisemik Bozukluk Sıklığı ve İlişkili Faktörler: Prediyabet, Diyabet ve Normal Gliseminin Karşılaştırılması 183

Primer Hiperparatiroidili Hastalarda Klinik, Biyokimyasal Özellikler, Cerrahi ve Medikal Tedavi Sonuçları: Tek Merkezli Retrospektif Çalışma 185

Psikolojik Flört Şiddetinde Dürtüsellik ve Duygu Düzenleme Güçlüğünün Rolü: Tıp Fakültesi Öğrencilerinde Kesitsel Bir Çalışma 187

Psöriyazis ve Psoriatik Artritte Trombosit/Lenfosit Oranı: Hastalık Aktivitesi ile İlişkisi 189

Pulmoner Oksijen Transfer Etkinliği (POTE/VYA): Koah İlişkili Grup 3 Pulmoner Hipertansiyonda Yeni Bir Fonksiyonel Belirteç 191

Sadece Anne Sütü ile Beslenen Bebeklerde Besin Proteini İlişkili Alerjik Proktokolit: Klinik Özellikler, Yönetim Yaklaşımları ve Tolerans Gelişimi 193

Sarkopeni ve Fiziksel Aktivite: SARC-F ve IPAQ Anketleri ile Geriatrik Popülasyonda Kesitsel Bir Değerlendirme 194

Seftriaksona Bağlı Tekrarlayan Aplastik Anemi: Olgu Sunumu 195

Şiddetli Hipokalemi ve Hipertansiyonun Atlanan Nedeni: Meyan Kökü Tüketimi 197

Taksanlara Bağlı Hipersensitivite Reaksiyonlarında Hızlı İlaç Desensitizasyonunun Güvenliliği ve Klinik Sonuçları 199

Tip 2 Diyabetes Mellituslu Hastalarda Diyabetik Retinopati ile Trigliserid-Glukoz İndeksi Arasındaki İlişki 201

Topical Lidocaine Spray for Treatment-Resistant Trigeminal Neuralgia Associated With Multiple Sclerosis: A Case Report 202

TSH Salgılayan Hipofiz Adenomlarının Klinik, Biyokimyasal, Radyolojik ve Histopatolojik Özellikleri: Tek Merkezli Retrospektif Kohort Çalışması 203

Türkiye'nin Uluslararası Radyasyon Onkolojisi Kongrelerindeki Bilimsel Görünürlüğü ve Bildirilerin Tam Metin Yayına Dönüşümü: 2017-2025 Döneminin Analizi 206

Zıt Tedavi Hedefleri: Diyabetik Ketoasidoz ve Akut Akciğer Ödemi Birlikteliği 208

Assessment of Optic Canal Dimensions by Age and Sex: Implications for Eye Diseases 210

Higher Exposure to Arsenic From Diet and Smoking May Explain Why British Bangladeshi Men Have the Highest Rate of Lung Cancer in England 211

Kara Kuşburnu (Rosa Pimpinellifolia) Ekstresinin Sıçanlarda Karragenan ile İndüklenen Akut İnflamasyondaki Etkilerinin Araştırılması: Histopatolojik ve İmmünohistokimyasal Bir Çalışma 212

Leishmania Enfeksiyonlarında Tanısal Bir Belirteç Olarak CD1a Ekspresyonunun Global Prevalansı: Sistematik Derleme ve Meta-Analiz 214

MCF-7 Meme Kanseri Hücrelerinde Karboplatin ve Kuersetinin Karşılaştırmalı Sitotoksisitesi: IC50 Odaklı Bir Çalışma 216

Nonspesifik Bel Ağrısı Olan ve Olmayan Bireylerde Miyofasyal Tetik Nokta Yükü ve Dağılımının Karşılaştırılması 218

Ofis Çalışanlarında Ağrı Şiddeti ile Tükenmişlik, Bilişsel Performans ve Ergonomik Risk Arasındaki İlişkinin İncelenmesi 220

Preliminary Outcomes of Tens in Unilateral and Bilateral Chronic Subjective Tinnitus 222

Resveratrolün Agresif Meme Kanseri Hücrelerinde Hepsidin/Ferroportin Aksı Üzerine Etkisi 224

Romatolojik Hastalıklarda Yorgunluk Yönetiminde Müzik Temelli Müdahalelerin Etkinliği 226

Tip 2 Diyabetik Nöropatisi Bulunan ve Ayak Ağrısı Olan Bireylerde, Fiziksel Aktivite Düzeyi ve Ağrıyla Baş Etme Stratejilerinin İlişkisinin İncelenmesi 228

Vitamin K Antagonisti Kullanan Mekanik Protez Kapaklı Aktif Kanser Hastalarında Terapötik Aralıkta Kalma Süresi ile Klinik Sonlanımların İlişkisi 230

Demir Eksikliğinin Önlenmesi ve Tedavisinde Demir Uygulamalarına Uyum: Sistematik Derleme 232

Hemşirelik Öğrencilerinin Çocukluk Çağı Obezitesine Karşı Tutum ve İnançlarını Etkileyen Faktörlerin Belirlenmesi 234

Alzheimer Hastalığında Sideritis Trojana Bitkisinin Kullanımı İçin Moleküler Docking Analizleri 235

Antiproliferative Effect of Trimipramine on SW480 and HCT-116 Human Colorectal Cancer Cell Lines 237

Centella Asiatica Sulu Ekstresi İçeren Polivinilpirolidon/Jelatin Nanolif Formülasyonlarının Hazırlanması ve in Vitro Karakterizasyonu 238

Ihlamur *(Tilia spp.)* Balı ve Polenlerinin Tıbbi Potansiyeli: Botanik Kökeni, Fitokimyasal Bileşimi ve Biyolojik Aktiviteleri 240

mTORK2/Akt/MDM2 Yolunun Metotreksat ile Oluşturulan Nefrotoksisitedeki Potansiyel Rolü 242

Obezite ve Tip 2 Diyabet Tedavisinde Kullanılan Semaglutid, Liraglutid ve Tirzepatidin Resmi Farmakovijilans Verilerindeki Nöropsikiyatrik Yan Etkileri Üzerine Bir Derleme 244

Genç Yetişkinlerde Santral Adipozite ve Antropometrik Ölçümlerin Gövde Kas Enduransı Üzerindeki İlişkisi 245

Taekwondo Sporcularında Nöromüsküler Antrenman ve Hareket Kontrolü Araştırmalarının Bilimsel Yapısı ve Evrimi: Web of Science Tabanlı Bibliyometrik ve Bilim Haritalama Analizi 247

The 4-3-3 Formation in Football: A Modern System for Increasing Ball Possession and Attacking Variety 249

The Association Between Daily Movement Patterns and Cardiovascular Health Indicators in Individuals Who Do Not Engage in Regular Exercise: the “active Day” Approach 250

Acil Servisten Kalp ve Damar Cerrahisine Yönlendirilen Konsültasyonların Değerlendirilmesi 251

Aşamalı Bilateral Karotis Endarterektomi Sonuçları 253

Bölgesel Bir Referans Merkezinde Tedavi Gerektiren Prematürite Retinopatisi: Klinik Gözlemler ve Olgu Bazlı Sonuçlar 255

Büyüyen Kafatası Kırığı (Growing Skull Fracture): 10 Aylık İnfantta Birlikte Uygulanan Mikroşirürjikal Rezeksiyon, Duraplasti ve Split Otolog Kemik Grefti İle Onarım 256

Çeyrek Yüzyıl Unutulan Üreteral Stent: Büyük Mesane Taşı ve İpsilateral Böbrek Fonksiyon Kaybı 258

Cilt Altı Endometrizisin Eksizyonel Cerrahi Prosedür İle Çıkarılması 260

Cockayne Sendromlu Pediyatrik Hastada Dental Operasyon İçin Organ Tutulumlarına Yönelik Sedasyon Stratejisi ve Zor Havayolu Yönetimi 262

Çocuklarda Deplase Olmamış Lineer Kranial Fraktürlerin Klinik Yönetimi 263

Çocukluk Çağı Şalazyonunda Çevresel Faktörlerin ve Mevsimsel Dağılımın Değerlendirilmesi 264

CVVHDF Uygulanan Yoğun Bakım Hastalarında Hemogram İndekslerinin Erken Değişimi Mortalitenin Bir Belirteci midir? Retrospektif Çalışma 266

Dejeneratif Lomber Hastalık Nedeniyle Lomber Füzyon Sonrası İyileşme Fenotipleri 267

Edinsel Gerbode Tip VSD'in Cerrahi Tedavisi: Olgu Sunumu 269

Eksternal Ventriküler Drenaj Sonrası Ani Klinik Kötüleşme: Nöroşirürjiyen Odaklı Algoritmik Yaklaşım 271

Endometriozisli Kadınların Bilgi Gereksinimleri ve Tercihleri: Kesitsel Bir Anket Çalışması 273

Femur Şaft Kırığı Sonrası İntramedüller Çivi Uygulanan ve Aseptik Kaynamama Tespit Edilen Olgularda Çivi Değişimi Olmadan Augmentasyon Plaklama Sonuçları 275

Fournier Gangreninde Hastane İçi Mortaliteyi Öngörmede Şiddet Skorları ve Başvuru Laboratuvar Göstergelerinin Ayırt Edici Performansı: On Yıllık Tek Merkez Deneyimi 277

Gastrik Adenokarsinomda Klasik Patolojik Prognostik Faktörler Nüksün Zamanlamasını Öngörebilir Mi? 279

Hepatobiliyer ve Pankreatik Cerrahi Sonrası Propofol ve Volatil Anestezi ile Cerrahi Alan Enfeksiyonu Arasındaki İlişki: Retrospektif Bir Çalışma 280

Hibrit Kondilomatöz–İnverted Morfoloji Gösteren Kondilomatöz Sinonazal Papillom: Yeni Tanımlanan Bir Schneiderian Papillom Alt Tipi 282

İzole Koroner Arter Bypass Greftleme Uygulanan Kadınlarda Derin Sternal Yara Enfeksiyonu Risk Faktörleri: Retrospektif Kohort Çalışması 284

Kalp Yetmezliğine Bağlı Plevral Efüzyonlarda Drenaj Hacminin Oksijenasyon ve Ventilasyon Üzerine Etkisi 286

Kardiyopulmoner Bypass Cerrahisi Sonrası Postoperatif 1. Yılda Optik Sinir Başı, Peripapiller Retinal Sinir Lifi ve Mikrovasküler Değişiklikler: Optik Koherens Tomografi Anjiyografi (OCT-A) Çalışması 288

Karpal Tünel Sendromu Nedeniyle Opere Olan Hastaların Ağrı, El Bilek Fonksiyonları ve Uyku Kalitesindeki Değişimin Analizi 290

Kasık Fıtığı Olan Hastalarda Kasık Ağrısı: Sıklığı, Şiddeti ve Rutin Klinik Değişkenlerle İlişkisi..... 291

Kienböck Hastalığında Parsiyel Kapitat Kısaltma ve İleri Evrelerde Vaskülarize Kemik Grefti Uzun Dönem Sonuçları El Bilek Eklemi Fonksiyonlarını İyileştirir Mi?..... 293

Kliniğimizde Ventrikülоperitoneal Şant Enfeksiyonları 295

Kolon Kanseri Nedeniyle Opere Edilen Hastalarda Abo Kan Grubunun Sağkalım Üzerine Etkisi: Retrospektif Kohort Çalışması..... 297

Konvansiyonel Lomber Aralıklardan Spinal Anestezinin Uygulanamadığı Hastalarda Ultrasonografi Yardımlı L5–S1 Hipobarik Spinal Anestezi: Beş Olguluk Bir Seri 299

Kronik Subdural Hematomda Orta Meningeal Arter Embolizasyonu: Yeni Bir Tedaviden Standart Yaklaşıma Mı?..... 300

Laparoskopik Millin Prostatektomi: İlk 20 Olgunun Perioperatif ve Erken Fonksiyonel Sonuçları 302

Larsen Sendromlu Pediatrik Hastada Servikal Omurga Hareketi Kısıtlanarak Supraglottik Havayolu ile Anestezi Yönetimi: Olgu Sunumu..... 304

LH Desteği Embriyolojik Yetkinliği Artırır Mı? Gnrh Antagonist IVF Sikluslarında Oosit Olgunlaşması ve Embriyo Gelişiminin Poseıdon Odaklı Analizi..... 305

Maligniteyi Taklit Eden Dev Over Fibroması..... 307

Mini İnsizyonla Sınırlı Kapsülektomi ve Negatif Basınçlı Yara Tedavisi Uygulanan Kronik Distal Bacak Morel–lavallée Lezyonu: Olgu Sunumu..... 309

Normal Karyotipli Fetüste Posterior Ensefalosel, Ventrikülomegali ve Serebellar Hipoplazi Birlikteliği: Prenatal Chiari Tip III Malformasyonu Şüphesi – Olgu Sunumu 310

Nükseden Beyin Metastazlarında Tekrar Cerrahi: Tek Merkezli Bir Kohortta Güvenlik ve Sağkalım Sonuçları..... 312

Pandemi Sonrası Metabolik ve Lipidomik Değişimlerin Psa Hızı İvmelenmesiyle İlişkisi: 10 Yıllık Boylamsal Analiz ve "Vasküler Prostatizm" Hipotezi 314

Panner Hastalığında Hiperbarik Oksijen Tedavisi: Sekiz Yaşındaki Bir Olgunun Radyolojik Takibi..... 316

Parsiyel Hidatiform Mol Sonrası Persistan B-HCG Yüksekliği ve Plasental Site Trofoblastik Tümör Şüphesi: Olgu Sunumu..... 318

Pediatrik Hastalarda Port Kateter Deneyimlerimiz..... 319

Pediatrik Suprakondiler Humerus Kırıklarında Güncel Tanı ve Tedavi Yaklaşımları. 320

Pediatrik Yaşta Sağ Kruriste Nüks Eden Nodüler Hidradenom 322

Perfusion Index (PI) Measured in the Brachial Plexus Blocks Performed by Ultrasonography: İnvestigation of Correlation With Block Success..... 324

Perineoplasti ve Perioperatif Hematolojik Değişiklikler: Erken Dönem Cerrahi Sonuçların Değerlendirilmesi..... 326

Plasenta Perkreata Olgularinda Anterior Segmental Uterin Rezeksiyon Sirasinda Bilateral Common Iliak Arterlerin Gecici Klemplenmesinin Intraoperatif Kan Kaybina Etkisi 328

Postoperative Evolution of Pfirrmann Grading in Lumbar Disc Herniation: A Prospective Cohort Analysis of Radiological and Clinical Outcomes 329

Postpartum Üriner Retansiyonun Beklenmedik Bir Nedeni: Mesane Taşı 330

Prolonged Intensive Care Unit Stay and Icu-Acquired Clinical Events: Associations With Reintubation, Tracheostomy, and Nosocomial Infection 332

Proseal Lma Yerleştirilmesinde Krikoid Bası ve Paratrakeal Basının Etkilerinin Karşılaştırılması: Randomize Bir Çalışma 333

Prostat Kanserinde Idh1 Mutasyonları İçin Bir İpucu Olarak Psammomatöz Kalsifikasyonların Değerlendirilmesi: Bir Morfo-Moleküler Analiz 334

Radikal Sistektomi Sonrası Postoperatif Yoğun Bakım Gereksiniminin Perioperatif Belirleyicileri: Retrospektif Bir Çalışma 336

Retrograt Intrarenal Cerrahide Fleksibil Emici Uçlu Erişim Kılıfının Taşsızlık Oranına ve Gorsel Kaliteye Olan Etkisi: Retrospektıf Bir Çalışma 338

Rüptüre Ektopik Gebelikte NLR, PLR ve SII'nin Tanısal Değeri 340

Sağ Kalp Obstrüksiyonu ile Seyreden Kardiyak Anjiyosarkom 341

Sağ Meme Koruyucu Cerrahiyle Eş Zamanlı, Aynı Cerrahi Saha Üzerinden Minimal İnvaziv Mitral Kapak Replasmanı ve Triküspit Kapak Onarımı: Nadir Bir Olgu 343

Sezaryen İçin Spinal Anestezi Sonrası Ani Bradikardi ve Geçici Asistoli: Olası Bezold–Jarisch Refleksi 345

Sleeve Gastrektomi Materyallerinde Helicobacter Pylori Pozitifliğinin İnflamasyon Şiddeti ve Lenfoid Agregatlarla İlişkisi 347

Son Beş Yılda Pnömotoraks ve Pnömomediastinum Tanılarıyla İzlenen Çocuk Hastaların Retrospektif Değerlendirilmesi: VATS Gereksinimini Belirleyen Faktörler 349

Sünnet Sırasında Kullanılan Termokoterin Sekonder Fimozis Gelişimi Üzerine Etkisi 351

Tek Taraflı Testis Torsiyonu İle Oluşturulan Bilateral Testis Hasarı Üzerine Kolşisin ve N-Asetil Sistein'in Koruyucu Etkisinin Gösterilmesi: Deneysel Rat Modeli 353

Tekrarlayan Sezaryen Doğum Sonrası Acil Histerektomiye Gidiş ve Anestezi Yönetimi: Olgu Sunumu 355

Tibia Eminentia Kırıklarının Artroskopik Fiksasyonunda İmplantsız Çift Tünel Tekniği ile Tek Tünel Kortikal Button Tekniğinin Karşılaştırılması: Ön Sonuçlar 356

Total Diz Artroplastisi Sonrası Patella Çıkığında Etiyolojiye Dayalı Tedavi Seçimi: İki Olgu Sunumu 358

Total Laparoskopik Histerektomi Sonrası Gecikmiş Vajinal Cuff İyileşmesinde Hiperbarik Oksijen Tedavisinin Başarılı Kullanımı: Olgu Sunumu 360

Unilateral Lakrimal Bez Şişliği İle Başvuran Hastada Sjögren Sendromu ve IgG4 İlişkili Hastalık Ayırıcı Tanısı 361

Yapay Zekâ ile Kalça Artroskopisi Araştırmalarının Semantik Haritalanması: Bertopic Tabanlı Bibliyometrik ve Dinamik Konu Modelleme Analizi 363

Yaşın Ötesinde: Cerrahi Olarak Tedavi Edilen Aort Darlığında Makine Öğrenmesiyle Tanımlanan Biyolojik Kırılganlık 365

Yüksek Cerrahi Riskli Hastalarda Akut Kolesistit Tedavisinde Perkütan Kolesistostominin Etkinliği ve Güvenilirliği: Retrospektif Kohort Çalışması 367

Yüksek Tibial Osteotomi Cerrahisinde Kapalı Aspiratif Dren Kullanımının Kemik Kaynamasına Etkisinin Değerlendirilmesi 369

Farelerde İntravenöz ve İntraperitoneal Uygulamanın Akut Doksorubisin Toksisitesi Üzerine Etkilerinin İncelenmesi 371

Presentation ID / Sunum No=195

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: https://orcid.org/0000-0001-7381-1101

18-35 Yaş Arası Düşük Over Rezervli İnfertil Hastalarda Sirtüin Protein Düzeyleri ve Antimüllerian Hormon Seviyesi ile İlişkisinin Değerlendirilmesi

Ma. St. Kemal Eryılmaz[1], Assoc. Prof. Dr. Didem Barlak Keti[1], Assoc. Prof. Dr. Fulya Çağlı[1]

[1]Erciyes Üniversitesi
*Corresponding author: Kemal Eryılmaz

Özet

Giriş: Düşük over rezervi (DOR), benzer yaş grubundaki kadınlara göre azalmış fertilite kapasitesi olarak tanımlanmakta ve infertilitenin giderek artan önemli bir sebebini oluşturmaktadır. Sirtüinler (SIRT), hücrenin hayatta kalması, yaşlanması, çoğalması ve apoptoz gibi birçok biyolojik süreçte inflamasyon, oksidatif stres ve mitokondriyal işlevi düzenleyen nikotinamid adenin dinükleotid (NAD) bağımlı histon deasetilaz ailesidir. Over rezervinin değerlendirilmesinde antral follikül sayısı ve serum Anti-Mülleriyan hormon (AMH) seviyesi günümüzde en güvenilir testler olarak kabul edilmektedirler. Literatürde kanda AMH ile sirtüin 1 (SIRT1) ve sirtüin 3 (SIRT3) düzeyleri arasındaki ilişkiyi doğrudan araştıran bir çalışmaya rastlanmamış olup, bu alanda önemli bir bilgi boşluğu bulunmaktadır. Amaç: Düşük over rezervli hastalarda, SIRT1 ve SIRT3 düzeylerini belirlemek ve bu proteinlerin anitimüllerian hormon ile ilişkisini değerlendirmektir. Materyal ve metod: Düşük over rezervli 50 hasta ve 30 sağlıklı gönüllü çalışmaya dahil edildi. SIRT 1, SIRT 3, düzeyleri enzyme-linked immunosorbent assay (ELISA) yöntemiyle analiz edildi. Bulgular: AMH düzeyi sağlıklı grupta 2.29±0.70, DOR grubunda 0.65±0.26 olarak tespit edildi. SIRT1 ve SIRT3 düzeyleri (3.01±1.71 ve 3.63±0.55, sırasıyla) sağlıklı grupla kıyaslandığında; DOR'lu hastalarda (2.02±0.89 ve 2.70±0.66, sırasıyla) istatistiksel olarak anlamlı düşük saptandı ($p=0.006$ ve $p<0.001$, sırasıyla). SIRT1 ile AMH düzeyleri arasında anlamlı negatif korelasyon ($p=0.032$) ve SIRT3 ile AMH düzeyleri arasında anlamlı pozitif korelasyon ($p<0.001$) gözlendi. Sonuç: SIRT1 ve SIRT3 düzeylerinin DOR'lu hastalarda azalması ve özellikle SIRT3'ün AMH ile pozitif ilişkisi, sirtuinlerin over rezervi ve DOR patofizyolojisinde rol oynayabileceğini düşündürmektedir.

Anahtar Kelimeler: Düşük Over Rezervi, Sirtuin Proteinler, İnfertilite

Presentation ID / Sunum No=226

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-8858-8248

5-HT3 Receptor Agonist SR-57227 Aggravates Hydrogen Peroxide (H2O2)-Induced Oxidative Damage in C6 Glioma Cell Line

Dr. Onur Durna[1], Assoc. Prof. Dr. Ahmet Şevki Taşkıran[1]

[1]Sivas Cumhuriyet Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Sivas, Türkiye
*Corresponding author: Onur Durna

Özet

Recent studies have shown that 5-HT3 receptor take part in oxidative stress modulation in the nervous system. However, its effect on hydrogen peroxide (H2O2)-induced oxidative damage in glial cells is still unclear. The current experiment was designed to examine the effect SR-57227, selective 5-HT3 receptor agonist, on glial damage after H2O2-induced oxidative damage in the C6 Cell Line. In the present study, C6 glioma cell line was used. Four cell groups were prepared to evaluate the effect of SR-57227 on glial cell death after H2O2-induced oxidative damage. The control group was without any treatment. Cells in the H2O2 group were treated with 400 µM H2O2 for 1 hour. Cells in the SR-57227 group were treated with various concentrations (50, 100, 200, and 400 µM/mL) of SR-57227 for 24 hours. Cells in the SR-57227 + H2O2 group were pre-treated with various concentrations (50, 100, 200, and 400 µM/mL) of SR-57227 for 24 hours and then exposed to 400 µM H2O2 for 1 hour. After completing oxidative damage induction, the cell viability was evaluated XTT assay. Total antioxidant status (TAS) and total oxidant status (TOS) were measured by colorometric commercial kits. Statistical evaluation of the data was performed by one-way ANOVA, and multiple comparisons were determined by the Tukey test. Statistical significance was defined at $P < 0.05$. SR-57227 with various concentrations significantly reduced the viability of C6 cells after H2O2-induced oxidative damage ($P < 0.01$). It also significantly decreased TAS levels and increased TOS levels in C6 cells after H2O2-induced oxidative damage ($P < 0.001$). 5-HT3 receptor agonist SR-57227 aggravates glial cell death after H2O2-induced oxidative damage in C6 cells by suppressing antioxidant system and activating oxidative stress.

Anahtar Kelimeler: 5-HT3 Receptor, SR-57227, Oxidative Damage, Hydrogen Peroxide, C6 Cell Line

Presentation ID / Sunum No=228

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-6713-5888

A549 Akciğer Adenokarsinomu Hücrelerinde Kolşisin ve Leflunomidin Hücre Canlılığı Üzerindeki Etkilerinin Karşılaştırılması

Dr. Mert Ataş[1], Ph.d. Cand. Tuğba Yıldız Asdemir[2]

[1]Sivas Numune Hastanesi
[2]Sivas Cumhuriyet Üniversitesi

Özet

Akciğer kanseri, kansere bağlı ölümlerin başlıca nedenlerinden biridir ve küçük hücreli dışı akciğer kanseri olguların büyük kısmını oluşturur. Mevcut ilaçların antineoplastik potansiyelinin araştırılması yeni tedavi seçenekleri açısından önemlidir. Kolşisin mikrotübül polimerizasyonunu etkileyen antimitotik bir ajan iken, leflunomid başta dihidroorotat dehidrogenaz inhibisyonu olmak üzere hücresel metabolizma ve proliferasyon üzerinde etkilidir. Bu çalışmada kolşisin ve leflunomidin A549 insan akciğer adenokarsinomu hücrelerinin canlılığı üzerindeki etkileri 24 ve 48 saatlik uygulamalar sonrası XTT yöntemiyle değerlendirildi. A549 hücreleri 96 kuyucuklu plakalara ekildi; kolşisin 15,6–250 nM, leflunomid 15,6–250 µM konsantrasyonlarında uygulandı ve 24–48 saat inkübe edildi. Kontrol grubu canlılığı %100 kabul edilerek canlılık yüzdeleri hesaplandı. Üç tekrarlı deneyler ortalama±SEM olarak ifade edildi; gruplar tek yönlü ANOVA ve Tukey testiyle karşılaştırıldı ($p<0,05$ anlamlı). Kolşisinin 24 saatlik uygulamasında hücre canlılığı %96,57–100,41 aralığında bulundu ve gruplar arasında fark saptanmadı ($p=0,688$). Kırk sekiz saatlik uygulamada canlılık %94,57–100,45 aralığındaydı ve fark anlamlı değildi ($p=0,312$). Leflunomidin 24 saatlik uygulamasında canlılık %91,50–98,40 aralığında bulundu; anlamlı fark yoktu ($p=0,912$). Kırk sekiz saatlik uygulamada canlılık %67,38–91,54 aralığındaydı ve genel fark anlamlıydı ($p=0,017$). Tukey analizinde yalnızca 125 µM leflunomid grubunda canlılığın kontrole göre anlamlı azaldığı görüldü ($p=0,008$). Her iki ajanda da ortalama canlılık %50'nin altına düşmediğinden IC_{50} belirlenemedi. Sonuç olarak kolşisin, test edilen 15,6–250 nM aralığında ve 24–48 saatlik uygulamalarda A549 hücre canlılığında anlamlı değişiklik oluşturmadı. Leflunomidin 24 saatlik uygulamasında anlamlı etki görülmezken, 48 saatlik uygulamada özellikle 125 µM'de canlılıkta yaklaşık %33 anlamlı azalma saptandı. Ancak 250 µM dahil diğer konsantrasyonlarda aynı etkinin görülmemesi nedeniyle düzenli bir konsantrasyon-yanıt ilişkisi ortaya konulamadı. Bulgular, leflunomidin A549 hücrelerindeki etkisinin konsantrasyon ve maruziyet süresine bağlı değişebileceğini düşündürmekte, ancak doğrulanması için ek hücresel ve moleküler çalışmalar gerekmektedir.

Anahtar Kelimeler: A549, Akciğer Adenokarsinomu, Kolşisin, Leflunomid, XTT, Hücre Canlılığı

Comparison of the Effects of Colchicine and Leflunomide On Cell Viability in A549 Lung Adenocarcinoma Cells

Abstract

Lung cancer is one of the leading causes of cancer-related death, with non-small cell lung cancer accounting for most cases. Investigating the antineoplastic potential of existing drugs is important for developing new treatments. Colchicine is an antimitotic agent affecting microtubule polymerization, whereas leflunomide acts on cellular metabolism and proliferation mainly through dihydroorotate dehydrogenase inhibition. This study evaluated the effects of colchicine and leflunomide on A549 human lung adenocarcinoma cell viability using the XTT method after 24- and 48-hour treatments. A549 cells were seeded into 96-well plates; colchicine was applied at 15.6–250 nM and leflunomide at 15.6–250 µM, then incubated for 24 and 48 hours. Control viability was accepted as 100%, and viability percentages were calculated accordingly. Experiments were performed in triplicate and expressed as mean±SEM; groups were compared using one-way ANOVA and the Tukey test ($p<0.05$ significant). After 24-hour colchicine treatment, viability ranged from 96.57–100.41%, with no difference between groups ($p=0.688$). After 48 hours, viability ranged from 94.57–100.45% ($p=0.312$). After 24-hour leflunomide treatment, viability ranged from 91.50–98.40% ($p=0.912$). After 48 hours, viability ranged from 67.38–91.54%, and the overall difference was significant ($p=0.017$). Only the 125 µM leflunomide group showed a significant reduction versus control ($p=0.008$). Since mean viability did not fall below 50% for either agent, an IC_{50} value could not be determined. In conclusion, colchicine produced no significant change in A549 viability across 15.6–250 nM at 24–48 hours. Leflunomide showed no effect at 24 hours, whereas at 48 hours a significant reduction of approximately 33% occurred, particularly at 125 µM. However, since this effect was not seen at other concentrations including 250 µM, a consistent concentration–response relationship could not be established. These findings suggest leflunomide's effect may vary with concentration and exposure duration, but additional cellular and molecular studies are needed for confirmation.

Keywords: A549, Lung Adenocarcinoma, Colchicine, Leflunomide, XTT, Cell Viability

Presentation ID / Sunum No=133

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0009-7990-9519

Akciğer Kanserinde Mirna Ekspresyonunun in Silico Analizi ve Oksidatif Stres Koşulları Altında in Vitro Değerlendirilmesi

Ma. St. Şeyma Aydın[1], Ph.c. Canc. Şeyma Özgür[1], Assoc. Prof. Dr. Çiğdem Çiçek[2], Assoc. Prof. Dr. Pelin Telkoparan Akıllılar[3]

[1]Gazi Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Enstitüsü, Tıbbi Biyoloji ve Genetik ABD, Ankara, Türkiye
[2]Yüksek İhtisas Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Tıbbi Biyokimya ABD, Ankara, Türkiye
[3]Gazi Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Tıbbi Biyoloji ABD, Ankara, Türkiye
*Corresponding author: Şeyma AYDIN

Özet

Dünyada ve Türkiye'de önde gelen kanser nedenlerinden olan akciğer kanserinde miRNA'ların düzensizleşmesi, bu moleküllerin tanı ve prognoz açısından önemli olduğunu göstermektedir. Oksidatif stresin artması akciğer karsinogenezinde rol alan önemli bir faktördür. Bu çalışmada, akciğer kanserinde miRNA'ların oksidatif stresle ilişkisi in silico ve in vitro deneylerle değerlendirildi. GEO veri tabanındaki akciğer kanseri doku ve serum miRNA veri setlerin GEO2R ile analiz edilerek $p<0,05$, $|\log2FC| \geq 1,2$ kriterlerini karşılayan ortak miRNA'lar belirlendi (GSE112264, GSE113740, GSE169587, GSE135918). NRF2/oksidatif stres ile ilişkili miR-34a-5p, miR-125b-5p ve miR-126-3p ile miRPath aracılığıyla tahmin edilen E2F3, MCL1, CTNNB1 ve IGF2BP1 çalışmaya dahil edildi. A549 ve BEAS-2B hücrelerinde NRF2 sinyal yolağı sülforafan (SFN) ile aktive edilirken, NRF2 ekspresyonu siRNA ile baskılandı. Oksidatif stres düzeyi, HO-1, NQO1 ifadelerinin yanı sıra toplam antioksidan kapasite (T-AOC), süperoksit dismutaz (SOD) ve malondialdehit (MDA) düzeyleri üzerinden değerlendirildi. A549 hücrelerinde SFN uygulaması sonucunda NRF2, HO-1, NQO1 ifadelerindeki artış anlamlı değildi. Transfeksiyon grubunda NRF2 ifadesi anlamlı olarak azalırken ($p=0.039$) HO-1 ve NQO1 ifadelerinde NRF2'ye benzer bir azalma gözlendi, ancak istatistiksel anlamlılığa ulaşmadı. Biyokimyasal analizlerde A549 hücrelerinde SFN uygulaması sonrası MDA düzeyi yaklaşık iki kat artarken ($p<0.05$) siRNA grubunda MDA düzeyinde anlamlı bir değişiklik saptanmadı. MCL1 ifadesi RT-qPCR analiz sonuçlarına göre anlamlı bir şekilde artarken ($p=0,048$) diğer hedef genlerde anlamlı bir değişiklik saptanmadı. Sonuçlarımız, seçtiğimiz miRNA'ların A549 ve BEAS-2B hücreleri arasında farklı ifade profili göstermesine karşın, NRF2 ve oksidatif stres modülasyonuna bağlı anlamlı bir değişiklik göstermemesi, bu miRNA ve hedef genlerin farklı düzenleyici mekanizmalarla birlikte değerlendirilmesi gerektiğini düşündürmektedir. Bu çalışmanın çıktıları Gazi Üniversitesi Sağlık Bilimleri Enstitüsü Tıbbi Biyoloji ve Genetik Anabilim Dalı'nda yürütülen Şeyma Aydın'ın yüksek lisans tez çalışmasında üretilmiş ve Gazi Üniversitesi Bilimsel Araştırma Projeleri Koordinasyon Birimi tarafından TYL-2026-10965 numaralı proje kapsamında mali olarak desteklenmiştir.

Anahtar Kelimeler: Akciğer Kanseri, in Silico Analiz, miRNA, Oksidatif Stres

Presentation ID / Sunum No=91

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0007-7697-9613

Amasya Sabuncuoğlu Şerefeddin Eğitim ve Araştırma Hastanesinde Klinik Örneklerden İzole Edilen Candida Auris Suşlarının Antifungal Duyarlılıklarının Değerlendirilmesi

Asst. Prof. Dr. Sultan Gamze Ceylan[1], Prof.Dr. Fikriye Milletli Sezgin[1]

[1]Amasya Üniversitesi Tıp Fakültesi

Özet

Candida auris, çoklu antifungal direnç geliştirebilme kapasitesi, sağlık kuruluşlarında kolayca yayılabilmesi ve yüksek mortalite oranlarıyla seyreden enfeksiyonlara yol açabilmesi nedeniyle küresel halk sağlığı açısından önemli bir tehdit oluşturan, yeni ortaya çıkan bir maya türüdür. C. auris enfeksiyonlarında mortalite oranları %30–60 arasında değişmektedir. Bu çalışmada, Amasya Sabuncuoğlu Şerefeddin Eğitim ve Araştırma Hastanesi yoğun bakım ünitesinde Ocak–Şubat 2026 döneminde ilk kez izole edilen iki Candida auris (C. auris) suşunun antifungal duyarlılık profilleri ve uygulanan enfeksiyon kontrol önlemleri değerlendirilmiştir. Hastanede izlenen iki ayrı hastanın idrar ve trakeal aspirat örneklerinden izole edilen maya kolonileri, MALDI-TOF MS sistemiyle C. auris olarak tanımlanmış; antifungal duyarlılık testleri ise VITEK® 2 otomatize sıvı mikrodilüsyon yöntemi kullanılarak gerçekleştirilmiştir. Minimum inhibitör konsantrasyonu (MİK) sonuçları CDC'nin C. auris için önerdiği geçici sınır değerlere göre yorumlanmıştır. Değerlendirme sonucunda her iki izolatın da flukonazole (MİK ≥64 µg/mL) ve amfoterisin B'ye (MİK ≥8 µg/mL) dirençli; ekinokandin grubu ajanlar olan kaspofungin (MİK: 0,25 µg/mL) ve mikafungine (MİK: 0,12 µg/mL) ise duyarlı olduğu tespit edilmiştir. C.auris olgularının saptanması üzerine hemen panik bildirim yapılmış, hastalar tek kişilik odalarda izole edilerek temas önlemleri uygulanmış, çevresel dezenfeksiyon süreçleri yürütülmüş ve sağlık personeli bilgilendirilmiştir. C. auris enfeksiyonlarında ampirik tedavinin düzenlenmesi ve salgınların önlenmesi için yerel direnç paternlerinin takibi ile temas önlemlerinin ve dezenfeksiyon prosedürlerinin eksiksiz uygulanması kritik önem taşımaktadır.

Anahtar Kelimeler: Candida Auris, Antifungal Direnç

Evaluation of Antifungal Susceptibility of Candida Auris Strains Isolated From Clinical Samples At Amasya Sabuncuoğlu Şerefeddin Training and Research Hospital

Abstract

Candida auris is an emerging fungal pathogen that poses a major threat to global public health owing to its propensity for multidrug resistance, high transmissibility within healthcare settings, and capacity to cause infections associated with substantial mortality rates. Mortality rates in C. auris infections range from 30% to 60%. In this study, we evaluated the antifungal susceptibility profiles and infection control

measures associated with two Candida auris (C. auris) strains isolated for the first time in the intensive care unit of Amasya Sabuncuoğlu Şerefeddin Training and Research Hospital during the period of January–February 2026. Yeast colonies recovered from urine and tracheal aspirate specimens of two distinct hospitalized patients were identified as C. auris by MALDI-TOF MS; antifungal susceptibility testing was conducted using the VITEK® 2 automated broth microdilution system. Minimum inhibitory concentration (MIC) values were interpreted in accordance with the CDC's tentative C. auris breakpoint criteria. Phenotypic evaluation revealed that both isolates were resistant to fluconazole (MIC ≥ 64 µg/mL) and amphotericin B (MIC ≥ 8 µg/mL), yet remained susceptible to the echinocandins, caspofungin (MIC: 0.25 µg/mL) and micafungin (MIC: 0.12 µg/mL). Following the identification of C. auris, critical value notifications were immediately issued, patients were placed in single-room isolation under strict contact precautions, environmental decontamination protocols were implemented, and healthcare personnel were duly briefed. Continuous monitoring of local antimicrobial resistance patterns, coupled with rigorous adherence to contact precautions and disinfection procedures, is imperative for tailoring empirical therapy and preventing hospital outbreaks of C. auris infections.

Keywords: Candida Auris, Antifungal Resistance

Presentation ID / Sunum No=194

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-8968-4044

Bipolar Bozukluğu Olan Hastalarda Shelterin Kompleks Bileşenlerinin Serum Düzeylerindeki Değişiklikler: Bir Vaka-Kontrol Çalışması

Assoc. Prof. Serpil Erşan[1], Assoc. Prof. Aydın Kurt[1]

[1]Nigde Omer Halisdemir University

Özet

Arka plan: Bipolar bozukluk (BD), hızlanmış biyolojik yaşlanma ve değişmiş telomer homeostazı ile ilişkilendirilmiştir. Shelterin kompleksi, telomer koruması ve düzenlenmesi için gereklidir; ancak, BD'de bireysel shelterin bileşenlerinin dolaşımdaki düzeyleri nadiren araştırılmıştır. Bu çalışma, BD hastalarında telomer koruma 1 (POT1), telomerik tekrar bağlayıcı faktör 1 (TRF1), telomerik tekrar bağlayıcı faktör 2 (TRF2), TRF1 etkileşimli nükleer faktör 2 (TIN2) ve telomer koruma proteini 1 (TPP1) serum düzeylerini değerlendirmeyi amaçlamıştır. Yöntemler: Bu vaka-kontrol çalışması, yaş ve cinsiyet dağılımları karşılaştırılabilir 30 BD hastası ve 30 sağlıklı kontrol grubunu içermiştir. POT1, TRF1, TRF2, TIN2 ve TPP1 serum düzeyleri, enzim bağlantılı immünosorbent testi (ELISA) kullanılarak ölçülmüştür. Gruplar arası karşılaştırmalar, veri dağılımına göre bağımsız örneklem t-testi veya Mann-Whitney U testi kullanılarak yapılmıştır. Sonuçlar: Serum POT1, TRF1 ve TRF2 düzeyleri, BD hastalarında sağlıklı kontrollere göre anlamlı derecede daha düşüktü (tüm $p<0.001$). Buna karşılık, serum TPP1 düzeyleri BD grubunda anlamlı derecede daha yüksekti ($p<0.001$). TIN2 düzeyleri BD hastalarında daha düşük olmasına rağmen, fark istatistiksel olarak anlamlı değildi ($p=0.089$). Yaş ile ölçülen shelterin proteinleri arasında anlamlı bir ilişki gözlenmedi. Sonuçlar: BD hastalarında, dolaşımdaki shelterin profilinde, daha düşük POT1, TRF1 ve TRF2 düzeyleri ve daha yüksek TPP1 düzeyleri ile karakterize edilen, belirgin, bileşene özgü bir değişiklik gözlendi. Bu bulgular, shelterin proteinlerinde tek tip bir azalmayı göstermek yerine, BD'de telomer homeostazında yer alan bireysel bileşenlerin düzenlenmesinde bir değişikliğe işaret etmektedir. Bulgular, BD ile ilişkili değişmiş hücresel yaşlanma biyolojisinde shelterin ile ilgili mekanizmaların rolüne dair öncü kanıtlar sunmaktadır. Bu değişikliklerin biyolojik ve klinik önemini açıklığa kavuşturmak için telomer uzunluğunun ve telomeraz aktivitesinin doğrudan ölçümlerini içeren daha büyük çalışmalara ihtiyaç duyulmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Bipolar Bozukluk; Shelterin Kompleksi; POT1; TRF1; TRF2; TIN2; TPP1; Telomer Homeostazı

Altered Serum Levels of Shelterin Complex Components in Patients With Bipolar Disorder: A Case-Control Study

Abstract

Background: Bipolar disorder (BD) has been associated with accelerated biological aging and altered telomere homeostasis. The shelterin complex is essential for telomere protection and regulation; however, circulating levels of individual shelterin components have been scarcely investigated in BD. This study aimed to evaluate serum levels of protection of telomeres 1 (POT1), telomeric repeat-binding factor 1 (TRF1), telomeric repeat-binding factor 2 (TRF2), TRF1-interacting nuclear factor 2 (TIN2), and telomere protection protein 1 (TPP1) in patients with BD. Methods: This case-control study included 30 patients with BD and 30 healthy controls with comparable age and sex distributions. Serum levels of POT1, TRF1, TRF2, TIN2, and TPP1 were measured using enzyme-linked immunosorbent assay (ELISA). Between-group comparisons were performed using the independent-samples t-test or Mann–Whitney U test according to data distribution. Results: Serum POT1, TRF1, and TRF2 levels were significantly lower in patients with BD than in healthy controls (all $p<0.001$). In contrast, serum TPP1 levels were significantly higher in the BD group ($p<0.001$). Although TIN2 levels were lower in patients with BD, the difference did not reach statistical significance ($p=0.089$). No significant associations were observed between age and the measured shelterin proteins. Conclusions: Patients with BD exhibited a distinct, component-specific alteration in the circulating shelterin profile, characterized by lower POT1, TRF1, and TRF2 levels and higher TPP1 levels. Rather than indicating a uniform reduction in shelterin proteins, these findings suggest altered regulation of individual components involved in telomere homeostasis in BD. The findings provide preliminary evidence for the involvement of shelterin-related mechanisms in the altered cellular aging biology associated with BD. Larger studies incorporating direct measurements of telomere length and telomerase activity are warranted to clarify the biological and clinical significance of these alterations.

Keywords: Bipolar Disorder; Shelterin Complex; POT1; TRF1; TRF2; TIN2; TPP1; Telomere Homeostasis

Presentation ID / Sunum No=40

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: orcid.org/0000-0002-7053-8143

C6 ve HT-22 Hücrelerinde Akut Pentilentetrazol Toksisitesine Karşı Laktoferrinin Nöroprotektif Etkinliğinin İncelenmesi

Ph.c. Rukiye Menemencioğlu[1], Asst. Prof. Dr. Ayşegül Öztürk[2], Ph.c. Onur Durna[2], Assoc. Prof. Dr. Ahmet Şevki Taşkıran[2]

[1]Sivas Numune Hastanesi
[2]Sivas Cumhuriyet Üniversitesi
*Corresponding author: Rukiye MENEMENCİOĞLU

Özet

Pentilentetrazol (PTZ), deneysel epilepsi modellerinde nöronal hasar ve hücresel toksisite oluşturmak amacıyla yaygın olarak kullanılan kimyasal bir ajandır. Bu çalışmada, laktoferrinin C6 glioma ve HT-22 hipokampal nöronal hücre hatlarında akut PTZ toksisitesine karşı olası nöroprotektif etkinliğinin araştırılması amaçlandı. C6 ve HT-22 hücreleri, 96 kuyucuklu plakalara kuyucuk başına 10.000 hücre olacak şekilde ekildi. Hücreler kontrol, PTZ, laktoferrin+PTZ ve laktoferrin olmak üzere dört gruba ayrıldı. Laktoferrin, her iki hücre hattına 0,5, 1, 2 ve 4 mM konsantrasyonlarında uygulandı. Bir saatlik ön inkübasyonun ardından PTZ ve laktoferrin+PTZ gruplarına 60 mM PTZ uygulanarak hücreler 2 saat inkübe edildi. İnkübasyon sonunda ilaç içeren besiyerleri uzaklaştırıldı ve hücre canlılığı XTT yöntemiyle değerlendirildi. XTT karışımıyla 4 saatlik inkübasyon sonrasında absorbans değerleri 450 nm dalga boyunda mikroplaka okuyucuda ölçüldü. İstatistiksel anlamlılık düzeyi $p<0,05$ olarak kabul edildi. Laktoferrin uygulaması, test edilen konsantrasyonlarda kontrol grubuna kıyasla C6 ve HT-22 hücrelerinin canlılığında anlamlı bir değişikliğe neden olmadı. PTZ uygulaması ise her iki hücre hattında da hücre canlılığını anlamlı düzeyde azalttı ($p<0,001$). Laktoferrin+PTZ grubunda hücre canlılığı kontrol grubuna göre anlamlı derecede düşük bulunmasına rağmen ($p<0,001$), PTZ grubuyla karşılaştırıldığında anlamlı bir farklılık saptanmadı. Sonuç olarak laktoferrin, incelenen konsantrasyon ve uygulama koşullarında C6 ve HT-22 hücrelerinde akut PTZ kaynaklı toksisiteye karşı koruyucu etki göstermemiştir.

Anahtar Kelimeler: C6 Hücreleri, HT-22 Hücreleri, Hücre Canlılığı, Laktoferrin, Pentilentetrazol

Investigation of the Neuroprotective Effect of Lactoferrin Against Acute Pentylenetetrazole Toxicity in C6 and HT-22 Cells

Abstract

Pentylenetetrazole (PTZ) is a chemical agent widely used to induce neuronal damage and cellular toxicity in experimental epilepsy models. This study aimed to investigate the potential neuroprotective

effect of lactoferrin against acute PTZ-induced toxicity in C6 glioma and HT-22 hippocampal neuronal cell lines. C6 and HT-22 cells were seeded in 96-well plates at a density of 10,000 cells per well. The cells were divided into four groups: control, PTZ, lactoferrin+PTZ, and lactoferrin. Lactoferrin was administered to both cell lines at concentrations of 0.5, 1, 2, and 4 mM. After 1 hour of pretreatment, 60 mM PTZ was applied to the PTZ and lactoferrin+PTZ groups, and the cells were incubated for 2 hours. At the end of the incubation period, the drug-containing media were removed, and cell viability was evaluated using the XTT assay. Following a 4-hour incubation with the XTT reaction mixture, absorbance was measured at 450 nm using a microplate reader. A p-value of <0.05 was considered statistically significant. Lactoferrin treatment did not significantly alter cell viability in either C6 or HT-22 cells compared with the control group at the tested concentrations. PTZ treatment significantly reduced cell viability in both cell lines ($p<0.001$). Although cell viability in the lactoferrin+PTZ group was significantly lower than that in the control group ($p<0.001$), no significant difference was observed compared with the PTZ group. In conclusion, lactoferrin did not exert a protective effect against acute PTZ-induced toxicity in C6 and HT-22 cells under the tested concentrations and experimental conditions.

Keywords: C6 Cells, HT-22 Cells, Cell Viability, Lactoferrin, Pentylenetetrazole

Presentation ID / Sunum No=32

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-8257-8639

Cyanidin-3-Glucoside Attenuates Doxorubicin-Induced Neurotoxicity Through Antioxidant and Neuroprotective Mechanisms

Asst. Prof. Dr. Tuğba Bal Taştan[1]

[1]Erzincan Binali Yıldırım Üniveristesi Tıp Fakültesi
*Corresponding author: Tuğba BAL TAŞTAN

Özet

Background: Doxorubicin (DOX) is an effective chemotherapeutic agent whose clinical use is limited by neurotoxicity associated with oxidative stress and neuronal damage. Cyanidin-3-glucoside (C3G), a natural anthocyanin, possesses potent antioxidant and neuroprotective properties. This study investigated the protective effects of C3G against DOX-induced brain injury in rats. Materials and Methods: Twenty-eight male Wistar albino rats were randomly assigned to four groups (n = 7): Control, C3G, DOX, and DOX+C3G. DOX (2 mg/kg, i.p.) was administered on days 1, 8, 15, and 21, while C3G (30 mg/kg/day) was given orally for 25 days. Brain MDA, GSH, and SOD levels were measured to evaluate oxidative stress. Histopathological changes in the cerebral cortex and hippocampal CA1/CA2 and CA3 regions were assessed using hematoxylin-eosin staining, and the expression of BDNF, ERK1/2, and CREB was evaluated immunohistochemically. Statistical significance was accepted at $p < 0.05$. Results: DOX significantly increased MDA levels and decreased GSH and SOD activities compared with the control group. C3G treatment significantly reduced oxidative stress and improved antioxidant status. Histopathological analysis showed severe neuronal degeneration and pyknosis in the DOX group, whereas these lesions were markedly attenuated by C3G. In addition, C3G restored the reduced immunoreactivity of BDNF, ERK1/2, and CREB observed after DOX administration. Conclusion: C3G protected against DOX-induced brain injury by reducing oxidative stress, preserving antioxidant defenses, alleviating neuronal damage, and restoring neuroprotective signaling. These findings suggest that C3G may be a promising adjunctive strategy for preventing doxorubicin-associated neurotoxicity.

Anahtar Kelimeler: Cyanidin-3-Glucoside, Doxorubicin, Neurotoxicity, Oxidative Stress, BDNF, ERK1/2, CREB.

Presentation ID / Sunum No=58

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-2923-5869

Erkek İnfertilitesinde Ferroptozis: Sperm Disfonksiyonunun Yeni Bir Mekanizması

Asst. Prof. Dr. Oya Korkmaz[1]

[1]Malatya Turgut Özal Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Histoloji ve Embriyoloji Ana Bilim Dalı

Özet

Erkek infertilitesi, oksidatif stres, mitokondriyal disfonksiyon ve sperm membran bütünlüğündeki bozulmanın önemli rol oynadığı multifaktöriyel bir üreme bozukluğudur. Demire bağımlı lipid peroksidasyonu tarafından tetiklenen düzenlenmiş bir hücre ölümü biçimi olan ferroptozis, son yıllarda erkek üreme disfonksiyonuna katkıda bulunabilecek potansiyel bir mekanizma olarak öne çıkmıştır. Apoptoz ve diğer düzenlenmiş hücre ölümü biçimlerinden farklı olarak ferroptozis; demir homeostazının bozulması, glutatyon düzeylerinin azalması, glutatyon peroksidaz 4 (GPX4) aktivitesinin düşmesi ve lipid peroksitlerin aşırı birikimi ile karakterizedir. Spermatozoalar, plazma membranlarının çoklu doymamış yağ asitleri bakımından zengin olması ve sitoplazmik antioksidan kapasitelerinin sınırlı olması nedeniyle ferroptozis ile ilişkili hasara özellikle duyarlı olabilir. Sistem Xc^-/glutatyon/GPX4 eksenindeki düzensizlik, artmış hücre içi demir varlığı ve reaktif oksijen türlerinin üretimi ile birlikte membran lipid peroksidasyonunu, mitokondriyal disfonksiyonu, sperm motilitesinde bozulmayı ve fertilizasyon kapasitesinin kaybını destekleyebilir. Güncel deneysel kanıtlar ayrıca ferroptozisin varikosel, metabolik bozukluklar, çevresel toksik maddelere maruziyet ve tedaviye bağlı gonadotoksisite gibi durumlarla ilişkili testiküler hasar ve bozulmuş spermatogenezde rol oynayabileceğini göstermektedir. Demir metabolizmasının düzenlenmesi, GPX4 bağımlı antioksidan savunmanın güçlendirilmesi veya lipid peroksidasyonunun inhibisyonu yoluyla ferroptotik yolakların hedeflenmesi, erkek üreme fonksiyonunun korunmasında umut vadeden bir yaklaşım olabilir. Bununla birlikte, insan spermatozoalarında ferroptozise ilişkin doğrudan kanıtlar halen sınırlıdır. Bu nedenle, ferroptozisin erkek infertilitesindeki katkısını ve potansiyel bir terapötik hedef olarak önemini ortaya koymak için ileri mekanistik ve klinik çalışmalara ihtiyaç vardır.

Anahtar Kelimeler: GPX4; Lipid Peroksidasyonu; Oksidatif Stres; Spermatogenez; Demir Metabolizması

Ferroptosis in Male Infertility: An Emerging Mechanism of Sperm Dysfunction

Abstract

Male infertility is a multifactorial reproductive disorder in which oxidative stress, mitochondrial dysfunction, and impaired sperm membrane integrity play central roles. Ferroptosis, a regulated form of cell death driven by iron-dependent lipid peroxidation, has recently emerged as a potential mechanism

contributing to male reproductive dysfunction. Unlike apoptosis and other forms of regulated cell death, ferroptosis is characterized by disrupted iron homeostasis, depletion of glutathione, reduced activity of glutathione peroxidase 4 (GPX4), and excessive accumulation of lipid peroxides. Spermatozoa may be particularly susceptible to ferroptosis-associated damage because their plasma membranes are enriched in polyunsaturated fatty acids and their cytoplasmic antioxidant capacity is limited. Dysregulation of the system Xc^-/glutathione/GPX4 axis, together with increased intracellular iron availability and reactive oxygen species generation, may promote membrane lipid peroxidation, mitochondrial dysfunction, impaired sperm motility, and loss of fertilization competence. Emerging experimental evidence also implicates ferroptosis in testicular injury and impaired spermatogenesis associated with conditions such as varicocele, metabolic disturbances, environmental toxicant exposure, and treatment-related gonadotoxicity. Targeting ferroptotic pathways through modulation of iron metabolism, enhancement of GPX4-dependent antioxidant defense, or inhibition of lipid peroxidation may therefore represent a promising strategy for preserving male reproductive function. However, direct evidence of ferroptosis in human spermatozoa remains limited, highlighting the need for further mechanistic and clinical studies to determine its contribution to male infertility and its potential as a therapeutic target.

Keywords: GPX4; Lipid Peroxidation; Oxidative Stress; Spermatogenesis; Iron Metabolism

Presentation ID / Sunum No=165

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-4071-3553

Excessive Calcium Intake From Slaked Lime, Used in Chewing Areca Catechu Nuts, May Contribute Towards Higher Coronary Artery Disease and Heart Attacks in British Bangladeshis

Prof.Dr. Parvez I. Haris[1]

[1]De Montfort University,

Abstract

British Bangladeshis suffer disproportionately from cardiovascular disease. Coronary artery disease (CAD) is responsible for 25% of the deaths for Bangladesh born Bangladeshis who die in England and Wales [1]. Recent studies have raised concern that calcium supplements may increase the risk of heart disease including CAD, especially in those with low vitamin D levels [2]. Coronary artery calcification and aortic calcification has been linked directly to circulatory calcium levels [3]. Studies have have shown that calcium intake from slaked lime (calcium hydroxide) can exceed the recommended daily intake of calcium in those who chew *Areca catechu* nuts with slaked lime [4,5]. According to UK NHS guidance, the daily requirement for calcium can be derived from a balanced diet. Many British Bangladeshis consume slaked lime with *Areca catechu* nut and *Piper betel* leaves, and this can also expose them to toxic elements such as arsenic and cadmium that can also contribute towards CAD and heart disease [6]. The concurrent exposure to calcium from diet and from slaked lime can lead to extremely high levels of circulating calcium in British Bangladeshis causing coronary artery and aortic calcification. This may go a long way to provide an explanation as to why British Bangladeshis suffer high rates of CAD and heart attacks. Furthermore, Vitamin D, which is responsible for regulating body calcium levels, is low in British Bangladeshis. Therefore, this can lead to higher circulating levels of calcium that contributes towards the calcification of arteries leading to CAD and heart attacks. It is important to monitor calcium and vitamin D levels in British Bangladeshis and provide appropriate guidance to prevent heart disease. It is also critical to take this into consideration before prescribing calcium supplements to patients who may already have very high levels of calcium from *Areca catechu* nut chewing. Awareness amongst the public and health professionals is needed about the health risks of excessive calcium intake in those who chew *Areca catechu* nut with slaked lime. The conclusions of this study is also relevant for populations in Bangladesh, China, India and some pacific island countries where consumption of *Areca catechu* nut with slaked lime is common.

Keywords: Calcium Intake, Areca Catechu, Coronary Artery Disease (CAD)

Presentation ID / Sunum No=160

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-6516-4071

Fetüslerde m. Obliquus İnferior'un İncelenmesi: Morfometri, İnnervasyon ve Anatomik Varyasyonlar

Ph.d. Cand. Hatice Uçar[1], Prof.Dr. Mustafa Orhan[1]

[1]Gaziantep Üniversitesi
*Corresponding author: Hatice Uçar

Özet

Amaç: Bu çalışmanın amacı, fetal dönemde m. obliquus inferior'un (MOI) ve çevre yapılarla olan ilişkisinin morfometrisini incelemek; MOI'yi innerve eden sinirin (MOIS) topografik ilişkilerini, kasa giriş noktasının konumunu ve varyasyonlarını değerlendirmektir. Gereç ve Yöntem: Gestasyonel yaşı 17 ile 35 haftalar arasında değişen 29 fetüs (27'si bilateral, 2'si unilateral) incelendi. MOI'nin genişliği, origo genişliği, insertio genişliği, anterior ve posterior kenar uzunluğu ile birlikte MOI'nin limbus corneae, m. rectus lateralis, n. opticus ve caruncula lacrimalis'e olan mesafeleri, equator bulbi ile açısı ölçüldü. MOIS'in seyri takip edildi, varyasyonları ve kasa giriş noktasının konumu incelendi. Parametreler 2. ve 3. trimester, cinsiyet ve taraflar arasında karşılaştırıldı. Parametreler arasındaki ilişkiler korelasyon analizi ile değerlendirildi. Bulgular: MOI'nin genişliği, insertio genişliği, anterior ve posterior kenar uzunlukları üçüncü trimesterde ikinci trimestere göre anlamlı olarak daha yüksek bulundu (tümü $p<0.001$). MOI'nin origo genişliğinde trimesterler arasında anlamlı fark saptanmadı ($p=0.123$). MOI'nin origo'su ile MOIS'in kasa giriş noktası arasındaki mesafe üçüncü trimesterde anlamlı olarak daha yüksek bulundu ($p<0.001$). MOIS'in kasa giriş noktalarının %72.4'ü MOI posterior uzunluğunun origo'dan itibaren %50–60'lık segmentinde yer aldı. MOIS, tarafların %41.1'inde orbital yüzden kasa girdi. MOI'nin limbus corneae, m. rectus lateralis ve n. opticus'a mesafeleri üçüncü trimesterde anlamlı olarak artarken ($p<0.05$), EE-IOM/A'da anlamlı fark saptanmadı ($p=0.261$). Sonuç: Bu çalışma, fetal dönemde MOI'nin morfometrik özelliklerinin ve çevre yapılarla olan anatomik ilişkilerinin trimester ilerledikçe belirgin şekilde değiştiğini göstermektedir. MOIS giriş noktalarının çoğunluğunun MOI posterior uzunluğunun %50–60'lık segmentinde bulunması, fetal dönemde sinir-kas ilişkisinin belirli anatomik bölge içerisinde korunduğunu göstermektedir. Ayrıca, MOIS'in topografik ilişkileri bazı varyasyonlar göstermiştir. Bu bulgular, MOI'nin fetal gelişiminin ve nöromüsküler organizasyonunun anlaşılmasına katkı sağlamakta ve IOM cerrahisi açısından temel anatomik veriler sunmaktadır. EK: Yazar (Hadice Uçar), TÜBİTAK Bilim İnsanı Destek Programları Başkanlığı (BİDEB) 2211-Yurt İçi Lisansüstü Burs Programı kapsamında destek almıştır. Bu sözlü bildiri, Gaziantep Üniversitesi Sağlık Bilimleri Enstitüsü Anatomi Anabilim Dalı'nda yürütülen doktora tezinden türetilmiştir.

Anahtar Kelimeler: Mm. Obliquus İnferior, Mm. Obliquus İnferior'un Siniri, Mm. Externi Bulbi Oculi, Morfometri, Strabismus, Orbital Anatomi

Presentation ID / Sunum No=155

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-1577-7387

Glioblastomda PRMT8'in Prognostik ve İmmünolojik Rolü: Nöronal İçerik Kontrollü Çok Katmanlı Analiz

Asst. Prof. Dr. Duygu Sari-Ak[1], Ph.d. Cand. Busra Gunuc[2], Ma. St. Yagmur Guzel[2]

[1]Department of Medical Biology, Hamidiye International School of Medicine, University of Health Sciences, 34668 Istanbul, Turkey
[2]Department of Medical Biology, Hamidiye School of Medicine, University of Health Sciences, 34668 Istanbul, Turkey

Özet

Amaç: Protein arjinin metiltransferaz 8 (PRMT8), ağırlıklı olarak beyin dokusunda eksprese edilen bir PRMT ailesi üyesidir. Bu çalışmada PRMT8'in glioblastomdaki (GBM) prognostik ve immünolojik ilişkilerinin, tümör dokusundaki nöronal içerikten bağımsız olup olmadığı araştırıldı. Yöntem: Kamuya açık ve kimliksizleştirilmiş TCGA-GBM ve TCGA-LGG transkriptom verileri analiz edildi. Sağkalım verileri cBioPortal'dan elde edildi. Tümör örneklerindeki nöronal içerik, tek örnekli gen seti zenginleştirme analiziyle hesaplanan nöronal imza skoru kullanılarak değerlendirildi. PRMT8 ekspresyonu nöronal skora göre rezidüelleştirildi ve genel sağkalımla ilişkisi Cox regresyonuyla incelendi. PRMT8'in hücresel dağılımı GSE84465 tek hücreli RNA dizileme veri setinde değerlendirildi. İmmün hücre ve yanıt imzalarıyla ilişkiler Spearman ve kısmi Spearman korelasyonlarıyla analiz edildi. Çoklu karşılaştırmalarda Benjamini–Hochberg düzeltmesi uygulandı. Bulgular: PRMT8 ekspresyonu GBM'de LGG'ye göre daha düşüktü (Cliff's δ=−0,44; FDR<0,0001) ve nöronal imza skoruyla güçlü pozitif korelasyon gösterdi (ρ=0,67). Tek hücre düzeyinde PRMT8, nöronların %42,9'unda, neoplastik hücrelerin ise yalnızca %0,47'sinde saptandı. Yüksek PRMT8 ekspresyonu, sürekli değişken olarak değerlendirildiğinde daha kısa genel sağkalımla ilişkiliydi (HR=1,25; %95 GA: 1,09–1,43; p<0,001). Bu ilişki nöronal içeriğe göre rezidüelleştirme sonrasında da devam etti (HR=1,17; %95 GA: 1,03–1,34; p=0,019). PRMT8; makrofaj, M2 makrofaj, doğal öldürücü hücre, sitotoksik hücre ve interferon-γ yanıt imzalarıyla ters ilişkiliydi. Bu ilişkilerin bir bölümü nöronal düzeltme sonrasında da anlamlılığını korudu. Sonuç: GBM'deki PRMT8 ekspresyonu büyük ölçüde nöronal içeriği yansıtmaktadır. Bununla birlikte sağkalım ve immün transkripsiyonel imzalarla ilişkilerinin nöronal düzeltme sonrasında sürmesi, PRMT8'in nöronal mikroçevreyle ilişkili potansiyel bir biyobelirteç olabileceğini düşündürmektedir.

Anahtar Kelimeler: PRMT8, Glioblastom, Nöronal İçerik, Sağkalım, İmmün İmzalar

Prognostic and Immunological Role of PRMT8 in Glioblastoma: A Neuronal Content-Controlled Multi-Layer Analysis

Abstract

Objective: Protein arginine methyltransferase 8 (PRMT8) is predominantly expressed in the brain. This study investigated whether the prognostic and immunological associations of PRMT8 in glioblastoma (GBM) are independent of neuronal content within tumour tissue. Methods: Publicly available, de-identified TCGA-GBM and TCGA-LGG transcriptomic datasets were analysed. Curated survival data were obtained from cBioPortal. Neuronal content was estimated using a single-sample gene set enrichment analysis-derived neuronal signature score. PRMT8 expression was residualised against this score, and its association with overall survival was examined using Cox regression. The cellular distribution of PRMT8 was evaluated in the GSE84465 single-cell RNA-sequencing dataset. Associations with immune-cell and immune-response signatures were assessed using Spearman and partial Spearman correlations. Benjamini–Hochberg correction was applied for multiple testing. Results: PRMT8 expression was lower in GBM than in lower-grade glioma (Cliff's $\delta=-0.44$; FDR<0.0001) and correlated strongly with the neuronal signature score ($\rho=0.67$). At single-cell resolution, PRMT8 was detected in 42.9% of neurons but only 0.47% of neoplastic cells. When modelled as a continuous variable, higher PRMT8 expression was associated with shorter overall survival (HR=1.25; 95% CI: 1.09–1.43; p<0.001). This association remained significant after residualisation against neuronal content (HR=1.17; 95% CI: 1.03–1.34; p=0.019). PRMT8 was inversely associated with macrophage, M2-macrophage, natural killer-cell, cytotoxic-cell and interferon-γ-response signatures. Several of these associations remained significant after neuronal adjustment. Conclusion: PRMT8 expression in GBM largely reflects neuronal content. Nevertheless, its associations with overall survival and immune transcriptional signatures persisted after neuronal adjustment, suggesting that PRMT8 may serve as a potential biomarker of the neuronal–immune microenvironment in GBM.

Keywords: PRMT8, Glioblastoma, Neuronal Content, Overall Survival, Immune Signatures

Presentation ID / Sunum No=219

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-1490-2414

Hücresel Bağlantı Komplekslerinin Kanser ve Metastazda Rolü

Asst. Prof. Dr. Cengiz Yuksel [1], Asst. Prof. Dr. Ozlem Delen[2], Assoc. Prof. Dr. Yesim Hulya Uz[2]

[1]Kırklareli University Faculty of Medicine, Department of Histology and Embryology, Kırklareli
[2]Trakya University Faculty of Medicine, Department of Histology and Embryology, Edirne
*Corresponding author: Cengiz Yüksel

Özet

Giriş-Amaç: Epitel doku bütünlüğünün korunması, hücresel polaritenin sürdürülmesi ve hücreler arası adezyonun sağlanması, epitel hücrelerinin lateral membranlarında konumlanan hücresel bağlantı kompleksleri aracılığıyla gerçekleştirilmektedir. Sıkı bağlantılar (tight junctions), tutundurucu bağlantılar (anchoring junctions) ve oluklu bağlantılar (gap junctions) olarak sınıflandırılan bu yapılar, dokuların mekanik bariyer fonksiyonunu sürdürmenin yanı sıra, hücresel proliferasyon, farklılaşma, göç ve hücre-içi sinyal iletim yollarının düzenlenmesinde de aktif rol oynamaktadır. Son yıllarda yapılan moleküler çalışmalar, bu bağlantı komplekslerinin ekspresyon profillerinde ve yapısal bileşenlerinde meydana gelen değişikliklerin kanser gelişimi, invazyonu ve metastaz süreçleriyle yakından ilişkili olduğunu göstermektedir. Bu bildiride, epitelyal hücresel bağlantı komplekslerinin temel moleküler bileşenlerinin incelenmesi ve bu yapısal ünitelerde meydana gelen patolojik değişikliklerin, kanser gelişimi ve metastaz mekanizmalarındaki spesifik rollerinin güncel literatür verileri ışığında değerlendirilmesi amaçlanmıştır. Yöntem: Bu araştırmada; PubMed, Web of Science ve Google Scholar veri tabanlarında "hücresel bağlantı kompleksleri", sıkı bağlantılar, tutundurucu bağlantılar, oluklu bağlantılar, "kanser", ve "metastaz" anahtar kelimeleri kullanılarak son 25 yılda yayımlanmış çalışmalar incelenmiş; ayrıca güncel Histoloji kaynaklarından yararlanılmıştır. Bulgular: Literatür taraması bulgularına göre, sıkı bağlantı proteinlerinden okludin ekspresyonunun azalması birçok kanserde kötü prognoz ve metastazla ilişkilidir. Klaudinlerin (özellikle klaudin-1, 3, 4 ve 18.2) tümör tipine bağlı olarak farklı fonksiyonlar gösterdiği, prognostik biyobelirteç ve hedefe yönelik tedavi potansiyeli taşıdığı, Bağlantı Adhezyon Molekülleri (Junctional Adhesion Molecules=JAM'ler)'nin tümör progresyonuna etkisinin ise kanser tipine göre değiştiği görülmüştür. Tutundurucu bağlantılardan E-kaderin kaybı invazyon ve metastaza yol açarken, β-katenin onkojenik sinyalizasyonla ilişkilendirilmiştir. Plakoglobin çoğunlukla tümör baskılayıcı etki göstermekte, diğer desmozomal proteinler ise kanser tipine göre değişken ekspresyon paternleri sergilemektedir. Oluklu bağlantılardaki konneksin ekspresyonun ise erken lezyonlarda genellikle tümör baskılayıcı, ileri evre hastalıkta metastaz ve tedavi direnci ile ilişkili dual bir rol oynadığı belirlenmiştir. Sonuç: Kanser ve metastaz süreçlerinde kritik rol oynayan hücresel bağlantı kompleksi bileşenleri, yeni prognostik biyobelirteçlerin geliştirilmesi ve hedefe yönelik tedavi stratejileri açısından umut vadeden moleküler hedeflerdir.

Anahtar Kelimeler: Hücresel Bağlantı Kompleksleri, Sıkı Bağlantılar, Tutundurucu Bağlantılar, Oluklu Bağlantılar, Kanser, Metastaz

The Role of Cellular Junctional Complexes in Cancer and Metastasis

Abstract

Introduction-Aim: Maintenance of epithelial tissue integrity, cellular polarity, and intercellular adhesion is mediated by cellular junctional complexes located on lateral membranes. Categorized as tight, junctions, anchoring junctions and gap junctions, these structures maintain mechanical barrier functions and actively regulate cellular proliferation, differentiation, migration, and intracellular signaling. Recent molecular studies indicate that alterations in the expression profiles and structural components of these complexes are closely linked to cancer development, invasion, and metastasis. In this presentation, it is aimed to investigate the fundamental molecular components of epithelial junctional complexes and to evaluate the specific roles of pathological alterations in these structural units on cancer development and metastatic mechanisms, under the light of current literature. Methods: This study reviewed publications from the last 25 years in PubMed, Web of Science, and Google Scholar using keywords “cellular junctional complexes”, tight junctions, anchoring junctions, gap junctions, “cancer”, and “metastasis,”. Additionally, current histological references were utilized. Results: Literature findings indicate that decreased expression of the tight junction protein occludin correlates with poor prognosis and metastasis in many cancers. Claudins (specifically claudin-1, 3, 4, and 18.2) exhibit tumor-type-specific functions, serving as potential prognostic biomarkers and therapeutic targets, whereas the impact of Junctional Adhesion Molecules (JAMs) on tumor progression varies by cancer type. Among anchoring junctions, loss of E-cadherin triggers invasion and metastasis, while β-catenin is associated with oncogenic signaling. Plakoglobin predominantly acts as a tumor suppressor, whereas other desmosomal proteins show variable expression patterns depending on cancer type. Connexin expression in gap junctions has been shown to play dual role; while typically functioning as a tumor suppressor in early-stage lesions, it correlates with metastasis and treatment resistance in advanced-stage disease. Conclusion: Playing pivotal roles in carcinogenesis and metastasis, cellular junctional complex components represent promising molecular targets for developing novel prognostic biomarkers and targeted therapeutic strategies.

Keywords: Cellular Junctional Complexes, Tight Junctions, Anchoring Junctions, Gap Junctions, Cancer, Metastasis

Presentation ID / Sunum No=234

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0005-0708-5902

Huh-7 Hepatoselüler Karsinom Hücrelerinde Kolşisin ve Leflunomidin Hücre Canlılığı Üzerindeki Zamana Bağlı Etkilerinin Karşılaştırılması

Dr. Yunus Emre Genç[1], Dr. Onur Durna[2]

[1]Sivas Cumhuriyet Üniversitesi Tıp Fakültesi
[2]Sivas Cumhuriyet Üniversitesi
*Corresponding author: Yunus Emre Genç

Özet

Hepatoselüler karsinom (HCC), yüksek morbidite ve mortalite ile seyreden önemli malignitelerden biridir. Mevcut farmakolojik ajanların antineoplastik etkilerinin araştırılması yeni tedavi stratejileri açısından önemlidir. Bu çalışmada kolşisin ve leflunomidin Huh-7 hepatoselüler karsinom hücrelerinin canlılığı üzerindeki etkilerinin 24 ve 48 saatlik uygulamalar sonrasında karşılaştırılması amaçlandı. Huh-7 hücreleri 96 kuyucuklu plakalara yaklaşık 1×10^4 hücre/kuyucuk olacak şekilde ekildi. Hücrelere kolşisin 15,6–250 nM, leflunomid ise 15,6–250 µM konsantrasyonlarında uygulandı ve 24 veya 48 saat inkübe edildi. Hücre canlılığı XTT yöntemiyle değerlendirildi; kontrol grubu %100 kabul edildi. Deneyler üç tekrarlı gerçekleştirildi ve veriler ortalama±SEM olarak ifade edildi. Gruplar one-way ANOVA ve Tukey post hoc testi ile karşılaştırıldı; $p<0,05$ anlamlı kabul edildi. Kolşisinin 24 saatlik uygulamasında canlılık %81,86–105,43 aralığında bulundu. Gruplar arasında genel anlamlılık saptandı ($p=0,018$); ancak hiçbir kolşisin konsantrasyonu kontrolden anlamlı olarak farklı değildi. Anlamlılık 250 nM ile 15,6 nM grupları arasındaki farktan kaynaklandı. Kırk sekiz saatte canlılık %86,43–94,07 arasında olup anlamlı fark yoktu ($p=0,089$). Leflunomidin 24 saatlik uygulamasında canlılık %90,89–108,31 ($p=0,077$), 48 saatte %91,21–97,00 ($p=0,758$) aralığında bulundu ve gruplar arasında anlamlı farklılık saptanmadı. Her iki ilaçta da canlılık %50'nin altına düşmediğinden IC_{50} hesaplanamadı. Sonuç olarak, test edilen konsantrasyon ve sürelerde kolşisin ve leflunomid Huh-7 hücrelerinde kontrole kıyasla anlamlı sitotoksik etki göstermedi. Bulgular, doğrudan hücre canlılığı üzerindeki etkilerin konsantrasyon, maruziyet süresi ve deney koşullarına bağlı olabileceğini düşündürmektedir.

Anahtar Kelimeler: Hepatoselüler Karsinom, Huh-7, Kolşisin, Leflunomid, XTT, Hücre Canlılığı

Comparison of the Time-Dependent Effects of Colchicine and Leflunomide On Cell Viability in Huh-7 Hepatocellular Carcinoma Cells

Abstract

Hepatocellular carcinoma (HCC) is one of the major malignancies associated with high morbidity and mortality. Investigating the antineoplastic effects of existing pharmacological agents is important for the development of new therapeutic strategies. This study aimed to compare the effects of colchicine and leflunomide on the viability of Huh-7 hepatocellular carcinoma cells after 24 and 48 hours of treatment. Huh-7 cells were seeded in 96-well plates at a density of approximately 1×10^4 cells/well. Cells were treated with colchicine at concentrations ranging from 15.6 to 250 nM and leflunomide at concentrations ranging from 15.6 to 250 µM, followed by incubation for 24 or 48 hours. Cell viability was assessed using the XTT assay, with the control group considered as 100% viability. Experiments were performed in triplicate, and data were expressed as mean±SEM. Groups were compared using one-way ANOVA followed by Tukey's post hoc test, with $p<0.05$ considered statistically significant. Following 24-hour colchicine treatment, cell viability ranged from 81.86% to 105.43%. An overall statistically significant difference was detected among the groups ($p=0.018$); however, none of the colchicine concentrations differed significantly from the control group. The overall significance resulted from the difference between the 250 nM and 15.6 nM groups. At 48 hours, cell viability ranged from 86.43% to 94.07%, with no significant difference among the groups ($p=0.089$). Following 24-hour leflunomide treatment, cell viability ranged from 90.89% to 108.31% ($p=0.077$), while at 48 hours it ranged from 91.21% to 97.00% ($p=0.758$), with no statistically significant differences among the groups. Since cell viability did not decrease below 50% for either drug, IC_{50} values could not be calculated. In conclusion, colchicine and leflunomide did not exert a statistically significant cytotoxic effect on Huh-7 cells compared with the control under the tested concentrations and exposure durations. These findings suggest that their direct effects on cell viability may depend on drug concentration, exposure duration, and experimental conditions.

Keywords: Hepatocellular Carcinoma, Huh-7, Colchicine, Leflunomide, XTT, Cell Viability

Presentation ID / Sunum No=227

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-9260-5549

İnfliksimabın Huh-7, SW620 ve A549 Solid Tümör Hücre Hatlarında Hücre Canlılığı Üzerindeki Doğrudan Etkilerinin Karşılaştırılması

Assoc. Prof. Dr. Ahmet Kemal FİLİz[1], Doktor Mert Ataş[2]

[1]Sivas Cumhuriyet Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Sivas, Türkiye
[2]Sivas Numune Hastanesi
*Corresponding author: Ahmet Kemal filiz

Özet

Tümör nekroz faktörü-alfa (TNF-α), inflamatuvar yanıtın düzenlenmesinin yanı sıra tümör hücrelerinin proliferasyonu, sağkalımı, invazyonu ve tedavi direnci gibi birçok süreçte rol oynayan pleiotropik bir sitokindir. İnfliksimab, çözünür ve membrana bağlı TNF-α'yı hedefleyen kimerik monoklonal bir antikordur. TNF-α blokajına verilen hücresel yanıtın tümör kökenine göre değişebileceği düşünülmektedir. Bu çalışmada, infliksimabın immün efektör hücrelerden bağımsız monokültür koşullarında Huh-7 hepatoselüler karsinom, SW620 kolorektal kanser ve A549 akciğer adenokarsinomu hücrelerinin canlılığı üzerindeki doğrudan etkilerinin 24 ve 48 saatlik uygulamalar sonrasında karşılaştırılması amaçlandı. Huh-7 ve A549 hücreleri DMEM, SW620 hücreleri ise RPMI-1640 besiyerinde uygun hücre kültürü koşullarında çoğaltılarak 96 kuyucuklu plakalara ekildi. Hücrelerin tutunmasının ardından infliksimab Huh-7 ve A549 hücrelerine 12,5, 25, 50 ve 100 µg/mL; SW620 hücrelerine ise 6,25, 12,5, 25, 50 ve 100 µg/mL konsantrasyonlarında uygulandı. Hücreler infliksimab ile 24 ve 48 saat süreyle inkübe edildi. İnkübasyon sonunda hücre canlılığı XTT testiyle değerlendirildi ve her hücre hattının kontrol grubunun canlılığı %100 kabul edildi. Deneyler üç tekrarlı gerçekleştirildi. Veriler ortalama±standart hata (SEM) olarak ifade edildi. Her hücre hattında uygulama grupları one-way ANOVA ve Tukey post hoc testi ile değerlendirildi. Üç hücre hattının ortak konsantrasyonlara verdiği yanıtların karşılaştırılmasında hücre hattı ve infliksimab konsantrasyonu faktörlerini içeren iki yönlü ANOVA kullanıldı. $p<0,05$ istatistiksel olarak anlamlı kabul edildi. A549 hücrelerinde 24 saatlik infliksimab uygulaması sonrasında hücre canlılığı 100, 50, 25 ve 12,5 µg/mL konsantrasyonlarında sırasıyla %58,69±4,47, %46,33±7,34, %48,67±11,40 ve %42,23±9,68 olarak bulundu. Gruplar arasındaki farklılık anlamlıydı ($p=0,0027$). Kırk sekiz saatte canlılık aynı konsantrasyonlarda sırasıyla %86,67±1,46, %81,86±4,64, %84,96±0,83 ve %85,21±2,53 olarak belirlendi ($p=0,0058$). Huh-7 hücrelerinde 24 saatlik uygulamada canlılık 100, 50, 25 ve 12,5 µg/mL'de sırasıyla %76,92±3,14, %83,11±6,60, %70,54±5,05 ve %59,45±6,23 olarak saptandı ($p=0,0051$). Kırk sekiz saatte ise canlılık sırasıyla %64,46±8,06, %60,45±0,97, %53,91±2,62 ve %53,40±2,68 düzeyine geriledi ($p=0,00012$). SW620 hücrelerinde 24 saatlik uygulamada 100, 50, 25, 12,5 ve 6,25 µg/mL infliksimab konsantrasyonlarında hücre canlılığı sırasıyla %102,25±3,98, %104,81±2,55, %117,58±8,72, %123,06±1,43 ve %108,23±8,30 olarak bulundu ve gruplar arasındaki farklılık anlamlı değildi ($p=0,078$). Kırk sekiz saatlik uygulamada ise canlılık sırasıyla %71,42±3,08, %65,04±4,52, %69,24±9,76, %60,55±0,89 ve %52,30±3,59 düzeyine geriledi ($p=0,00040$). Ortak konsantrasyonların hücre hatları arasında karşılaştırıldığı iki yönlü ANOVA analizinde 24 saatte hücre hattı etkisi ($p<0,0001$), konsantrasyon etkisi ($p=0,00022$) ve hücre hattı×konsantrasyon etkileşimi ($p=0,000023$)

anlamlı bulundu. Kırk sekiz saatte de hücre hattı etkisi (p<0,0001), konsantrasyon etkisi (p<0,0001) ve hücre hattı×konsantrasyon etkileşimi (p=0,029) anlamlıydı. İnfliksimabın Huh-7, SW620 ve A549 hücreleri üzerindeki doğrudan etkisinin hücre hattı ve maruziyet süresine göre farklılık gösterdiği saptandı. A549 hücrelerinde 24 saatlik uygulamada belirgin canlılık azalması gözlenirken, SW620 hücrelerinde aynı zaman noktasında anlamlı azalma saptanmadı. Maruziyetin 48 saate uzatılmasıyla Huh-7 ve SW620 hücrelerinde belirgin canlılık azalması ortaya çıktı. Hücre hattı×konsantrasyon etkileşiminin her iki zaman noktasında da anlamlı bulunması, infliksimaba verilen doğrudan hücresel yanıtın tümör hücresinin kökenine göre değişebileceğini düşündürmektedir. Bununla birlikte düzenli bir konsantrasyon-yanıt ilişkisi saptanmadığından bulgular doza bağımlı sitotoksisite olarak yorumlanmamalıdır.

Anahtar Kelimeler: İnfliksimab, Huh-7, SW620, A549, XTT, Hücre Canlılığı

Comparison of the Direct Effects of Infliximab On Cell Viability in Huh-7, Sw620, and A549 Solid Tumor Cell Lines

Abstract

Tumor necrosis factor-alpha (TNF-α) is a pleiotropic cytokine that plays a role in many processes, including the regulation of the inflammatory response as well as tumor cell proliferation, survival, invasion, and treatment resistance. Infliximab is a chimeric monoclonal antibody that targets soluble and membrane-bound TNF-α. It is thought that the cellular response to TNF-α blockade may vary depending on the tumor origin. This study aimed to compare the direct effects of infliximab on the viability of Huh-7 hepatocellular carcinoma, SW620 colorectal cancer, and A549 lung adenocarcinoma cells under monoculture conditions independent of immune effector cells, after 24 and 48 hours of application. Huh-7 and A549 cells were cultured in DMEM, and SW620 cells in RPMI-1640 medium, under appropriate cell culture conditions, and plated into 96-well plates. Following cell attachment, infliximab was applied to Huh-7 and A549 cells at concentrations of 12.5, 25, 50, and 100 µg/mL; and to SW620 cells at concentrations of 6.25, 12.5, 25, 50, and 100 µg/mL. Cells were incubated with infliximab for 24 and 48 hours. At the end of incubation, cell viability was assessed using the XTT test, and the viability of the control group in each cell line was considered 100%. Experiments were performed in triplicate. Data were expressed as mean ± standard error (SEM). Application groups in each cell line were evaluated using one-way ANOVA and Tukey post hoc test. Two-way ANOVA including cell line and infliximab concentration factors was used to compare the responses of the three cell lines to common concentrations. $p<0.05$ was considered statistically significant. Cell viability in A549 cells after 24 hours of infliximab administration was found to be 58.69±4.47%, 46.33±7.34%, 48.67±11.40%, and 42.23±9.68% at concentrations of 100, 50, 25, and 12.5 µg/mL, respectively. The difference between the groups was significant (p=0.0027). At forty-eight hours, viability at the same concentrations was determined to be 86.67±1.46%, 81.86±4.64%, 84.96±0.83%, and 85.21±2.53%, respectively (p=0.0058). In Huh-7 cells, viability was determined as 76.92±3.14%, 83.11±6.60%, 70.54±5.05% and 59.45±6.23% at 100, 50, 25 and 12.5 µg/mL, respectively, after 24 hours of treatment (p=0.0051). After 48 hours, viability decreased to 64.46±8.06%, 60.45±0.97%, 53.91±2.62% and 53.40±2.68%, respectively (p=0.00012). In SW620 cells, cell viability at infliximab concentrations of 100, 50, 25, 12.5 and 6.25 µg/mL after 24 hours of treatment was found to be 102.25±3.98%, 104.81±2.55%, 117.58±8.72%, 123.06±1.43% and 108.23±8.30%, respectively, and the difference between the groups was not significant (p=0.078). After 48 hours of treatment, viability decreased to 71.42±3.08%, 65.04±4.52%, 69.24±9.76%, 60.55±0.89% and 52.30±3.59%, respectively (p=0.00040). In the two-way ANOVA analysis comparing common concentrations among cell lines, the cell line effect (p<0.0001), concentration effect (p=0.00022), and cell line×concentration interaction (p=0.000023) were found to be significant at 24 hours. At 48 hours, the cell line effect (p<0.0001), concentration effect (p<0.0001), and cell line×concentration interaction (p=0.029) were also significant.

It was determined that the direct effect of infliximab on Huh-7, SW620, and A549 cells differed according to cell line and exposure time. While a significant decrease in viability was observed in A549 cells after 24 hours of application, no significant decrease was observed in SW620 cells at the same time point. With the extension of exposure to 48 hours, a significant decrease in viability occurred in Huh-7 and SW620 cells. The significant cell line × concentration interaction at both time points suggests that the direct cellular response to infliximab may vary depending on the tumor cell origin. However, since a regular concentration-response relationship was not observed, the findings should not be interpreted as dose-dependent cytotoxicity.

Keywords: Infliximab, Huh-7, Sw620, A549, XTT, Cell Viability

Presentation ID / Sunum No=230

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: https://orcid.org/0000-0002-4219-6203

İnfliksimabın PC-3 Prostat Kanseri Hücrelerinde Hücre Canlılığı Üzerindeki Etkisinin İn Vitro Değerlendirilmesi

Inst. Tuğba Yıldız AsdemİR[1], Phd Cand. Ayşe Topcu[2]

[1]Sivas Cumhuriyet Üniversitesi Sağlık Hizmetleri MYO
[2]Sivas Cumhuriyet Üniversitesi Tıp Fakültesi
*Corresponding author: TUĞBA YILDIZ ASDEMİR

Özet

Prostat kanseri erkeklerde sık görülen malignitelerden biri olup, ileri evre ve tedaviye dirençli hastalıkta yeni terapötik hedeflerin araştırılması önemini korumaktadır. Tümör nekroz faktörü-alfa (TNF-α), inflamasyonun yanı sıra tümör hücrelerinin proliferasyonu, sağkalımı, invazyonu ve tedavi direnciyle ilişkili çok yönlü bir sitokindir. Bu çalışmada infliksimabın, immün efektör hücrelerden bağımsız monokültür koşullarında PC-3 insan prostat kanseri hücrelerinin canlılığı üzerindeki doğrudan etkisinin 24 ve 48 saatlik uygulamalar sonrasında değerlendirilmesi amaçlandı. PC-3 hücreleri 96 kuyucuklu plakalara ekildi ve hücrelerin tutunmasının ardından infliksimab 12,5, 25, 50 ve 100 µg/mL konsantrasyonlarında uygulandı. Hücre canlılığı 24 ve 48 saat sonunda XTT testi ile değerlendirildi. Kontrol grubunun canlılığı %100 kabul edilerek uygulama gruplarının hücre canlılığı yüzdeleri hesaplandı. Deneyler üç tekrarlı gerçekleştirildi. Veriler ortalama±SEM olarak ifade edildi; gruplar one-way ANOVA ve Tukey post hoc testi ile değerlendirildi ($p<0,05$). Yirmi dört saatlik uygulamada hücre canlılığı kontrol grubunda %100,00±0,63 iken; 100, 50, 25 ve 12,5 µg/mL konsantrasyonlarında sırasıyla %93,97±11,63, %56,33±23,50, %97,49±1,44 ve %60,72±25,53 bulundu. Gruplar arasında anlamlı farklılık saptanmadı ($p=0,227$) ve özellikle 50 ile 12,5 µg/mL gruplarında yüksek değişkenlik gözlendi. Kırk sekiz saatlik uygulamada hücre canlılığı sırasıyla %96,26±1,52, %93,87±1,91, %95,86±4,13 ve %83,46±4,46 olarak belirlendi. Genel farklılık anlamlıydı (ANOVA $p=0,025$). Tukey analizinde yalnızca 12,5 µg/mL grubunda kontrol grubuna göre anlamlı azalma saptandı ($p=0,018$). Diğer konsantrasyonlarda anlamlı fark bulunmadı. Ortalama hücre canlılığı hiçbir grupta %50'nin altına düşmediğinden IC_{50} belirlenemedi. Sonuç olarak, infliksimabın PC-3 hücreleri üzerindeki doğrudan etkisi maruziyet süresine ve konsantrasyona göre değişkenlik göstermiş, ancak düzenli bir konsantrasyon-yanıt ilişkisi gösterilememiştir. Bulguların doğrulanması ve mekanizmaların belirlenmesi için ileri çalışmalara ihtiyaç vardır.

Anahtar Kelimeler: İnfliksimab, PC-3, Prostat Kanseri, XTT, Hücre Canlılığı

In Vitro Evaluation of the Effect of Infliximab On Cell Viability in Pc-3 Prostate Cancer Cells

Abstract

Prostate cancer is one of the most common malignancies in men, and the search for new therapeutic targets in advanced and treatment-resistant disease remains important. Tumor necrosis factor-alpha (TNF-α) is a multifaceted cytokine associated with inflammation as well as tumor cell proliferation, survival, invasion, and treatment resistance. This study aimed to evaluate the direct effect of infliximab on the viability of PC-3 human prostate cancer cells under monoculture conditions independent of immune effector cells after 24 and 48 hours of administration. PC-3 cells were seeded into 96-well plates, and after cell attachment, infliximab was applied at concentrations of 12.5, 25, 50, and 100 µg/mL. Cell viability was assessed at 24 and 48 hours using the XTT test. The cell viability percentages of the treatment groups were calculated by assuming 100% viability in the control group. Experiments were performed in triplicate. Data were expressed as mean ± SEM; groups were evaluated using one-way ANOVA and Tukey post hoc test ($p<0.05$). In the 24-hour application, cell viability was 100.00±0.63% in the control group; while at concentrations of 100, 50, 25, and 12.5 µg/mL, it was found to be 93.97±11.63%, 56.33±23.50%, 97.49±1.44%, and 60.72±25.53%, respectively. No significant difference was found between the groups ($p=0.227$), and high variability was observed especially in the 50 and 12.5 µg/mL groups. 48-hour application, cell viability was determined as 96.26±1.52%, 93.87±1.91%, 95.86±4.13%, and 83.46±4.46%, respectively. The overall difference was statistically significant (ANOVA $p=0.025$). In Tukey analysis, a significant decrease was detected only in the 12.5 µg/mL group compared to the control group ($p=0.018$). No significant difference was found at other concentrations. Since the mean cell viability did not fall below 50% in any group, IC_{50} could not be determined. In conclusion, the direct effect of infliximab on PC-3 cells varied with exposure time and concentration, but a regular concentration-response relationship could not be demonstrated. Further studies are needed to confirm these findings and determine the mechanisms.

Keywords: Infliximab, PC-3, Prostate Cancer, XTT, Cell Viability.

Presentation ID / Sunum No=204

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-2016-0592

Lumbosakral Transizyonel Vertebra Anomalilerinin Kemik Mineral Yoğunluğu Ölçümü ve Fraktür Riski Değerlendirmesine Etkisi

Assoc. Prof. Dr. Yaşar Taştemur[1]

[1]Sivas Cumhuriyet Üniversitesi

Özet

Lumbosakral transizyonal vertebra (lomber geçiş vertebrası) anomalileri, toplumda %4-35 gibi geniş bir aralıkta bildirilen ve sıklıkla asemptomatik seyreden konjenital varyasyonlardır. Bu anomaliler arasında sakralizasyon ve lumbalizasyon en sık karşılaşılan formlar olup, Castellvi sınıflaması bu varyasyonları transvers process morfolojisi ve sakrumla füzyon derecesine göre dört tipte tanımlamaktadır. Kemik mineral yoğunluğu ölçümü amacıyla kullanılan çift enerjili X-ışını absorpsiyometrisi (DXA), lomber vertebra düzeylerinin doğru tanımlanmasına dayanır; ancak segmentasyon anomalisi bulunan hastalarda ölçüm yapılan vertebra düzeyinin yanlış belirlenmesi, kemik mineral yoğunluğu değerlerinde klinik olarak anlamlı sapmalara yol açabilmektedir. Lumbosakral transizyonal vertebra anomalilerinin görüntüleme yöntemleriyle tanınmasındaki güçlükler, DXA ölçümlerinde vertebra düzeyi karışıklığına yol açan mekanizmalar açısından önem taşımaktadır; bu karışıklık osteoporoz tanısını ve fraktür riski değerlendirmesini doğrudan etkileyebilmektedir. Özellikle sakralizasyonlu vakalarda L4-L5 veya L5-S1 ayrımının yanlış yapılması, ölçülen kemik mineral yoğunluğu değerinin gerçek düzeyi yansıtmamasına ve hem yanlış düşük hem de yanlış yüksek T-skoru sonuçlarına yol açması bakımından kritik bir noktadır. Bu durum, gereksiz tedavi başlanması ya da tedavi gerektiren hastaların gözden kaçırılması açısından klinik önem taşımaktadır. Temel mesaj, lomber vertebra segmentasyon anomalilerinin DXA raporlaması öncesinde radyolojik olarak doğrulanmasının, osteoporoz tanı ve takip sürecinin güvenilirliğini artıracak basit ama sıklıkla göz ardı edilen bir adım olduğudur. Anatomik varyasyonun bilinmemesi, klinik karar sürecinde ciddi sapmalara yol açabilecek bir kör noktadır ve bu nedenle anatomi ile klinik pratiği arasındaki iş birliğinin güçlendirilmesi gerekmektedir.

Anahtar Kelimeler: Lumbosakral Transizyonel Vertebra, Sakralizasyon, Kemik Mineral Yoğunluğu, Osteoporoz, Fraktür Riski

Effect of Lumbosacral Transitional Vertebra Anomalies on Bone Mineral Density Measurement and Fracture Risk Assessment

Abstract

Lumbosacral transitional vertebra (transitional vertebra at the lumbosacral junction) anomalies are congenital variations reported in a wide range, from 4% to 35% of the population, and they are usually

asymptomatic. Sacralization and lumbarization are the most common forms among these anomalies, and the Castellvi classification describes these variations in four types based on transverse process morphology and the degree of fusion with the sacrum. Dual-energy X-ray absorptiometry (DXA), used to measure bone mineral density, relies on the correct identification of lumbar vertebral levels; however, in patients with a segmentation anomaly, incorrect identification of the vertebral level being measured can lead to clinically meaningful deviations in bone mineral density values. The difficulties in recognizing lumbosacral transitional vertebra anomalies on imaging are important because of the mechanisms they create for vertebral level confusion on DXA, and this confusion can directly affect the diagnosis of osteoporosis and the assessment of fracture risk. In sacralized cases in particular, an incorrect distinction between L4-L5 and L5-S1 is a critical point, since it can cause the measured bone mineral density value to no longer reflect the true level, producing both falsely low and falsely high T-score results. This carries clinical weight, as it can lead either to unnecessary treatment or to missed diagnoses in patients who actually need treatment. The main message is that confirming lumbar vertebral segmentation anomalies radiologically before DXA reporting is a simple step, often overlooked, that would improve the reliability of osteoporosis diagnosis and follow-up. Not recognizing this anatomical variation is a blind spot that can lead to serious errors in clinical decision-making, which is why closer collaboration between anatomy and clinical practice is needed.

Keywords: Lumbosacral Transitional Vertebra, Sacralization, Bone Mineral Density, Osteoporosis, Fracture Risk

Presentation ID / Sunum No=174

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0009-4529-8334

MCF-7 VE MDA-MB-231 Meme Kanseri Hücrelerinde LYN-1604 Dihidroklorür Uygulaması Sonrası ATG5, ATG7 ve β -Katenin Ekspresyonlarının Analizi

Researcher Cem Sökmen Altıntaş[1], Ra. Hatice İlayhan Karahan[1], Ra. Burcu Çerçi[1], Prof.Dr. Tülay Kılıçaslan Ayna[1]

[1]İzmir Katip Çelebi Üniversitesi

Özet

Amaç: Otofaji, meme kanserinde tümör gelişimini ve tedavi yanıtını hücresel bağlama göre farklı biçimlerde etkileyebilen dinamik bir süreçtir. Bu çalışmada, ULK1 agonisti LYN-1604 dihidroklorürün farklı moleküler özelliklere sahip MCF-7 ve MDA-MB-231 meme kanseri hücrelerinde otofajiyle ilişkili ATG5 ve ATG7 genleri ile Wnt sinyal yolunun temel bileşenlerinden β-katenin geninin ekspresyonu üzerindeki etkilerinin araştırılması amaçlandı. Yöntem: MCF-7 ve MDA-MB-231 hücreleri, 300 µM LYN-1604 dihidroklorür ile 48 saat süreyle inkübe edildi. Uygulama sonrasında hücre morfolojisi invert faz-kontrast mikroskobuyla değerlendirildi. Kontrol ve uygulama gruplarından toplam RNA izole edilerek cDNA sentezlendi. ATG5, ATG7 ve β-katenin genlerinin göreceli ekspresyon düzeyleri RT-qPCR yöntemiyle analiz edildi ve sonuçlar $\log_2$ kat değişimi olarak değerlendirildi. Bulgular: LYN-1604 dihidroklorür uygulanan her iki hücre hattında, kontrol gruplarına kıyasla morfolojik değişiklikler gözlendi. MCF-7 hücrelerinde ATG5 ve ATG7 ekspresyonlarında artış, β-katenin ekspresyonunda ise azalma belirlendi. MDA-MB-231 hücrelerinde ATG5 ekspresyonu artarken ATG7 ve β-katenin ekspresyonları azaldı. B-katenin ekspresyonundaki azalma MDA-MB-231 hücrelerinde daha belirginken, MCF-7 hücrelerinde sınırlı düzeydeydi. Sonuç: Bulgular, LYN-1604 dihidroklorürün otofajiyle ilişkili gen ekspresyonunu hücre tipine bağlı olarak farklı biçimlerde düzenleyebileceğini ve Wnt/β-katenin sinyal yoluyla ilişkili moleküler yanıtları değiştirebileceğini düşündürmektedir. Bununla birlikte, gözlenen gen ekspresyon değişikliklerinin otofaji indüksiyonu veya yolak aktivasyonu olarak değerlendirilebilmesi için protein düzeyindeki analizler ile doğrulanması gerekmektedir.

Anahtar Kelimeler: LYN-1604, Meme Kanseri, ATG5, ATG7, β -Catenin

Expression Analysis of ATG5, ATG7 and β -Catenin Following LYN-1604 Dihydrochloride Treatment in MCF-7 and MDA-MB-231 Breast Cancer Cells

Abstract

Aim: Autophagy is a dynamic process that can affect tumor development in breast cancer and can play distinct roles in therapeutic response depending on the cellular context. In this study, we

investigated the expression levels of ATG5 and ATG7, which play essential roles in ATG5/ATG7-dependent autophagy, as well as β-catenin, a key component of the Wnt signaling pathway, in MCF-7 and MDA-MB-231 breast cancer cell lines treated with the ULK1 agonist LYN-1604 dihydrochloride to investigate the effects of LYN-1604 dihydrochloride on autophagy and Wnt/β-catenin-related molecular responses. Methods: MCF-7 and MDA-MB-231 cell lines were treated with 300 μM LYN-1604 dihydrochloride and incubated for 48 hours. Following treatment, cellular morphology was assessed using an inverted phase-contrast microscope. Total RNA isolated from control and treated groups, followed by cDNA synthesis. The relative expression levels of ATG5, ATG7 and β-catenin were analyzed using RT-qPCR and the results were expressed as $\log_2$ fold changes. Results: In both cell lines treated with LYN-1604 dihydrochloride, morphological differences between the control and treatment groups were assessed and the cells were found to exhibit different morphological characteristics. In MCF-7 cells, ATG5 and ATG7 expression levels were increased, whereas β-catenin expression was decreased. On the other hand, in MDA-MB-231 cells, only ATG5 expression was increased while ATG7 and β-catenin expression levels were decreased. The reduction in β-catenin expression was more pronounced in MDA-MB-231 cells, whereas it was relatively modest in MCF-7 cells. Conclusion: These findings suggest that LYN-1604 dihydrochloride may modulate the expression of autophagy-related genes in a cell type-dependent manner and may also modulate the Wnt/β-catenin signaling pathway, leading to distinct molecular responses. Besides the differences we observed in gene expression, this study requires protein-level analyses to accurately validate autophagy induction and activation of the autophagy pathway.

Keywords: LYN-1604, Breast Cancer, ATG5, ATG7, β -Catenin

Presentation ID / Sunum No=62

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-4448-5129

Palmitoleik Asit (Omega-7) İndometazin Kaynaklı Gastrointestinal Hasara Karşı Koruma Sağlar: Oksidatif Stres ve Enflamasyonun Rolü

Ph.d. Seyda Secgin[1], Asst. Prof. Dr. Yusuf Secgin[1], Assod. Prof. Dr. Seyma Toy[1], Ph.d. Cand. Mudassar Zafar[2], Ph.d. Cand. Halil Şaban Erkartal[3], Prof.Dr. Tahir Kahraman[1], Prof.Dr. Hikmet Keles[1]

[1]Karabük Üniversitesi, Tıp Fakültesi
[2]Afyon Kocatepe Üniversitesi, Veteriner Fakültesi,
[3]İstanbul Okan Üniversitesi, Tıp Fakültesi
*Corresponding author: Seyda Secgin

Özet

Amaç: İndometazin (IND), gastrointestinal geçirgenliği artırarak oksidatif stres, enflamasyon ve mukozal bütünlükte bozulmaya yol açabilen nonsteroid antienflamatuvar bir ilaçtır (NSAİİ). Palmitoleik asit (POA/omega-7), antienflamatuvar ve antioksidan özellikleri olan tekli doymamış bir yağ asididir. Çalışmanın amacı, IND kaynaklı gastropati ve enteropatide POA'nın koruyucu etkilerini morfolojik, histopatolojik, oksidatif stres ve enflamatuvar parametreler üzerinden değerlendirmektir. Gereç ve Yöntem: Çalışmada Wistar Albino sıçanlar dört gruba ayrıldı: Kontrol, IND, omeprazol+IND (OMP+IND) ve POA+IND. Hasar oluşturmak amacıyla IND 25 mg/kg intragastrik uygulandı. OMP ve POA ön tedavi olarak uygulandı. Mide ve ince bağırsak dokularında makroskobik hasar ve kanama değerlendirildi. Histopatolojik incelemeler hematoksilen-eozin boyaması ile gerçekleştirildi. Mide, duodenojejunal bileşke (DJJ) ve ileum dokularında MDA, GSH, TNF-α, IL-1β ve I-FABP düzeyleri analiz edildi. Bulgular: IND grubunda mide ülser skorları, ince bağırsak hasarı ve luminal kanama bulguları kontrol grubuna göre anlamlı olarak arttı ($p<0,05$). POA ön tedavisi mide pH'sını anlamlı şekilde artırırken ($p<0,05$), IND grubuna kıyasla mide ve ince bağırsaklardaki makroskobik hasarı azalttı. POA uygulanan gruplarda mide ve ileum dokularında GSH düzeyleri daha yüksek, MDA düzeyleri daha düşük bulundu ($p<0,05$). POA uygulaması mide ve DJJ'de TNF-α ve IL-1β düzeylerini IND grubuna göre anlamlı şekilde azalttı ($p<0,001$). İleum dokusunda da sitokin düzeylerinde azalma sağlandı ($p<0,001$). Histopatolojik değerlendirmede IND grubunda mukoza, epitel, villus hasarı, hücre infiltrasyonu ve ülseratif değişiklikler gözlenirken, POA+IND grubunda bu bulguların şiddeti azaldı ($p<0,05$). Ancak koruyucu etkinin OMP+IND grubuna kıyasla daha sınırlı olduğu belirlendi. Sonuç: Bulgular, POA'nın IND kaynaklı gastrointestinal hasara karşı koruyucu potansiyel taşıdığını göstermektedir. Bu etkinin oksidatif stresin azaltılması, antioksidan savunmanın desteklenmesi ve proinflamatuar yanıtın baskılanması ile ilişkili olabileceği düşünülmektedir. POA'nın NSAİİ kaynaklı gastropati ve enteropatinin önlenmesindeki potansiyelini ortaya koymak için farklı doz ve uygulama protokollerinin yanı sıra kapsamlı moleküler çalışmalar gereklidir. Bu çalışma, KBÜ BAP Koordinasyon Birimi tarafından KBÜBAP-25-DS-145 ile desteklenmiştir.

Anahtar Kelimeler: İndometazin, Palmitoleik Asit (Omega-7), Gastropati, Enteropati, Oksidatif Stres, Enflamasyon

Palmitoleic Acid (Omega-7) Provides Protection Against Indomethacin-Induced Gastrointestinal Damage: the Role of Oxidative Stress and Inflammation

Abstract

Objective: Indomethacin (IND) is anonsteroidal anti-inflammatory drug (NSAID) that increases gastrointestinal permeability, causing oxidative stress, inflammation, and mucosal disruption. Palmitoleic acid (POA/omega-7) is a monounsaturated fatty acid with anti-inflammatory and antioxidant properties. We evaluated the protective effects of POA in IND-induced gastropathy and enteropathy using histopathological, oxidative stress, and inflammatory parameters. Materials and Methods:Wistar rats were divided into four groups: Control, IND, omeprazole+IND (OMP+IND), and POA+IND. IND was administered intragastrically at 25 mg/kg to induce injury. OMP and POA were administered as pretreatments. Macroscopic injury and bleeding were evaluated in the stomach and small intestine. Histopathological examinations were performed using hematoxylin-eosin staining. MDA, GSH, TNF-α, IL-1β, and I-FABP levels were analyzed in stomach, duodenojejunal junction (DJJ), and ileum. Results:Gastric ulcer scores, intestinal injury, and luminal bleeding increased in the IND group versus Control ($p<0.05$). POA pretreatment increased gastric pH ($p<0.05$) and reduced macroscopic injury in the stomach and small intestine compared with the IND group. POA groups showed higher GSH and lower MDA in stomach and ileum ($p<0.05$). POA reduced TNF-α and IL-1β levels in stomach and DJJ versus IND ($p<0.001$). Both cytokines were also reduced in the ileum ($p<0.001$). Histopathology revealed mucosal and epithelial damage, villus injury, cellular infiltration, and ulcerative changes in the IND group, whereas these findings were reduced in the POA+IND group ($p<0.05$). However, the protective effect was less than that of OMP+IND. Conclusion: POA showed protective potential against IND-induced gastrointestinal injury. This effect may involve reduced oxidative stress, enhanced antioxidant defense, and suppressed inflammation and provided significant gastrointestinal protection. Further studies with different doses, protocols, and molecular analyses are needed to clarify POA's potential against NSAID-induced gastropathy and enteropathy. *This study was supported by the KBU BAP (KBÜBAP-25-DS-145).

Keywords: Indomethacin, Palmitoleic Acid (Omega-7), Gastropathy, Enteropathy, Oxidative Stress, Inflammation

Presentation ID / Sunum No=104

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-2631-496X

Perkütan İliosakral (S1) Vida Yerleşim Hattının Morfometrik Analizi: Yaş ve Cinsiyet ile İlişkisi

Asst. Prof. Dr. Pelin İsmailoğlu[1], Asst. Prof. Dr. Cengiz Kazdal[2], Prof.Dr. Alp Bayramoğlu[3]

[1]Recep Tayyip Erdoğan Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Anatomi Anabilim Dalı
[2]Recep Tayyip Erdoğan Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Ortopedi ve Travmatoloji Anabilim Dalı
[3]Acıbadem Mehmet Ali aydınlar Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Anatomi Anabilim Dalı

Özet

Amaç: Perkütan iliosakral vida uygulamalarının güvenliği, S1 segmentindeki dar kemik yerleşim hattının doğru tanımlanmasına bağlıdır. Bu çalışmada erişkin pelvis bilgisayarlı tomografi (BT) görüntülerinde S1 iliosakral vida yerleşim hattına ait coronal vertikal ve axial anteroposterior mesafelerin morfometrik olarak değerlendirilmesi ve bu ölçümlerin yaş ve cinsiyet ile ilişkisinin araştırılması amaçlanmıştır. Gereç ve Yöntem: Bu çalışmada 77 erişkine (36 erkek, 41 kadın; ortalama yaş 49,64 ± 16,48 yıl, 19-80) ait pelvis BT görüntüleri retrospektif olarak incelendi. S1 segmentinde coronal kesitte vertikal yükseklik ve axial kesitte anteroposterior genişlik ölçüldü. Ölçümler cinsiyete göre bağımsız örneklem t-testi ile karşılaştırıldı; yaş ile ilişkisi Spearman korelasyon analizi ile değerlendirildi. Sekiz olguda (%10,4) sakral dismorfizm tespit edildi. Bulgular: Ortalama coronal vertikal mesafe 24,32 ± 3,30 mm, axial/anteroposterior mesafe 20,10 ± 2,36 mm olarak saptandı. Her iki ölçüm de erkeklerde kadınlara göre anlamlı olarak daha yüksekti (coronal: 25,72 ± 3,11 mm vs 23,09 ± 3,00 mm, $p < 0,001$, Hedges $g = 0,855$; axial: 20,89 ± 2,15 mm vs 19,40 ± 2,33 mm, $p = 0,005$, Hedges $g = 0,652$). Yaş ile her iki ölçüm arasında anlamlı korelasyon saptanmadı ($p > 0,05$); coronal ve axial ölçümler arasında ise pozitif yönde anlamlı bir ilişki bulundu ($\rho = 0,321$, $p = 0,004$). Sakral dismorfizm varlığı ölçümleri anlamlı düzeyde etkilemedi ($p > 0,05$). Sonuç: S1 iliosakral vida yerleşim hattının coronal vertikal ve axial anteroposterior boyutları erkeklerde kadınlara göre anlamlı olarak daha geniş bulunmuş, yaşla ilişkili bir değişim saptanmamıştır. Bu bulgular, perkütan iliosakral vida planlamasında cinsiyete özgü anatomik farkların göz önünde bulundurulmasının cerrahi güvenliği artırabileceğini düşündürmektedir.

Anahtar Kelimeler: Sakrum, Morfometri, İliosakral Vida, Bilgisayarlı Tomografi

Morphometric Analysis of the Percutaneous S1 Iliosacral Screw Trajectory: Relationship With Age and Sex

Abstract

Purpose: The S1 segment provides a narrow bony trajectory relevant to percutaneous iliosacral screw placement. This study aimed to assess the coronal vertical and axial anteroposterior dimensions of this

trajectory on adult pelvic CT images and to explore whether these measurements vary according to age and sex. Materials and Methods: Pelvic CT images of 77 adults (36 males, 41 females; mean age 49.64 ± 16.48 years, range 19-80) were retrospectively reviewed in this study. Vertical height (coronal) and anteroposterior width were measured at S1 vertebra level. Measurements were compared between sexes using the independent samples t-test, and their relationship with age was assessed using Spearman correlation. Sacral dysmorphism, present in 8 cases (10.4%), was analyzed. Results: Mean coronal vertical distance was 24.32 ± 3.30 mm; mean axial/anteroposterior distance was 20.10 ± 2.36 mm. Both were significantly greater in males (coronal: 25.72 ± 3.11 vs 23.09 ± 3.00 mm, $p < 0.001$, Hedges' $g = 0.855$; axial: 20.89 ± 2.15 vs 19.40 ± 2.33 mm, $p = 0.005$, Hedges' $g = 0.652$). Neither measurement correlated with age ($p > 0.05$), while coronal and axial measurements were positively correlated ($\rho = 0.321$, $p = 0.004$). Sacral dysmorphism did not significantly affect either measurement ($p > 0.05$). Conclusion: The coronal vertical and axial anteroposterior dimensions of the S1 iliosacral screw trajectory were greater in males, while no clear age-related variation was observed. Considering sex-related anatomical differences may contribute to safer planning of percutaneous iliosacral screw placement.

Keywords: Sacrum, Morphometry, Iliosacral Screw, Computed Tomography

Presentation ID / Sunum No=200

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-2164-8688

Resveratrolün Osteojenik Koşullarda İnsan Fetal Osteoblast Hücrelerinde Proliferasyon ve Hücre Göçü Üzerindeki Karşılaştırmalı Etkileri

Asst. Prof. Dr. Elif Önder[1], Assoc. Prof. Dr. Nazlı Çil[1]

[1]Pamukkale University

Özet

Doğal bir polifenol olan resveratrolün antioksidan, antienflamatuar ve kemik dokusu rejenerasyonunu destekleyici özellikleri bilinmektedir. Bu çalışmanın amacı; farklı konsantrasyonlardaki resveratrolün tek başına ve osteojenik medium (OM) varlığında insan fetal osteoblast hücre hattı (hFOB 1.19) üzerindeki hücre canlılığı ve migrasyon kapasitesi üzerindeki etkilerini araştırmaktır. hFOB 1.19 hücreleri, 0.1–100 µM resveratrol konsantrasyonları ile 24, 48 ve 72 saat muamele edilerek hücre canlılığı MTT analiziyle değerlendirilmiştir. Belirlenen non-toksik ve proliferasyonu destekleyen dozlar (1, 10 ve 20 µM) sonraki deneylerde kullanılmıştır. Hücre motilitesi çizik (wound healing) analiziyle (0, 16 ve 24. Saatler) değerlendirilmiştir. MTT analizinde 50 ve 100 µM resveratrol dozlarında doza bağlı sitotoksisite gözlenirken, 1, 10 ve 20 µM dozların canlılığı koruduğu ve OM kombinasyonlarında hücre proliferasyonunu artırdığı saptanmıştır. Çizik analizinde resveratrol uygulamasının (özellikle OM+Res kombinasyonlarının) 24 saat sonunda yara kapanma oranını kontrol grubuna göre anlamlı derecede hızlandırdığı belirlenmiştir ($p<0.05$). Elde edilen bulgular, düşük ve orta doz resveratrolün (özellikle 10 µM) osteojenik mediumla birlikte osteoblast proliferasyonunu, göçünü belirgin şekilde sinerjistik olarak tetiklediğini göstermektedir. Osteojenik mediumla muamele edilen resveratrol kemik rejenerasyonu için umut vadeden terapötik bir ajan potansiyeli taşımaktadır.

Anahtar Kelimeler: Resveratrol, Hfob 1.19, Osteogenez, Kemik Rejenerasyonu.

Comparative Effects of Resveratrol On Proliferation and Cell Migration in Human Fetal Osteoblasts Under Osteogenic Conditions

Abstract

Resveratrol, a natural polyphenol, is known for its antioxidant and anti-inflammatory properties and its ability to support bone tissue regeneration. This study aimed to investigate the effects of different concentrations of resveratrol, administered alone or in the presence of osteogenic medium (OM), on cell viability and migration capacity in the human fetal osteoblast cell line (hFOB 1.19). hFOB 1.19 cells were treated with resveratrol at concentrations ranging from 0.1 to 100 µM for 24, 48, and 72 h, and cell viability was evaluated using the MTT assay. Non-toxic and proliferation-supporting concentrations (1, 10, and 20 µM) were selected for subsequent experiments. Cell motility was assessed using a wound-healing assay at 0, 16, and 24 h. The MTT assay revealed dose-dependent cytotoxicity at 50 and 100

µM resveratrol, whereas concentrations of 1, 10, and 20 µM maintained cell viability and enhanced cell proliferation when combined with OM. In the wound-healing assay, resveratrol treatment, particularly in combination with OM, significantly accelerated wound closure compared with the control group after 24 h ($p < 0.05$). These findings demonstrate that low-to-moderate concentrations of resveratrol, particularly 10 µM, synergistically promote osteoblast proliferation and migration under osteogenic conditions. Resveratrol combined with osteogenic medium may therefore have potential as a promising therapeutic approach for supporting bone regeneration.

Keywords: Resveratrol, Osteogenesis, Hfob 1.19, Bone Regeneration.

Presentation ID / Sunum No=81

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-5185-399X

Sıçanlarda Bleomisin ile İndüklenen Akciğer Fibrozisi Modelinde, Kannabidiol ve Tspo Ligandı Ro5-4864'ün Etkileri

Dr. Seyde Nur Uçar[1], Prof.Dr. Emine Yılmaz Can[1], Asst. Prof. Dr. Yusuf Elma[1], Asst. Prof. Dr. Emre Işık[2]

[1]Zonguldak Bülent Ecevit Üniversitesi Tıp Fakültesi Tıbbi Farmakoloji Anabilim Dalı
[2]Zonguldak Bülent Ecevit Üniversitesi Tıp Fakültesi Tıbbi Patoloji Anabilim Dalı

Özet

Bu çalışmada, sıçanlarda bleomisin ile indüklenen akciğer fibrozisi modelinde pirfenidon, Ro5-4864 ve kannabidiolün (CBD) terapötik potansiyellerinin karşılaştırmalı olarak incelenmesi amaçlanmıştır. Bu amaçla, 10-12 haftalık 48 adet erkek Wistar albino sıçan kullanılmıştır. Model indüksiyonu, 4 mg/kg intratrakeal bleomisin uygulamasıyla gerçekleştirilmiş; bu doz ön çalışma yapılarak belirlenmiştir. Deney grupları; Kontrol, Bleomisin (Blm), Blm+Pirfenidon (100 mg/kg/gün, oral), Blm+Ro5-4864 (0,4 mg/kg/gün, i.p.), Blm+CBD (10 mg/kg/gün, i.p.) ve Blm+Ro5-4864+CBD (sırasıyla 0,4 ve 10 mg/kg/gün, i.p.) olarak yapılandırılmıştır. Tedavilere fibrotik fazın başlangıcı olan 10. günde başlanmıştır. 12 günlük tedavi sürecinin ardından 22. günde sakrifikasyon yapılmıştır. Çıkarılan akciğer dokularının ağırlıkları ölçülmüş ve akciğer ağırlığının vücut ağırlığına oranlanmasıyla akciğer indeksleri hesaplanmıştır. Akciğer dokularında histopatolojik (Szapiel alveolit ve Ashcroft fibrozis skorları), immünohistokimyasal (V-set and immunoglobulin domain containing protein 4/VSIG4 ve epitelyal kaderin/E-kaderin) ve biyokimyasal (dönüştürücü büyüme faktörü-β1/TGF-β1 ve α-düz kas aktini/α-SMA) analizler gerçekleştirilmiştir. Ayrıca haftalık olarak ağırlık takibi yapılmıştır. Bleomisin uygulaması, 7. günde belirgin bir ağırlık kaybına neden olmuş; tüm tedaviler ile 21. gün itibarıyla vücut ağırlığında bir toparlanma izlenmiştir. Ayrıca bleomisin uygulaması akciğer indeksinde artışa neden olmuş ve CBD dışındaki tüm yaklaşımlar bu artışı anlamlı düzeyde baskılamıştır. Histopatolojik olarak yalnızca pirfenidon alveoler inflamasyonu ve fibrozis skorlarını anlamlı ölçüde iyileştirebilmiştir. İmmünohistokimyasal analizlerde, bleomisinle azalan E-kaderin ekspresyonu pirfenidon ve Ro5-4864 ile başarılı bir şekilde restore edilmiştir. Makrofaj aktivasyonunu gösteren VSIG4 ekspresyon artışı da sadece pirfenidon tedavisiyle anlamlı düzeyde azaltılmıştır. Biyokimyasal verilerde ise TGF-β1 düzeylerinin pirfenidon ve kombinasyon tedavisi ile anlamlı düzeyde azaldığı saptanırken, α-SMA düzeylerinde gruplar arası fark saptanmamıştır. Sonuç olarak, klinik kullanımda olan pirfenidon en kapsamlı terapötik etkiyi gösterirken, Ro5-4864 ve CBD sınırlı doku koruyucu etkiler sergilemiştir. Bu ajanların antifibrotik potansiyellerinin farklı doz ve tedavi zamanlamalarıyla araştırılması gerekmektedir. Kombinasyon tedavisinin akciğer indeksi ve TGF-β1 dışındaki parametrelerde ek yarar sağlamaması, olası farmakodinamik veya farmakokinetik etkileşimlerin ileri çalışmalarla değerlendirilmesi gerektiğini düşündürmüştür.

Anahtar Kelimeler: Akciğer Fibrozisi, Kannabidiol, Tspo, Ro5-4864, Pirfenidon

Presentation ID / Sunum No=231

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-0438-2758

Sw620 Kolorektal Kanser Hücrelerinde Kolşisin ve Leflunomidin Hücre Canlılığı Üzerindeki Karşılaştırmalı Etkilerinin İncelenmesi

Ph.d. Cand. Ayşe Topcu[1], Doç. Dr. Ahmet Kemal FİLİz[1]

[1]Sivas Cumhuriyet Üniversitesi Tıp Fakültesi
*Corresponding author: AYŞE TOPCU

Özet

Kolorektal kanser, dünyada sık görülen malignitelerden biri olup 2022 yılında yaklaşık 1,9 milyon yeni olgu ve 900.000'den fazla ölümle ilişkilendirilmiştir. Metastatik hastalıkta tedavi direnci önemli bir klinik sorun olduğundan, mevcut farmakolojik ajanların antineoplastik potansiyellerinin araştırılması önem taşımaktadır. Kolşisin, mikrotübül dinamiklerini etkileyen antimitotik bir ajan iken leflunomid, de novo pirimidin sentezinde görev alan dihidroorotat dehidrogenazı (DHODH) inhibe etmektedir. Bu çalışmada kolşisin ve leflunomidin metastatik kolorektal kanser kökenli SW620 hücrelerinin canlılığı üzerindeki etkilerinin XTT yöntemiyle değerlendirilmesi amaçlandı. SW620 hücreleri uygun kültür koşullarında çoğaltılarak 96 kuyucuklu plakalara ekildi. Hücrelerin tutunmasının ardından kolşisin 6,25–100 nM, leflunomid ise 25–400 µM konsantrasyonlarında uygulandı ve hücreler 24 ve 48 saat inkübe edildi. Hücre canlılığı XTT testi ile değerlendirildi. Kontrol grubunun canlılığı %100 kabul edilerek uygulama gruplarının canlılık yüzdeleri hesaplandı. Deneyler üç tekrarlı gerçekleştirildi. Veriler ortalama±SEM olarak ifade edildi; gruplar one-way ANOVA ve Tukey post hoc testi ile karşılaştırıldı. Kolşisinin 24 saatlik uygulamasında 100, 50, 25, 12,5 ve 6,25 nM konsantrasyonlarında hücre canlılığı sırasıyla %63,87±11,68, %82,89±3,02, %97,82±4,78, %108,82±7,23 ve %105,83±3,83 bulundu (ANOVA p=0,0028). Yalnızca 100 nM grubunda kontrol grubuna göre anlamlı azalma saptandı (p=0,017). Kırk sekiz saatlik uygulamada ise tüm kolşisin konsantrasyonlarında hücre canlılığı anlamlı olarak azaldı (ANOVA p<0,0001; tümü p<0,001). Bu bulgular, kolşisinin SW620 hücrelerinde zamana bağlı sitotoksik etki gösterebileceğini düşündürmektedir.

Anahtar Kelimeler: SW620, Kolorektal Kanser, Kolşisin, Leflunomid, DHODH, XTT, Hücre Canlılığı.

Comparative Effects of Colchicine and Leflunomide On Cell Viability in SW620 Colorectal Cancer Cells

Abstract

Colorectal cancer is one of the most common malignancies worldwide, associated with approximately 1.9 million new cases and over 900,000 deaths in 2022. Since treatment resistance is a significant clinical problem in metastatic disease, investigating the antineoplastic potential of existing pharmacological

agents is crucial. Colchicine is an antimitotic agent affecting microtubule dynamics, while leflunomide inhibits dihydroorotate dehydrogenase (DHODH), which is involved in de novo pyrimidine synthesis. This study aimed to evaluate the effects of colchicine and leflunomide on the viability of SW620 cells of metastatic colorectal cancer origin using the XTT method. SW620 cells were cultured under suitable conditions and seeded into 96-well plates. After cell attachment, colchicine was applied at concentrations of 6.25–100 nM and leflunomide at concentrations of 25–400 µM, and the cells were incubated for 24 and 48 hours. Cell viability was assessed using the XTT test. The viability percentages of the treatment groups were calculated by assuming 100% viability in the control group. Experiments were performed in triplicate. Data were expressed as mean ± SEM; groups were compared using one-way ANOVA and Tukey post hoc test. In the 24-hour application of colchicine, cell viability was found to be 63.87±11.68%, 82.89±3.02%, 97.82±4.78%, 108.82±7.23%, and 105.83±3.83% at concentrations of 100, 50, 25, 12.5, and 6.25 nM, respectively (ANOVA $p=0.0028$). A significant decrease was observed only in the 100 nM group compared to the control group ($p=0.017$). In the 48-hour application, cell viability decreased significantly at all colchicine concentrations (ANOVA $p<0.0001$; all $p<0.001$). These findings suggest that colchicine may exhibit a time-dependent cytotoxic effect in SW620 cells.

Keywords: SW620, Colorectal Cancer, Colchicine, Leflunomide, DHODH, XTT, Cell Viability.

Presentation ID / Sunum No=87

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-4150-1680

Testiküler Mikroçevrede Sertoli Hücresi Kaynaklı Eksozomlar: Moleküler Kargo ve Fonksiyonel Etkiler

Asst. Prof. Dr. Nilgün Öksel[1]

[1]Tokat Gaziosmanpaşa Üniversitesi Tıp Fakültesi Histoloji ve Embriyoloji Anabilim Dalı
*Corresponding author: Nilgün Öksel

Özet

Spermatogenez, testisin seminifer tübüllerinde spermatogonyal kök hücrelerin proliferasyonu ve farklılaşması sonucunda fonksiyonel spermatozoaların oluşumunu sağlayan kompleks bir süreçtir. Bu sürecin hassas biçimde düzenlenmesi, erkek fertilitesinin ve dolayısıyla türün devamlılığının sağlanması açısından kritik öneme sahiptir. Testiküler mikroçevredeki hücreler ve bu hücreler tarafından salgılanan niş faktörleri, spermatogenezin sürdürülmesi için gerekli karmaşık sinyal ağlarının koordinasyonunda rol oynamaktadır. Sertoli hücreleri, testiküler mikroçevrede germ hücresi gelişimi ve endokrin fonksiyonların koordinasyonunda önemli parakrin düzenleyiciler olarak görev yapmaktadır. Eksozomlar; protein, nükleik asit, lipid ve sinyal moleküllerinden oluşan kargoları hedef hücrelere aktararak hücreler arası iletişimi düzenleyen küçük ekstraselüler veziküllerdir. Eksozomların biyolojik kargolarını degradasyondan koruyarak hedef hücrelere ulaştırabilmesi, testiküler mikroçevrede hücreler arası iletişimin sürdürülmesine katkı sağlamaktadır. Sertoli hücresi kaynaklı eksozomlar taşıdıkları özgün moleküler kargolar aracılığıyla spermatogonyal kök hücrelerin ve testiküler somatik hücrelerin fonksiyonlarının düzenlenmesinde rol oynamaktadır. Bu eksozomlar, spermatogonyal kök hücrelerde proliferasyon ve farklılaşmanın düzenlenmesi, apoptozun sınırlandırılması ve oksidatif stres yanıtının modülasyonunda rol almaktadır. Eksozomal miRNA'lar, hedef genlerin ekspresyonunu ve ilişkili hücre içi sinyal yolaklarını düzenleyerek bu süreçlere aracılık etmektedir. Sertoli hücresi kaynaklı eksozomlar aynı zamanda Leydig hücrelerinde steroidogenez, testosteron sentezi ve hücre sağkalımının düzenlenmesine katılmaktadır. Eksozomların moleküler kargosu, kaynak hücrenin fizyolojik ve patolojik durumuna bağlı olarak değişebildiğinden, bu moleküler profiller erkek infertilitesiyle ilişkili mekanizmaların araştırılması ve potansiyel biyobelirteçlerin belirlenmesinde kullanılabilecek bilgiler sağlamaktadır. Sertoli hücresi kaynaklı eksozomların moleküler içeriğinin ve fonksiyonlarının anlaşılması, spermatogenez ve erkek üreme sağlığındaki rollerinin ortaya konması ve erkek infertilitesine yönelik potansiyel tanısal ve terapötik yaklaşımların geliştirilmesi açısından önem taşımaktadır.

Anahtar Kelimeler: Sertoli Hücreleri, Eksozomlar, Spermatogonyal Kök Hücreler, Spermatogenez, Erkek İnfertilitesi

Sertoli Cell-Derived Exosomes in the Testicular Microenvironment: Molecular Cargo and Functional Effects

Abstract

Spermatogenesis is a complex process involving the proliferation and differentiation of spermatogonial stem cells within the seminiferous tubules of the testis, ultimately leading to the formation of functional spermatozoa. Precise regulation of this process is critical for male fertility and, consequently, for the continuity of the species. Cells within the testicular microenvironment and the niche factors they secrete contribute to the coordination of complex signaling networks required for the maintenance of spermatogenesis. Sertoli cells act as important paracrine regulators within the testicular microenvironment, coordinating germ cell development and endocrine functions. Exosomes are small extracellular vesicles that mediate intercellular communication by transferring cargoes comprising proteins, nucleic acids, lipids, and signaling molecules to target cells. Their ability to protect biological cargoes from degradation and deliver them to target cells contributes to the maintenance of intercellular communication within the testicular microenvironment. Sertoli cell-derived exosomes regulate the functions of spermatogonial stem cells and testicular somatic cells through their specific molecular cargoes. These exosomes are involved in regulating spermatogonial stem cell proliferation and differentiation, limiting apoptosis, and modulating responses to oxidative stress. Exosomal miRNAs mediate these processes by regulating the expression of target genes and associated intracellular signaling pathways. Sertoli cell-derived exosomes are also involved in the regulation of steroidogenesis, testosterone synthesis, and cell survival in Leydig cells. Because the molecular cargo of exosomes may vary depending on the physiological and pathological state of their cells of origin, these molecular profiles may provide useful information for investigating mechanisms associated with male infertility and identifying potential biomarkers. Understanding the molecular content and functions of Sertoli cell-derived exosomes is important for elucidating their roles in spermatogenesis and male reproductive health and for developing potential diagnostic and therapeutic approaches to male infertility.

Keywords: Sertoli Cells, Exosomes, Spermatogonial Stem Cells, Spermatogenesis, Male Infertility

Presentation ID / Sunum No=138

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-8063-8060

The Role of Curcumin in Modulating Autophagy in Neuroblastoma Cells

Assoc. Prof. Dr. Işıl Aydemir[1], Assoc. Prof. Dr. İbrahim Yılmaz[2], Ra. Emre Çetindağ[3], Prof.Dr. Hanefi Özbek[4]

[1]1Uşak University, Faculty of Medicine, Department of Histology and Embryology, Uşak, Turkey
[2]Republic of Turkey, Ministry of Health, Dr. İsmail Fehmi Cumalıoğlu City Hospital, Unit of Pharmacovigilance, Tekirdağ, Turkey
[3]Niğde Ömer Halisdemir University, Faculty of Medicine, Department of Histology and Embryology, Niğde, Turkey
[4]İstanbul Medeniyet University, Faculty of Medicine, Department of Medical Pharmacology, İstanbul, Turkey
*Corresponding author: Emre ÇETİNDAĞ

Abstract

Neuroblastoma is a pediatric malignancy arising from the developing sympathetic nervous system and represents one of the most common extracranial solid tumors in children. Despite significant advances in treatment, high-risk neuroblastoma remains a major therapeutic challenge. Therefore, understanding the cellular mechanisms involved in neuroblastoma survival and identifying novel therapeutic agents are of considerable interest. Curcumin, a bioactive compound derived from Curcuma longa, has attracted considerable attention due to its potential anticancer properties, including its ability to modulate autophagy and cellular survival pathways. The aim of this study was to investigate the effects of curcumin on autophagy and cell survival in SH-SY5Y human neuroblastoma cells. SH-SY5Y cells were treated with 10 and 50 µM curcumin for 24 and 48 h. Cell viability was assessed using the MTT assay. ATG5 levels, as a marker of autophagy, were determined using an ELISA kit. The effects of low- and high-dose curcumin were statistically evaluated. High-dose curcumin significantly reduced cell viability. Consistently, treatment with 50 µM curcumin significantly increased ATG5 levels, suggesting enhanced autophagic activity. Notably, ATG5 levels were significantly higher following 48 h of curcumin treatment than after 24 h of treatment. Our findings suggest that high-dose curcumin induces cell death in SH-SY5Y cells, with autophagy potentially contributing to this process. Further investigation of the underlying molecular mechanisms of curcumin-mediated autophagy modulation is warranted to elucidate its contribution to curcumin-induced cell death and to assess its potential as an adjuvant therapeutic strategy in neuroblastoma.

Keywords: Autophagy, Cell Survival, Curcumin, Neuroblastoma.

Presentation ID / Sunum No=196

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-4593-3990

Tip 2 Diyabette Atriyal İletim Belirteçleri: Eğilim Skoru Eşleştirmeli Bir Çalışma

Asst. Prof. Dr. Mehmet Göl[1]

[1]Gaziantep İslam Bilim ve Teknoloji Üniversitesi

Özet

Amaç: Tip 2 diabetes mellitus (T2DM), atriyal yeniden şekillenme ve artmış atriyal fibrilasyon riski ile ilişkilidir. DII derivasyonunda P-dalgası tepe zamanı (PWPT) ve P-dalgası süresi (PWD), atriyal iletimin basit elektrokardiyografik belirteçleridir. Bu çalışmada, T2DM'li hastalar ile eşleştirilmiş diyabetik olmayan kontroller arasında DII PWPT ve PWD'nin karşılaştırılması ve bu parametrelerin metabolik ve antropometrik değişkenlerle ilişkilerinin incelenmesi amaçlandı. Yöntemler: Bu retrospektif çalışmada, iç hastalıkları polikliniğine başvuran obez hastalar değerlendirildi. T2DM'li hastalar (n=28), obez ve diyabetik olmayan kontrollerle (n=28) eğilim skoru kullanılarak 1:1 oranında eşleştirildi. DII PWPT ve PWD, bağımsız grup ve eşleştirilmiş çift analizleri kullanılarak gruplar arasında karşılaştırıldı. Ayrıca PWPT ve PWD'nin HbA1c, açlık glukozu, vücut kitle indeksi (VKİ) ve yaş ile korelasyonları değerlendirildi. Bulgular: PWPT ve PWD, T2DM'li hastalarda kontrollere göre sayısal olarak daha uzundu; ancak farklılıklar istatistiksel olarak anlamlı değildi. Medyan PWPT, T2DM grubunda 66,3 ms ve kontrol grubunda 55,6 ms idi (p=0,169); medyan PWD ise sırasıyla 114,0 ve 108,3 ms idi (p=0,325). Eşleştirilmiş çift analizlerinde ortalama fark PWPT için +5,13 ms (%95 GA, −3,66 ile 13,93; p=0,242) ve PWD için +4,97 ms (%95 GA, −4,93 ile 14,87; p=0,312) idi. Ne PWPT ne de PWD; HbA1c, açlık glukozu, VKİ veya yaş ile anlamlı düzeyde korelasyon gösterdi. PWPT ve PWD arasında güçlü bir korelasyon vardı (r=0,762; p<0,001). Sonuç: Obez hastalardan oluşan ve eğilim skoru ile eşleştirilmiş bu kohortta T2DM, DII PWPT veya PWD'de anlamlı uzama ile ilişkili değildi; ancak her iki parametre de diyabetik grupta sayısal olarak daha uzundu. Kolaylıkla elde edilebilen bu EKG belirteçlerinin T2DM'de subklinik atriyal elektriksel yeniden şekillenmeyi belirleyip belirleyemeyeceğini açıklığa kavuşturmak için daha geniş kapsamlı prospektif çalışmalara ihtiyaç vardır.

Anahtar Kelimeler: Atriyal İletim, Elektrokardiyografi, P-Dalgası Süresi, P-Dalgası Tepe Zamanı, Tip 2 Diabetes Mellitus.

Atrial Conduction Markers in Type 2 Diabetes: A Propensity-Score-Matched Study

Abstract

Background: Type 2 diabetes mellitus (T2DM) is associated with atrial remodeling and an increased risk of atrial fibrillation. Lead-II (DII) P-wave peak time (PWPT) and P-wave duration (PWD) are

simple electrocardiographic markers of atrial conduction. This study aimed to compare DII PWPT and PWD between patients with T2DM and matched non-diabetic controls and to examine their relationships with metabolic and anthropometric variables. Methods: In this retrospective study, obese patients attending an internal medicine outpatient clinic were evaluated. Patients with T2DM (n=28) were propensity-score matched 1:1 with obese non-diabetic controls (n=28). DII PWPT and PWD were compared between groups using independent and matched-pair analyses. Correlations of PWPT and PWD with HbA1c, fasting glucose, body mass index (BMI), and age were also assessed. Results: PWPT and PWD were numerically longer in patients with T2DM than in controls, but the differences were not statistically significant. Median PWPT was 66.3 ms in the T2DM group and 55.6 ms in controls (p=0.169), while median PWD was 114.0 and 108.3 ms, respectively (p=0.325). In matched-pair analyses, the mean differences were +5.13 ms for PWPT (95% CI, −3.66 to 13.93; p=0.242) and +4.97 ms for PWD (95% CI, −4.93 to 14.87; p=0.312). Neither PWPT nor PWD was significantly correlated with HbA1c, fasting glucose, BMI, or age. PWPT and PWD were strongly correlated with each other (r=0.762, p<0.001). Conclusions: T2DM was not significantly associated with prolonged DII PWPT or PWD in this propensity-score-matched cohort of obese patients, although both parameters were numerically longer in the diabetic group. Larger prospective studies are needed to clarify whether these readily obtainable ECG markers can identify subclinical atrial electrical remodeling in T2DM.

Keywords: Atrial Conduction, Electrocardiography, P-Wave Duration, P-Wave Peak Time, Type 2 Diabetes Mellitus.

Presentation ID / Sunum No=72

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-4357-4966

Tıp Fakültesi Öğrencilerinin Duygu Durumları İle Yeme Tutumları Arasındaki İlişki

Asst. Prof. Dr. Derya Deniz Kanan[1], Researcher Buse Özkan[1], Prof.Dr. Asuman Gölgelİ[2]

[1]Niğde Ömer Halisdemir Ünv.
[2]Erciyes Üniversitesi

Özet

Gençlerin üniversite eğitiminin başlaması ile alıştıkları aile ortamından ayrılmaları, yeni kurulacak düzenlerine uyum süreçleri, ekonomik sebepler, farklı sosyal ortamlara giriş yapmaları gibi gerekçelerle beslenme şekilleri de değişmektedir. Son yıllarda hızlı yaşamın getirdiği sağlıksız beslenme alışkanlıklarının özellikle gençler arasında artması ayrıca hareketten yoksun bir yaşamın sonucu olarak ortaya çıkan obezite dünyada ve ülkemizde giderek diğer beslenme bozukluklarının önüne geçen bir sağlık problemi olmuştur. Gençlerin sahip olduğu beslenme alışkanlıkları ileriki yaşlarda kalp hastalıkları, diyabet, obezite, osteoporoz ve kanser gibi sağlık sorunlarının gelişiminde önemli rol oynamakla birlikte dengesiz beslenme sonucu öğrenmede güçlük, davranış bozuklukları ve zekâ ortalamalarında düşüş gibi mental problemlerin de ortaya çıktığı yapılan çalışmalarda gösterilmiştir. Bu çalışmada Tıp fakültesinde eğitim alan öğrencilerin beslenme davranışlarının stres, anksiyete, depresyon gibi duygusal durumları ile arasındaki ilişkiyi araştırmak amaçlanmıştır. Çalışmaya sadece gönüllü öğrenciler katılmıştır ve her birinden aydınlatılmış onam formu alınmıştır. Öğrencilerin yeme tutumlarını ölçmek amacıyla Hollanda Yeme Davranışı Anketi (DEBQ), duygu durumlarını değerlendirmek amacıyla da Beck Depresyon Envanteri (BDE) ve Endişe Şiddet Ölçeği (EŞÖ) uygulanmıştır. Çalışmanın sonucunda yeme tutumlarında erkek ve kız öğrenciler arasında istatistiksel olarak farklılık saptanmıştır. Duygusal yeme davranışlarında da kız öğrenciler erkek öğrencilerden istatistiksel olarak anlamlı farklılık yaratacak düzeyde fazla bulunmuştur. Depresyon ölçeği sonuçları ile yeme tutumları arasında anlamlı bir ilişki gözlenmezken, endişe şiddet ölçeği sonuçları ile yeme tutumları arasında anlamlı bir ilişki saptanmıştır. Sonuç olarak; öğrencilerin endişeleri arttıkça, depresif düşünceler gelişmekte ve bu durumlar yeme tutumlarını olumsuz etkilemektedir. Bu çalışma Tübitak 2209 A Projesi ile desteklenmiştir.

Anahtar Kelimeler: Hollanda Yeme Davranışı Anketi, Beck Depresyon Ölçeği, Endişe Şiddet Ölçeği

Presentation ID / Sunum No=150

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-9461-9861

Üçlü Negatif Meme Kanserinde İfadesi Azalan Bazı miRNA'ların Yeniden Kazandırılmasının Hücre Proliferasyonu ve Hedef Gen İfadesi Üzerine Etkilerinin Araştırılması

Ma. St. Name Perktaş Bağcı[1], Ph.c. Canc. Şeyma Özgür[1], Asst. Prof. Dr. Şahika Cıngır Köker[2], Assoc. Prof. Dr. Pelin Telkoparan Akıllılar[3]

[1]Gazi Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Enstitüsü, Tıbbi Biyoloji ve Genetik ABD, Ankara, Türkiye
[2]Ufuk Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Tıbbi Biyoloji ABD, Ankara, Türkiye
[3]Gazi Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Tıbbi Biyoloji ABD, Ankara, Türkiye
*Corresponding author: Pelin Telkoparan Akıllılar

Özet

Meme kanseri, dünya genelinde en sık teşhis edilen kanser türlerinden biridir. Üçlü negatif meme kanseri (TNBC), östrojen reseptörü (ER), progesteron reseptörü (PR) ve insan epidermal büyüme faktörü reseptörü 2 (HER2) ekspresyonunun bulunmaması ile karakterize, tedavi seçenekleri sınırlı ve kötü prognozla ilişkili bir meme kanseri alt tiptir. miRNA'lar, hücre proliferasyonu, migrasyon ve invazyon gibi süreçleri düzenleyen küçük, kodlanmayan RNA moleküllerdir. Bu çalışmada, MDA-MB-231 (TNBC) hücrelerinde ekspresyonu azalmış miRNA'ların, yeniden kazandırılmasının hücresel etkilerinin araştırılması amaçlandı. Bu doğrultuda, GEO veri tabanındaki TNBC doku veri setlerinde (GSE38167, GSE45498, GSE40525, GSE45666) diferansiyel miRNA ekspresyon analizi GEO2R kullanılarak gerçekleştirildi. $p<0,05$ ve $log2FC<-1,2$ eşik değerini karşılayan ortak adaylardan miR-18b-5p, miR-106b-5p ve miR-130b-3p'nin ekspresyon düzeyleri RT-qPCR ile belirlendi. MDA-MB-231 hücrelerinde normal epitel hücre hattı MCF-12A'ya kıyasla ekspresyonu azalmış olan hsa-miR-106b-5p ($p=0.038$) seçildi. hsa-miR-106b-5p mimik transfeksiyonu sonrasında hücre proliferasyonu MTT analizi, hücre migrasyon kapasitesi ise yara iyileşme deneyi ile değerlendirildi. MTT analizi sonuçları MDA-MB-231 hücrelerinde proliferasyonun 24. saatte yaklaşık %20 oranında arttığını ($p<0,01$), 48. saatte ise anlamlı farklılık oluşmadığını gösterdi. MCF-12A hücrelerinde ise 24. ve 48. saatlerde anlamlı farklılık saptanmadı. Migrasyon analizinde MDA-MB-231 hücrelerinde 24. saatte yara kapanma oranında %49 oranında bir artış ($p<0,05$) gözlemlenirken, 48. saatte anlamlı bir farklılık elde edilmedi. Sonuçlarımız, hsa-miR-106b-5p'nin MDA-MB-231 hücrelerinde proliferasyon ve migrasyon süreçlerini zamana ve hücre tipine bağlı olarak modüle edebileceğini göstermektedir. Ayrıca, gerçekleştirdiğimiz in silico yolak analizi sonucunda hsa-miR-106b-5p'nin regüle edebileceği hücre döngüsünde yer alan potansiyel hedef genler belirlenmiştir. Elde ettiğimiz bu bulgular, hsa-miR-106b-5p'nin TNBC'de hücrecel moleküler süreçleri hücre döngüsü üzerinden düzenleyebileceğini düşündürmektedir.

Çalışmamızın devamında, belirlediğimi potansiyel hedef genlerin ekspresyon düzeylerinin RT-qPCR ile transkripsiyonel düzeyde doğrulanması planlanmaktadır. Bu çalışmanın çıktıları Gazi Üniversitesi Sağlık Bilimleri Enstitüsü Tıbbi Biyoloji ve Genetik Anabilim Dalı'nda yürütülen Name Perktaş Bağcı'nın yüksek lisans tezinden üretilmiş ve Gazi Üniversitesi Bilimsel Araştırma Projeleri Koordinasyon Birimi tarafından TYL-2026-11120 numaralı proje kapsamında mali olarak desteklenmiştir.

Anahtar Kelimeler: Üçlü Negatif Meme Kanseri, Hsa-Mir-106b-5p, Mimik Transfeksiyon

Presentation ID / Sunum No=98

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0006-5619-1987

8–12 Yaş Arasındaki Okul Çocuklarında Süt ve Daimi Diş Çürüğü Deneyiminin Değerlendirilmesi

Asst. Prof. Dr. Büşra Tekin[1], Researcher Ahmet Said Okçu[1], Asst. Prof. Dr. Alparslan Mustafa Çeler[1]

[1]Hatay Mustafa Kemal Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi

Özet

Amaç: Diş çürüğü, çocukluk döneminde en sık görülen kronik hastalıklardan biri olup hem süt hem de daimi dişlenmeyi etkileyebilmektedir. Çürük deneyiminin toplum temelli olarak belirlenmesi, koruyucu ağız ve diş sağlığı programlarının planlanması açısından önemlidir. Bu çalışmanın amacı, 8– 12 yaş arasındaki okul çocuklarında süt ve daimi dişlerdeki çürük deneyimini DMFT ve dmft indeksleri kullanarak değerlendirmektir. Gereç ve Yöntem: Bu okul tabanlı kesitsel çalışma, Hatay'ın Antakya ve Defne ilçelerindeki sekiz devlet okulunda öğrenim gören 8–12 yaş arasındaki 1.153 çocuk üzerinde yürütüldü. Katılımcıların yaş ve cinsiyet bilgileri kaydedildi. Daimi ve süt dişlerindeki çürük deneyimi, klinik muayene sonucunda sırasıyla DMFT ve dmft indeksleri kullanılarak değerlendirildi. DMFT ve dmft ölçümlerine ilişkin gözlemciler arası uyum, sınıf içi korelasyon katsayısı kullanılarak incelendi. Veriler tanımlayıcı istatistiklerle analiz edildi. Bulgular: Çalışmaya 579 erkek (%50,2) ve 574 kız (%49,8) çocuk dahil edildi. Katılımcıların yaş ortalaması 10,37±1,27 yıl olarak bulundu. Ortalama DMFT değeri 2,52±1,66, ortalama dmft değeri ise 2,25±2,46 idi. DMFT ve dmft ölçümlerinde gözlemciler arası uyum mükemmel düzeydeydi. Sonuç: Araştırmaya katılan çocuklarda hem süt hem de daimi dişlenmede çürük deneyimi saptandı. Bulgular, okul çağındaki çocukların düzenli ağız ve diş sağlığı kontrollerine dahil edilmesi ve okul temelli koruyucu programların güçlendirilmesi gerektiğini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Diş Çürüğü, DMFT, dmft, Okul Çocukları, Epidemiyoloji

Assessment of Caries Experience in the Primary and Permanent Dentitions of Schoolchildren Aged 8–12 Years

Abstract

Objective: Dental caries is one of the most common chronic diseases in childhood and can affect both the primary and permanent dentitions. Population-based assessment of caries experience is important for planning preventive oral health programs. This study aimed to evaluate caries experience in the primary and permanent dentitions of schoolchildren aged 8–12 years using the DMFT and dmft indices. Materials and Methods: This school-based cross-sectional study included 1,153 children aged 8–12

years attending eight public schools in the Antakya and Defne districts of Hatay. The participants' age and sex were recorded. Caries experience in the permanent and primary dentitions was assessed through clinical examination using the DMFT and dmft indices, respectively. Interexaminer reliability for DMFT and dmft measurements was evaluated using the intraclass correlation coefficient. Data were analyzed using descriptive statistics. Results: The study included 579 boys (50.2%) and 574 girls (49.8%). The mean age of the participants was 10.37±1.27 years. The mean DMFT and dmft scores were 2.52±1.66 and 2.25±2.46, respectively. Interexaminer reliability for DMFT and dmft measurements was excellent. Conclusion: Caries experience was observed in both the primary and permanent dentitions of the participating children. These findings highlight the importance of regular oral health examinations and strengthening school-based preventive programs for schoolchildren.

Keywords: Dental Caries, DMFT, dmft, Schoolchildren, Epidemiology

Presentation ID / Sunum No=116

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-9420-7787

Akıllı Telefon ile Dijitalleştirilen Farklı Dental Ark Tiplerinin Laboratuvar Tarayıcısı ile Karşılaştırmalı Doğruluk Değerlendirmesi

Asst. Prof. Dr. İrem Sözen Yanık[1]

[1]Hacettepe Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Protetik Diş Tedavisi Anabilim Dalı
*Corresponding author: İrem Sözen Yanık

Özet

Amaç: Bu çalışmanın amacı, LiDAR sensörlü bir akıllı telefon ile dijitalleştirilen farklı dental ark tiplerine ait alçı modellerin doğruluğunu değerlendirmek ve bu yöntemin dijital model elde edilmesindeki uygulanabilirliğini incelemektir. Gereç ve Yöntem: Bir adet tam dişli, bir adet kısmi dişsiz ve bir adet tam dişsiz alçı model, laboratuvar tarayıcısı (Ineos X5, Dentsply Sirona) ile taranarak referans taramalar elde edildi. Aynı modeller, LiDAR sensörlü bir akıllı telefon (iPhone 13 Pro) ve üç boyutlu tarama uygulaması (KIRI Engine) kullanılarak tarandı (n=10). Test taramaları, Geomagic Control X (2022.1.0) yazılımında en iyi uyum (best-fit) hizalama yöntemi kullanılarak referans taramalarla üst üste çakıştırıldı ve üç boyutlu sapmalar Kök Ortalama Kare (RMS) değerleri kullanılarak hesaplandı. Kısmi dişsiz model ayrıca dişli, dişsiz (yumuşak doku) ve total bölgeler açısından değerlendirildi. Verilerin normal dağılımı Shapiro–Wilk testi ile değerlendirildi. Gruplar arası karşılaştırmalarda Kruskal–Wallis ve Bonferroni düzeltmeli Dunn testi, tekrarlı ölçümlerin analizinde ise Friedman ve Bonferroni düzeltmeli Wilcoxon işaretli sıralar testi kullanıldı (α=0,05). Bulgular: Üç ana grup arasında RMS değerleri açısından istatistiksel olarak anlamlı fark bulundu ($p<0,05$). Kısmi dişsiz model, tam dişli ve tam dişsiz modellere kıyasla anlamlı derecede daha düşük RMS değerleri göstererek en yüksek doğruluğu sergiledi. Tam dişli ve tam dişsiz modeller arasında ise anlamlı fark saptanmadı ($p>0,05$). Kısmi dişsiz modelin alt bölge analizinde, dişli alanın RMS değerleri hem dişsiz alandan hem de total alandan anlamlı düzeyde daha yüksekti ($p<0,05$). Sonuç: LiDAR sensörlü akıllı telefon ile dijitalleştirilen alçı modellerin doğruluğu dental ark tipine bağlı olarak değişmektedir. Kısmi dişsiz model, tam dişli ve tam dişsiz modellere göre anlamlı derecede daha yüksek doğruluk göstermiştir. Kısmi dişsiz model içerisinde ise dişsiz bölgeler, dişli bölgelere kıyasla daha düşük RMS değerleri sergilemiştir. Bu yöntem, laboratuvar tarayıcısının bulunmadığı durumlarda dijital arşivleme ve hızlı veri aktarımı için pratik bir alternatif olmakla birlikte, kompleks vakalarda yüksek boyutsal doğruluk gerektiren uygulamalar için sınırlı doğruluk sunmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Akıllı Telefon, Dijital Diş Hekimliği, Doğruluk, Üç Boyutlu Tarama

Trueness of Smartphone-Based Digitization of Different Dental Arch Types Compared With a Laboratory Scanner

Abstract

Objective: To evaluate the trueness of stone casts representing different dental arch types digitized using a LiDAR-enabled smartphone and to assess the feasibility of this approach for digital model acquisition. Materials and Methods: Three stone casts, including a fully dentate, a partially edentulous, and an edentulous cast, were scanned using a laboratory scanner (Ineos X5; Dentsply Sirona) to obtain reference scans. The same models were then scanned using a LiDAR-enabled smartphone (iPhone 13 Pro) and a three-dimensional scanning application (KIRI Engine) (n=10). The test scans were superimposed onto the reference scans using best-fit alignment in Geomagic Control X, and three-dimensional deviations were quantified using root mean square (RMS) values. The partially edentulous model was additionally evaluated separately for the dentate, edentulous and total regions. Data normality was assessed using the Shapiro–Wilk test. Intergroup comparisons were performed using the Kruskal–Wallis test followed by Dunn's post hoc test with Bonferroni correction, while repeated measurements were analyzed using the Friedman test followed by the Wilcoxon signed-rank test with Bonferroni correction ($\alpha = 0.05$). Results: RMS values differed significantly among the three groups ($p < 0.05$). The partially edentulous model showed significantly lower RMS values than the fully dentate and completely edentulous models ($p < 0.05$), whereas no significant difference was found between the latter two groups ($p > 0.05$). In the partially edentulous model, the dentate region exhibited significantly higher RMS values than the edentulous and total regions ($p < 0.05$). Conclusion: The trueness of LiDAR-enabled smartphone digitization varied by dental arch type. The partially edentulous model showed the highest trueness, with lower RMS values in the edentulous than the dentate region. Although this method is a practical alternative for digital archiving and data transfer when a laboratory scanner is unavailable, its trueness remains limited for applications requiring high dimensional precision.

Keywords: Smartphone, Digital Dentistry, Trueness, Three-Dimensional Scanning

Presentation ID / Sunum No=182

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0009-1636-6844

Alveolar Segment Kırığı ve İmmatür Daimi Dişte Komplike Kron Kırığının Eş Zamanlı Yönetimi: Bir Olgu Sunumu

Ph.d. Cand. Müge Deniz Karaca[1], Asst. Prof. Dr. Meltem Karahan[2]

[1]Sağlık Bilimleri Üniversitesi Hamidiye
[2]Sağlık Bilimleri Üniversitesi Hamidiye
*Corresponding author: Deniz Karaca

Özet

Giriş Dentoalveolar travmalar, çocuklarda dişler ve çevre destek dokuların birlikte etkilenebildiği kompleks yaralanmalardır. Alveolar kırıkların eşlik ettiği olgularda, kırık segmentin uygun şekilde repoze edilerek stabilize edilmesi periodontal ve alveolar iyileşmenin sağlanması açısından önem taşırken; immatür daimi dişlerin etkilendiği durumlarda pulpa vitalitesinin korunması ve kök gelişiminin devamlılığının sağlanması tedavinin temel hedefleri arasındadır. Bu olgu sunumunun amacı, alveolar kırık ve immatür daimi dişte komplike kuron kırığının birlikte görüldüğü 8 yaşındaki bir hastanın multidisipliner tedavi yaklaşımını ve takip sonuçlarını sunmaktır. Olgu Sunumu Sekiz yaşındaki kız hasta, trafik kazasından iki gün sonra kliniğimize başvurdu. İntraoral muayenede mukozal yaralanma saptanmadı. Klinik ve radyografik değerlendirmede mandibular anterior bölgede, 41, 31 ve 32 numaralı dişleri içeren alveolar segment kırığına bağlı mobilite ve 42 numaralı dişte komplike kuron kırığı tespit edildi. Ayrıca 83 numaralı süt dişinde sublüksasyon saptandı. Alveolar segment repoze edilerek misina ve kompozit rezin ile uygulanan esnek splint kullanılarak dört hafta süreyle stabilize edildi. İmmatür 42 numaralı dişte pulpa vitalitesinin ve kök gelişiminin korunması amacıyla Cvek parsiyel pulpotomi uygulandı ve pulpa üzerine mineral trioksit agregat (MTA) yerleştirildi. Dördüncü hafta kontrolünde mobilitenin belirgin şekilde azalması üzerine splint uzaklaştırıldı ve 42 numaralı dişin estetik kompozit restorasyonu tamamlandı. Hasta 1., 3. ve 6. aylarda klinik ve radyografik olarak değerlendirildi; travmadan etkilenen tüm dişlerin klinik ve radyografik takipleri halen devam etmektedir. Sonuç Alveolar kırık ve komplike kuron kırığının birlikte görüldüğü çocuk hastalarda görülen dentoalveoler travma, esnek splint uygulaması ile immatür daimi dişlerde vital pulpa tedavisinin birlikte uygulanması, diş ve destek dokuların korunmasına yönelik konservatif bir yaklaşım sunmaktadır. Düzenli klinik ve radyografik takip, iyileşmenin değerlendirilmesi ve olası komplikasyonların erken saptanması açısından önemlidir.

Anahtar Kelimeler: Dentoalveolar Travma, Alveolar Kırık, Cvek Parsiyel Pulpotomi.

Presentation ID / Sunum No=153

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0003-8197-8560

Anterior Digastrik Kas Varyasyonlarının Ultrason İle İncelenmesi: Kesitsel Bir Çalışma

Exp. Seda Akı Başer[1], Asst. Prof. Dr. Ezgi Katı[1]

[1]Dicle Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Ağız, Diş ve Çene Radyolojisi Ana Bilim Dalı

Özet

Amaç: Bu çalışmanın amacı, sağlıklı erişkin bireylerde digastrik kas anterior karın (DKAK) varyasyonlarını ultrasonografi ile değerlendirmek, varyasyonların prevalansını ve morfolojik özelliklerini belirlemek ve cinsiyet ile lokalizasyon ilişkilerini incelemektir. Gereç ve Yöntem: Bu kesitsel çalışmaya, Haziran–Ağustos 2026 tarihleri arasında Dicle Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Ağız, Diş ve Çene Radyolojisi Anabilim Dalı'na başvuran toplam 180 gönüllü birey dahil edildi. DKAK morfolojisi, 3–12 MHz geniş bantlı lineer transdüser kullanılarak ultrasonografik olarak bilateral değerlendirildi ve saptanan morfolojik paternler Kim ve Loukas sınıflandırmasına göre kategorize edildi. Varyasyon varlığı ve morfolojik tiplerin cinsiyetle ilişkisi ile Tip 2 varyasyonların sağ-sol dağılımı istatistiksel olarak değerlendirildi. İstatistiksel anlamlılık düzeyi $p<0,05$ olarak kabul edildi. Bulgular: Çalışmaya 74 erkek (%41,1) ve 106 kadın (%58,9) olmak üzere toplam 180 katılımcı dahil edildi. Normal anatomik konfigürasyon olan Tip 1, 114 katılımcıda (%63,3) gözlenirken, 66 katılımcıda (%36,7) anatomik varyasyon saptandı. En sık görülen varyasyon Tip 2 (%27,2) olup bunu Tip 7 (%6,7) ve Tip 5 (%2,8) izledi. Varyasyon prevalansı erkeklerde %36,5, kadınlarda %36,8 olup cinsiyet ile varyasyon varlığı arasında anlamlı ilişki bulunmadı ($p=0,967$; OR=1,01; %95 GA: 0,55–1,88). Morfolojik tiplerin dağılımı da cinsiyete göre anlamlı farklılık göstermedi ($p=0,770$). Varyasyonların %53,0'ı sağ, %21,2'si sol, %7,6'sı orta hatta ve %18,2'si bilateral yerleşimliydi. Tip 2 varyasyonlarda sağ taraf yerleşimi (%71,4), sol tarafa (%28,6) göre anlamlı düzeyde daha sıktı ($p=0,004$). Sonuç: Ultrasonografi, DKAK morfolojik varyasyonlarının değerlendirilmesinde uygulanabilir ve noninvaziv bir yöntemdir. Bu varyasyonların tanınması, submental bölgenin doğru radyolojik değerlendirilmesi ve olası tanısal hataların önlenmesi açısından önem taşımaktadır.

Anahtar Kelimeler: Digastrik Kas, Anterior Karın, Anatomik Varyasyon, Ultrasonografi.

Presentation ID / Sunum No=59

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-0803-8735

Bilateral Mezial Eğimli Gömülü Mandibular İkinci Daimi Molarların Ramus Vidaları ile Ortodontik Uprighting Tedavisi: Vaka Sunumu

Asst. Prof. Dr. Saniye Merve Cengiz[1], Exp. Fatih Cengiz[2], Ra. Nihat Cengiz[3]

[1]Mersin Üniversitesi
[2]Serbest Klinik Mersin
[3]Mersin Üniversitesi

Özet

Mandibular ikinci daimi molarların gömülü kalması, prevalansı yaklaşık %0,03–0,65 arasında bildirilen nadir bir sürme anomalisi olup, en sık karşılaşılan gömülme şekli mezial eğimli pozisyondur. Tedavi edilmediği durumlarda periodontal cep oluşumu, distal kemik kaybı, ikinci ve üçüncü molarlarda çürük gelişimi, komşu dişlerde kök rezorpsiyonu, oklüzal düzensizlikler ve fonksiyonel problemlere neden olabilmektedir. Geleneksel uprighting mekanikleri çoğu zaman komşu dişlerden ankraj alınmasını gerektirmekte ve istenmeyen diş hareketlerine yol açabilmektedir. Son yıllarda geçici iskeletsel ankraj aygıtlarının (Temporary Anchorage Devices, TADs) kullanımı, kontrollü biyomekanik sağlaması ve hasta kooperasyonuna olan bağımlılığı azaltması nedeniyle gömülü mandibular ikinci molarların tedavisinde önemli bir alternatif haline gelmiştir. Bu vaka raporunda, bilateral mezial eğimli gömülü mandibular ikinci daimi molarlara sahip adölesan erkek hastanın ramus bölgesine yerleştirilen bilateral minividalar yardımıyla gerçekleştirilen uprighting tedavisi sunulmaktadır. Klinik ve radyografik değerlendirmelerin ardından çekimsiz sabit ortodontik tedavide her iki ramus bölgesine minividalar yerleştirilmiş ve kontrollü ortodontik kuvvetler uygulanarak ikinci molarların sürme yolu yeniden yönlendirilmiştir. Tedavi sonunda her iki mandibular ikinci moların başarılı şekilde upright edildiği, komşu dişlerde belirgin ankraj kaybı oluşmadığı ve fonksiyonel oklüzyonun sağlandığı gözlenmiştir. Ramus bölgesinden sağlanan iskeletsel ankraj, uygun kuvvet vektörünün oluşturulmasına olanak tanıyarak tedavinin kontrollü, öngörülebilir ve etkin şekilde tamamlanmasına katkıda bulunmuştur.

Anahtar Kelimeler: Gömülü Mandibular İkinci Molar, Molar Uprighting, Geçici İskeletsel Ankraj Aygıtı, Minivida, Ramus Vidası.

Orthodontic Uprighting of Bilaterally Mesially Impacted Mandibular Second Permanent Molars Using Ramus Screws: A Case Report

Abstract

Impaction of mandibular second permanent molars is a rare eruption anomaly, with a reported prevalence of approximately 0.03–0.65%, and mesial angulation is the most common type of impaction.

If left untreated, it may lead to periodontal pocket formation, distal bone loss, caries of the second and third molars, root resorption of adjacent teeth, occlusal disturbances, and functional problems. Conventional uprighting mechanics often require anchorage from adjacent teeth and may result in undesirable tooth movements. In recent years, temporary anchorage devices (TADs) have become an important alternative in the treatment of impacted mandibular second molars because they provide controlled biomechanics and reduce dependence on patient cooperation. This case report presents the uprighting treatment of an adolescent male with bilaterally mesially impacted mandibular second permanent molars using bilateral miniscrews placed in the ramus region. Following clinical and radiographic evaluations, miniscrews were placed bilaterally in the ramus regions as part of non-extraction fixed orthodontic treatment, and the eruption paths of the second molars were redirected by applying controlled orthodontic forces. At the end of treatment, both mandibular second molars were successfully uprighted without significant anchorage loss in the adjacent teeth, and functional occlusion was achieved. Skeletal anchorage obtained from the ramus region enabled the application of an appropriate force vector and contributed to the controlled, predictable, and effective completion of treatment.

Keywords: Impacted Mandibular Second Molar, Molar Uprighting, Temporary Anchorage Device, Miniscrew, Ramus Screw.

Presentation ID / Sunum No=51

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: ORCID: 0000-0002-0946-8916

Çocuklarda Oral Hijyen Motivasyonuna Yönelik Youtube Videolarının Kalite ve Güvenilirlik Değerlendirmesi

Dr. Deniz Haghsay KhashehchİI[1], Assoc. Prof. Dr. Sanaz Sadry[2]

[1]Serbest Araştırmacı
[2]İstanbul Beykent Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi

Özet

Amaç: Bu çalışmanın amacı, çocuklarda oral hijyen motivasyonuna yönelik YouTube videolarının kalite ve güvenilirlik düzeylerini değerlendirmek ve bu düzeylerin kanal türüne göre farklılaşıp farklılaşmadığını belirlemektir. Yöntem: Temmuz 2026'da YouTube'da "child tooth brushing" anahtar kelimesiyle yapılan aramada ilk 100 video taranmış ve dahil edilme kriterlerini karşılayan 40 video değerlendirilmiştir. Videolar GQS ve mDISCERN ölçekleri kullanılarak incelenmiş; kanal türleri beş kategoriye ayrılmıştır. İstatistiksel analizlerde Kruskal-Wallis testi, Mann-Whitney U testi ve Spearman korelasyon analizi kullanılmıştır. Bulgular: Videoların GQS ortalaması 4,25±0,74, mDISCERN ortalaması 4,22±0,80 olarak bulunmuştur. Videoların %87,5'i GQS ve %82,5'i mDISCERN açısından 4 veya 5 puan almıştır. Kanal türleri arasında GQS açısından anlamlı fark bulunmazken ($p=0,092$), mDISCERN açısından genel olarak anlamlı fark saptanmıştır ($p<0,001$). Bonferroni düzeltmeli ikili karşılaştırmalarda hiçbir kanal türü çifti 0,005 anlamlılık sınırını aşmamıştır. GQS ile mDISCERN arasında orta-güçlü pozitif korelasyon bulunmuştur ($r=0,665$; $p<0,001$). Sonuç: Çocuklarda oral hijyen motivasyonuna yönelik YouTube videolarının genel kalite ve güvenilirlik düzeyi yüksek bulunmuştur. Bununla birlikte, kanal türünün kalite ve güvenilirlik üzerindeki etkisi ikili karşılaştırmalarda istatistiksel olarak anlamlı düzeyde gösterilememiştir. Video popülerliğinin kalite ve güvenilirliğin tek başına göstergesi olarak kullanılmaması gerektiği düşünülmektedir.

Anahtar Kelimeler: Youtube, Oral Hijyen, Diş Fırçalama, Çocuklar, Video Kalitesi, Güvenilirlik

Evaluation of the Quality and Reliability of Youtube Videos On Oral Hygiene Motivation in Children

Abstract

Objective: This study aimed to evaluate the quality and reliability of YouTube videos on oral hygiene motivation in children and to determine whether these levels differed according to channel type. Methods: In July 2026, the first 100 videos retrieved using the keyword "child tooth brushing" on YouTube were screened, and 40 videos meeting the inclusion criteria were evaluated. The videos were assessed using the Global Quality Scale (GQS) and modified DISCERN (mDISCERN), and channel types were classified into five categories. Kruskal-Wallis, Mann-Whitney U, and Spearman correlation

analyses were used for statistical evaluation. Results: The mean GQS score was 4.25 ± 0.74, and the mean mDISCERN score was 4.22 ± 0.80. Overall, 87.5% of the videos scored 4 or 5 on the GQS, while 82.5% scored 4 or 5 on the mDISCERN. No significant difference was found among channel types in terms of GQS ($p=0.092$), whereas a significant overall difference was found for mDISCERN ($p<0.001$). However, none of the pairwise comparisons remained significant after Bonferroni correction using an adjusted significance threshold of 0.005. A moderate-to-strong positive correlation was found between GQS and mDISCERN scores ($r=0.665$; $p<0.001$). Conclusion: YouTube videos on oral hygiene motivation in children generally demonstrated high quality and reliability. However, the differences between channel types were not statistically significant in the pairwise comparisons. Video popularity should not be considered a standalone indicator of quality or reliability.

Keywords: Youtube, Oral Hygiene, Tooth Brushing, Children, Video Quality, Reliability

Presentation ID / Sunum No=168

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-2478-8010

Diş Hekimliği Öğrencilerinde Dental Influencer Takibi: Tutum ve Algılara Yönelik Kesitsel Bir Anket Çalışması

Asst. Prof. Dr. Ayşenur Altuğ Yıldırım[1], Asst. Prof. Dr. Sena Ayyıldız[1]

[1]Çankırı Karatekin Üniversitesi

Özet

Amaç: Sosyal medya, diş hekimliği öğrencileri için önemli bir mesleki bilgi kaynağı hâline gelmiş olup, dental influencer'lar öğrencilerin öğrenme deneyimlerini ve mesleki tutumlarını giderek daha fazla şekillendirmektedir. Bu çalışma, diş hekimliği öğrencilerinin dental influencer'lara yönelik tutumlarını değerlendirmeyi ve influencer takibi ile ilişkili faktörleri araştırmayı amaçlamıştır. Gereç ve Yöntem: Nisan–Mayıs 2026 tarihleri arasında Türkiye'deki iki diş hekimliği fakültesinden 329 öğrenci ile kesitsel anket çalışması yürütüldü. Anket; demografik özellikler, sosyal medya kullanımı, dental influencer takibi, takip nedenleri, eğitsel algılar, satın alma davranışları ve dijital profesyonelliğe yönelik tutumları içeren verileri topladı. Verilerin analizinde tanımlayıcı istatistikler, Pearson ki-kare testi ve Fisher kesin testi kullanıldı. İstatistiksel anlamlılık düzeyi $p < 0,05$ olarak belirlendi. Bulgular: Katılımcıların %97,3'ü diş hekimliğiyle ilgili sosyal medya içeriklerini, %82,1'i ise dental influencer'ları takip etmekteydi. Dental influencer takibinin başlıca nedenleri mesleki bilgi edinme ve klinik vakaları gözlemlemekti. Dental influencer takibi; influencer olma isteği, influencer'lıkla ilgili eğitim alma isteği, satın alma davranışı, hasta mahremiyetine ilişkin algılar ve sosyal medya bilgisi ile ders bilgisi çeliştiğinde formal eğitimi tercih etme ile anlamlı düzeyde ilişkiliydi ($p < 0,05$). Kız öğrenciler; influencer olma, ilgili eğitim alma ve influencer tarafından önerilen ürünleri satın alma konularında erkek öğrencilere kıyasla anlamlı derecede daha yüksek istek gösterdi. Sonuç: Dental influencer'lar, öğrencilerin mesleki öğrenme ortamının önemli bir bileşenini oluşturmaktadır. Influencer takibi mesleki tutumlar ve satın alma davranışlarıyla ilişkili olmakla birlikte, öğrenciler sosyal medya bilgisi ders bilgisiyle çeliştiğinde formal eğitimi önceliklendirmeye devam etmiştir. Bu bulgular, lisans diş hekimliği eğitiminde kanıta dayalı sosyal medya kullanımı, dijital profesyonellik ve etik farkındalığın teşvik edilmesinin önemini vurgulamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Sosyal Medya, Diş Hekimliği Öğrencileri, Dental Influencer

Following Dental Influencers: A Cross-Sectional Survey of Dental Students' Attitudes, Perceptions, and Behaviors

Abstract

Objective: This study aimed to evaluate dental students' attitudes toward dental influencers and to investigate the factors associated with dental influencer followership. Methods: A cross-sectional

questionnaire survey was conducted among 329 dental students from two dental schools in Türkiye between April and May 2026. The questionnaire collected data on demographic characteristics, social media use, dental influencer followership, reasons for following influencers, educational perceptions, purchasing behaviors, and attitudes toward digital professionalism. Descriptive statistics, Pearson's chi-square test, and Fisher's exact test were used for data analysis. Statistical significance was set at $p < 0.05$. Results: Among the participants, 97.3% followed dentistry-related social media content and 82.1% followed dental influencers. The primary reasons for following dental influencers were obtaining professional knowledge and observing clinical cases. Dental influencer followership was significantly associated with the intention to become an influencer, willingness to receive influencer-related training, purchasing behavior, perceptions of patient privacy, and preference for formal education when social media information conflicted with classroom knowledge ($p < 0.05$). Female students also demonstrated significantly greater willingness to become influencers, receive influencer-related training, and purchase products recommended by influencers than male students. Conclusion: Dental influencers represent an important component of dental students' professional learning environment. Although influencer followership was associated with professional attitudes and purchasing behaviors, students continued to prioritize formal education when social media information conflicted with classroom knowledge.

Keywords: Social Media, Dental Students, Dental Influencer

Presentation ID / Sunum No=55

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: https//orcid.org/0000-0002-4688-8653

Diş Hekimliği Öğrencilerinde Uyku ve Uyanıklık Bruksizminin Algılanan Stres ve Başa Çıkma Stratejileri ile İlişkisi

Assoc. Prof. Dr. Neslıhan Tınastepe[1], Asst. Prof. Dr. İpek İscan[2]

[1]Üsküdar Üniversitesi
[2]Private practice

Özet

Amaç: Uyku bruksizmi ve uyanıklık bruksizmi farklı psikososyal özelliklere sahip olabilir. Bu çalışmanın amacı, diş hekimliği lisans öğrencilerinde uyku ve uyanıklık bruksizminin algılanan stres düzeyi ve başa çıkma stratejileri ile ilişkisini araştırmaktır. Metod: Bu kesitsel çalışma, İstanbul Medipol Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi lisans öğrencileri üzerinde gerçekleştirildi. Veriler; demografik özellikler, bruksizme ilişkin sorular, 8 maddelik Algılanan Stres Ölçeği (ASÖ) ve 30 maddelik Stresle Başa Çıkma Tarzları Ölçeği Türkçe versiyonu kullanılarak hazırlanan öz-bildirim anketi ile toplandı. Uyku ve uyanıklık bruksizmi anket temelli kriterler kullanılarak değerlendirildi. Gruplar Student t-testi ve ki-kare testi ile karşılaştırıldı. Potansiyel karıştırıcı değişkenlerin etkisini kontrol etmek amacıyla ikili lojistik regresyon analizleri yapıldı. Bulgular: Toplam 570 öğrenci anketleri tamamladı (ortalama yaş: 21,08±2,13 yıl; %58,9 kadın). Uyku ve uyanıklık bruksizmi prevalansları sırasıyla %57,4 (n=327) ve %39,5 (n=225) olarak bulundu. Uyku bruksizmi olan katılımcıların algılanan stres puanları, uyku bruksizmi olmayanlara göre anlamlı olarak daha yüksekti (16,88±6,49 ve 15,52±6,15; p=0,011). Duygu odaklı (23,82±8,09 ve 21,05±8,81; p<0,001) ve problem odaklı başa çıkma puanları (37,14±9,14 ve 34,70±9,46; p=0,002) da uyku bruksizmi olan katılımcılarda anlamlı olarak daha yüksekti. Algılanan stres düzeyi, uyanıklık bruksizmi olan ve olmayan katılımcılar arasında anlamlı farklılık göstermedi (16,57±6,03 ve 16,12±6,60; p=0,406). Buna karşılık, problem odaklı başa çıkma puanları uyanıklık bruksizmi olan katılımcılarda anlamlı olarak daha düşüktü (34,96±9,62 ve 36,85±9,10; p=0,018). Çok değişkenli analizlerde, algılanan stres (OR=1,034; %95 GA: 1,007–1,062), problem odaklı başa çıkma (OR=1,024; %95 GA: 1,009–1,039) ve duygu odaklı başa çıkma (OR=1,035; %95 GA: 1,006–1,066) uyku bruksizmi ile bağımsız olarak ilişkili bulundu. Uyanıklık bruksizmi ile ise yalnızca problem odaklı başa çıkma bağımsız olarak ilişkiliydi (OR=0,984; %95 GA: 0,969–0,998). Sonuç: Uyku bruksizmi daha yüksek algılanan stres düzeyi ve hem problem odaklı hem de duygu odaklı başa çıkma stratejilerinin daha fazla kullanımı ile ilişkiliyken, uyanıklık bruksizmi benzer algılanan stres düzeylerine rağmen problem odaklı başa çıkmanın daha düşük kullanımı ile ilişkili bulunmuştur. Bu bulgular, uyku ve uyanıklık bruksizminin farklı psikososyal özelliklere sahip olabileceğini ve ayrı olarak değerlendirilmesi gerektiğini desteklemektedir.

Anahtar Kelimeler: Uyku Bruksizmi, Uyanıklık Bruksizmi, Algılanan Stres, Başa Çıkma Stratejileri, Diş Hekimliği Öğrencileri

Association of Sleep and Awake Bruxism With Perceived Stress and Coping Strategies Among Dental Students

Abstract

Aim: Sleep bruxism (SB) and awake bruxism (AB) may have different psychosocial characteristics. This study aimed to investigate the associations of SB and AB with perceived stress levels and coping strategies among undergraduate dental students. Methods: This cross-sectional study included undergraduate dental students at Medipol University Faculty of Dentistry, Istanbul, Türkiye. Data were collected using a self-administered questionnaire including demographic characteristics, bruxism-related questions, the 8-item Perceived Stress Scale, and the 30-item Ways of Coping Inventory . SB and AB were assessed using questionnaire-based criteria. Group comparisons were performed using Student's t-test and chi-square test. Binary logistic regression analyses were conducted to adjust for potential confounding factors. Results: A total of 570 students completed the questionnaires (mean age: 21.08±2.13 years; 58.9% female). The prevalence of SB and AB was 57.4% (n=327) and 39.5% (n=225), respectively. Participants with SB had significantly higher perceived stress scores than those without SB (16.88±6.49 vs. 15.52±6.15; p=0.011). Emotion-focused (23.82±8.09 vs. 21.05±8.81; p<0.001) and problem-focused coping scores (37.14±9.14 vs. 34.70±9.46; p=0.002) were also significantly higher in participants with SB. Perceived stress levels did not differ between participants with and without AB (16.57±6.03 vs. 16.12±6.60; p=0.406), whereas problem-focused coping scores were significantly lower in participants with AB (34.96±9.62 vs. 36.85±9.10; p=0.018). After adjustment for potential confounders, perceived stress (OR=1.034, 95% CI: 1.007–1.062), problem-focused coping (OR=1.024, 95% CI: 1.009–1.039), and emotion-focused coping (OR=1.035, 95% CI: 1.006–1.066) remained independently associated with SB. For AB, only problem-focused coping remained independently associated (OR=0.984, 95% CI: 0.969–0.998). Conclusion: Sleep bruxism was associated with higher perceived stress and greater use of both problem-focused and emotion-focused coping strategies, whereas awake bruxism was associated with lower problem-focused coping despite similar perceived stress levels. These findings support evaluating SB and AB separately because they may have different psychosocial characteristics.

Keywords: Sleep Bruxism, Awake Bruxism, Perceived Stress, Coping Strategies, Dental Students

Presentation ID / Sunum No=84

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-8037-6408

Eklemeli Üretim Dental Overlay Restorasyonlarda Farklı Post-Polimerizasyon Yöntemlerinin Boyutsal Doğruluk Üzerine Etkisi

Asst. Prof. Dr. Merve Nur Yılmaz[1]

[1]Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi

Özet

Amaç: Bu çalışmanın hedefi, üç boyutlu (3D) yazıcılarla geçici rezin materyalden elde edilen overlay restorasyonlarda, uygulanan farklı post-polimerizasyon (post-kürleme) protokollerinin simantasyon yüzeyindeki geometrik hassasiyet üzerindeki etkisini 3D yüzey tarama yöntemiyle incelemektir. Gereç ve Yöntem: 3D baskı ile üretilen geçici overlay restorasyonları, uygulanan kürleme yöntemine bağlı olarak iki ana gruba ayrılmıştır (n=7). İlk grup, Medifive Twin Cure (Medifive) cihazı kullanılarak 30 dakikalık bir UV post-kürleme protokolüne tabi tutulmuştur. İkinci gruptaki örneklere ise Otoflash G171 (NK Optik) cihazı aracılığıyla, nitrojen atmosferinde 2 × 2000 flaşlık bir post-kürleme işlemi uygulanmıştır. İşlemler tamamlandıktan sonra, restorasyonların simantasyon yüzeyleri dijital tarama ile elde edilen veriler üzerinden incelenmiştir. Elde edilen yüzey modelleri, orijinal CAD verileriyle çakıştırılmış; yüzey sapmaları "Root Mean Square" (RMS) değerleri üzerinden nicel olarak analiz edilmiştir. Verilerin normal dağılımı Shapiro-Wilk testi ve Q-Q grafikleri ile, varyans homojenliği ise Levene testi ile kontrol edilmiştir. İstatistiksel karşılaştırmalarda bağımsız örneklem t-testi kullanılmıştır (α=0,05). Bulgular: Üç boyutlu yüzey sapma analizlerinde, 30 dakikalık UV kürleme grubunun ortalama RMS değerinin 0,03134 ± 0,00120 mm olduğu; 2×2000 flaş (nitrojen atmosferi) grubunda ise bu değerin 0,03543 ± 0,00289 mm olduğu tespit edilmiştir. İstatistiksel değerlendirmeler sonucunda, 30 dakika kürleme uygulanan grubun RMS sapma değerlerinin, 2×2000 flaş grubuna göre anlamlı derecede daha düşük olduğu saptanmıştır ($t(12) = -3,457$; $p = 0,005$). Gruplar arası ortalama fark -0,00409 mm (%95 GA: -0,00666 ila -0,00151 mm) olarak hesaplanmıştır. Sonuç: Çalışma bulguları, 3D baskı ile üretilen geçici overlaylerin simantasyon yüzeyindeki doğruluğunun, tercih edilen post-kürleme protokolünden doğrudan etkilendiğini göstermektedir. 30 dakikalık standart UV post-kürleme protokolünün, nitrojen atmosferinde gerçekleştirilen 2 × 2000 flaş yöntemine kıyasla daha az yüzey sapmasına yol açtığı ve daha yüksek bir geometrik hassasiyet sunduğu sonucuna varılmıştır.

Anahtar Kelimeler: Eklemeli Üretim, Geçici Restorasyonlar, Polimerizasyon Yöntemleri, Simantasyon Yüzeyi, Üç Boyutlu Yüzey Analizi.

Influence of Different Post-Polymerization Methods On the Dimensional Accuracy of Additively Manufactured Dental Overlays

Abstract

Aim: This study aimed to evaluate the effect of different post-polymerization (post-curing) protocols on the geometric precision of the cementation surface of provisional overlay restorations fabricated from interim resin material using three-dimensional (3D) printers, based on 3D surface scanning. Materials and Methods: Provisional overlay restorations fabricated via 3D printing were divided into two groups according to the curing method (n = 7). The first group underwent a 30-minute UV post-curing protocol using the Medifive Twin Cure (Medifive) device. The second group underwent post-curing with 2 × 2000 flashes under a nitrogen atmosphere using the Otoflash G171 (NK Optik) device. Following post-curing, the cementation surfaces of the restorations were examined using data obtained through digital scanning. The resulting surface models were aligned with the original CAD data, and surface deviations were quantitatively analyzed using Root Mean Square (RMS) values. Data normality was assessed using the Shapiro-Wilk test and Q-Q plots, while variance homogeneity was evaluated using the Levene test. Statistical comparisons were performed using an independent samples t-test ($\alpha = 0.05$). Results: The mean RMS value was 0.03134 ± 0.00120 mm in the 30-minute UV curing group and 0.03543 ± 0.00289 mm in the 2 × 2000 flash group under a nitrogen atmosphere. Statistical analysis showed that the RMS deviation values were significantly lower in the 30-minute curing group than in the 2 × 2000 flash group ($t(12) = -3.457$; $p = 0.005$). The mean difference between the groups was −0.00409 mm (95% CI: −0.00666 to −0.00151 mm). Conclusion: Within the limitations of this study, the accuracy of the cementation surface of 3D-printed provisional overlays was directly affected by the selected post-curing protocol. The standard 30-minute UV post-curing protocol resulted in less surface deviation and higher geometric precision than the 2 × 2000 flash method performed under a nitrogen atmosphere.

Keywords: Additive Manufacturing, Provisional Restorations, Polymerization Methods, Cementation Surface, Three-Dimensional Surface Analysis

Presentation ID / Sunum No=118

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-5472-0781

Endodonti ve Pedodontide Niti Eğe Sistemleri: Ortak İlkeler, Farklı Klinik Gereksinimler

Asst. Prof. Dr. Banu Çiçek Tez Yaşar[1], Asst. Prof. Dr. Aybüke Karaca Sakallı[1]

[1]Ankara Medipol Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi
*Corresponding author: Aybuke Karaca Sakallı

Özet

Amaç: Nikel-titanyum (NiTi) eğeler; süperelastisite, şekil hafızası ve kanal anatomisini koruma özellikleri sayesinde modern endodontik preparasyonun temel araçlarından biri hâline gelmiştir. Metalurjik ve tasarımsal gelişmelerle birlikte bu sistemlerin pediatrik endodontiye uyarlanması, primer dişlerin kendine özgü anatomik özelliklerine yönelik yeni eğe sistemlerinin geliştirilmesini sağlamıştır. Bu derlemenin amacı, NiTi eğe sistemlerinin endodontideki gelişimini ve pediatrik endodontiye uyarlanma sürecini güncel literatür doğrultusunda değerlendirmektir. Gereç ve Yöntem: NiTi alaşımların metalurjik özellikleri, yüzey modifikasyonları ve mekanik davranışları ile primer dişlerde kullanılan konvansiyonel ve pediatrik-spesifik NiTi sistemlerini değerlendiren güncel derleme, sistematik derleme ve meta-analizler incelenmiştir. Pediatrik sistemlerin tasarım özellikleri ile preparasyon süresi, şekillendirme etkinliği, obturasyon kalitesi ve güvenlik parametrelerine ilişkin bulgular değerlendirilmiştir. Bulgular: Isıl işlem ve kontrollü hafıza teknolojileri, NiTi eğelerin esnekliğini ve döngüsel yorgunluk direncini artırarak daha güvenli kanal preparasyonu sağlamayı hedeflemektedir. Primer dişlerin ince dentin duvarları, belirgin kök eğrilikleri, düzensiz kanal morfolojileri ve fizyolojik rezorpsiyon süreçleri, daimi dişler için geliştirilen sistemlerin doğrudan kullanımını sınırlandırmaktadır. Bu gereksinimler sonucunda Kedo-S, Kedo-SG Blue, Pro AF Baby Gold ve Prime Pedo gibi daha kısa çalışma uzunluğu ve pediatrik anatomiye uygun taper özelliklerine sahip sistemler geliştirilmiştir. Güncel kanıtlar, rotary ve pediatrik-spesifik NiTi sistemlerinin manuel eğelere kıyasla preparasyon süresini azaltabildiğini ve kanal şekillendirme etkinliğini artırabildiğini göstermektedir. Bununla birlikte, obturasyon kalitesi, postoperatif ağrı ve uzun dönem klinik başarı açısından mevcut kanıtlar heterojendir. Sonuç: Ni-Ti teknolojisinin pediatrik endodontiye uyarlanması, daha hızlı ve anatomiyi koruyan bir preparasyon sağlama potansiyeline sahiptir. Ancak eğe seçimi yapılırken primer diş anatomisi, eğenin tasarımı, metalurjik özellikleri ve güvenlik parametreleri birlikte değerlendirilmelidir.

Anahtar Kelimeler: Nikel-Titanyum, Pediatrik Endodonti, Primer Dişler, Rotary Enstrümantasyon, Pediatrik Eğe Sistemleri

Ni-Ti File Systems in Endodontics and Pediatric Dentistry: Common Principles, Different Clinical Requirements

Abstract

Objective: Nickel-titanium (NiTi) files are widely used in modern endodontic preparation because of their superelasticity, shape-memory properties, and ability to preserve root canal anatomy. Advances in metallurgy and instrument design have improved their mechanical performance and enabled the development of systems tailored to the anatomical characteristics of primary teeth. This review aimed to evaluate NiTi file systems in endodontics and pediatric dentistry, focusing on their common principles and different clinical requirements. Materials and Methods: Recent reviews, systematic reviews, and meta-analyses addressing the metallurgical properties, surface modifications, and mechanical behavior of NiTi alloys, together with conventional and pediatric-specific NiTi systems used in primary teeth, were examined. Instrument design, instrumentation time, shaping efficiency, obturation quality, and safety-related outcomes were evaluated comparatively in both clinical contexts. Results: Heat treatment and controlled-memory technologies improve the flexibility and cyclic fatigue resistance of NiTi files and may contribute to safer canal preparation. In primary teeth, thin dentinal walls, pronounced root curvatures, irregular canal morphology, and physiological root resorption create different clinical requirements from those in permanent teeth. Accordingly, pediatric systems such as Kedo-S, Kedo-SG Blue, Pro AF Baby Gold, and Prime Pedo have been developed with shorter lengths and taper characteristics adapted to primary tooth anatomy. Current evidence suggests that rotary and pediatric-specific NiTi systems can reduce instrumentation time and improve shaping efficiency compared with manual instrumentation. However, evidence regarding obturation quality, postoperative pain, and long-term clinical success remains heterogeneous and requires further clinical investigation. Conclusion: NiTi file systems provide important advantages in both endodontics and pediatric dentistry, although their clinical application should be adapted to the anatomical and biological characteristics of the treated tooth. File selection should therefore consider canal anatomy, instrument design, metallurgical properties, kinematics, and safety parameters to support predictable and conservative preparation.

Keywords: Nickel-Titanium, Pediatric Endodontics, Primary Teeth, Rotary Instrumentation, Pediatric File Systems

Presentation ID / Sunum No=127

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0000-3158-8220

Endodontide Selektif Retreatment: Konservatif Bir Yaklaşım

Asst. Prof. Dr. Derin Buğu Yüzer[1]

[1]Ankara Medipol Üniversitesi
*Corresponding author: Derin Buğu Yüzer

Özet

Arka Plan: Kök kanal tedavisi sonrasında devam eden apikal periodontitis, geleneksel olarak cerrahi olmayan retreatment, apikal cerrahi veya dişin çekimi ile tedavi edilmektedir. Minimal invaziv endodonti yaklaşımının giderek daha fazla önem kazanmasıyla birlikte, tedavinin yalnızca persistan hastalıktan sorumlu olduğu düşünülen kök veya kanalla sınırlandırıldığı selektif retreatment, konservatif bir alternatif olarak gündeme gelmiştir. Amaç: Bu derlemenin amacı, selektif cerrahi olmayan endodontik retreatment yaklaşımının gerekçesini, endikasyonlarını, klinik değerlendirmelerini, avantajlarını, sınırlılıklarını ve mevcut kanıtları özetlemektir. Selektif retreatment, özellikle apikal patolojinin belirli bir kök veya kanalla açıkça ilişkilendirilebildiği ve diğer kanalların tedavi kalitesinin yeterli olup herhangi bir hastalık bulgusu göstermediği çok köklü dişlerde düşünülebilir. Konik ışınlı bilgisayarlı tomografi, klinik muayene ve büyütme sistemleriyle birlikte, etkilenen kökün belirlenmesini ve tedavi planlamasının geliştirilmesini kolaylaştırabilir. Müdahalenin yalnızca sorunlu kanal sistemiyle sınırlandırılması; sağlam diş dokusunun ve mevcut restorasyonların korunmasına, işlem karmaşıklığının azaltılmasına ve tam retreatment ile ilişkili iyatrojenik komplikasyon riskinin düşürülmesine katkı sağlayabilir. Bununla birlikte, persistan enfeksiyon kaynağının doğru şekilde belirlenmesi kritik öneme sahiptir. Koronal sızıntı, gözden kaçan kanal anatomisi, kök kırıkları, kanallar arası mikrobiyal iletim veya başarısızlığın etiyolojisindeki belirsizlik, bu yaklaşımın öngörülebilirliğini azaltabilir. Mevcut çalışmalar uygun seçilmiş vakalarda olumlu sonuçlar bildirse de, özellikle standardize edilmiş uzun dönem klinik sonuçlar açısından mevcut kanıtlar hâlen sınırlıdır. Sonuç: Selektif retreatment, lokalize tedavi sonrası endodontik hastalıklarda umut vadeden ve minimal invaziv bir tedavi seçeneğidir. Öngörülebilir sonuçlar için dikkatli vaka seçimi, doğru tanı ve uygun görüntüleme yöntemlerinin kullanılması önemlidir. Net endikasyonların ve tedavi protokollerinin belirlenebilmesi için uzun dönem takipli prospektif klinik çalışmalara ihtiyaç vardır.

Anahtar Kelimeler: Selektif Retreatment, Endodontik Retreatment, Apikal Periodontitis, Minimal İnvaziv Endodonti, Konik Işınlı Bilgisayarlı Tomografi (KIBT)

Selective Retreatment in Endodontics: A Conservative Approach

Abstract

Background:Persistent apical periodontitis following root canal treatment is conventionally managed by complete nonsurgical retreatment, apical surgery, or extraction. With the increasing emphasis on minimally invasive endodontics, selective retreatment has emerged as a conservative alternative in which treatment is limited to the root or canal considered responsible for persistent disease. Objective: This review aims to summarize the rationale, indications, clinical considerations, advantages, limitations, and current evidence regarding selective nonsurgical endodontic retreatment. Selective retreatment may be considered primarily in multirooted teeth when apical pathology can be clearly associated with a specific root or canal, while the remaining canals demonstrate satisfactory treatment and no signs of disease. Cone-beam computed tomography, together with clinical examination and magnification, may facilitate identification of the affected root and improve treatment planning. Limiting intervention to the compromised canal system may preserve sound tooth structure and existing restorations, reduce procedural complexity, and decrease the risk of iatrogenic complications associated with complete retreatment. However, accurate identification of the source of persistent infection is essential. Coronal leakage, missed anatomy, root fractures, intercanal microbial communication, or uncertainty regarding the etiology of failure may reduce the predictability of this approach. Although available studies report favorable outcomes in appropriately selected cases, the current evidence is still limited, particularly regarding standardized long-term clinical outcomes. Conclusion:Selective retreatment represents a promising and minimally invasive treatment option for localized post-treatment endodontic disease. Careful case selection, accurate diagnosis, and appropriate imaging are essential for predictable outcomes. Further prospective clinical studies with long-term follow-up are required to establish clear indications and treatment protocols.

Keywords: Selective Retreatment, Endodontic Retreatment, Apical Periodontitis, Minimally Invasive Endodontics, CBCT

Presentation ID / Sunum No=44

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-8161-7269

Europerio Sözlü Bildirilerinde Randomize Kontrollü Çalışma Özetlerinin Raporlama Kalitesi: 2018–2025 Dönemindeki Üç Kongrenin Consort Temelli Karşılaştırması

Asst. Prof. Dr. Nuray Ercan[1], Asst. Prof. Dr. Bilge Meracı Yıldıran[1]

[1]Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi
*Corresponding author: Nuray Ercan

Özet

Amaç: Bu çalışmanın amacı, EuroPerio9, EuroPerio10 ve EuroPerio11 kongrelerinde sunulan randomize kontrollü çalışma özetlerinin CONSORT-özet kontrol listesine uyumunu değerlendirmektir. Gereç ve Yöntem: Bu retrospektif kesitsel araştırmada, son üç EuroPerio kongresinde yayımlanan sözlü bildiri özetleri tarandı. İnsan katılımcılı, sağlıkla ilişkili bir müdahaleyi değerlendiren, karşılaştırma grubu içeren ve katılımcıların gruplara randomize edildiği çalışmalar uygun kabul edildi. Raporlama yeterliliği, CONSORT-özet kontrol listesindeki 25 alt madde üzerinden değerlendirildi. Her madde; bildirilmemiş, yetersiz bildirilmiş veya yeterli bildirilmiş olarak sırasıyla 0, 1 veya 2 puanla kodlandı. Toplam puan 0–50 arasında hesaplandı. Kongreler arasındaki farklılıklar ve toplam puanla ilişkili özet özellikleri tek değişkenli doğrusal regresyonla değerlendirildi. Bulgular: Toplam 367 sözlü bildiri özetinden 94'ü analize dahil edildi. EuroPerio9, EuroPerio10 ve EuroPerio11 için dahil edilen özet sayıları sırasıyla 19, 31 ve 44 oldu. Ortalama toplam CONSORT puanı bütün örneklemde 21,00 ± 3,82 olarak bulundu. Ortalama puanlar EuroPerio9'da 21,16 ± 3,29, EuroPerio10'da 19,97 ± 3,59 ve EuroPerio11'de 21,66 ± 4,11 olarak hesaplandı. Kongreler arasında anlamlı farklılık bulunmadı ($p=0,166$). Kongre yılı ile toplam CONSORT puanı arasında anlamlı bir doğrusal ilişki bulunmadı ($\beta=0,113$ puan/yıl; %95 GA: −0,182 ile 0,407; $p=0,450$). Amaç, müdahaleler ve sonuçların genel yorumu sıklıkla yeterli bildirilirken; randomizasyon sırasının oluşturulması, tahsis gizliliği, körleme, güven aralığı, çalışma kaydı ve finansman kaynağı yetersiz bildirildi. Çok merkezli çalışmaların toplam puanı tek merkezli çalışmalardan daha yüksek bulundu (ortalama fark=4,36; %95 güven aralığı: 2,41–6,31; $p<0,001$). Sonuç: EuroPerio kongrelerinde sunulan randomize kontrollü çalışma özetlerinin raporlama kalitesi yetersiz kaldı ve 2018–2025 döneminde anlamlı bir iyileşme göstermedi. Özellikle randomizasyon, körleme, çalışma kaydı, finansman ve sonuç tahminlerinin kesinliğine ilişkin bilgilerin daha ayrıntılı raporlanması, özetlerin şeffaflığını ve değerlendirilebilirliğini artırabilir.

Anahtar Kelimeler: Consort, Europerio, Kongre Özeti, Periodontoloji, Randomize Kontrollü Çalışma, Raporlama Kalitesi

Presentation ID / Sunum No=78

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-3637-3784

Farklı Post-Kürleme Protokollerinin 3D Baskılı Geçici Kronların Simantasyon Yüzeyi Doğruluğuna Etkisinin Üç Boyutlu Analizi

Asst. Prof. Dr. Hatİce Sevmez[1]

[1]Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi
*Corresponding author: HATİCE SEVMEZ

Özet

Amaç: Bu çalışmanın amacı, üç boyutlu (3D) baskı yöntemiyle geçici reçineden üretilen tam kronlarda farklı post-kürleme protokollerinin simantasyon yüzeyinin geometrik doğruluğu üzerindeki etkisini üç boyutlu yüzey analizi ile değerlendirmektir. Gereç ve Yöntem: 3D baskı yöntemiyle geçici reçineden üretilen tam kronlar uygulanan post-kürleme protokolüne göre iki gruba ayrıldı (n=7). Birinci gruptaki restorasyonlar Medifive Twin Cure (Medifive) UV post-kürleme cihazında 30 dakika süreyle post-kürlendi. İkinci gruptaki restorasyonlara Otoflash G171 (NK Optik) cihazında nitrojen atmosferi altında 2 × 2000 flaş post-kürleme uygulandı. Post-kürleme işlemlerinin ardından restorasyonların simantasyon yüzeyleri dijital olarak değerlendirildi. Elde edilen yüzey verileri CAD referans verisiyle Geomagic Control X yazılımında karşılaştırıldı ve üç boyutlu yüzey sapması root mean square (RMS) değerleri kullanılarak belirlendi. Normal dağılım Shapiro–Wilk testi ve grafiksel yöntemlerle değerlendirildi. Normal dağılım varsayımının tüm gruplarda karşılanmaması ve örneklem büyüklüğünün sınırlı olması nedeniyle gruplar Mann–Whitney U testi ile karşılaştırıldı (α=.05). Bulgular: Medifive Twin Cure grubunda medyan RMS sapması 0.0534 mm (Q1–Q3: 0.0479–0.0626 mm), Otoflash G171 grubunda ise 0.0646 mm (Q1–Q3: 0.0530–0.1099 mm) olarak bulundu. Otoflash G171 grubunda RMS sapması sayısal olarak daha yüksek olmakla birlikte, iki post-kürleme protokolü arasındaki fark istatistiksel olarak anlamlı değildi (Mann–Whitney U=15.0; P=.259). Sonuç: Bu çalışmanın sınırları dahilinde, Medifive Twin Cure ile 30 dakika ve Otoflash G171 ile nitrojen atmosferinde 2 × 2000 flaş post-kürleme protokolleri arasında 3D baskılı geçici tam kronların simantasyon yüzeyinin genel üç boyutlu doğruluğu açısından istatistiksel olarak anlamlı bir fark bulunmamıştır. Bu bulgular, değerlendirilen iki post-kürleme protokolünün simantasyon yüzeyi doğruluğu açısından benzer sonuçlar sağlayabileceğini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: 3D Baskı, Geçici Kron, Post-Kürleme, Simantasyon Yüzeyi, Üç Boyutlu Yüzey Analizi

Three-Dimensional Analysis of the Effect of Different Post-Curing Protocols On the Intaglio Surface Accuracy of 3D-Printed Provisional Crowns

Abstract

Objective: This study aimed to evaluate the effect of different post-curing protocols on the geometric accuracy of the intaglio surfaces of full-contour provisional crowns fabricated from a three-dimensional (3D)-printed resin using three-dimensional surface analysis. Materials and Methods: Full-contour provisional crowns fabricated from a 3D-printed resin were divided into two groups according to the post-curing protocol (n=7). Restorations in the first group were post-cured for 30 minutes using a Medifive Twin Cure (Medifive) UV post-curing unit. Restorations in the second group were post-cured using an Otoflash G171 (NK Optik) unit with 2 × 2000 flashes under a nitrogen atmosphere. Following post-curing, the intaglio surfaces of the restorations were digitally evaluated. The acquired surface data were compared with the reference CAD data using Geomagic Control X software, and three-dimensional surface deviations were quantified using root mean square (RMS) values. Data distribution was assessed using the Shapiro–Wilk test and graphical methods. Because the assumption of normality was not met across all groups and the sample size was limited, the groups were compared using the Mann–Whitney U test (α=.05). Results: The median RMS deviation was 0.0534 mm (Q1–Q3: 0.0479–0.0626 mm) for the Medifive Twin Cure group and 0.0646 mm (Q1–Q3: 0.0530–0.1099 mm) for the Otoflash G171 group. Although the Otoflash G171 group exhibited a numerically higher median RMS deviation, the difference between the two post-curing protocols was not statistically significant (Mann–Whitney U=15.0; P=.259). Conclusions: Within the limitations of this study, no statistically significant difference in the overall three-dimensional accuracy of the intaglio surfaces of 3D-printed provisional full-contour crowns was found between the 30-minute Medifive Twin Cure protocol and the Otoflash G171 protocol using 2 × 2000 flashes under a nitrogen atmosphere. These findings suggest that the two evaluated post-curing protocols may provide comparable intaglio surface accuracy.

Keywords: 3D Printing, Provisional Crown, Post-Curing, Intaglio Surface, Three-Dimensional Surface Analysis

Presentation ID / Sunum No=13

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0009-1532-4626

Fonksiyon ve Estetiğin Yeniden İnşası: İmplant Destekli Sabit Simante Tam Ağız Rehabilitasyonu – Bir Olgu Sunumu

Exp. Dr. Eda Kurat[1]

[1]Hatay Mustafa Kemal Üniversitesi
*Corresponding author: Eda KURAT

Özet

Giriş İleri derecede periodontal yıkım ve çoklu diş kayıpları, hastaların çiğneme fonksiyonu, estetik görünümü ve yaşam kalitesini önemli ölçüde olumsuz etkilemektedir. İmplant destekli tam ağız rehabilitasyonları, bu hastaların tedavisinde öngörülebilir ve başarılı bir seçenek olarak kabul edilmektedir. Bu olgu sunumunun amacı, ileri periodontitis nedeniyle diş kaybı yaşayan bir hastada implant destekli sabit simante tam ağız rehabilitasyonunun klinik ve laboratuvar aşamalarını sunmaktır. Olgu Sunumu İleri periodontitis tanısı konulan hastada kalan dişlerin çekimi ile eş zamanlı olarak üst çenede 11, 13, 14, 16, 23, 24 ve 26; alt çenede ise 33, 34, 36, 43, 44 ve 46 numaralı bölgelere implant yerleştirildi. Üç aylık osseointegrasyon sürecinin ardından iyileşme başlıkları takıldı. İlk muayenede hastanın sabit bir restorasyon talebi doğrultusunda tedavi seçenekleri değerlendirildi ve ekonomik nedenler göz önünde bulundurularak implant destekli sabit simante metal destekli porselen restorasyon planlandı. Ön ölçüler aljinat ile alınarak tanı modelleri elde edildi. Kesin ölçüler, splinte edilen açık ölçü postları ve A tipi silikon kullanılarak alındı. Maksillomandibular ilişki ve dikey boyut, kompozit rezin ile hazırlanan Lucia jigi yardımıyla kaydedildi. Üst ve alt çene restorasyonları üçer segment halinde planlandı. Metal altyapıların klinik uyumu doğrulandıktan sonra A2 renginde porselen uygulanarak definitif restorasyonlar tamamlandı. Sonuç İmplant destekli sabit simante tam ağız rehabilitasyonu, ileri periodontal yıkım nedeniyle dişlerini kaybetmiş hastalarda fonksiyon ve estetiğin yeniden kazandırılmasında başarılı ve öngörülebilir bir tedavi seçeneğidir. Doğru tedavi planlaması ve uygun protetik yaklaşım tedavinin başarısında önemli rol oynamaktadır. Simante metal destekli porselen restorasyonlar, ekonomik kısıtlılık bulunan olgularda etkili bir alternatif olarak değerlendirilebilir.

Anahtar Kelimeler: İmplant Destekli Rehabilitasyon, Simante Tutuculu Protez, İleri Periodontitis.

Reconstruction of Function and Esthetics Through Implant-Supported Cement-Retained Full-Mouth Rehabilitation: A Case Report

Abstract

Introduction Advanced periodontal destruction and multiple tooth loss significantly impair patients' masticatory function, esthetic appearance, and quality of life. Implant-supported full-mouth rehabilitations are considered a predictable and successful treatment option for these patients. The aim of this case report is to present the clinical and laboratory stages of implant-supported cement-retained full-mouth rehabilitation in a patient who experienced tooth loss due to advanced periodontitis. Case Presentation In a patient diagnosed with advanced periodontitis, implants were placed simultaneously with the extraction of the remaining teeth in the maxillary regions of #11, #13, #14, #16, #23, #24, and #26 and in the mandibular regions of #33, #34, #36, #43, #44, and #46. Following a three-month osseointegration period, healing abutments were connected. During the initial examination, treatment options were evaluated according to the patient's desire for a fixed restoration, and an implant-supported cement-retained metal-ceramic restoration was planned considering economic factors. Preliminary impressions were made with alginate, and diagnostic casts were obtained. Definitive impressions were taken using splinted open-tray impression copings and addition silicone material. The maxillomandibular relationship and vertical dimension were recorded using a Lucia jig fabricated with composite resin. The maxillary and mandibular restorations were planned in three segments each. After the clinical fit of the metal frameworks was verified, porcelain in shade A2 was applied, and the definitive restorations were completed. Conclusion Implant-supported cement-retained full-mouth rehabilitation is a successful and predictable treatment option for restoring function and esthetics in patients who have lost their teeth due to advanced periodontal destruction. Proper treatment planning and an appropriate prosthetic approach play important roles in the success of treatment. Cement-retained metal-ceramic restorations may be considered an effective alternative in cases with economic limitations.

Keywords: Implant-Supported Rehabilitation, Cement-Retained Prosthesis, Advanced Periodontitis.

Presentation ID / Sunum No=57

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0001-7616-2140

Gömülü Mandibular İkinci Premolar Dişin Ortodontik Traksiyonu ve Anterior Çapraz Kapanışın Düzeltilmesi: Olgu Sunumu

Asst. Prof. Dr. Saniye Merve Cengiz[1], Exp. Ahmet Fatih Cengiz[2], Ra. Ömer Faruk Baki[3]

[1]Mersin Üniversitesi
[2]Serbest klinik,mersin
[3]Mersin Üniversitesi
*Corresponding author: Ömer Faruk Baki

Özet

Gömülü mandibular ikinci premolarlar, uygun şekilde tedavi edilmediğinde periodontal problemler, oklüzal bozukluklar ve ark bütünlüğünün bozulması gibi komplikasyonlara neden olabilmektedir. Uygun endikasyon varlığında cerrahi destekli ortodontik sürdürme, doğal dişin korunmasını sağlayan konservatif bir tedavi seçeneğidir. Bu olgu sunumunun amacı, gömülü mandibular ikinci premoların cerrahi destekli ortodontik sürdürülmesi ve eş zamanlı anterior çapraz kapanış tedavisi ile elde edilen klinik ve radyografik sonuçları sunmaktır. Klinik ve radyografik değerlendirme sonucunda gömülü mandibular ikinci premolar ve bilateral kanin bölgesinde anterior çapraz kapanış tespit edilmiştir. Cerrahi ekspozisyonun ardından gömülü diş kontrollü ortodontik kuvvetlerle dental ark içerisine sürdürülmüş, eş zamanlı olarak anterior çapraz kapanış düzeltilmiştir. Tedavi sonunda gömülü mandibular ikinci premolar fonksiyonel oklüzyona dahil edilmiş, anterior çapraz kapanış tamamen düzeltilmiş, pozitif overjet ve overbite elde edilmiş, dental ark bütünlüğü korunmuş ve estetik ile fonksiyon açısından başarılı sonuçlar sağlanmıştır. Radyografik değerlendirmede periodontal desteğin korunduğu, komşu dişlerde kök rezorpsiyonu veya başka bir komplikasyon gelişmediği gözlenmiştir. Sonuç olarak, sabit ortodontik tedavilerde gömülü mandibular ikinci premolarların cerrahi destekli ortodontik sürdürülmesi, uygun vaka seçimi ve multidisipliner tedavi planlaması ile doğal dişin korunmasına olanak sağlayan güvenilir ve konservatif bir tedavi seçeneğidir. Ayrıca eş zamanlı anterior çapraz kapanışın düzeltilmesi, fonksiyonel oklüzyonun ve estetik sonuçların iyileştirilmesine katkı sağlamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Gömülü Diş, Anterior Çapraz Kapanış, Sabit Ortodontik Tedavi, Mandibular İkinci Premolar, Cerrahi Ekspozisyon

Abstract

Impacted mandibular second premolars may lead to periodontal complications, occlusal disturbances, and loss of arch integrity if left untreated. When appropriate indications are present, surgically assisted orthodontic traction represents a conservative treatment approach that preserves the natural dentition. The aim of this case report was to present the clinical and radiographic outcomes of surgically assisted

orthodontic traction of an impacted mandibular second premolar combined with the simultaneous correction of anterior crossbite. Clinical and radiographic examinations revealed an impacted mandibular second premolar and bilateral anterior crossbite in the canine region. Following surgical exposure, the impacted tooth was guided into the dental arch using controlled orthodontic forces, while the anterior crossbite was corrected simultaneously. At the completion of treatment, the impacted mandibular second premolar was successfully aligned into functional occlusion, the anterior crossbite was completely corrected, positive overjet and overbite were achieved, dental arch integrity was preserved, and satisfactory esthetic and functional outcomes were obtained. Radiographic evaluation demonstrated preservation of periodontal support without evidence of root resorption or any other treatment-related complications. In conclusion, surgically assisted orthodontic traction of impacted mandibular second premolars during comprehensive fixed orthodontic treatment is a reliable and conservative treatment modality that enables preservation of the natural dentition when appropriate case selection and multidisciplinary treatment planning are employed. Furthermore, simultaneous correction of anterior crossbite contributes to improved functional occlusion and enhanced esthetic outcomes.

Keywords: Impacted Tooth, Anterior Crossbite, Fixed Orthodontic Treatment, Mandibular Second Premolar, Surgical Exposure.

Presentation ID / Sunum No=213

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-0230-2294

İmplant Üzeri Dijital Ölçülerde Yatay Tarama Bayraklarının Kullanımı: Güncel Literatürün Değerlendirilmesi

Exp. Dr. Fatma Güneş[1]

[1]Ramazan Arslan Ağız Diş Sağlığı Polikliniği

Özet

İmplant destekli protetik restorasyonlarda intraoral tarayıcıların kullanımı, dijital iş akışının gelişmesiyle birlikte giderek yaygınlaşmaktadır. Bununla birlikte özellikle tam ark implant destekli restorasyonlarda, tarama alanının genişlemesi ve implantlar arasındaki mesafenin artması görüntü birleştirme hatalarına ve kümülatif sapmalara neden olabilmektedir. Bu durum, implantların üç boyutlu konumlarının dijital ortama doğru şekilde aktarılmasını güçleştirebilmektedir. Bu nedenle son yıllarda, dijital ölçü sırasında tarama doğruluğunu artırmak amacıyla farklı geometrik tasarımlara sahip tarama gövdeleri ve yatay tarama bayrakları geliştirilmiştir. Bu derlemenin amacı, implant üzeri dijital ölçülerde kullanılan yatay tarama bayraklarının tasarım özelliklerini ve dijital ölçü doğruluğu üzerindeki etkilerini güncel literatür doğrultusunda değerlendirmektir. Mevcut çalışmalar, yatay yönlendirilmiş tarama gövdelerinin özellikle çoklu ve tam ark implant vakalarında daha geniş bir geometrik referans alanı oluşturarak tarama verilerinin eşleştirilmesine katkı sağlayabileceğini göstermektedir. Yatay tasarımların, konvansiyonel dikey tarama gövdelerine kıyasla bazı koşullarda daha yüksek doğruluk sağlayabildiği ve uzun tarama mesafelerinde oluşabilecek kümülatif hataların azaltılmasına yardımcı olabileceği bildirilmektedir. Bununla birlikte dijital ölçü doğruluğunun yalnızca tarama gövdesinin tasarımından etkilenmediği; kullanılan intraoral tarayıcı, tarama stratejisi, implant sayısı ve dağılımı, implantlar arası mesafe ve operatör deneyiminin de önemli rol oynadığı görülmektedir. Güncel literatürde yatay tarama gövdeleri ve yardımcı geometrik stabilizasyon yöntemlerinin özellikle tam ark implant taramalarında doğruluğu artırabileceğine ilişkin bulgular bulunmakla birlikte, çalışmaların büyük bölümünün laboratuvar ortamında gerçekleştirilmiş olması klinik sonuçların genellenebilirliğini sınırlandırmaktadır. Yakın zamanda yayımlanan klinik bir çalışmada da yönlendirilmiş yatay tarama gövdeleri ile elde edilen tam ark dijital ölçümlerin klinik olarak kabul edilebilir doğrulukta olduğu, ancak laboratuvar taramalarına kıyasla bazı doğruluk parametrelerinde daha yüksek sapmalar görülebildiği bildirilmiştir. Sonuç olarak, yatay tarama bayrakları özellikle tam ark implant destekli restorasyonlarda dijital ölçü doğruluğunun geliştirilmesi açısından umut verici bir yaklaşım olarak değerlendirilmektedir. Bununla birlikte farklı tasarımların, intraoral tarayıcıların ve tarama protokollerinin klinik koşullarda karşılaştırıldığı daha kapsamlı çalışmalara ihtiyaç bulunmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Dijital Ölçü, Dental İmplant, İntraoral Tarayıcı, Yatay Tarama Bayrağı, Scan Body

The Use of Horizontal Scan Flags in Implant Digital Impressions: A Review of the Current Literature

Abstract

The use of intraoral scanners in implant-supported prosthetic restorations has become increasingly widespread with the development of digital workflows. However, particularly in full-arch implant-supported restorations, increased scanning areas and interimplant distances may lead to image stitching errors and cumulative deviations, potentially compromising the accurate transfer of implant positions to the digital environment. Therefore, scan bodies with different geometric designs, including horizontal scan flags, have been developed to improve scanning accuracy. The aim of this review is to evaluate the design characteristics of horizontal scan flags used for implant digital impressions and their effects on scanning accuracy based on the current literature. Existing studies suggest that horizontally oriented scan bodies may provide a larger geometric reference area and facilitate the alignment of scanning data, particularly in multiple-implant and full-arch cases. Compared with conventional vertically oriented scan bodies, horizontal designs have been reported to provide improved accuracy under certain conditions and may help reduce cumulative errors associated with long scanning distances. However, digital impression accuracy is also influenced by several factors, including the intraoral scanner, scanning strategy, number and distribution of implants, interimplant distance, and operator experience. Although current evidence suggests that horizontal scan bodies and auxiliary geometric stabilization strategies may improve the accuracy of full-arch implant scans, most available studies have been conducted under in vitro conditions, limiting the generalizability of their findings to clinical practice. Recent clinical evidence has also demonstrated clinically acceptable accuracy with guided horizontal scan bodies, although some accuracy parameters may show greater deviations compared with laboratory scans. In conclusion, horizontal scan flags represent a promising approach for improving digital impression accuracy, particularly in full-arch implant-supported restorations. Further clinical studies are needed to compare different scan body designs, intraoral scanners, and scanning protocols under standardized clinical conditions.

Keywords: Digital Impression, Dental Implant, Intraoral Scanner, Horizontal Scan Flag, Scan Body

Presentation ID / Sunum No=185

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0000-1032-1324

Kama Lateral Kesici Dişlerde Direkt Restoratif Yaklaşım: Olgu Serisi

Exp. Dr. Yasemin Özdoğan Eser[1]

[1]Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi
*Corresponding author: Yasemin Özdoğan Eser

Özet

Giriş: Kama lateral kesici dişler, maksiller lateral kesicilerin normalden daha küçük ve konik ya da sivrilen kron morfolojisiyle karakterize gelişimsel bir mikrodonti varyasyonudur. Maksiller lateral kesici dişler, üçüncü molarlar dışında dentisyonda morfolojik ve boyutsal varyasyonların sık gözlendiği dişler arasında yer almaktadır. Kama lateral dişlerin rehabilitasyonunda ortodontik ve restoratif tedavi gereksinimleri birlikte değerlendirilmelidir. Amaç: Bu olgu serisinin amacı, kama lateral kesici dişlerin, tek seansta uygulanan direkt kompozit rezin restorasyonlarla anatomik form ve estetik uyumlarının yeniden sağlanmasına yönelik klinik yaklaşımın sunulmasıdır. Olgu Sunumları: Ortodontik tedavileri tamamlanarak restoratif işlemler için uygun diş konumları ve meziodistal boşlukları sağlanan dört hasta estetik rehabilitasyon amacıyla değerlendirildi. Üç olguda bilateral kama lateral kesici dişler bulunurken, bir olguda kama lateral kesici dişe kontralateral maksiller lateral kesici dişin eksikliği eşlik etmekteydi. Bu olguda ilgili bölgedeki kanin diş, lateral kesici diş morfolojisini taklit edecek şekilde restoratif olarak yeniden şekillendirildi. Restoratif işlemler tek seansta, minimal preparasyon uygulanarak veya preparasyon yapılmaksızın gerçekleştirildi. Adeziv protokol kapsamında mine yüzeyleri asitlendi ve bonding ajanı uygulandı. Lateral kesici dişlerin anatomik formu kompozit rezinle yeniden oluşturuldu. Restorasyonların konturlama, bitirme ve polisaj işlemleri anterior diskler ve polisaj lastikleri kullanılarak tamamlandı. Tedavi sonucunda kama lateral kesici dişlerin atipik morfolojileri direkt kompozit rezin restorasyonlarla yeniden şekillendirilerek estetik uyum ve fonksiyon düzenlendi. Tartışma Kama lateral kesici dişlerin tedavisinde restoratif materyal ve teknik seçimi; mevcut diş dokusu, restoratif boşluk ve estetik gereksinimler doğrultusunda yapılmalıdır. Direkt kompozit rezinler, diş dokusunun korunmasına olanak sağlamalarının yanı sıra renk, kontur ve anatomik formun doğrudan klinik ortamda düzenlenebilmesi ve gerektiğinde restorasyonların onarılabilmesi açısından avantaj sağlamaktadır. Sonuç: Sunulan olgular, direkt kompozit rezin restorasyonların kama lateral kesici dişlerin anatomik ve estetik rehabilitasyonunda konservatif ve uygulanabilir bir tedavi seçeneği olduğunu göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Kama Lateral Kesici Diş, Direkt Kompozit Rezin Restorasyon, Tek Seans Tedavi, Estetik Diş Hekimliği

Direct Restorative Approach to Peg-Shaped Lateral Incisors: A Case Series

Abstract

Introduction: Peg-shaped lateral incisors are a developmental microdontia variant characterized by smaller than normal, conical or tapered maxillary lateral incisors. Excluding third molars, maxillary lateral incisors frequently exhibit morphological and dimensional variations. Their rehabilitation requires an integrated evaluation of orthodontic and restorative treatment needs. Aim: This case series aimed to present a clinical approach for restoring the anatomical form and esthetic harmony of peg-shaped lateral incisors using direct composite resin restorations in a single session. Case Presentations: Four patients who had completed orthodontic treatment and achieved appropriate tooth positions and mesiodistal spaces were evaluated for esthetic rehabilitation. Three patients presented with bilateral peg-shaped lateral incisors, while one had a peg-shaped lateral incisor with a contralaterally missing maxillary lateral incisor. In this patient, the corresponding canine was restoratively reshaped to resemble a lateral incisor. Restorative procedures were completed in a single session with minimal or no tooth preparation. Following enamel etching, a bonding agent was applied, and the lateral incisors were reshaped using composite resin. Contouring, finishing, and polishing were performed using anterior discs and polishing rubbers, achieving improved esthetic harmony and function. Discussion: Restorative material and technique selection for peg-shaped lateral incisors should consider the available tooth structure, restorative space, and esthetic requirements. Direct composite resins preserve tooth structure while allowing modification of color, contour, and anatomical form and enabling subsequent repair when necessary. Conclusion: The presented cases demonstrate that direct composite resin restorations are a conservative and feasible option for the anatomical and esthetic rehabilitation of peg-shaped lateral incisors.

Keywords: Peg-Shaped Lateral Incisor, Direct Composite Resin Restoration, Single-Session Treatment, Esthetic Dentistry

Presentation ID / Sunum No=188

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0007-1715-6350

Kök Kanal Tedavisi Sonrası Persistan Ağrı: Nonodontojenik Nedenlerin Tanınması ve Ayırıcı Tanı

Researcher Nagihan Kara Şimşek[1]

[1]Ordu Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Endodonti Anabilim Dalı

Özet

Kök kanal tedavisi, odontojenik ağrının giderilmesinde etkili bir tedavi yaklaşımı olmakla birlikte, bazı hastalarda tedavi sonrasında ağrı devam edebilmektedir. Persistan ağrının varlığı her zaman devam eden endodontik patolojiyi göstermemektedir. Bu anlatısal derlemenin amacı, kök kanal tedavisi sonrasında görülen persistan ağrının sıklığını, özellikle nonodontojenik nedenlerini ve ayırıcı tanıda dikkate alınması gereken klinik özellikleri güncel literatür doğrultusunda değerlendirmektir. Güncel sistematik derleme ve meta-analiz verileri, endodontik tedavi sonrasında persistan ağrının yaklaşık %5 oranında görüldüğünü göstermektedir. Bununla birlikte, persistan ağrı olgularının önemli bir bölümünde ağrının kaynağı odontojenik olmayabilir. Temporomandibular bozukluklara bağlı refere miyofasiyal ağrı, persistan idiopatik dentoalveolar ağrı ve posttravmatik trigeminal nöropatik ağrı bu tablolar arasında özellikle önem taşımaktadır. Klinik ve radyografik bulguların hastanın bildirdiği ağrıyı yeterince açıklayamaması, tekrarlayan dental girişimlere rağmen ağrının devam etmesi ve uyuşukluk, yanma, allodini veya hipoestezi gibi duyusal değişikliklerin eşlik etmesi tanının yeniden değerlendirilmesini gerektirebilir. Bu nedenle, klinik ve radyografik bulgular ağrı yakınmasını yeterince açıklamıyorsa, yeniden kök kanal tedavisi, apikal cerrahi veya diş çekimi gibi ileri dental girişimler planlanmadan önce nonodontojenik ağrı olasılığı dikkatle değerlendirilmelidir.

Anahtar Kelimeler: Endodonti, Kök Kanal Tedavisi, Persistan Ağrı, Nonodontojenik Ağrı, Orofasiyal Ağrı, Ayırıcı Tanı

Persistent Pain After Root Canal Treatment: Recognition and Differential Diagnosis of Nonodontogenic Causes

Abstract

Root canal treatment is an effective approach for relieving odontogenic pain; however, pain may persist in some patients after treatment. The presence of persistent pain does not necessarily indicate ongoing endodontic pathology. The aim of this narrative review was to evaluate the prevalence of persistent pain following root canal treatment, with particular emphasis on nonodontogenic causes and the clinical features that should be considered in differential diagnosis. Current systematic review and meta-analysis data indicate that persistent pain occurs in approximately 5% of patients after endodontic treatment. However, in a considerable proportion of cases, the source of persistent pain may be

nonodontogenic. Referred myofascial pain associated with temporomandibular disorders, persistent idiopathic dentoalveolar pain, and post-traumatic trigeminal neuropathic pain are particularly important conditions in this context. A discrepancy between the patient's reported pain and the clinical or radiographic findings, persistence of pain despite repeated dental interventions, and the presence of sensory disturbances such as numbness, burning, allodynia, or hypoesthesia should prompt diagnostic reassessment. Therefore, when clinical and radiographic findings do not adequately explain the patient's pain, nonodontogenic causes should be carefully considered before planning further interventions such as nonsurgical endodontic retreatment, apical surgery, or tooth extraction.

Keywords: Endodontics, Root Canal Treatment, Persistent Pain, Nonodontogenic Pain, Orofacial Pain, Differential Diagnosis

Presentation ID / Sunum No=190

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: https://orcid.org/0009-0000-0489-269X

Lokal Anestezinin Komplikasyonları Üzerine Yayınlanan Çalışmaların Bibliyometrik Analizi (2020-2025)

Ra. Esma Arı[1], Assoc. Prof. Dr. Doğan Ilgaz Kaya[1], Assoc. Prof. Dr. Elif Esra Özmen Ünüvar[1]

[1]Karamanoğlu Mehmetbey Üniversitesi, Ahmet Keleşoğlu Diş Hekimliği Fakültesi
*Corresponding author: Esma Arı

Özet

Lokal anestezi, terapötik dental işlemler sırasında etkili ağrı kontrolü sağlayarak diş hekimliği uygulamalarının temel bileşenlerinden biridir. Bu çalışmada, diş hekimliğinde lokal anestezi ile ilişkili komplikasyonlara yönelik bilimsel literatürün bibliyometrik açıdan değerlendirilmesi; alandaki başlıca araştırma eğilimlerinin, etkili yazarların ve öne çıkan bilimsel kaynakların belirlenmesi amaçlanmıştır. Scopus veri tabanı kullanılarak bibliyometrik analiz gerçekleştirilmiştir. 2020–2025 yılları arasında lokal anestezi ve bununla ilişkili komplikasyonları konu alan yayınlar Biblioshiny aracılığıyla analiz edilmiştir. Bilimsel üretim; yıllık yayın eğilimleri, kaynaklar, yazarlar, anahtar kelimeler, atıf örüntüleri, yazar etkisi ve uluslararası iş birliği açısından değerlendirilmiştir. Toplam 369 doküman, 118 bilimsel kaynakta yayımlanmış ve bu çalışmalara 1627 yazar katkıda bulunmuştur. Yıllık büyüme oranı %15,16 olarak belirlenmiştir. Veri setinde 979 yazar anahtar kelimesi ve 12.304 referans kullanılmıştır. Ortalama atıf sayısı 4,58, ortalama ortak yazar sayısı ise 4,64 olarak belirlenmiş; uluslararası ortak yazarlık oranı %12,47 olarak saptanmıştır. En fazla makalenin Journal of Oral and Maxillofacial Surgery (n = 25), bunu Clinical Oral Investigations (n = 12), Journal of Oral and Maxillofacial Medicine (n = 12) izlediği görülmüştür. Bu alanda bilimsel üretimi en yüksek ülke Hindistan olurken (n = 133), onu ABD (n = 105) ve Çin (n = 58) takip etmektedir. En sık kullanılan kelimelerin “human”, “local anesthesia” ve “female” olduğu görülmüştür.

Anahtar Kelimeler: Lokal Anestezi, Komplikasyon, Oral Cerrahi, Advers Etkiler, Diş Hekimliği, Bibliyometrik Analiz

Bibliometric Analysis of Published Studies On Complications of Local Anesthesia (2020-2025)

Abstract

Local anesthesia is a fundamental component of dental practice, providing effective pain control during therapeutic dental procedures. This study aims to bibliometrically evaluate the scientific literature on complications associated with local anesthesia in dentistry; to identify the main research trends, influential authors, and prominent scientific sources in the field. Bibliometric analysis was performed using the Scopus database. Publications on local anesthesia and related complications between 2020 and

2025 were analyzed via Biblioshiny. Scientific output was evaluated in terms of annual publication trends, sources, authors, keywords, citation patterns, author influence, and international collaboration. A total of 369 documents were published in 118 scientific sources, and 1627 authors contributed to these studies. The annual growth rate was determined to be 15.16%. 979 author keywords and 12,304 references were used in the dataset. The average number of citations was determined to be 4.58, and the average number of co-authors was 4.64. The international co-authorship rate was determined to be 12.47%. The highest number of articles was found in the Journal of Oral and Maxillofacial Surgery (n = 25), followed by Clinical Oral Investigations (n = 12) and Journal of Oral and Maxillofacial Medicine (n = 12). The country with the highest scientific output in this field was India (n = 133), followed by the USA (n = 105) and China (n = 58). The most frequently used words were "human", "local anesthesia" and "female".

Keywords: Local Anesthesia, Complication, Oral Surgery, Adverse Effects, Dentistry, Bibliometric Analysis

Presentation ID / Sunum No=158

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-7577-5036

Mandibular Molar Dişlerde Kırık Endodontik Aletlerin Yönetimi: Üç Olguluk Bir Vaka Serisi

Asst. Prof. Dr. Merve Işık Aydın[1]

[1]Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Endodonti Anabilim Dalı

Özet

Amaç: Bu olgu serisinin amacı, mandibular molar dişlerde kök kanal tedavisi sırasında karşılaşılan kırık endodontik aletlerin bypass yaklaşımıyla yönetimini ve bir yıllık klinik takip sonuçlarını sunmaktır. Olgu Sunumu: Olgu 1: Sistemik olarak sağlıklı 26 yaşındaki erkek hastanın 46 numaralı dişinde kırık endodontik alet tespit edildi. Kırık alet, staging platform oluşturulmadan #10 K-tipi el eğesi ile bypass edildi. Kanal #25 K-tipi eğeye kadar el eğeleriyle step-back preparasyonu uygulanarak şekillendirildikten sonra 30/.04 döner NiTi eğe ile preparasyon tamamlandı. Olgu 2: Sistemik olarak sağlıklı 30 yaşındaki erkek hastanın 36 numaralı dişinde kırık endodontik alet tespit edildi. Ultrasonik uçlarla staging platform oluşturulduktan sonra kırık alet #10 K-tipi el eğesi ile bypass edildi. Kanal #25 K-tipi eğeye kadar el eğeleriyle step-back preparasyonu uygulanarak şekillendirildikten sonra 30/.04 döner NiTi eğe ile preparasyon tamamlandı. Olgu 3: Sistemik olarak sağlıklı 47 yaşındaki erkek hastanın 37 numaralı dişinde kırık endodontik alet tespit edildi. Ultrasonik uçlarla staging platform oluşturulduktan sonra kırık alet #10 K-tipi el eğesi ile bypass edildi. Kanal #25 K-tipi eğeye kadar el eğeleriyle step-back preparasyonu uygulanarak şekillendirildikten sonra 30/.04 döner NiTi eğe ile preparasyon tamamlandı. Tüm olgularda tedavi iki seansta gerçekleştirildi ve seanslar arasında kalsiyum hidroksit esaslı kanal içi medikament uygulandı. Final irrigasyonu %5.25 NaOCl-%17 EDTA-%5.25 NaOCl protokolü ve EDDY aktivasyonu ile tamamlandı. Kök kanalları biyoseramik esaslı kanal patı ve güta-perka kullanılarak soğuk lateral kompaksiyon tekniğiyle obture edildi. Sonuç: Bir yıllık takip sonunda tüm olguların asemptomatik olduğu ve ilgili dişlerin fonksiyonda olduğu gözlendi. Bu olgu serisi, uygun klinik koşullarda kırık endodontik aletlerin konservatif olarak bypass edilmesinin, kanalın apikal bölümüne erişimin ve kemomekanik preparasyonun sürdürülmesine olanak sağlayabilecek uygulanabilir bir tedavi yaklaşımı olduğunu göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Kırık Endodontik Alet, Bypass Tekniği, Kök Kanal Tedavisi, Kök Kanal Preparasyonu

Management of Separated Endodontic Instruments in Mandibular Molars: A Three-Case Series

Abstract

Aim: This case series aimed to present the management of separated endodontic instruments in mandibular molars using a bypass approach and to report their one-year clinical outcomes. Case

Presentation: Case 1: A 26-year-old systemically healthy male patient presented with a separated endodontic instrument in tooth #46. The separated instrument was bypassed using a #10 K-file without creating a staging platform. The canal was manually prepared up to a #25 K-file using a step-back technique, followed by rotary instrumentation to size 30/.04. Case 2: A 30-year-old systemically healthy male patient presented with a separated endodontic instrument in tooth #36. After creating a staging platform using ultrasonic tips, the separated instrument was bypassed with a #10 K-file. The canal was manually prepared up to a #25 K-file using a step-back technique, followed by rotary instrumentation to size 30/.04. Case 3: A 47-year-old systemically healthy male patient presented with a separated endodontic instrument in tooth #37. Following the creation of a staging platform using ultrasonic tips, the separated instrument was bypassed with a #10 K-file. The canal was manually prepared up to a #25 K-file using a step-back technique, followed by rotary instrumentation to size 30/.04. In all cases, root canal treatment was completed in two visits, with a calcium hydroxide-based intracanal medicament placed between visits. Final irrigation was performed using a 5.25% NaOCl-17% EDTA-5.25% NaOCl sequence with EDDY activation. The root canals were obturated with gutta-percha and a bioceramic-based root canal sealer using the cold lateral compaction technique. Conclusion: At the one-year follow-up, all cases remained asymptomatic, and the treated teeth were functional. This case series suggests that, under appropriate clinical conditions, conservative bypass of separated endodontic instruments may represent a feasible treatment approach, allowing access to the apical portion of the root canal and continuation of chemomechanical preparation.

Keywords: Separated Endodontic Instrument, Bypass Technique, Root Canal Treatment, Root Canal Preparation

Presentation ID / Sunum No=184

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-3102-0632

Miyofasyal Ağrı Sendromunun Tedavisinde Oklüzal Splint Kalınlığının Bireyselleştirilmesi: Olgu Sunumu

Dr. Berk Bilgen[1]

[1]İstanbul Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Protetik Diş Tedavisi Anabilim Dalı

Özet

Amaç: Oklüzal splintler, temporomandibular rahatsızlıkların tedavisinde en yaygın kullanılan konservatif tedavi yöntemlerinden biridir. Bununla birlikte, splint tasarımı; rahatsızlığın artrojenik veya miyojenik kökenine, klinik bulgularına, şiddetine ve hastanın tedaviye verdiği yanıta göre bireyselleştirilmelidir. Bu olgu sunumunun amacı, miyofasyal ağrının tedavisinde oklüzal splint tasarımının, özellikle de splint kalınlığının hastaya özgü olarak belirlenmesinin klinik önemini vurgulamaktır. Olgu Sunumu: Yirmi dokuz yaşında kadın hasta, şiddetli orofasiyal ağrı şikâyetiyle başvurdu ve ortalama ağrı şiddetini VAS skalasında 9 olarak bildirdi. Klinik muayenede masseter ve lateral pterygoid kaslarda bilateral miyofasyal ağrı saptandı. Başlangıçta 4 mm kalınlığında stabilizasyon splinti uygulandı; ancak 15 gün sonunda herhangi bir iyileşme gözlenmedi. Kas gevşetici ve non-steroidal antiinflamatuvar ilaç ile uygulanan farmakolojik tedavi yalnızca geçici ve sınırlı bir ağrı azalması sağladı. Yetersiz klinik yanıt nedeniyle mevcut splinte akrilik rezin ilave edilerek kalınlığı 9 mm'ye çıkarıldı ve modifiye edilen splinte verilen yanıtı değerlendirmek amacıyla farmakolojik tedavi sonlandırıldı. Yirmi dört saat içerisinde hasta sabah ağrısında belirgin bir iyileşme bildirdi. Bir hafta sonra ağrı şiddeti VAS skoru 4'e gerilerken, birinci ayda VAS skoru 3'e ve üçüncü ayda VAS skoru 2'ye düştü. Üçüncü ay kontrolünde hasta semptomlarında belirgin iyileşme olduğunu ve kalan ağrının artık günlük yaşamını etkilemediğini bildirdi. Sonuç: Bu olgu sunumu, standart bir oklüzal splint kalınlığının miyofasyal ağrısı olan her hastada optimal terapötik yanıt sağlamayabileceğini göstermektedir. Splint kalınlığının klinik bulgular ve tedaviye verilen yanıt doğrultusunda bireyselleştirilmesi, tedavi etkinliğini arttırabilir. Hastaya uygulanan optimum kalınlıktaki oklüzal splintlerin beklenilen terapötik etkiyi sağlayamadığı durumlarda splint dizaynının hastaya ve hastalığa göre bireyselleştirilmesi göz önünde bulundurulmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Oklüzal Splint, Miyofasyal Ağrı Sendromu, Temporomandibular Rahatsızlıklar, Masseter Kası, Orofasyal Ağrı

Individualizing Occlusal Splint Thickness in the Management of Myofascial Pain Syndrome: A Case Report

Abstract

Objective: Occlusal splints are among the most widely used conservative treatment modalities for temporomandibular disorders. However, their design should be individualized according to the arthrogenous or myogenous origin of the disorder, its clinical presentation, severity, and the patient's response to treatment. This case report aimed to highlight the clinical relevance of individualizing occlusal splint design, particularly its thickness, to the patient in the management of myofascial pain. Case Report: A 29-year-old woman presented with severe orofacial pain, with an average pain intensity of 9 on a visual analog scale (VAS). Clinical examination revealed bilateral myofascial pain involving the masseter and lateral pterygoid muscles. A 4-mm-thick stabilization splint was initially provided; however, no improvement was observed after 15 days. Pharmacological therapy with a muscle relaxant and a non-steroidal anti-inflammatory drug provided only transient, limited pain relief. Due to the inadequate clinical response, acrylic resin was added to the existing splint, increasing its thickness to 9 mm, and pharmacological therapy was discontinued to evaluate the response to the modified splint. Within 24 hours, the patient reported substantial improvement in morning pain. After one week, pain intensity decreased to VAS score of 4, with further reductions to score of 3 at one month and score of 2 at three months. At the three-month follow-up, the patient reported substantial sytimal therapeutic response in every patient with myofascial pain. Conclusion: This case highlights that a standardized occlusal splint thickness may not provide an optimal therapeutic response in every patient with myofascial pain. Individualizing splint thickness according to clinical presentation and treatment response may enhance therapeutic outcomes and should be considered when adequate symptom relief is not achieved with the initial splint design.

Keywords: Occlusal Splint, Myofascial Pain Syndrome, Temporomandibular Disorders, Masseter Muscle, Orofacial Pain

Presentation ID / Sunum No=193

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-6860-4949

Monolitik Restorasyonlar: Güncel Kanıtlar Işığında Klinik Performansın Değerlendirilmesi

Asst. Prof. Dr. Hatice Çiğdem Erakman[1]

[1]Ankara Medipol Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi

Özet

Monolitik restorasyonlar, tabakalı olanlarda sıklıkla görülen porselen kırıklarına çözüm olarak ortaya çıkmış ve son on yılda protetik diş tedavisinde yaygın kullanım alanı bulmuştur. Bu derlemede, son 5 yılda yayımlanan sistematik derleme, meta-analiz ve randomize kontrollü çalışmalar ile monolitik restorasyonların malzeme özelliklerini konu alan araştırmalar değerlendirilmiştir. Güncel meta-analizlerde tek kronlarda beş yıllık sağkalım monolitik lityum disilikatta %98,5, metal-seramikte %97,1 ve monolitik zirkonyada %96,8 olarak bildirilmiş, gruplar arasındaki farklar anlamlı bulunmamıştır. Monolitik tasarımın üstünlüğü sağkalımda değil komplikasyon oranında ortaya çıkmaktadır; 737 monolitik zirkonya kronda kor kırığı görülmemiş, seramik kırığı ve chipping insidansı %0,4 ile en düşük düzeyde saptanmıştır. İmplant üstü uygulamalarda 644 restorasyonda kümülatif sağkalım %99,84 olarak hesaplanmıştır. Köprülerde beş yıllık sağkalım monolitik zirkonyada %87,9 olmakla birlikte, bu tahmin 136 restorasyona dayanmakta ve on iki başarısızlığın yedisi biyolojik kaynaklı bulunmaktadır. Malzeme düzeyinde itriya içeriği arttıkça eğilme dayanımı yaklaşık yarı yarıya, kırılma tokluğu ise üçte iki oranında azalmakta; buna karşın düşük ısı degradasyonu yalnızca 3Y-TZP'de anlamlı düzeyde gözlenmektedir. Uzun dönem verilerinde başarısızlıkların ağırlığı mekanik nedenlerden biyolojik komplikasyonlara ve marjinal renklenmeye kaymaktadır. Sonuç olarak monolitik restorasyonlar kısa ve orta dönemde metal-seramikle karşılaştırılabilir sağkalım ve belirgin biçimde daha düşük chipping oranı sunmakta; ancak on yıllık meta-analitik kanıt bulunmamakta ve mevcut tahminler ortalama üç buçuk yıllık takip sürelerinden türetilmektedir. Klinik başarıda malzeme seçimi kadar restorasyon kalınlığı, konnektör tasarımı, yüzey cilası ve siman tercihi de belirleyici olmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Monolitik Zirkonya, Lityum Disilikat, Porselen Kırığı

Monolithic Restorations: Clinical Performance Based On Current Evidence

Abstract

Monolithic restorations were developed to address porcelain fractures, a frequent complication of veneered restorations, and have become widely used in prosthodontics over the past decade. This review examines systematic reviews, meta-analyses, randomized controlled trials, and material-focused studies on monolithic restorations published during the past five years. Recent meta-analyses have reported five-year survival rates of 98.5% for monolithic lithium disilicate single crowns, 97.1% for metal-

ceramic crowns, and 96.8% for monolithic zirconia crowns, with no statistically significant differences among the groups. The primary advantage of the monolithic design appears to be a lower rate of technical complications rather than higher survival. Among 737 monolithic zirconia crowns, no bulk fractures were reported, and the combined incidence of ceramic fracture and chipping was only 0.4%. In implant-supported applications, the cumulative survival rate was 99.84% among 644 restorations. For monolithic zirconia fixed dental prostheses, the five-year survival rate was 87.9%. However, this estimate was based on only 136 restorations, and seven of the twelve failures were related to biological complications. At the material level, higher yttria content is associated with an approximately 50% reduction in flexural strength and a nearly two-thirds reduction in fracture toughness. In contrast, clinically relevant low-temperature degradation has been observed primarily in 3Y-TZP. Long-term data suggest that the pattern of failure shifts over time, with biological complications and marginal discoloration becoming more prominent than mechanical complications. Overall, monolithic restorations provide short- and medium-term survival rates comparable to those of metal-ceramic restorations, with substantially lower chipping rates. However, no meta-analytic evidence with ten-year follow-up is currently available, and existing estimates are based on mean follow-up periods of approximately 3.5 years. Clinical success depends not only on material selection but also on restoration thickness, connector design, surface polishing, and the choice of luting cement.

Keywords: Monolithic Zirconia, Lithium Disilicate, Porcelain Fracture

Presentation ID / Sunum No=235

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0007-5506-9223

Multiple Myelomun Maksillofasiyal Bulguları: Olgu Sunumu ve Literatür Derlemesi

Researcher Ayşen Gürsoy[1], Doçent Dr. Aslıhan Akbulut[1]

[1]İstanbul Medipol Üniversitesi
*Corresponding author: Ayşen Gürsoy

Özet

Multiple myelom, kemik iliğinde monoklonal plazma hücrelerinin proliferasyonu ile karakterize hematolojik bir malignitedir. Hastalık sıklıkla iskelet sistemini etkilemekte ve çene kemiklerinde de çeşitli radyografik değişikliklere neden olabilmektedir. Bu olgu sunumunda, daha önce multiple myelom tanısı almış, bel ağrısı şikâyeti bulunan 53 yaşındaki erkek hastanın oral ve maksillofasiyal radyolojik bulguları sunulmaktadır. Hastanın dental radyografik değerlendirmesinde çene kemiklerinde multiple myelom ile ilişkili olabilecek osseöz değişiklikler izlenmiştir. Multiple myelomun çene tutulumu, iyi sınırlı osteolitik lezyonlardan yaygın kemik değişikliklerine kadar farklı radyografik görünümler sergileyebilmekte ve çeşitli odontojenik ve nonodontojenik patolojilerle benzerlik gösterebilmektedir. Bu nedenle multiple myelom tanılı hastalarda maksillofasiyal bölgenin dikkatli değerlendirilmesi, hastalığın çene kemiklerindeki tutulumunun belirlenmesi ve olası komplikasyonların saptanması açısından önem taşımaktadır. Bu çalışmada, sunulan olgu üzerinden multiple myelomun maksillofasiyal radyolojik özelliklerinin ortaya konulması ve çene tutulumu ile ilişkili klinik ve görüntüleme bulgularının güncel literatür eşliğinde gözden geçirilmesi amaçlanmıştır.

Anahtar Kelimeler: Multiple Myelom, Çene Tutulumu, Osteolitik Lezyonlar, Maksillofasiyal Görüntüleme, Olgu Sunumu.

Maxillofacial Manifestations of Multiple Myeloma: A Case Report and Literature Review

Abstract

Multiple myeloma is a hematologic malignancy characterized by the clonal proliferation of plasma cells within the bone marrow. The disease frequently involves the skeletal system and may also cause various radiographic changes in the jawbones. This report presents the oral and maxillofacial radiographic findings of a 53-year-old male patient with a previous diagnosis of multiple myeloma who presented with a complaint of low back pain. Dental radiographic examination revealed osseous changes in the jaws that were considered potentially associated with multiple myeloma. Jaw involvement in multiple myeloma may exhibit a wide spectrum of radiographic appearances, ranging from well-defined osteolytic lesions to diffuse osseous changes, and may mimic various odontogenic and non-odontogenic

pathologies. Therefore, careful evaluation of the maxillofacial region in patients with multiple myeloma is important for identifying jaw involvement and detecting potential complications. This case report aims to highlight the maxillofacial radiographic features of multiple myeloma and to review the clinical and imaging characteristics of jaw involvement in light of the current literature.

Keywords: Multiple Myeloma, Jaw Involvement, Osteolytic Lesions, Maxillofacial Imaging, Case Report.

Presentation ID / Sunum No=56

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: https//orcid.org/0000-0002-4688-8653

Oral Mikrobiyota ve Kronik Orofasiyal Ağrı

Assoc. Prof. Dr. Neslihan Tınastepe[1]

[1]Üsküdar Üniversitesi

Özet

Kronik orofasiyal ağrı, nosiseptif, nöropatik ve nosiplastik mekanizmaların farklı düzeylerde rol oynayabildiği kompleks bir durumdur. Ağrının gelişimi ve sürdürülmesinde nöronal mekanizmaların yanı sıra glial ve nöroimmün süreçler de rol oynayabilmektedir. Son yıllarda oral mikrobiyotanın kronik orofasiyal ağrı mekanizmalarıyla olası ilişkisi de araştırılmaktadır. Mevcut deneysel bulgular, oral mikroorganizmaların ve mikrobiyal ürünlerin lokal inflamatuvar yanıtları ve periferik trigeminal afferentlerin uyarılabilirliğini etkileyebildiğini göstermektedir. Bakteriyel ürünlerin periferik trigeminal afferentlerle doğrudan etkileşebilmesine ilişkin anatomik ve deneysel bulgular bulunmaktadır. Ayrıca, bakteriyel uyaranların oluşturduğu inflamasyonun periferik sensitizasyona katkıda bulunabileceği düşünülmektedir. Bakteriyel ürünlerin trigeminal ganglion nöronlarını doğrudan etkileyebildiğine ilişkin deneysel kanıtlar da mevcuttur. Pulpal inflamasyon üzerine yapılan deneysel bir çalışma, trigeminal gangliondaki satellite glial hücrelerin inflamatuvar nosiseptif süreçlere katılabileceğini göstermektedir. Uzamış periferik nosiseptif girdinin ise trigeminal beyin sapında mikroglial ve astroglial mekanizmaların katılımıyla santral sensitizasyona katkıda bulunabileceği bilinmektedir. Oral–gut ekseni de oral mikrobiyota ile kronik orofasiyal ağrı arasındaki olası bağlantılardan biri olarak değerlendirilmektedir. Klinik çalışmalar, burning mouth syndrome (BMS) hastalarında oral mikrobiyal kompozisyonun sağlıklı bireylerden farklı olabileceğini göstermekle birlikte, bulgular çalışmalar arasında tam olarak tutarlı değildir. Temporomandibular bozukluklarda (TMD) ve diğer kronik orofasiyal ağrı durumlarında ise doğrudan klinik kanıt daha sınırlıdır. Mevcut bulgular, oral mikrobiyota ile kronik orofasiyal ağrı arasında periferik ve santral trigeminal nosiseptif süreçleri kapsayan olası biyolojik bağlantıları desteklemektedir. Bununla birlikte, bu ilişkinin farklı aşamalarına ait bulgular çoğunlukla ayrı deneysel çalışmalardan elde edilmiştir ve oral disbiyozisten kronik orofasiyal ağrıya uzanan sürecin bütünü henüz doğrudan gösterilmemiştir.

Anahtar Kelimeler: Oral Mikrobiyota, Kronik Orofasiyal Ağrı, Trigeminal Sistem, Periferik Sensitizasyon, Santral Sensitizasyon

Oral Microbiota and Chronic Orofacial Pain

Abstract

Chronic orofacial pain is a complex condition in which nociceptive, neuropathic, and nociplastic mechanisms may have different roles. In addition to neuronal mechanisms, glial and neuroimmune

processes may also be involved in the development and persistence of pain. In recent years, the possible relationship between the oral microbiota and chronic orofacial pain mechanisms has also been investigated. Current experimental findings show that oral microorganisms and microbial products may affect local inflammatory responses and the excitability of peripheral trigeminal afferents. Anatomical and experimental findings suggest that bacterial products may directly interact with peripheral trigeminal afferents. In addition, inflammation caused by bacterial stimuli may contribute to peripheral sensitization. Experimental evidence also shows that bacterial products can directly affect neurons in the trigeminal ganglion. An experimental study on pulpal inflammation suggests that satellite glial cells in the trigeminal ganglion may also be involved in inflammatory nociceptive processes. Prolonged peripheral nociceptive input may contribute to central sensitization through microglial and astroglial mechanisms in the trigeminal brainstem. The oral–gut axis is also considered one of the possible links between the oral microbiota and chronic orofacial pain. Clinical studies suggest that oral microbial composition may be different in patients with burning mouth syndrome (BMS) compared with healthy individuals. However, the findings are not fully consistent between studies. Direct clinical evidence is more limited for temporomandibular disorders (TMD) and other chronic orofacial pain conditions. Current findings support possible biological links between the oral microbiota and chronic orofacial pain through peripheral and central trigeminal nociceptive processes. However, evidence for different parts of this relationship mainly comes from separate experimental studies, and the complete process from oral dysbiosis to chronic orofacial pain has not yet been directly demonstrated.

Keywords: Oral Microbiota, Chronic Orofacial Pain, Trigeminal System, Peripheral Sensitization, Central Sensitization

Presentation ID / Sunum No=189

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: https://orcid.org/0000-0002-6052-0388

Palatal Destrüksiyon ile Ortaya Çıkan Mukoepidermoid Karsinom

Asst. Prof. Dr. Savaş Özarslantürk[1], Ra. Zeynep Hazan Yıldız[1], Prof.Dr. Gülbahar Ustaoğlu[1], Asst. Prof. Dr. Özge Kaya Korkmaz[2], Prof.Dr. Samet ÖzlügedİK[2]

[1]Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Gülhane Diş Hekimliği Fakültesi, Ankara
[2]Etlik Şehir Hastanesi
*Corresponding author: Savaş ÖZARSLANTÜRK

Özet

Giriş: Mukoepidermoid karsinom, minör tükürük bezlerinin en sık görülen malign tümörüdür ve sıklıkla dilin lateral kenarını tutar. Kemik invazyonu mandibulanın posterior lingual tarafında sık gözlenir. Sert damakta az rastlanır. Bu lezyonlar klinik olarak benign damak şişliklerini veya odontojenik enfeksiyonları taklit edebileceğinden erken tanı koymak zor olabilir. Görüntüleme lezyonun boyutunu ve olası kemik tutulumunu değerlendirmede önemli bir rol oynar. Vaka Raporu: 60 yaşında, sigara veya alkol tüketimi öyküsü olmayan, ailesinde malign hastalık öyküsü bulunmayan ve sistemik hastalığı olmayan bir kadın hasta, yakın zamanda fark edilen ağrısız bir damak lezyonu ile başvurdu. Klinik muayenede, sol posterior palatal bölgede, merkezde rulo şeklinde ülserasyon ve çevresinde eritemli alan bulunan bir damak defekti tespit edildi. Lezyonun yaklaşık üç hafta boyunca iyileşmeden devam etmesi, minör tükürük bezi patolojisi şüphesini uyandırdı. Lezyonun boyutunu değerlendirmek ve olası kemik tutulumunu incelemek için konik ışınlı bilgisayarlı tomografi (KIBT) yapıldı. KIBT taramasının ardından, palatal kemiğin kortikal destrüksiyonuyla birlikte radyolüsen bir lezyon tespit edildi. Klinik ve radyografik muayene sonrasında, insizyonel biyopsi yapıldı. Histopatolojik inceleme, düşük dereceli mukoepidermoid karsinom tanısını doğruladı. Hasta daha sonra ileri onkolojik değerlendirme ve tedavi için sevk edildi. Tartışma: Minör tükürük bezi maligniteleri, spesifik olmayan klinik özelliklerle ortaya çıkabilir ve inflamatuar lezyonları taklit ederek tanıyı geciktirebilir. KIBT görüntüleme, kemik tutulumu hakkında değerli bilgiler sağlar ve klinik karar verme sürecine katkıda bulunur. Sonuç / Klinik Önemi Kemik yıkımı ile birlikte uzun süreli damak lezyonları, tükürük bezi malignitesi şüphesini uyandırmalıdır. Diş hekimleri rutin ağız muayeneleri sırasında bu tür lezyonların erken teşhisinde ve uygun tedavinin belirlenmesinde kritik bir rol oynar.

Anahtar Kelimeler: Mukoepidermoid Karsinom, KIBT, Malign Tümör

Mucoepidermoid Carcinoma Presenting With Palatal Destruction

Abstract

Introduction Mucoepidermoid carcinoma is the most common malignant tumor of the minor salivary glands and frequently involves the lateral edge of the tongue. Bone invasion is frequently observed on the posterior lingual side of the mandible. It is rarely seen in the hard palate. Early diagnosis may be challenging because these lesions may clinically mimic benign palatal swellings or odontogenic infections. Imaging plays an important role in assessing the extent of the lesion and possible bone involvement. Case Report A 60-year-old female patient, with no history of smoking or alcohol consumption, no family history of malignant disease, and no systemic illness, presented with a recently noticed, painless lesion on the palate. On clinical examination, a palatal defect was identified in the posterior left palatal region, presenting as a roll-shaped ulceration in the centre, surrounded by erythema. The persistence of the lesion without healing for approximately three weeks raised suspicion of a minor salivary gland pathology. Cone-beam computed tomography (CBCT) was performed to assess the extent of the lesion and evaluate potential osseous involvement. Following a CBCT scan, a radiolucent lesion accompanied by resorption of the palatal cortical bone was identified. Based on the clinical and radiographic findings, an incisional biopsy was performed. Histopathological examination confirmed the diagnosis of low-grade mucoepidermoid carcinoma. The patient was subsequently referred for further oncologic evaluation and management. Discussion Minor salivary gland malignancies may present with nonspecific clinical features and may mimic inflammatory lesions, potentially delaying diagnosis. CBCT imaging provides valuable information regarding bone involvement and contributes to clinical decision-making. Conclusion / Clinical Significance Long-standing palatal lesions accompanied by bone destruction should raise suspicion of salivary gland malignancy. Dentists play a critical role in the early diagnosis of such lesions during routine oral examinations and in determining the appropriate treatment.

Keywords: Mucoepidermoid Carcinoma, CBCT, Malignant Tumor.

Presentation ID / Sunum No=108

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-0667-7747

Panoramik Radyografilerde Pozisyonlama ve Teknik Hataların Prevalansı: Retrospektif Bir Çalışma

Dr. Fatoş Can[1]

[1]Mardin Ağız ve Diş Sağlığı Merkezi

Özet

Giriş ve Amaç: Panoramik radyografi, dentoalveolar ve maksillofasiyal yapıların değerlendirilmesinde tanı ve tedavi planlaması açısından önemli bir görüntüleme yöntemidir. Görüntünün tanısal kalitesi, uygun hasta hazırlığı ve doğru pozisyonlandırma ile yakından ilişkilidir. Pozisyonlama hataları görüntü kalitesini olumsuz etkileyerek yanlış yorumlamalara ve gereksiz tekrar çekimlere neden olabilmektedir. Bu çalışmanın amacı, panoramik radyografilerin tanısal kalitesini değerlendirmek, yaygın pozisyonlama hatalarının sıklığını ve tanısal açıdan yetersiz görüntülere katkıda bulunan hata türlerini belirlemektir. Gereç ve Yöntem: Mardin Ağız ve Diş Sağlığı Merkezi'nde elde edilen 5155 panoramik radyografi retrospektif olarak değerlendirildi. Hastalar ≤ 20, 20–40, 40–60 ve ≥60 yaş olmak üzere dört gruba ayrıldı. Değerlendirilen hatalar; dilin damağa temas etmemesi, kambur pozisyon, hastanın önde ve arkada konumlandırılması, bite-block üzerinde ısırmama, hasta hareketi, başın öne ve arkaya eğimi, başın bir tarafa dönmesi, yabancı cisim, ekspozisyon ve dudak pozisyonu hataları ile görüntü alanı eksiklikleriydi. Radyografilerin tanısal kalitesi "mükemmel", "diagnostik olarak kabul edilebilir" ve "kabul edilemez" olarak sınıflandırıldı. Hata türlerinin, yaş ve cinsiyete göre dağılımı Ki-kare testi ile değerlendirildi ve $p<0,05$ istatistiksel olarak anlamlı kabul edildi. Bulgular: Panoramik radyografilerin %40,1'inde en az bir hata saptandı. En sık görülen hatalar dilin damağa temas etmemesi (%10,3) ve başın bir tarafa dönmesiydi (%9,7). Genel hata oranı ≥60 yaş grubunda en yüksek (%53,8), ≤ 20 yaş grubunda en düşük (%31) olup yaşla birlikte anlamlı düzeyde arttı ($p<0,05$). Genel hata sıklığı ile cinsiyet arasında anlamlı ilişki saptanmazken ($p>0,05$), bazı spesifik hata türlerinde cinsiyete bağlı anlamlı farklılıklar gözlendi. Sonuç: Hasta hazırlığı ve pozisyonlama hataları panoramik radyografilerin tanısal kalitesini etkileyebilmektedir. Doğru pozisyonlama, etkili hasta iletişimi ve yaşa özgü hata eğilimlerinin dikkate alınması, görüntü kalitesinin artırılmasına ve gereksiz tekrar çekimlerinin azaltılarak ek radyasyon maruziyetinin önlenmesine katkı sağlayabilir.

Anahtar Kelimeler: Panoramik Radyografi, Pozisyonlama Hataları, Görüntü Kalitesi

Prevalence of Positioning and Technical Errors in Panoramic Radiographs: A Retrospective Study

Abstract

Introduction and Objective: Panoramic radiography is an important imaging modality for the evaluation of dentoalveolar and maxillofacial structures in dental diagnosis and treatment planning. The diagnostic quality of panoramic images is closely related to appropriate patient preparation and accurate positioning. Positioning errors may adversely affect image quality, leading to misinterpretation and unnecessary repeat examinations. This study aimed to evaluate the diagnostic quality of panoramic radiographs, determine the frequency of common positioning errors, and identify error types contributing to diagnostically inadequate images. Materials and Methods: A total of 5,155 panoramic radiographs obtained at Mardin Oral and Dental Health Center were retrospectively evaluated. Patients were divided into four age groups: ≤20, 20–40, 40–60, and ≥60 years. The assessed errors included failure to position the tongue against the palate, slumped patient position, positioning the patient too far forward or backward, failure to bite on the bite block, patient movement, forward or backward head tilt, head rotation to one side, foreign bodies, exposure errors, lip positioning errors, and missing image sections. Radiographic quality was classified as "excellent," "diagnostically acceptable," or "unacceptable." The distribution of error types according to age and sex was evaluated using the chi-square test, with $p<0.05$ considered statistically significant. Results: At least one error was detected in 40.1% of the panoramic radiographs. The most frequent errors were failure to position the tongue against the palate (10.3%) and head rotation to one side (9.7%). Of the radiographs, 3.6% were classified as excellent, 95.7% as diagnostically acceptable, and 0.6% as unacceptable. The overall error rate was highest in the ≥60-year age group (53.8%) and lowest in the ≤20 year age group (31%), with a significant increase with age ($p<0.05$). No significant association was found between sex and overall error frequency ($p>0.05$), although significant sex-related differences were observed for some specific error types. Conclusion: Patient preparation and positioning errors may affect the diagnostic quality of panoramic radiographs. Accurate positioning, effective patient communication, and consideration of age-specific error patterns may improve image quality, reduce unnecessary repeat examinations, and minimize additional radiation exposure.

Keywords: Panoramic Radiography, Positioning Errors, Image Quality

Presentation ID / Sunum No=124

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-6011-6043

Periodontal ve Peri-İmplant Dokularda Fak, GRB2 ve JNK Genlerinin Ekspresyon Profilleri

Asst. Prof. Dr. Gözde Işıker Kara[1], Dr. Feyzanur Caldiran[2], Prof.Dr. Hatice Balci Yuce[1], Researcher Ali Firat Basutcu[1], Researcher Sibel Acel[1], Prof.Dr. Ercan Cacan[2]

[1]Tokat Gaziosmanpaşa University Faculty of Dentistry Department of Periodontology
[2]Tokat Gaziosmanpaşa University Faculty of Arts and Sciences
*Corresponding author: Gözde Işıker Kara

Özet

Amaç: Bu çalışmada sağlıklı ve hastalıklı periodontal ve peri-implant dokularda fokal adezyon kinaz (FAK), büyüme faktörü reseptörüne bağlı protein 2 (GRB2) ve C-jun N-terminal kinaz (JNK) integrin aracılı hücre içi sinyal iletim moleküllerinin ekspresyonları araştırıldı. Yöntem: Çalışma; periodontal sağlık (PS, n=8), peri-implant sağlık (PİMS, n=13), periodontitis (P, n=13) ve peri-implantitis (PİM, n=10) olmak üzere toplam dört grupta, 44 hasta üzerinde gerçekleştirildi. Diş eti biyopsileri üzerinde FAK, GRB2 ve JNK ekspresyon seviyeleri qRT-PCR ile değerlendirildi. Gruplar arasındaki farklılıklar ile belirteçlerin birbirleriyle, yaş ve klinik periodontal parametrelerle arasındaki korelasyonlar analiz edildi. Bulgular: FAK PS, PİMS ve PİM gruplarında benzer; P'de diğer gruplara göre istatistiksel olarak anlamlı derecede daha yüksek ekspresyon gösterdi ($p < 0,001$). GRB2 ekspresyonu P'de en yüksek, PS'de en düşük olup, yalnızca PS ve P arasında istatistiksel olarak anlamlı bir farklılık görüldü ($p = 0,003$). JNK ekspresyonu da en yüksek P'de, en düşük ise PİMS'de görüldü; bu iki grup arasındaki fark istatistiksel olarak anlamlıydı ($\rho = 0,003$). Belirteçler arasında, FAK ve JNK arasında orta düzeyde pozitif yönlü bir korelasyon tespit edildi ($\rho = 0,545$). FAK yaş ile orta düzeyde negatif yönlü ($\rho = -0,366$); GRB2 gingival indeks, cep derinliği ve sondlamada kanama ile orta düzeyde pozitif yönlü ($\rho = 0,389$; $\rho = 0,415$; $\rho = 0,417$); JNK gingival indeks ve klinik ataçman kaybı ile orta düzeyde pozitif yönlü ($\rho = 0,302$; $\rho = 0,324$) bir korelasyon gösterdi. Sonuç: Bu çalışmanın limitasyonları dahilinde, sonuçlar FAK ve GRB2 ekspresyonunun periodontitiste arttığını, FAK'ın JNK ile periodontal dokulardaki enflamatuvar yanıtın düzenlenmesinde ilişkili mekanizmalarda rol alabileceğini ve GRB2 ile JNK ekspresyonunun periodontal enflamasyon ve hastalık şiddeti ile ilişkili olarak arttığını düşündürmektedir. Peri-implant hastalıklarda ise bu sinyal moleküllerinin ekspresyon paternleri periodontal hastalıklardan farklılık göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: FAK, GRB2, JNK, Periodontitis, Peri-Implantitis

Expression Profiles of FAK, GRB2, and JNK in Periodontal and Peri-Implant Tissues

Abstract

Objective: This study investigated the expression of focal adhesion kinase (FAK), growth factor receptor-coupled protein 2 (GRB2), and C-jun N-terminal kinase (JNK) integrin-mediated intracellular signaling molecules in healthy and diseased periodontal and peri-implant tissues. Methods: This study included 44 patients in four groups: periodontal health (PS, n=8), peri-implant health (PIMS, n=13), periodontitis (P, n=13), and peri-implantitis (PIM, n=10). FAK, GRB2, and JNK expression levels were evaluated using qRT-PCR on gingival biopsies. Differences between groups and correlations between markers, age, and clinical periodontal parameters were analyzed. Findings: FAK expression was similar in PS, PIMS, and P, whereas P showed a statistically significant higher expression than the other groups ($p < 0.001$). GRB2 expression was highest in P and lowest PS, with a statistically significant difference only between PS and P ($p = 0.003$). JNK expression was also highest in P and lowest in PIMS, and the difference between these two groups was statistically significant ($\rho = 0.003$). A moderately positive correlation was observed between FAK and JNK markers ($\rho = 0.545$). FAK showed a moderately negative correlation with age ($\rho = -0.366$); GRB2 showed a moderately positive correlation with gingival index, pocket depth, and bleeding on probing ($\rho = 0.389$; $\rho = 0.415$; $\rho = 0.417$); and JNK showed a moderately positive correlation with gingival index and clinical attachment loss ($\rho = 0.302$; $\rho = 0.324$). Conclusion: Within the limitations of this study, the results suggest that FAK and GRB2 expression is increased in periodontitis, FAK may play a role in related mechanisms in the regulation of inflammatory response in periodontal tissues with JNK, and GRB2 and JNK expression is increased in relation to periodontal inflammation and disease severity. In peri-implant diseases, the expression patterns of these signaling molecules differ from those observed in periodontal disease.

Keywords: FAK, GRB2, JNK, Periodontitis, Peri-Implantitis

Presentation ID / Sunum No=139

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000_0002_9212_0418

Porselen Lamina Venerler İle Kompozit Rezin Arasındaki Tutunmada Hidroflorik Asit Solüsyonu, Silan Bağlantı Ajanı ve Tükürüğün Etkisi Konulu Tez Çalışmasının Diğer Benzer Çalışmalarla Karşılaştırılması

Asst. Prof. Dr. Nurcan Durmaz[1]

[1]Atlas Üniversitesi

Özet

Amaç: Bu çalışmanın amacı, feldspatik porselen lamina venerler ile kompozit rezin arasındaki bağlantı dayanımında hidroflorik asit (HF) solüsyonu, silan bağlantı ajanı ve tükürük etkisini değerlendirmek ve yaklaşık 30 yıl önce gerçekleştirilen deneysel çalışma sonuçlarını güncel literatür bulguları ile karşılaştırmaktır. Gereç ve Yöntem: Çalışmada 0,3 mm kalınlığında, 1 cm² yüzey alanına sahip 80 adet feldspatik porselen disk kullanılmıştır. Örnekler; yüzey işlemi uygulanmayan, %37,5 HF ile asitlenen, silan bağlantı ajanı uygulanan ve HF+silan kombinasyonu uygulanan gruplara ayrılmıştır. Örneklerin yarısı kuru laboratuvar koşullarında, diğer yarısı ise 37°C'de 7 gün süreyle tükürük içerisinde bekletilmiştir. Bağlantı dayanımı üniversal çekme test cihazı ile değerlendirilmiş, yüzey morfolojileri metalürjik mikroskop altında incelenmiştir. İstatistiksel analizlerde Two-Way ANOVA ve Tukey post hoc testleri kullanılmış, anlamlılık düzeyi $p<0,05$ olarak kabul edilmiştir. Bulgular: Kuru koşullarda en yüksek bağlantı dayanımı HF ve silanın birlikte uygulandığı grupta (71,36±5,37 kgf/cm²), en düşük değer ise herhangi bir yüzey koşullandırması yapılmayan grupta (23,84±1,82 kgf/cm²) elde edilmiştir. Tükürükte bekletme sonrasında tüm gruplarda bağlantı dayanımı azalmış; ancak HF+silan grubunda en yüksek değer korunmuştur (39,62±2,23 kgf/cm²). HF, silan ve çevresel koşulların bağlantı dayanımı üzerindeki etkileri istatistiksel olarak anlamlı bulunmuştur ($p<0,001$). Sonuç: HF ile yüzey aşındırma ve silan uygulaması porselen-kompozit rezin bağlantısını anlamlı düzeyde artırırken, tükürük ve nemli ortam bağlantı dayanımını belirgin biçimde azaltmaktadır. Bulgular, klinik uygulamalarda uygun yüzey koşullandırmasının yanı sıra izolasyon ve kontaminasyon kontrolünün önemini ortaya koymaktadır.

Anahtar Kelimeler: Porselen Lamina Vener, Hidroflorik Asit, Silan Bağlantı Ajanı

Comparison of the Effects of Hydrofluoric Acid Solution, Silane Coupling Agent, and Saliva On the Bond Strength Between Porcelain Laminate Veneers and Composite Resin With Similar Studies

Abstract

Objective: This study aimed to evaluate the effects of hydrofluoric acid (HF) solution, silane coupling agent, and saliva on the bond strength between feldspathic porcelain laminate veneers and composite resin, and to compare the findings of an experimental study conducted approximately 30 years ago with

those reported in the current literature. Materials and Methods: Eighty feldspathic porcelain discs, each 0.3 mm thick with a surface area of 1 cm², were used. The specimens were divided into four groups according to surface treatment: no surface conditioning, etching with 37.5% HF, application of a silane coupling agent, and combined HF and silane treatment. Half of the specimens were stored under dry laboratory conditions, while the remaining specimens were stored in saliva at 37°C for 7 days. Bond strength was evaluated using a universal tensile testing machine, and surface morphology was examined by metallurgical microscopy. Statistical analyses were performed using Two-Way ANOVA and Tukey's post hoc test, with statistical significance set at $p<0.05$. Results: Under dry conditions, the highest bond strength was observed in the HF+silanized group (71.36±5.37 kgf/cm²), whereas the lowest value was recorded in the untreated group (23.84±1.82 kgf/cm²). Following storage in saliva, bond strength decreased in all groups; however, the HF+silanized group maintained the highest value (39.62±2.23 kgf/cm²). The effects of HF, silane, and environmental conditions on bond strength were statistically significant ($p<0.001$). Conclusion: HF etching and silane application significantly enhance the bond strength between porcelain and composite resin, whereas saliva and moisture substantially reduce bond strength. These findings emphasize the importance of appropriate surface conditioning, isolation, and contamination control during clinical procedures.

Keywords: Porcelain Laminate Veneer, Hydrofluoric Acid, Silane Coupling Agent

Presentation ID / Sunum No=216

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0002-3068-8144

Rutin Dental Kontrol Sırasında Tesadüfen Saptanan Odontoma: Olgu Sunumu ve Literatür Derlemesi

Ra. Ecem Kılınç Edeer[1], Assoc. Prof. Dr. Özgür Doğan[1]

[1]Afyonkarahisar Sağlık Bilimleri Üniversitesi Çocuk Diş Hekimliği Anabilim Dalı

Özet

Amaç: Odontomalar, diş gelişimi sırasında dental dokuların oluşumunda meydana gelen düzensizlikler sonucunda ortaya çıkan benign lezyonlardır. Genellikle asemptomatik seyretmeleri nedeniyle çoğunlukla farklı nedenlerle gerçekleştirilen klinik ve radyografik muayeneler sırasında tesadüfen teşhis edilmektedirler. Bu olgu raporunda, rutin dental muayene amacıyla başvuran bir hastada tesadüfen saptanan odontomanın klinik ve radyografik özelliklerinin sunulması ve literatürde bildirilen benzer olgular eşliğinde değerlendirilmesi amaçlanmıştır. Olgu: Hasta, mevcut dental tedavilerinin kontrolü amacıyla Afyonkarahisar Sağlık Bilimleri Üniversitesi Pedodonti Anabilim Dalı'na başvurmuştur. Yapılan klinik ve radyografik muayene sonucunda 43 numaralı dişin henüz ağız ortamında sürmemiş olduğu gözlemlenmiştir. Tedavilerin takibi amacıyla değerlendirilen radyografik görüntülerde, mandibular anterior bölgede ve ilgili diş yapısıyla yakın komşuluk gösteren belirgin radyoopak bir oluşum fark edilmiştir. Lezyonun çevresinde radyolüsent bir sınır bulunduğu görülmüştür. Elde edilen klinik ve radyografik bulgular doğrultusunda lezyonun odontoma olabileceği düşünülmüş ve odontoma ön tanısı değerlendirilmiştir. İlgili bölgede diş sürmesinin gerçekleşmemiş olması da bu ön tanıyı destekleyen bulgulardan biri olarak değerlendirilmiştir. Radyografik değerlendirme sonrasında lezyon cerrahi olarak uzaklaştırılmıştır. Cerrahi işlem sonrasında hasta klinik ve radyografik açıdan takibe alınmıştır. Sonuç: Odontomalar benign ve çoğunlukla asemptomatik lezyonlar olmalarına rağmen diş sürmesinde gecikme, gömülü diş oluşumu ve komşu dişlerin gelişim veya konumlarının etkilenmesi gibi çeşitli dental problemlere neden olabilmektedir. Bu nedenle rutin dental kontroller sırasında elde edilen radyografik görüntülerin dikkatli bir şekilde değerlendirilmesi, klinik olarak belirti vermeyen lezyonların erken dönemde fark edilmesi açısından önem taşımaktadır. Sunulan olgunun, odontomaların klinik ve radyografik özellikleri, tanı yaklaşımları ve tedavi seçenekleri açısından güncel literatür ile birlikte değerlendirilmesi planlanmıştır.

Anahtar Kelimeler: Odontoma, Diş Sürmesi, Gömülü Diş

Odontoma Incidentally Detected During a Routine Dental Examination: A Case Report and Literature Review

Abstract

Objective: Odontomas are benign lesions that arise as a result of disturbances in the formation of dental tissues during tooth development. Since they are generally asymptomatic, they are most often diagnosed incidentally during clinical and radiographic examinations performed for various reasons. This case report aimed to present the clinical and radiographic features of an odontoma incidentally detected in a patient who presented for a routine dental examination and to evaluate the case in conjunction with similar cases reported in the literature.Case: The patient presented to the Department of Pediatric Dentistry, Afyonkarahisar Health Sciences University, for a routine follow-up of existing dental treatments. Clinical and radiographic examinations revealed that the mandibular right canine (tooth 43) had not yet erupted into the oral cavity. During the evaluation of radiographic images obtained for treatment follow-up, a distinct radiopaque lesion was detected in the mandibular anterior region, in close proximity to the associated tooth structure. The lesion was surrounded by a radiolucent rim. Based on the clinical and radiographic findings, the lesion was considered suggestive of an odontoma, and a preliminary diagnosis of odontoma was made. The absence of eruption of the associated tooth was also considered a finding supporting this preliminary diagnosis. Following radiographic evaluation, the lesion was surgically removed. After the surgical procedure, the patient was followed up clinically and radiographically.Conclusion: Although odontomas are benign and mostly asymptomatic lesions, they may cause various dental problems, including delayed tooth eruption, impaction, and alterations in the development or position of adjacent teeth. Therefore, careful evaluation of radiographic images obtained during routine dental examinations is important for the early detection of clinically silent lesions. The present case is intended to be evaluated in conjunction with the current literature regarding the clinical and radiographic characteristics, diagnostic approaches, and treatment options of odontomas.

Keywords: Odontoma ,Tooth Eruption, Radiographic Examination

Presentation ID / Sunum No=53

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-2948-5980

Sabit Ortodontik Tedaviler ile Şeffaf Plak Tedavilerinin Eksternal Kök Rezorpsiyonu Üzerine Etkileri

Dr. Esra Demirkol[1]

[1]Elitia Ağız Ve Diş Sağlığı Polikliniği

Özet

Amaç: Sabit ortodontik apareyler ile şeffaf plak tedavisinin eksternal apikal kök rezorpsiyonu üzerindeki etkilerinin, incelenen beş güncel derlemenin sonuçları doğrultusunda karşılaştırılması amaçlanmıştır. Gereç ve Yöntem: Sabit ortodontik tedavilerin ve şeffaf plak tedavilerinin eksternal apikal kök rezorpsiyonu üzerindeki etkilerini karşılaştıran, 2024–2026 yıllarında yayımlanmış dört sistematik derleme ve meta-analiz ile bir umbrellla review değerlendirilmiştir. Yayınlarda PubMed/MEDLINE, Embase, Scopus, Web of Science ve Cochrane veri tabanları taranmış; 2010–2025 yıllarındaki karşılaştırmalı klinik çalışmalar sentezlenmiştir. Heterojenlik rastgele etkiler modelleriyle dikkate alınmış; yanlılık riski ve kanıt kalitesi uygun araçlarla değerlendirilmiştir. Bulgular: Tüm sentezler, şeffaf plak tedavilerinin sabit apareylere kıyasla daha az eksternal apikal kök rezorpsiyonu ile ilişkili olduğunu göstermiştir. Singh ve ark., şeffaf plaklar ile tedavi edilen hastalarda sabit apareylerle tedavi edilenlere kıyasla maksiller santral, maksiller lateral ve mandibular santral dişlerde anlamlı düzeyde daha az eksternal apikal kök rezorpsiyonu bildirmiştir. Selvaraj ve ark. CBCT verilerinde maksiller santral ve lateral dişlerde daha az rezorpsiyon saptamıştır. Darvizeh ve ark. maksiller santral ve laterallerde, mandibular santrallerde daha az kök rezorpsiyonu bildirmiştir; mandibular laterallerde anlamlı fark bulamamıştır. Yıldırım ve Topbaş ile Samulak ve ark., CBCT temelli analizlerinde şeffaf plak tedavisinin sabit apareylere kıyasla istatistiksel olarak daha az kök rezorpsiyonu ile ilişkili olduğunu; ancak bu farkın klinik öneminin sınırlı olabileceğini bildirmiştir. Sonuç: Şeffaf plak tedavisi, sabit apareylere kıyasla özellikle maksiller santral keserlerde daha düşük eksternal apikal kök reazorpsiyonu ile ilişkili bulunmuştur. Ancak düşük kanıt kesinliği, retrospektif tasarımlar, primer çalışma örtüşmesi, metodolojik heterojenlik ve olgu seçimi farklılıkları nedeniyle bulgular kesin klinik üstünlük olarak yorumlanmamalıdır. Tedavi yöntemi yalnızca rezorpsiyon miktarına göre seçilmemeli; bireysel risk faktörleri, kuvvetin büyüklüğü ve süresi, tedavi süresi, kök morfolojisi, ekstraksiyon durumu ile diş hareketinin tipi ve miktarı değerlendirilmelidir. Bulguların doğrulanması için standartlaştırılmış görüntüleme ve sonuç değerlendirme protokollerini kullanan, iyi tasarlanmış prospektif randomize çalışmalara gereksinim vardır.

Anahtar Kelimeler: Şeffaf Plak Tedavisi, Sabit Ortodontik Tedavi, Eksternal Apikal Kök Rezorpsiyonu

Presentation ID / Sunum No=206

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-7029-5180

Sosyal Medyanın Periodontal Tedavi ve Ağız Sağlığı Üzerindeki Etkisinin Değerlendirilmesi: Kesitsel Anket Çalışması

Asst. Prof. Dr. Esra Ates Yıldırım[1], Researcher Hatip Yurttaş[1]

[1]Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi
*Corresponding author: Esra Ates

Özet

Sosyal Medyanın Periodontal Tedavi ve Ağız Sağlığı Üzerindeki Etkisinin Değerlendirilmesi: Kesitsel Anket Çalışması Amaç: Bu çalışmanın amacı, sosyal medya kullanımının bireylerin periodontal sağlık bilgisi, ağız hijyeni davranışları ve periodontal tedavi kararları üzerindeki etkisini değerlendirmektir. Gereç ve Yöntem: Bu kesitsel anket çalışması Bolu Abant İzzet Baysal Üniversite, toplam 215 katılımcı ile gerçekleştirilmiştir. Katılımcıların 122'si kadın ve 93'ü erkek bireylerden oluşmaktadır. Katılımcılara yaş, cinsiyet, eğitim durumu ve günlük sosyal medya kullanım süresini içeren demografik sorular yöneltilmiştir. Ayrıca, sosyal medya kullanımının periodontal tedavi kararları ve periodontal sağlıkla ilişkili bilgi ve davranışlar üzerindeki etkisini değerlendirmek amacıyla 21 maddeden oluşan 5'li Likert tipi bir anket uygulanmıştır. Katılımcıların günlük sosyal medya kullanım süreleri gruplandırılarak, kullanım süresi ile anket maddelerine verilen yanıtlar arasındaki ilişkiler Fisher's Exact testi kullanılarak değerlendirilmiştir. İstatistiksel anlamlılık düzeyi $p<0,05$ olarak kabul edilmiştir. Bulgular: Günlük sosyal medya kullanım süresi ile "Sosyal medyada izlediğim bir video ya da okuduğum içerik sonrasında, fırçalama tekniğimi veya arayüz temizleme (diş ipi/arayüz fırçası) alışkanlığımı değiştirdim" ifadesine verilen yanıtlar arasında istatistiksel olarak anlamlı ilişki bulunmuştur ($p<0,05$). Günlük sosyal medya kullanım süresi ile diğer anket maddelerine verilen yanıtlar arasında ise istatistiksel olarak anlamlı bir ilişki saptanmamıştır ($p>0,05$). Analiz sonucunda, cinsiyet ile yalnızca 7. ve 12. maddelere verilen yanıtlar arasında istatistiksel olarak anlamlı ilişki saptandı (sırasıyla $p=0,008$ ve $p=0,030$). Diğer anket maddelerinde kadın ve erkek katılımcıların yanıt dağılımları arasında istatistiksel olarak anlamlı farklılık bulunmadı ($p>0,05$).Eğitim durumunun anket maddelerine verilen yanıtlarda anlamlı bir farklılık gözlenmemiştir.Katılımcıların %14,4'ü (n=31) periodontal tedavi yaptırma kararında sosyal medyanın etkili olduğunu, %85,6'sı (n=184) ise etkili olmadığını belirtti. Sonuç: Sosyal medya kullanım sıklığının, özellikle diş fırçalama ve arayüz temizleme alışkanlıklarında değişiklik oluşturma açısından periodontal sağlık davranışları üzerinde etkili olabileceği görülmüştür. Bununla birlikte, diğer anket maddelerinde anlamlı ilişki bulunmaması, sosyal medyanın periodontal sağlık ve tedavi kararları üzerindeki etkisinin bireysel ve çevresel faktörlerle birlikte değerlendirilmesi gerektiğini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Ağız Sağlığı, Kesitsel Anket Çalışması, Periodontal Hastalık, Sosyal Medya

Evaluating the Impact of Social Media On Periodontal Treatment and Oral Health: A Cross-Sectional Survey Study

Abstract

Objective: This study aimed to evaluate the impact of social media use on individuals' periodontal health knowledge, oral hygiene behaviors, and periodontal treatment decisions. Materials and Methods: This cross-sectional survey study included 215 participants at Bolu Abant İzzet Baysal University, comprising 122 women and 93 men. Participants completed demographic questions regarding age, gender, education level, and daily social media use. In addition, a 21-item, 5-point Likert-type questionnaire was administered to assess the influence of social media on periodontal treatment decisions, periodontal health knowledge, and oral hygiene behaviors. Participants were categorized according to daily social media use duration, and associations between usage duration and questionnaire responses were analyzed using Fisher's Exact test. Statistical significance was set at $p<0.05$. Results: A statistically significant association was found between daily social media use duration and responses to the statement, "After watching a video or reading content on social media, I changed my toothbrushing technique or interdental cleaning (flossing/interdental brush) habits" ($p<0.05$). No significant associations were observed between daily social media use duration and the other questionnaire items ($p>0.05$). Gender was significantly associated with responses to items 7 and 12 ($p=0.008$ and $p=0.030$, respectively), whereas no significant differences were found for the remaining items ($p>0.05$). Education level was not significantly associated with questionnaire responses. Overall, 14.4% (n=31) of participants reported that social media influenced their decision to undergo periodontal treatment, while 85.6% (n=184) reported no influence. Conclusion: Social media use frequency may influence periodontal health-related behaviors, particularly toothbrushing and interdental cleaning practices. However, the absence of significant associations for most questionnaire items indicates that the influence of social media on periodontal health and treatment decisions should be considered alongside individual and environmental factors.

Keywords: Cross-Sectional Survey, Oral Health, Periodontal Disease, Social Media

Presentation ID / Sunum No=136

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-8073-1222

Yaş ve Radyografik Çürük Derinliğinin Mandibular Birinci Molar Dişlerde Pulpa Yüksekliği Oranına Etkisinin Bite-Wing Radyografilerle Değerlendirilmesi

Asst. Prof. Dr. Esra Yıldırım Manav[1], Asst. Prof. Dr. Sinem Coşkun[1]

[1]Lokman Hekim Üniversitesi
*Corresponding author: Esra YILDIRIM MANAV

Özet

Amaç: Bu çalışmanın amacı, yaşın ve radyografik aproksimal dentin çürüğü derinliğinin mandibular birinci molar dişlerin pulpa odası morfolojisi üzerindeki etkilerini, bite-wing radyografilerde ölçülen pulpa yüksekliği oranı (PYO) aracılığıyla değerlendirmektir. Gereç ve Yöntem: Bu retrospektif kesitsel çalışmaya mandibular birinci molar dişleri gösteren 240 dijital bite-wing radyografi dâhil edildi. Radyografiler üç yaş grubuna (18–25, 26–40 ve 41–60 yaş) ve dört radyografik çürük kategorisine ayrıldı: çürüksüz kontrol, dentinin dış üçlüsüne ulaşan çürük (RA3), dentinin orta üçlüsüne ulaşan çürük (RB4) ve dentinin iç üçlüsüne ulaşan çürük (RC5). Her yaş–çürük kombinasyonunda 20 diş yer aldı. ImageJ yazılımıyla santral fossadan furkasyon seviyesine kadar toplam diş yüksekliği ve aynı eksen boyunca pulpa odası yüksekliği ölçüldü. PYO, pulpa odası yüksekliğinin toplam diş yüksekliğine bölünmesiyle hesaplandı. Veriler iki yönlü varyans analizi ve Tukey post-hoc testiyle değerlendirildi (α=0,05). Bulgular: PYO değerleri yaş arttıkça kademeli olarak azaldı. Yaş grubunun PYO üzerindeki etkisi anlamlıydı ($p<0,001$). Radyografik çürük derinliğinin ($p=0,149$) ve yaş × çürük derinliği etkileşiminin ($p=0,752$) etkileri anlamlı değildi. PYO, 41–60 yaş grubunda 18–25 ($p<0,001$) ve 26–40 yaş gruplarından ($p=0,003$) anlamlı derecede düşüktü. İki genç yaş grubu arasında anlamlı fark bulunmadı ($p=0,158$). Sonuç: Pulpa yüksekliği oranı yaşla birlikte anlamlı şekilde azalırken radyografik aproksimal çürük derinliğiyle ilişkili bulunmadı. Bite-wing radyografilerde çürüklerin pulpayla ilişkisinin değerlendirilmesinde yaşa bağlı anatomik farklılıklar dikkate alınmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Yaş, Bite-Wing Radyografi, Diş Çürüğü, Pulpa Odası, Pulpa Yüksekliği Oranı.

Evaluation of the Effects of Age and Radiographic Caries Depth On Pulp Height Ratio in Mandibular First Molars Using Bitewing Radiographs

Abstract

Objective: This study aimed to evaluate the effects of age and radiographic proximal dentin caries depth on pulp chamber morphology in mandibular first molars using the pulp height ratio (PHR) measured on bitewing radiographs. Materials and Methods: This retrospective cross-sectional study

included 240 digital bitewing radiographs of mandibular first molars. The radiographs were allocated according to three age groups (18–25, 26–40, and 41–60 years) and four radiographic caries categories: caries-free control, outer-third dentin caries (RA3), middle-third dentin caries (RB4), and inner-third dentin caries (RC5). Each age–caries combination comprised 20 teeth. Using ImageJ software, total tooth height was measured from the central fossa to the furcation level, and pulp chamber height was measured along the same axis. PHR was calculated by dividing pulp chamber height by total tooth height. The effects of age group, caries depth, and their interaction on PHR were analyzed using two-way analysis of variance and Tukey's post-hoc test (α=0.05). Results: PHR progressively decreased with increasing age. Age group had a significant effect on PHR ($p<0.001$), whereas radiographic caries depth ($p=0.149$) and the age × caries depth interaction ($p=0.752$) were not significant. The 41–60-year group had significantly lower PHR values than the 18–25-year ($p<0.001$) and 26–40-year ($p=0.003$) groups. No significant difference was detected between the two younger groups ($p=0.158$). Conclusion: Pulp chamber height relative to tooth height decreased significantly with age but was not associated with radiographic proximal caries depth. Age-related anatomical variation should therefore be considered when interpreting the relationship between deep caries and the pulp on bitewing radiographs.

Keywords: Age, Bitewing Radiography, Dental Caries, Pulp Chamber, Pulp Height Ratio

Presentation ID / Sunum No=135

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: https://orcid.org/0000-0002-9921-4070

Chatbotlar ve Ağız Diş Çene Cerrahisindeki Yeri

Asst. Prof. Dr. Neşet Akay[1]

[1]Özel Klinik

Özet

Büyük dil modellerine dayalı chatbotların sağlık alanında hızla yaygınlaşması, hastaların sağlık bilgisine erişim biçimini ve sağlık profesyonellerinin yapay zekâ ile etkileşimini değiştirmektedir. Ağız, diş ve çene cerrahisinde (ADÇC) chatbotlar; cerrahi öncesi ve sonrası hasta bilgilendirme, klinik bilgilerin yapılandırılması, eğitim, bilimsel araştırma ve dokümantasyon gibi birçok alanda kullanılabilmektedir. Özellikle doğal dilde etkileşim, hızlı yanıt oluşturma, erişilebilirlik ve bilgiyi farklı kullanıcı düzeylerine uyarlayabilme özellikleri önemli avantajlar sağlamaktadır. Bununla birlikte, chatbotların akıcı ve ikna edici yanıtlar üretmesi bu yanıtların bilimsel veya klinik olarak doğru olduğunu garanti etmemektedir. Hallüsinasyonlar, yanlış veya uydurma kaynaklar, eksik risk değerlendirmesi ve kişiselleştirilmiş sağlık önerisi algısı hasta güvenliği açısından önemli sorunlardır. Hava yolu tehdidi oluşturan odontojenik enfeksiyonlar, kontrol edilemeyen kanama, maksillofasiyal travma, ilaç ve antikoagülan yönetimi gibi yüksek riskli durumlarda hatalı yönlendirmelerin klinik sonuçları daha ciddi olabilir. Ayrıca hasta verilerinin mahremiyeti, şeffaflık, hesap verebilirlik ve hukuki sorumluluk yapay zekânın klinik kullanımında dikkate alınması gereken temel konulardır. Sonuç olarak chatbotlar, maksillofasiyal cerrahın yerini alan karar vericilerden ziyade, uygun doğrulama ve insan denetimi altında kullanılan destekleyici araçlar olarak değerlendirilmelidir.

Anahtar Kelimeler: Yapay Zekâ, Chatbot, Büyük Dil Modelleri, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi, Hasta Güvenliği.

The Role of Chatbots in Oral and Maxillofacial Surgery

Abstract

The rapid expansion of large language model-based chatbots in healthcare is changing the way patients access health information and how healthcare professionals interact with artificial intelligence. In oral and maxillofacial surgery (OMFS), chatbots can be used in various areas, including preoperative and postoperative patient education, organization of clinical information, education, scientific research, and documentation. In particular, their ability to interact through natural language, generate rapid responses, provide accessibility, and adapt information to different user levels offers significant advantages. However, the ability of chatbots to generate fluent and convincing responses does not guarantee that these responses are scientifically or clinically accurate. Hallucinations, incorrect or fabricated references, incomplete risk assessment, and the perception of personalized medical advice

represent important concerns regarding patient safety. In high-risk situations such as odontogenic infections threatening the airway, uncontrolled bleeding, maxillofacial trauma, and medication or anticoagulant management, the clinical consequences of incorrect guidance may be more serious. In addition, patient data privacy, transparency, accountability, and legal responsibility are key issues that should be considered in the clinical use of artificial intelligence. In conclusion, chatbots should be regarded not as decision-makers replacing maxillofacial surgeons, but as supportive tools used under appropriate verification and human supervision.

Keywords: Artificial Intelligence, Chatbot, Large Language Models, Oral and Maxillofacial Surgery, Patient Safety.

Presentation ID / Sunum No=179

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: https://orcid.org/0000-0002-6268-7245

Fonksiyonel Süt Ürünlerinin Kardiyometabolik Sağlık Üzerindeki Potansiyel Etkileri: Güncel Yaklaşımlar ve Kanıtlar

Assoc. Prof. Dr. Binnur Kaptan[1]

[1]Tekirdağ Namık Kemal Üniversitesi, Ziraat Fakültesi, Gıda Mühendisliği Bölümü

Özet

Amaç Süt ve süt ürünleri; proteinler, lipitler, mineraller, vitaminler ve çeşitli biyoaktif bileşikler sağlayan karmaşık gıda matriksleridir. Fermantasyon ve diğer işleme teknolojileri, süt ürünlerinin bileşimini değiştirebilmekte ve potansiyel fizyolojik işlevlere sahip metabolitlerin oluşumunu artırabilmektedir. Bu derleme, fonksiyonel ve fermente süt ürünlerinin kardiyometabolik sağlığa katkısına ilişkin güncel kanıtları, özellikle gıda bileşimi, fermantasyona bağlı değişiklikler ve ürün özellikleri üzerine odaklanarak değerlendirmeyi amaçlamıştır. Yöntem Ocak 2023 ile Haziran 2026 tarihleri arasında yayımlanan çalışmalar PubMed, Web of Science ve ScienceDirect veri tabanları kullanılarak incelenmiştir. Fermente süt ürünleri, yoğurt, kefir, kardiyometabolik sağlık, glukoz metabolizması, lipid profili, kan basıncı, insülin direnci ve bağırsak mikrobiyotası ile ilgili sistematik derlemeler, meta-analizler ve insan müdahale çalışmaları değerlendirilmiştir. Özellikle fermantasyonun, süt matriksi özelliklerinin ve ürün formülasyonunun etkilerine dikkat edilmiştir. Bulgular Mevcut kanıtlar, özellikle yoğurt ve kefir gibi fermente süt ürünlerinin kardiyometabolik sağlık üzerinde yararlı etkilere sahip olabileceğini göstermektedir. Fermantasyon, proteolitik ve mikrobiyal aktiviteler yoluyla biyoaktif peptitlerin, organik asitlerin ve mikrobiyal metabolitlerin oluşumunu ve biyoyararlanımını artırabilmektedir. Bu bileşikler glukoz regülasyonuna, inflamasyonun modülasyonuna ve bağırsak mikrobiyotası kompozisyonuna katkıda bulunabilmektedir. Son dönemde gerçekleştirilen insan çalışmaları ve meta-analizler, kefir tüketiminin açlık kan glukozu düzeylerini ve HOMA-IR değerlerini iyileştirebileceğini göstermektedir. Bununla birlikte, kan lipidleri ve kan basıncı ile ilgili bulgular tutarsızlığını sürdürmektedir. Ürün bileşimi de önem taşımaktadır; çünkü ilave şekerler, yüksek sodyum düzeyleri ve yüksek doymuş yağ içeriği potansiyel sağlık yararlarını azaltabilmektedir. Sonuç Fonksiyonel süt ürünlerinin kardiyometabolik etkileri; gıda yapısı, işleme koşulları ve ürün bileşimi bağlamında değerlendirilmelidir. Fermantasyon, fizyolojik olarak aktif bileşiklerin oluşumunu teşvik ederek fonksiyonel özellikleri artırabilse de bu etkilerin büyüklüğü ürün tipi, formülasyon, tüketim düzeyi ve bireysel metabolik özelliklere göre değişmektedir. Belirli fonksiyonel süt ürünlerinin uzun dönem kardiyometabolik önemini açıklığa kavuşturmak için iyi tasarlanmış klinik çalışmalara ihtiyaç vardır.

Anahtar Kelimeler: Fonksiyonel Süt Ürünleri, Fermente Süt Ürünleri, Süt Matriksi, Fermantasyon, Kardiyometabolik Sağlık, Kefir, Yoğurt.

Potential Effects of Functional Dairy Products On Cardiometabolic Health: Current Approaches and Evidence

Abstract

Objective Milk and dairy products are complex food matrices that provide proteins, lipids, minerals, vitamins, and various bioactive compounds. Fermentation and other processing technologies can modify dairy composition and enhance the formation of metabolites with potential physiological functions. This review aimed to evaluate recent evidence regarding the contribution of functional and fermented dairy products to cardiometabolic health, with emphasis on food composition, fermentation-related changes, and product characteristics. Methods Studies published between January 2023 and June 2026 were reviewed using PubMed, Web of Science, and ScienceDirect. Systematic reviews, meta-analyses, and human intervention studies related to fermented dairy products, yogurt, kefir, cardiometabolic health, glucose metabolism, lipid profile, blood pressure, insulin resistance, and gut microbiota were evaluated. Particular attention was given to the effects of fermentation, dairy matrix characteristics, and product formulation. Results Current evidence suggests that fermented dairy products, particularly yogurt and kefir, may have beneficial effects on cardiometabolic health. Fermentation can enhance the formation and bioavailability of bioactive peptides, organic acids, and microbial metabolites through proteolytic and microbial activities. These compounds may contribute to glucose regulation, inflammation modulation, and gut microbiota composition. Recent human studies and meta-analyses indicate that kefir consumption may improve fasting blood glucose and HOMA-IR values. However, findings regarding blood lipids and blood pressure remain inconsistent. Product composition is also important, as added sugars, high sodium levels, and elevated saturated fat content may reduce potential health benefits. Conclusion The cardiometabolic effects of functional dairy products should be evaluated within the context of food structure, processing conditions, and product composition. Although fermentation may enhance functional properties through the formation of physiologically active compounds, the magnitude of these effects varies according to product type, formulation, consumption level, and individual metabolic characteristics. Further well-designed clinical studies are needed to clarify their long-term cardiometabolic significance.

Keywords: Functional Dairy Products, Fermented Dairy Products, Dairy Matrix, Fermentation, Cardiometabolic Health, Kefir, Yogurt.

Presentation ID / Sunum No=67

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: https://orcid.org/0000-0003-0010-0012

Gıda Sistemlerinde Antimikrobiyal Direnç Genleri ve Metabolik Adaptasyonlar: Ortaya Çıkan Zorluklar ve Gelecek Yönelimlerine Tek Sağlık Perspektifi

Assoc. Prof. Dr. Duygu Ağagündüz[1], Dr. Aziz Alper Bİten[2]

[1]Gazi Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi Beslenme ve Diyetetik Bölümü
[2]T.C. Sağlık Bakanlığı, AB ve Dış İlişkiler Genel Müdürlüğü
*Corresponding author: Duygu AĞAGÜNDÜZ

Özet

Antimikrobiyal direnç (AMR), günümüzde insan, hayvan ve çevre sağlığını tehdit eden en önemli küresel sorunlardan biri olarak kabul edilmektedir. Gıda sistemleri, antibiyotiklerin yaygın kullanımı ve çevresel maruziyetler nedeniyle antimikrobiyal direnç genlerinin (ARG) yayılması için kritik bir rezervuar oluşturmaktadır. Bu bağlamda, gıda kaynaklı mikroorganizmalar arasında yatay gen transferi yoluyla ARG'lerin aktarılması, gıda direnci kavramını giderek daha önemli hale getirmektedir. Ayrıca, bakteriyel metabolik adaptasyonlar, mikroorganizmaların antibiyotik stresine karşı hayatta kalma yeteneklerini artırarak direnç mekanizmalarının gelişiminde çok önemli bir rol oynamaktadır. Bu çalışma, Tek Sağlık yaklaşımı çerçevesinde gıda sistemlerinde antimikrobiyal direnç genlerinin yayılımını, bakteriyel metabolik adaptasyon mekanizmalarını ve gıda direncinin dinamiklerini değerlendirmeyi amaçlamaktadır. Gıda üretim zincirinin farklı aşamalarında (tarladan çatala) meydana gelen mikrobiyal etkileşimler, çevresel faktörler ve antibiyotik kullanım uygulamaları, direnç genlerinin seçimi ve yayılmasında belirleyicidir. Özellikle, mikrobiyal topluluk yapısı, metabolik esneklik ve çevresel stres koşulları, bakterilerin direnç genlerini edinme ve sürdürme kapasitesini doğrudan etkiler. Metagenomik ve yüksek verimli sekanslama teknolojilerindeki son gelişmeler, gıda kaynaklı direnç genlerinin daha kapsamlı bir şekilde izlenmesini sağlamıştır. Bununla birlikte, metabolik adaptasyonlar ve genetik direnç mekanizmaları arasındaki etkileşimlerin tam olarak anlaşılması önemli bir araştırma açığı olmaya devam etmektedir. Bu nedenle, çoklu omik yaklaşımlar, yapay zeka destekli analizler ve entegre izleme sistemleri, gıda sistemlerinde antimikrobiyal direncin erken tespiti ve risk değerlendirmesi için büyük bir potansiyele sahiptir. Sonuç olarak, antimikrobiyal direnç sorunu sadece klinik bir sorun değil, aynı zamanda gıda güvenliği ve çevre sağlığı boyutlarına sahip karmaşık bir ekosistem sorunudur. Disiplinlerarası işbirliği, sürdürülebilir antibiyotik kullanımı ve Tek Sağlık yaklaşımı çerçevesinde bütünsel izleme stratejileri, bu küresel tehdidi kontrol altına almak için kritik öneme sahiptir.

Anahtar Kelimeler: Antimikrobiyal Direnç, Antibiyotik Direnç Genleri, Bakteri Metabolizması, Gıda Güvenliği, Tek Sağlık

Antimicrobial Resistance Genes and Metabolic Adaptations in Food Systems: A One Health Perspective On Emerging Challenges and Future Directions

Abstract

Antimicrobial resistance (AMR) is considered one of the most significant global problems threatening human, animal, and environmental health today. Food systems constitute a critical reservoir for the spread of antimicrobial resistance genes (ARGs) due to the widespread use of antibiotics and environmental exposures. In this context, the transfer of ARGs through horizontal gene transfer among foodborne microorganisms is making the concept of food resistance increasingly important. Furthermore, bacterial metabolic adaptations play a crucial role in the development of resistance mechanisms by enhancing the survival capabilities of microorganisms against antibiotic stress. This study aims to evaluate the spread of antimicrobial resistance genes, bacterial metabolic adaptation mechanisms, and the dynamics of food resistance in food systems within the framework of the One Health approach. Microbial interactions occurring at different stages of the food production chain (farm to table), environmental factors, and antibiotic use practices are decisive in the selection and spread of resistance genes. In particular, microbial community structure, metabolic plasticity, and environmental stress conditions directly affect the capacity of bacteria to acquire and maintain resistance genes. Recent advances in metagenomics and high-throughput sequencing technologies have enabled more comprehensive monitoring of foodborne resistance genes. However, a complete understanding of the interactions between metabolic adaptations and genetic resistance mechanisms remains a significant research gap. Therefore, multi-omics approaches, AI-assisted analyses, and integrated monitoring systems have great potential for early detection and risk assessment of AMR in food systems. In conclusion, the problem of antimicrobial resistance is not only a clinical problem but also a complex ecosystem issue with food safety and environmental health dimensions. Interdisciplinary collaboration, sustainable antibiotic use, and holistic monitoring strategies within the framework of the One Health approach are critical to controlling this global threat.

Keywords: Antimicrobial Resistance, Antibiotic Resistance Genes, Bacterial Metabolism, Food Safety, One Health.

Presentation ID / Sunum No=192

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: https://orcid.org/0000-0003-3405-6996

In Vitro Evaluation of the Antioxidant Capacity and Antiproliferative Effects of Prosopis Farcta Leaf Extracts

Asst. Prof. Dr. Zühal Bayrakçeken Güven[1]

[1]Erzincan Binali Yıldırım Üniversitesi
*Corresponding author: Zühal Bayrakçeken Güven

Özet

Prosopis farcta (Banks & Sol.) J.F.Macbr. içerdiği çeşitli sekonder metabolitler ve potansiyel biyolojik etkileri nedeniyle önemli bir doğal kaynak olarak öne çıkmaktadır. Bu çalışmada P. farcta yapraklarının metanol ana ekstresi ile etilasetat ve sulu alt ekstrelerinin antiproliferatif ve antioksidan etkileri karşılaştırmalı olarak incelenmiştir. Antiproliferatif etki, L929 sağlıklı hücreler ile MCF-7, A549, Hep3B ve PC-3 kanser hücre hatlarına karşı MTT testiyle belirlenmiştir. Antioksidan etki ise DPPH ve CUPRAC yöntemlerine göre belirlenmiş ve sonuçlar troloks ekivelan olarak sunulmuştur. Ekstreler sağlıklı hücre hattında 0- 800 µg/ml konsantrasyon aralığında incelenmiş ve yalnızca etilasetat alt ekstresinin en yüksek konsantrasyon olan 800 µg/ml de hücre canlılığı % 12.88 azalttığı görülmüştür. Bu nedenle kanser hücrelerindeki antiproliferatif etki 0-400 µg/ml aralığında incelenmiştir. Etil asetat alt ekstresi tüm kanser hücre hatlarında konsantrasyona bağlı olarak en yüksek antiproliferatif etkiyi gösterirken en düşük etki sulu alt ekstrede görülmüştür. 400 µg/ml konsantrasyonda etilasetat ekstresi Hep3B hücrelerinin canlılığını 62.48%, MCF-7 hücrelerininkini 56.20%, PC-3 hücrelerininkini % 48.24 ve A549 hücrelerininkini ise %40.14 azaltmıştır. Düşük konsantrasyonlarda ise ekstrelerin antiproliferatif etkilerinin oldukça düşük olduğu bulunmuştur. Antioksidan etki sonuçları antiproliferatif etki sonuçlarının tam tersi olarak en yüksek sulu ekstrelerde bulunurken en düşük etki etilasetat ekstresinde görülmüştür. Sulu ekstrenin DPPH yöntemine göre antioksidan etkisi 112.74 mg trolox/g ekstre iken, CUPRAC yönteminde bu değer 100.68 mg trolox/g ekstre olarak bulunmuştur. Yaprak ekstrelerinin antioksidan ve kanser hücrelerine karşı seçici antiproliferatif etkisi göz önünde bulundurulduğunda Prosopis farcta nın ilaç endüstrisi için potansiyel bir kaynak olabileceği görülmektedir.

Anahtar Kelimeler: Prosopis Farcta, MTT, Antiproliferatif, Antioksidan

In Vitro Evaluation of the Antioxidant Capacity and Antiproliferative Effects of Prosopis Farcta Leaf Extracts

Abstract

Prosopis farcta (Banks & Sol.) J.F.Macbr. is a noteworthy natural resource owing to the diverse secondary metabolites it contains and their potential biological effects. In this study, the antiproliferative and antioxidant effects of the main methanolic extract of P. farcta leaves, as well as its ethyl acetate and aqueous sub-extracts, were comparatively investigated. Antiproliferative activity was evaluated using the MTT assay against healthy L929 cells and the MCF-7, A549, Hep3B, and PC-3 cancer cell lines. Antioxidant activity was assessed using the DPPH and CUPRAC methods, and the results were expressed as Trolox equivalents. The extracts were tested on the healthy cell line within a concentration range of 0–800 µg/mL, and only the ethyl acetate sub-extract reduced cell viability, by 12.88% at the highest concentration of 800 µg/mL. Consequently, antiproliferative activity in cancer cells was examined within the 0–400 µg/mL. The ethyl acetate sub-extract exhibited the highest, concentration-dependent antiproliferative activity against all cancer cell lines, whereas the aqueous sub-extract showed the lowest activity. At 400 µg/mL, the ethyl acetate extract reduced the viability of Hep3B cells by 62.48%, MCF-7 cells by 56.20%, PC-3 cells by 48.24%, and A549 cells by 40.14%. At lower concentrations, the antiproliferative effects of the extracts were relatively weak. In contrast to the antiproliferative results, the highest antioxidant activity was observed in the aqueous extract, while the lowest activity was seen in the ethyl acetate extract. The antioxidant activity of the aqueous extract was 112.74 mg Trolox/g extract by the DPPH method and 100.68 mg Trolox/g extract by the CUPRAC method. Considering the antioxidant activity and the selective antiproliferative effect of the leaf extracts against cancer cells, P. farcta appears to be a promising potential source for the pharmaceutical industry.

Keywords: Prosopis Farcta, MTT, Antiproliferative, Antioxidant

Presentation ID / Sunum No=115

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: https://orcid.org/0000-0003-1286-903X

Sağlık Okuryazarlığının Kanser Bilgi Yükü Üzerindeki Etkisi: Sağlık Bilimleri Öğrencileri Üzerine Kesitsel ve Tanımlayıcı Bir Çalışma

Asst. Prof. Dr. Müjdat Yeşildal[1]

[1]Selçuk University

Özet

Bu kesitsel ve tanımlayıcı çalışma, Selçuk Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi'nin dört bölümünde (Beslenme ve Diyetetik, Sağlık Yönetimi, Ebelik, Fizyoterapi ve Rehabilitasyon) öğrenim gören 740 lisans öğrencisi arasında, Aralık 2024–Ocak 2025 tarihleri arasında sağlık okuryazarlığı ile kanser bilgi yükü arasındaki ilişkiyi incelemiştir. Veriler; Kişisel Bilgi Formu, Sağlık Okuryazarlığı Ölçeği (HLS-EU-Q6) ve Kanser Bilgi Yükü Ölçeği kullanılarak yüz yüze anket yoluyla toplanmıştır. Katılımcıların yalnızca %21,2'si yeterli sağlık okuryazarlığına sahipken, %74,7'si sorunlu ve %4,1'i yetersiz sağlık okuryazarlığı düzeyinde bulunmuştur. Sağlık okuryazarlığı ve kanser bilgi yükü puanları bölümlere göre anlamlı farklılık göstermiştir (sırasıyla $F=5,99$, $p<0,001$ ve $F=4,16$, $p=0,006$); ebelik ve beslenme-diyetetik öğrencileri, fizyoterapi ve rehabilitasyon öğrencilerine kıyasla daha yüksek sağlık okuryazarlığı ve daha düşük bilgi yükü bildirmiştir. Sağlık okuryazarlığı ile kanser bilgi yükü arasında güçlü ve negatif yönde anlamlı bir korelasyon saptanmış ($r=-0,76$, $p<0,001$); basit doğrusal regresyon analizi, sağlık okuryazarlığının kanser bilgi yükündeki varyansın %58,4'ünü açıkladığını göstermiştir ($R^2=0,584$; $B=-0,82$, %95 GA [-0,87, -0,77]). Yazarlar, gelecekteki sağlık profesyonellerinde bile yetersiz sağlık okuryazarlığının yaygın olduğu sonucuna varmış; özellikle dijital/e-sağlık okuryazarlığına odaklanan, yapılandırılmış ve bölüme duyarlı eğitim programlarının lisans müfredatına entegre edilmesinin kanser bilgi yükünü azaltabileceğini, gelecekteki hasta eğitimi ve ortak karar verme süreçlerini güçlendirebileceğini önermektedir. Çalışmanın kesitsel ve tek merkezli tasarımı ile öz bildirime dayalı ölçümler kullanılması başlıca sınırlılıklarıdır; yazarlar nesnel ölçümler kullanan, çok merkezli ve boylamsal çalışmalar yapılmasını önermektedir.

Anahtar Kelimeler: Bilgi Yükü, Öğrenciler, Sağlık Meslekleri, Sağlık Okuryazarlığı.

The Effect of Health Literacy On Cancer Information Overload: A Cross-Sectional and Descriptive Study On Health Sciences Students

Abstract

This cross-sectional, descriptive study examined the relationship between health literacy and cancer information overload among 740 undergraduate students enrolled in four departments (Nutrition and Dietetics, Health Management, Midwifery, and Physiotherapy and Rehabilitation) of the Faculty of Health Sciences, Selçuk University, surveyed between December 2024 and January 2025 using face-to-

face administration of a Personal Information Form, the Health Literacy Scale (HLS-EU-Q6), and the Cancer Information Overload Scale. Only 21.2% of participants had adequate health literacy, while 74.7% had problematic and 4.1% had inadequate health literacy. Health literacy and cancer information overload scores differed significantly by department ($F = 5.99$, $p < .001$ and $F = 4.16$, $p = .006$, respectively): midwifery and nutrition-dietetics students reported higher health literacy and lower information overload than physiotherapy and rehabilitation students. A strong negative correlation was found between health literacy and cancer information overload ($r = -0.76$, $p < .001$), and simple linear regression showed that health literacy significantly predicted cancer information overload, explaining 58.4% of its variance ($R^2 = 0.584$; $B = -0.82$, 95% CI [-0.87, -0.77]). The authors conclude that inadequate health literacy remains common even among future health professionals, and that integrating structured, discipline-sensitive health literacy training — with particular attention to digital/eHealth literacy — into undergraduate health sciences curricula could reduce cancer information overload and strengthen future patient education and shared decision-making. Key limitations are the cross-sectional, single-institution design and reliance on self-reported measures; longitudinal, multi-center studies using objective measures are recommended.

Keywords: Health Literacy, Health Occupations, Information Overload, Students

Presentation ID / Sunum No=140

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-6302-6035

I Cannot See My Weight: the Silent Normalization of Body Size Perception in Adults

Asst. Prof. Dr. Abdullah Kaan Kurt[1]

[1]Karadeniz Teknik Üniversitesi Tıp Fakültesi
*Corresponding author: Abdullah Kaan Kurt

Abstract

Aim: The first step in tackling obesity is awareness of one's own excess weight. Yet as body mass index (BMI) rises, excess weight may appear "normal" and go unnoticed. This study examined the agreement between adults' self-perceived body size and an objective assessment, and its association with BMI. Methods: A gender-balanced sample of 80 adults (40 women, 40 men) presenting to the outpatient clinic was analyzed. Participants marked their own and their ideal body on a ten-figure (A–J) body size guide; the objective figure was assigned from measured BMI. Data were analyzed with SPSS 23; $p<0.05$ was considered significant. Results: Mean age was 43.3±6.2 years and mean BMI 28.7±5.3 kg/m²; 74.1% were overweight or obese. Self-perception matched the objective assessment exactly in 39.2% and within ±1 category in 86.3%. Underestimation of one's own body size rose with BMI: 7.8% in normal-weight, 27.6% in overweight, and 41.3% in obese individuals ($p=0.010$). Individuals with obesity were about seven times more likely to underestimate their body size than normal-weight individuals ($p=0.012$). Overall, 73.1% chose a body thinner than their current one as ideal ($p<0.001$). Perception deviation did not differ by sex ($p=0.724$). Conclusion: As BMI rises, the ability to recognize one's own excess weight declines, and nearly half of adults with obesity underestimate their body size. This silent normalization of body perception may allow obesity to persist within the family and society. In primary care, a simple figure scale may serve as a practical tool for early detection of the gap between self-perception and actual body size.

Keywords: Obesity, Body Image, Primary Health Care, Self-Assessment

Presentation ID / Sunum No=144

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-6653-6065

2023 Yılı Türkiye'de Yaşanan Deprem Felaketi Sonrası Ölümler ve İntiharların Epidemiyolojik Değerlendirmesi

Exp. Dr. Leyla Üçeş Harmanoğulları[1]

[1]Mersin İl Sağlık Müdürlüğü

Özet

Giriş: 6 Şubat 2023'te Türkiye'nin güneyi ve Suriye'nin kuzeyi bir dizi büyük depremle sarsılmış ve yüzlerce artçı deprem yaşanmıştır. Bu çalışmada 2023 yılı Şubat ayında yaşanan depremler sonrası etkilenen bölgelerde (Kahramanmaraş, Hatay, Osmaniye, Adıyaman, Diyarbakır, Şanlıurfa, Gaziantep, Kilis, Adana, Malatya, Elazığ) ölümler ve intiharların epidemiyolojik özelliklerinin incelenmesi amaçlandı. Yöntem: Tanımlayıcı tipte olan bu çalışmanın verileri Türkiye İstatistik Kurumu'nun yayınladığı 2020-2024 yılları intihar ve ölüm istatistiklerinden elde edildi. Verilerin özetlenmesinde tanımlayıcı istatistikler kullanıldı. Çalışmada yıl, il, cinsiyet, yaş grubu, ölüm hızı, ölüm nedenleri, intihar hızı, yıllık enflasyon değişkenleri kullanıldı. Bulgular: 2023 yılında 2022 yılına kıyasla Kilis ve Elazığ dışında deprem bölgesindeki tüm illerde kaba ölüm hızlarında %1,69 ile %291,30 arasında artış olmuştur. Kaba ölüm hızlarında artma en fazla Adıyaman (%291,30) Hatay (%228,85) ve Kahramanmaraş (%202,04) illerine aittir. Depremin meydana geldiği 2023 yılında intihar oranları çoğu ilde (11 ilden 8'inde; Adana, Şanlıurfa ve Osmaniye hariç) 2022 yılına göre azalmıştır. 2024 yılı intihar hızları 2023 yılı intihar hızları ile karşılaştırıldığında Diyarbakır ve Osmaniye dışında tüm illerde intihar hızlarında artış olduğu belirlendi. Kahramanmaraş, Hatay, Adıyaman illeri 2024 yılı bir önceki yıla göre intihar hızlarında sırasıyla %11,9, %45,1, %52,6 artış olduğu tespit edildi. Sonuç: 6 Şubat 2023 yılı ve sonrasında yaşanan artçı depremlere bağlı olarak kaba ölüm hızlarında 3 kata yakın artış görülen iller bulunmaktadır. Çalışmamızda, deprem bölgesindeki illerin çoğunda 2024 yılında intihar oranlarının 2023 yılına göre arttığı belirlenmiştir. Depremin meydana geldiği 2023 yılında ise intihar oranları çoğu ilde 2022 yılına göre azalmıştır. 2022 yılındaki yüksek intihar oranları, o dönemde TÜİK yıllık enflasyonun en yüksek seviyesine ulaşmasıyla ilişkili olabilir. Deprem sonrası afet bölgesinde ruh sağlığı hizmetlerinin geliştirilmesi intihar hızlarının düşürülmesinde önemlidir.

Anahtar Kelimeler: Doğal Afet, Deprem, İntihar, Ölüm

Presentation ID / Sunum No=131

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-5209-5564

65 Yaş ve Üzeri Gastrointestinal Sistem Kanamalı Hastalarda Eritrosit Transfüzyon Gereksiniminin Öngörülmesinde Başvuru Laktat, Albümin ve Üre Düzeylerinin Değeri

Exp. Dr. Şilan Göger[1]

[1]Gazi Yaşargil Eğitim ve Araştırma Hastanesi Acil Tıp Kliniği
*Corresponding author: Şilan GÖGER ÜLGÜT

Özet

Amaç: Gastrointestinal sistem (GİS) kanaması, ileri yaş grubunda önemli morbidite ve mortalite nedenlerinden biridir. Eritrosit transfüzyon gereksiniminin erken dönemde öngörülmesi hasta yönetimi açısından önem taşımaktadır. Bu çalışmada, 65 yaş ve üzeri GİS kanamalı hastalarda başvuru laktat, albümin ve üre düzeylerinin eritrosit transfüzyon gereksinimi ile ilişkisinin değerlendirilmesi amaçlandı. Gereç ve Yöntem: Retrospektif olarak gerçekleştirilen çalışmaya GİS kanaması tanısıyla başvuran 65 yaş ve üzeri 262 hasta dahil edildi. Hastalar eritrosit transfüzyonu alan ve almayan gruplara ayrıldı. Başvuru laktat, albümin ve üre düzeyleri gruplar arasında karşılaştırıldı. Parametrelerin transfüzyon gereksinimini öngörme performansı ROC analizi ile değerlendirildi. Ayrıca üç parametrenin bağımsız etkisini değerlendirmek amacıyla çok değişkenli lojistik regresyon analizi yapıldı. Destekleyici analiz olarak yüksek transfüzyon gereksinimi ≥3 ünite eritrosit transfüzyonu olarak değerlendirildi. Bulgular: Hastaların 223'ü (%85,1) eritrosit transfüzyonu alırken, 39'u (%14,9) transfüzyon almadı. Transfüzyon alan hastalarda laktat düzeyi daha yüksek [1,93 (1,20–2,80) ve 1,60 (1,15–2,00); p=0,032], albümin düzeyi daha düşük bulundu [2,80 (2,33–3,12) ve 3,03 (2,67–3,49); p=0,002]. Üre düzeyi transfüzyon alan grupta daha yüksek olmakla birlikte sınırda anlamlıydı (p=0,050). Üç parametrenin birlikte değerlendirildiği modelin AUC değeri 0,683 bulundu. Çok değişkenli analizde albümin transfüzyon gereksinimi ile bağımsız olarak ilişkiliydi (OR: 0,373; %95 GA: 0,188–0,743; p=0,005). ≥3 ünite transfüzyon gereksiniminde laktat ve albümin bağımsız olarak anlamlı bulundu. Sonuç: Başvuru laktat yüksekliği ve albümin düşüklüğü, 65 yaş ve üzeri GİS kanamalı hastalarda eritrosit transfüzyon gereksinimi ile ilişkilidir. Bu kolay ulaşılabilir parametrelerin birlikte değerlendirilmesi erken risk değerlendirmesine katkı sağlayabilir.

Anahtar Kelimeler: Gastrointestinal Sistem Kanaması, Eritrosit Transfüzyonu, Laktat, Albümin, Yaşlı Hasta

The Value of Admission Lactate, Albumin, and Urea Levels in Predicting Red Blood Cell Transfusion Requirement in Patients Aged 65 Years and Older With Gastrointestinal Bleeding

Abstract

Objective: Gastrointestinal (GI) bleeding is an important cause of morbidity and mortality in older adults. Early prediction of red blood cell transfusion requirement may contribute to patient management. This study aimed to evaluate the association of admission lactate, albumin, and urea levels with red blood cell transfusion requirement in patients aged 65 years and older presenting with GI bleeding. Materials and Methods: This retrospective study included 262 patients aged 65 years and older who presented with GI bleeding. Patients were divided into transfusion and non-transfusion groups. Admission lactate, albumin, and urea levels were compared between groups. The predictive performance of these parameters for transfusion requirement was evaluated using receiver operating characteristic analysis. Multivariable logistic regression analysis was performed to assess their independent associations. As a supportive analysis, high transfusion requirement was defined as receiving ≥3 units of red blood cells. Results: Of the 262 patients, 223 (85.1%) received red blood cell transfusion. Lactate levels were significantly higher and albumin levels were significantly lower in the transfusion group (p=0.032 and p=0.002, respectively). Urea levels were higher in the transfusion group, with borderline statistical significance (p=0.050). The combined model including lactate, albumin, and urea demonstrated an AUC of 0.683. In multivariable analysis, albumin was independently associated with transfusion requirement (OR: 0.373, 95% CI: 0.188–0.743; p=0.005). In the analysis of high transfusion requirement, lactate and albumin remained independently associated with receiving ≥3 units. Conclusion: Elevated admission lactate and lower albumin levels are associated with red blood cell transfusion requirement in older patients with GI bleeding. Combined evaluation of these readily available parameters may contribute to early risk assessment.

Keywords: Gastrointestinal Bleeding, Red Blood Cell Transfusion, Lactate, Albumin, Older Adults

Presentation ID / Sunum No=177

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0006-4320-7572

65–75 Yaş Arası Bireylerde Serum Çinko ve Selenyum Düzeylerinin Kas Gücü ile İlişkisi

Asst. Prof. Dr. Ayhan Levent[1]

[1]Üsküdar Üniversitesi Tıp Fakültesi

Özet

Çinko ve selenyum; protein sentezi, hücresel metabolizma, antioksidan savunma ve kas dokusunun normal fonksiyonlarının sürdürülmesinde rol alan eser elementlerdir. Bununla birlikte, yaşlı bireylerde serum çinko ve selenyum düzeylerinin üst ve alt ekstremite kas gücü ile ilişkisine dair veriler sınırlıdır. Bu çalışmamızda 65–75 yaş arası bireylerde serum çinko ve selenyum düzeyleri ile üst ve alt ekstremite kas gücü arasındaki ilişkinin değerlendirilmesi amaçlanmıştır. Düşük serum selenyum düzeyi, yaşlı bireylerde düşük kas gücü ile bağımsız olarak ilişkili bulundu. Düşük serum çinko düzeyinde kas gücü daha kötü olma eğilimi görülmekle birlikte, bu ilişki istatistiksel anlamlılığa ulaşmadı. Bulgular, düşük kas gücü saptanan yaşlı bireylerde beslenme durumu ve eser element düzeylerinin değerlendirilmesinin önemli olabileceğini düşündürmektedir. Bu ilişkilerin ve olası replasman etkisinin değerlendirilmesi için prospektif müdahale çalışmalarına ihtiyaç vardır

Anahtar Kelimeler: Selenyum, Çinko, Kas Gücü

Presentation ID / Sunum No=10

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-4472-5172

A Rare Case of Cavernous Sinus: Third Cranial Nerve Cyst

Exp. Dr. Berkay Subasi[1]

[1]Eskisehir City Hospital
*Corresponding author: Berkay subaşı

Abstract

Background: Perineural (Tarlov) cysts are cerebrospinal fluid-filled dilatations of the nerve root sheath, predominantly located in the sacral and cervical spinal regions. Their occurrence along the cranial nerves within the cavernous sinus is exceptionally rare. Case Report: A 22-year-old woman presented with a history of non-specific headaches. Neurological examination and laboratory findings were unremarkable. Cranial magnetic resonance imaging (MRI) incidentally revealed a well-circumscribed, non-enhancing cystic lesion within the right cavernous sinus. Advanced imaging, including coronal CISS (Constructive Interference in Steady State) and dynamic contrast-enhanced pituitary MRI, confirmed that the lesion originated from the third cranial nerve (oculomotor nerve) and exerted a mild mass effect on the adjacent pituitary gland, without any connection to the gland itself. The lesion remained stable at the 3-month follow-up. Conclusion: Although cavernous sinus masses typically include meningiomas, schwannomas, or aneurysms, a perineural cyst should be considered in the differential diagnosis of non-enhancing, well-defined cystic lesions intimately associated with cranial nerves

Keywords: Perineural (Tarlov) Cysts, Magnetic Resonance Imaging (MRI)

Presentation ID / Sunum No=75

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-7810-4665

Acil Servise Başvuran Hastalarda Hafta Sonu Başvurusunun Klinik Sonlanımlar Üzerine Etkisi: Güncel Literatürün Mini Derlemesi 2021–2026

Exp. Dr. Furkan Yılmaz[1]

[1]Ankara Bilkent Şehir Hastanesi
*Corresponding author: Furkan YILMAZ

Özet

Amaç: Acil servise hafta sonu başvuran hastaların hafta içi başvuranlara kıyasla daha kötü klinik sonlanımlar yaşayıp yaşamadığını güncel literatür üzerinden değerlendirmek ve gözlenen farkların hafta sonu hizmet organizasyonuyla mı, yoksa hasta seçilimi, hastalık şiddeti ve vaka karıştırıcı farklılıklarıyla mı açıklandığını tartışmaktır. Yöntem: PubMed/MEDLINE, Web of Science, Scopus ve Google Scholar veri tabanlarında "weekend effect", "weekend admission", "off-hours admission" ve "emergency department" terimleri sonlanım terimleriyle birlikte tarandı. Tarama 2021–2026 dönemiyle sınırlandırıldı; sistematik derlemeler, meta-analizler, ulusal veri tabanı çalışmaları ve propensity skoru eşleştirilmiş kohortlar önceliklendirildi. Sonlanım ölçütleri mortalite, yoğun bakım yatışı, kalış süresi, yeniden başvuru ve zaman-duyarlı girişimlere erişim olarak tanımlandı. Yalnızca DOI'si doğrulanabilen çalışmalar dahil edildi; geri çekilmiş bir sepsis meta-analizi değerlendirme dışı bırakıldı. Toplam 25 çalışma incelendi. Bulgular: Kanıt tutarsızdır ve ilişkinin yönü hastalık grubuna ve uygulanan düzeltme yöntemine göre değişmektedir. Yaklaşık bir milyon yatışlık Avustralya kohortunda hafta sonu acil yatışlarda mortalite yüksek bulunmuş (7 günlük OR 1,12), ancak mutlak fark 10.000 yatışta yaklaşık beş ölüme karşılık gelmiş ve 30 günlük yeniden başvuruda fark saptanmamıştır. Septik şok, mekanik ventilasyon, travmatik beyin hasarı, akut miyokart infarktüsü ve tip A aort diseksiyonunda geniş serilerde anlamlı mortalite farkı gösterilememiştir. İnmede ilişki alt tipe bağımlıdır; düzeltme sonrası fark hemorajik inmede sürerken iskemik inmede kaybolmaktadır. En tutarlı bulgu mortaliteden çok süreç sonlanımlarındadır: tromboliz, endovasküler tedavi, erken kolonoskopi ve yatışın ilk günü endoskopi olasılığı hafta sonu düşüktür. Sonuç: Mevcut kanıt, acil servise hafta sonu başvurunun tek başına bağımsız bir mortalite belirleyicisi olduğunu desteklememektedir. Ham farkların önemli bölümü hasta seçilimi ve hastalık şiddetiyle açıklanmakta, kalan kısım zaman-duyarlı girişimlere erişimdeki gecikmeyle ilişkili görünmektedir. Acil servis pratiği açısından anlamlı hedef, haftanın günü değil süreç zamanlarının eşitlenmesidir.

Anahtar Kelimeler: Hafta Sonu Etkisi, Acil Tıp, Hastane İçi Mortalite Oranı

The "Weekend Effect" in Emergency Department Presentations: A Mini-Review of Clinical Outcomes, 2021–2026

Abstract

Objective: To evaluate whether patients presenting to the emergency department at weekends experience worse clinical outcomes than those presenting on weekdays, and whether any observed differences reflect weekend organisation of hospital services or patient selection, illness severity and case-mix. Methods: PubMed/MEDLINE, Web of Science, Scopus and Google Scholar were searched using "weekend effect", "weekend admission", "off-hours admission" and "emergency department" combined with outcome terms, restricted to 2021–2026. Systematic reviews, meta-analyses, national database studies and propensity score-matched cohorts were prioritised. Outcomes were mortality, intensive care admission, length of stay, readmission and access to time-sensitive interventions. Only studies with verifiable DOIs were included; one retracted sepsis meta-analysis was excluded. In total, 25 studies were reviewed. Results: The evidence is inconsistent, and the direction of the association varies by disease group and method of adjustment. In an Australian cohort of approximately one million admissions, mortality was higher among weekend emergency admissions (7-day OR 1.12), although this corresponded to about five deaths per 10,000 admissions; 30-day readmission did not differ. No significant mortality difference was found in large series of septic shock, mechanical ventilation, traumatic brain injury, acute myocardial infarction or type A aortic dissection. In stroke the association is subtype-dependent: after adjustment it persisted in haemorrhagic but disappeared in ischaemic stroke. The most consistent findings concern process rather than mortality outcomes: thrombolysis, endovascular therapy, early colonoscopy and day-0 endoscopy were all less likely at weekends. Conclusion: Current evidence does not support weekend presentation as an independent determinant of mortality. Much of the crude difference is explained by patient selection and illness severity; the remainder appears related to delayed access to time-sensitive interventions. For emergency practice, the meaningful target is equalisation of process times rather than the day of the week.

Keywords: Weekend Effect, Emergency Department, Hospital Mortality

Presentation ID / Sunum No=77

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-8754-1744

Acil Servisten Kardiyoloji Konsültasyonu Amacıyla Sevk Edilen Hastaların Uygunluk ve Klinik Sonuçlarının Analizi

Exp. Dr. İsmail Ağı[1]

[1]Yozgat Şehir Hastanesi

Özet

Amaç: Kırsal bir devlet hastanesi acil servisinden üçüncü basamak bir merkeze kardiyoloji konsültasyonu amacıyla sevk edilen hastaların klinik ve demografik özelliklerini, elektrokardiyografi (EKG) bulgularını ve laboratuvar parametrelerini inceleyerek sevklerin klinik uygunluk düzeylerini ve üst merkezdeki nihai sonlanımlarını değerlendirmektir. Materyal ve Metod: Retrospektif ve kesitsel analitik tasarımlı bu tek merkezli çalışmaya, 01.01.2026 ile 31.01.2026 tarihleri arasında Yerköy Devlet Hastanesi acil servisinden kardiyoloji konsültasyonu ve ileri kardiyak değerlendirme ihtiyacı nedeniyle Yozgat Şehir Hastanesi'ne sevk edilen 18 yaş ve üzeri 39 hasta dahil edilmiştir. Hastaların demografik verileri, ek hastalıkları, ilk başvuru anındaki 12 derivasyonlu EKG bulguları, laboratuvar düzeyleri (troponin, CRP, üre, glukoz vb.) ve üst merkezdeki tedavi/yatış süreçleri hastane bilgi yönetim sistemleri retrospektif olarak taranarak kaydedilmiştir. İstatistiki karşılaştırmalarda parametrik olmayan analiz yöntemleri ile kategorik verilerin dağılım analizlerinde kesinlik testleri kullanılmıştır. Bulgular: Çalışmaya dahil edilen hastaların %61,5'i (n=24) erkek, %38,5'i (n=15) kadın olup, yaş ortalaması 63,28 yıl olarak saptanmıştır. En sık rastlanan ek hastalıklar sırasıyla hipertansiyon (%64,1), diyabet (%41,0), hiperlipidemi (%41,0) ve koroner arter hastalığıdır (%38,5). Sevk öncesi EKG'lerin %53,8'inde (n=21) normal sinüs ritmi belirlenmiştir. Üst merkezde yapılan kardiyak değerlendirme sonucunda hastaların %46,2'sinde (n=18) herhangi bir kardiyak patoloji saptanmazken; %41,0'inde (n=16) primer, %12,8'inde (n=5) sekonder kardiyak patoloji saptanmıştır. Sevk edilen hastaların %30,8'ine (n=12) koroner anjiyografi (KAG) uygulanmış olup, EKG bulguları ile KAG uygulanma durumu arasında istatistiksel olarak anlamlı ilişki saptanmıştır (p=0,019). Klinik sonlanımlarda hastaların %41,0'inin (n=16) takip sonrası taburcu edildiği, %38,5'inin (n=15) yoğun bakıma, %7,7'sinin (n=3) ise servise yatırıldığı görülmüştür. Laboratuvar verilerinde; kardiyak patoloji saptanmayan grubun troponin düzeyleri diğer gruplardan anlamlı derecede düşük bulunurken (p<0,001), sekonder kardiyak patoloji grubunun CRP düzeyleri diğer gruplardan anlamlı derecede yüksek saptanmıştır (p=0,006). Sonuç: Perifer acil servislerden yapılan kardiyoloji sevklerinde belirgin bir aşırı triyaj (gereksiz sevk) ve önlenebilir sevk yükünün bulunduğu belirlenmiştir. ST yükselmeli EKG bulguları haricindeki EKG değişiklikleri sevk kararı için tek başına yeterli olmamakta, klinik ve laboratuvar verileriyle bütüncül bir yaklaşım gerektirmektedir. Ambulans ve ileri merkez yatak kaynaklarının verimli yönetimi adına, perifer acil servislerde sevk öncesi yapılandırılmış klinik risk skorlarının kullanılması ve telekonsültasyon ağlarının yaygınlaştırılması kritik bir gereklilik olarak öne çıkmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Acil Servis Sevkleri, Kardiyoloji Konsültasyonu, Aşırı Triyaj, Elektrokardiyografi, Troponin

Analysis of Appropriateness and Clinical Outcomes of Patients Referred From the Emergency Department for Cardiology Consultation

Abstract

Objective: To evaluate the clinical appropriateness levels and ultimate outcomes at a tertiary center of patients referred for cardiology consultation from the emergency department of a rural state hospital, by analyzing their clinical and demographic characteristics, electrocardiography (ECG) findings, and laboratory parameters. Material and Methods: This single-center, retrospective, and cross-sectional analytical study included 39 patients aged 18 and older who were referred from Yerköy State Hospital emergency department to Yozgat City Hospital between January 1, 2026, and January 31, 2026, due to the need for cardiology consultation and advanced cardiac evaluation. Patients' demographic data, comorbidities, 12-lead ECG findings at initial presentation, laboratory levels (troponin, CRP, urea, glucose, etc.), and treatment/admission processes at the tertiary center were retrospectively retrieved from hospital information management systems and recorded. Non-parametric analysis methods were used for statistical comparisons, and exact tests were utilized for the distribution analyses of categorical data. Results: Of the patients included in the study, 61.5% (n=24) were male and 38.5% (n=15) were female, with a mean age of 63.28 years. The most common comorbidities were hypertension (64.1%), diabetes (41.0%), hyperlipidemia (41.0%), and coronary artery disease (38.5%), respectively. Normal sinus rhythm was identified in 53.8% (n=21) of the pre-referral ECGs. Cardiac evaluation at the tertiary center revealed no cardiac pathology in 46.2% (n=18) of the patients, while primary cardiac pathology was detected in 41.0% (n=16), and secondary cardiac pathology in 12.8% (n=5). Coronary angiography (CAG) was performed in 30.8% (n=12) of the referred patients, and a statistically significant relationship was found between ECG findings and CAG status (p=0.019). Regarding clinical outcomes, 41.0% (n=16) of the patients were discharged after emergency department follow-up, 38.5% (n=15) were admitted to the intensive care unit, and 7.7% (n=3) were admitted to the ward. In laboratory data, troponin levels in the group without cardiac pathology were significantly lower than in the other groups ($p<0.001$), while CRP levels in the secondary cardiac pathology group were significantly higher than in the other groups (p=0.006). Conclusion: A prominent over-triage (unnecessary referral) and preventable referral burden was identified in cardiology referrals from peripheral emergency departments. ECG changes other than ST-elevation findings are not sufficient on their own for referral decisions, requiring an integrated approach with clinical and laboratory data. For efficient management of ambulance and tertiary center bed resources, the use of structured clinical risk scores prior to referral in peripheral emergency departments and the expansion of teleconsultation networks emerge as critical requirements.

Keywords: Emergency Department Referrals, Cardiology Consultation, Over-Triage, Electrocardiography, Troponin

Presentation ID / Sunum No=149

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-3895-5817

ACTH Uyarı Testi Sonuçlarının Değerlendirilmesi ve Bazal Kortizolün Tanıdaki Gücü

Exp. Dr. Ekin Yiğit Köroğlu[1]

[1]Ankara Bilkent Şehir Hastanesi, Endokrinoloji ve Metabolizma Hastalıkları

Özet

Amaç: ACTH (Synacthen) uyarı testi, adrenal yetmezlik şüphesinde hipotalamo-hipofizer-adrenal aksı değerlendirmek için sıklıkla kullanılır; ancak test sonuçlarının yaş ve cinsiyet gibi hasta özelliklerinden nasıl etkilendiği ve bazal kortizolün bu süreçteki gerçek katkısı klinik pratikte yeterince netleştirilmemiştir. Bu çalışmada, geniş bir hasta kohortunda ACTH uyarı testi sonuçlarını demografik faktörler açısından değerlendirmeyi ve bazal kortizolün tanısal gücünü ortaya koymayı amaçladık. Yöntem: Kliniğimizde ACTH uyarı testi uygulanan 1090 hasta retrospektif olarak incelendi; tüm hastalarda 0., 30. ve 60. dakika kortizol düzeyleri değerlendirildi. Yetersiz yanıt, 30. veya 60. dakika kortizolünün 18 ng/dL altında kalması olarak tanımlandı; tanısal düşük bazal kortizol için ise klinikte yaygın kullanılan <3 ng/dL eşiği esas alındı. Hasta grupları arası karşılaştırmalar ve bazal kortizolün tanısal performansı uygun istatistiksel yöntemlerle değerlendirildi. Bulgular: Kohortun yaş medyanı 48 (18-94) olup %80.2'si kadındı. Stimülasyon sonrası kortizol yanıtı kadınlarda erkeklere kıyasla anlamlı olarak daha yüksek bulundu (30. dk, 60. dk, pik ve artış değerleri için tümü $p<0.01$), oysa bazal kortizol düzeyi cinsiyetten bağımsızdı. Yetersiz yanıt oranı, 60 yaş ve üzerindeki hastalarda (%9.1) ve erkeklerde (%7.9) belirgin şekilde daha yüksekti (sırasıyla $p=0.003$ ve $p=0.019$). Bazal kortizolün 3 ng/dL altında olması yetersiz yanıtla güçlü ilişkiliydi (OR=107.0, $p<0.001$) ve spesifitesi yüksekti (%99.6); ancak sensitivitesi düşük kaldığından (%29.4), yetersiz yanıt veren hastaların önemli bir kısmı bu eşikle saptanamadı. ROC analizinde bazal kortizolün ayırt edici gücü orta-iyi düzeydeydi (AUC=0.842); en dengeli eşik değerleri 6.53-8.09 ng/dL aralığında yer alırken, testi güvenle dışlayabilecek bir eşiğin spesifitesi oldukça düşük kaldı (%17.9). Sonuç: ACTH uyarı testinin sonuçları yaş ve cinsiyetten belirgin şekilde etkilenmektedir; ileri yaş ve erkek cinsiyet yetersiz yanıt riskini artıran faktörler olarak öne çıkmaktadır. Bazal kortizol, testin tanısal sürecine katkı sağlasa da tek başına güvenilir bir dışlama aracı değildir ve uyarı testinin yerini alamaz.

Anahtar Kelimeler: ACTH Uyarı Testi, Adrenal Yetmezlik, Kortizol

Evaluation of ACTH Stimulation Test Results and the Diagnostic Power of Basal Cortisol

Abstract

Objective: The ACTH stimulation test is widely used to evaluate hypothalamic-pituitary-adrenal axis in suspected adrenal insufficiency. We aimed to characterize ACTH stimulation test results across a

large patient cohort with respect to demographic factors and to determine the diagnostic power of basal cortisol. Methods: We retrospectively reviewed 1090 patients who underwent ACTH stimulation testing, with cortisol measured at 0, 30, and 60 minutes. An inadequate response was defined as a 30- or 60-minute cortisol level below 18 ng/dL, and low basal cortisol was defined using the <3 ng/dL threshold. Group comparisons and the diagnostic performance of basal cortisol were assessed using appropriate statistical methods. Results: Median age was 48 years (range 18-94), and 80.2% of the cohort was female. Post-stimulation cortisol response was significantly higher in women than men across all measures — 30-minute, 60-minute, peak, and increment values (all $p<0.01$) — whereas basal cortisol itself did not differ by sex. The rate of inadequate response was significantly higher among patients aged 60 years and older (9.1%) and among men (7.9%; $p=0.003$ and $p=0.019$, respectively). A basal cortisol below 3 ng/dL was strongly associated with inadequate response (OR=107.0, $p<0.001$) and highly specific (99.6%), but its sensitivity was limited (29.4%), meaning a substantial proportion of inadequate responders were missed at this threshold. ROC analysis showed moderate-to-good discriminative ability for basal cortisol (AUC=0.842); the most balanced cutoffs fell between 6.53 and 8.09 ng/dL, while the threshold needed to reliably exclude an inadequate response carried very low specificity (17.9%). Conclusion: ACTH stimulation test outcomes are meaningfully shaped by age and sex, with older age and male sex emerging as risk factors for an inadequate response. Basal cortisol contributes diagnostically useful information but cannot reliably exclude adrenal insufficiency on its own, and does not replace the stimulation test.

Keywords: ACTH Stimulation Test, Adrenal İnsufficiency, Cortisol

Presentation ID / Sunum No=11

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0002-5778-7521

Adana'da Yaşayan Kadınlarda Kozmetovijilans Farkındalığı ve Kozmetik Ürünlere Bağlı Advers Etkiler: Kesitsel Bir Çalışma

Dr. Gülcan Tanrıkulu Kayan[1], Prof.Dr. Yusuf Karataş[1]

[1]Çukurova Üniversitesi Tıp Fakültesi Tıbbi Farmakoloji ABD

Özet

Kozmetik ürünlerin kullanımının giderek yaygınlaşması, bu ürünlere bağlı advers etkilerin izlenmesi ve raporlanmasını amaçlayan kozmetovijilans sistemlerinin önemini artırmıştır. Bu konuda toplumun kozmetovijilans farkındalığının da gelişmesi gerektiği belirtilmektedir. Bu çalışmada, Adana ilinde yaşayan kadınların kozmetik ürün kullanım alışkanlıklarının, kozmetovijilans farkındalıklarının, kozmetik ürünlere bağlı advers etki deneyimlerinin değerlendirilmesi amaçlanmıştır. Bu kesitsel çalışmaya 18 yaş ve üzeri toplam 399 kadın dahil edildi. Veriler, yüz yüze görüşmeler ve Google Forms aracılığıyla uygulanan yapılandırılmış bir anket ile toplandı. İstatistiksel analizler SPSS programında, kategorik değişkenlerin karşılaştırılmasında Pearson ki-kare testi uygulanmış ve $p<0,05$ değeri istatistiksel olarak anlamlı kabul edilmiştir. Katılımcıların %32,3'ünün kozmetovijilans kavramını bildiği, %36,5'inin ise kozmetik ürün kullanımına bağlı advers etki deneyimlediği belirlenmiştir. Eğitim düzeyi ile kozmetik ürün kullanımına ilişkin bilgi ve davranışlar, advers etki sonrasında sağlık hizmeti arama davranışı arasında istatistiksel olarak anlamlı ilişki saptandı ($p<0,05$). Ayrıca günlük kullanılan kozmetik ürün sayısındaki artışın, kozmetik ürünlere bağlı advers etki görülme sıklığında anlamlı artış ile ilişkili olduğu belirlenmiştir ($p<0,05$). Çalışmanın bulguları, kozmetik ürünlerin yaygın kullanımına rağmen kadınlarda kozmetovijilans farkındalığının yetersiz olduğunu göstermektedir. Toplumun kozmetovijilans konusunda bilinçlendirilmesi ve advers etki bildirim sistemlerinin güçlendirilmesi, kozmetik ürünlerin daha güvenli kullanımına ve halk sağlığı güvenliğinin artırılmasına katkı sağlayabilir.

Anahtar Kelimeler: Kozmetovijilans, Kozmetik Ürünler, Advers Etkiler, Halk Sağlığı

Cosmetovigilance Awareness and Cosmetic Product-Related Adverse Events Among Women Living in Adana, Türkiye: A Cross-Sectional Study

Abstract

The increasing use of cosmetic products has highlighted the importance of cosmetovigilance systems, which are designed to monitor and report adverse effects associated with these products. It has also been emphasized that public awareness of cosmetovigilance should be improved. This study aimed to evaluate cosmetic product use habits, cosmetovigilance awareness, and experiences of cosmetic product-related adverse effects among women living in Adana, Türkiye. A total of 399 women aged 18

years and older were included in this cross-sectional study. Data were collected using a structured questionnaire administered through face-to-face interviews and Google Forms. Statistical analyses were performed using SPSS software. Pearson's chi-square test was used to compare categorical variables, and a p-value of <0.05 was considered statistically significant. A total of 32.3% of the participants were aware of the concept of cosmetovigilance, while 36.5% reported experiencing adverse effects related to cosmetic product use. Educational level was significantly associated with knowledge and behaviors regarding cosmetic product use, as well as health-seeking behavior following adverse effects ($p<0.05$). In addition, an increase in the number of cosmetic products used daily was significantly associated with a higher frequency of cosmetic product-related adverse effects ($p<0.05$). The findings of this study indicate that despite the widespread use of cosmetic products, cosmetovigilance awareness among women remains insufficient. Raising public awareness of cosmetovigilance and strengthening adverse event reporting systems may contribute to the safer use of cosmetic products and improved public health protection.

Keywords: Cosmetovigilance, Cosmetic Products, Adverse Effects, Public Health

Presentation ID / Sunum No=148

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-6416-8510

Adolesanlarda Elektronik Sigara Kullanımı: Güncel Literatürün Anlatısal Derlemesi

Dr. Hicran Altın[1]

[1]Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Antalya Sağlık Uygulama ve Araştırma Merkezi
*Corresponding author: Hicran ALTIN

Özet

Amaç: Elektronik sigara (e-sigara) kullanımı, adolesanlar arasında giderek yaygınlaşan önemli bir halk sağlığı sorunudur. Bu derlemede, adolesanlarda e-sigara kullanımının epidemiyolojisi, ilişkili risk faktörleri, sağlık üzerindeki etkileri ve korunma yaklaşımlarına ilişkin güncel bilimsel kanıtların değerlendirilmesi amaçlanmıştır. Gereç ve Yöntem: Bu çalışma, anlatısal literatür derlemesi olarak hazırlanmıştır. PubMed/MEDLINE, Scopus, Web of Science ve Google Scholar veri tabanlarında öncelikli olarak 2010–2026 yılları arasında yayımlanan çalışmalar taranmış; ayrıca uluslararası kuruluşların güncel raporları incelenmiştir. Sistematik derlemeler, meta-analizler, prospektif kohort ve kesitsel çalışmalar, klinik rehberler ve sürveyans raporlarından elde edilen kanıtlar; epidemiyoloji, risk faktörleri, sağlık etkileri ve korunma yaklaşımları başlıkları altında anlatısal olarak sentezlenmiştir. Bulgular: Güncel sürveyans verilerinde adolesanlarda e-sigara kullanımının yaygın olduğu ve kullanım sıklığının ülkeler arasında değişkenlik gösterdiği bildirilmiştir. European School Survey Project on Alcohol and Other Drugs (ESPAD) 2024 verilerine göre, 15–16 yaşındaki öğrencilerin %44'ünün yaşamları boyunca en az bir kez e-sigara kullandığı, %22'sinin son 30 gün içinde kullanım bildirdiği ve %16'sının e-sigarayı 13 yaşından önce denediği belirlenmiştir. Akran etkisi, aromalı ürünler, düşük zarar algısı, sosyal medya maruziyeti ve dijital pazarlama, kullanımla ilişkili başlıca etmenler olarak tanımlanmıştır. E-sigara kullanımı; nikotin bağımlılığı, solunumsal semptomlar, kardiyovasküler değişiklikler ve ruh sağlığı sorunlarıyla ilişkilendirilmiştir. Ayrıca adolesan dönemde e-sigara kullanımı ile daha sonraki konvansiyonel sigaraya başlama arasında ilişki bildirilmiştir. Bununla birlikte, mevcut kanıtların önemli bir bölümünün gözlemsel çalışmalara dayanması nedeniyle nedensellik ve uzun dönem sağlık sonuçlarına ilişkin kesin çıkarımlar sınırlıdır. Sonuç: Mevcut bilimsel kanıtlar, e-sigaraların adolesanlar açısından güvenli ürünler olarak değerlendirilmesini desteklememektedir. E-sigara kullanımının önlenmesinde aile, okul, sağlık sistemi ve düzenleyici politikaları kapsayan çok düzeyli yaklaşımların benimsenmesi önem taşımaktadır. Rutin adolesan izlemlerinde e-sigara kullanımının sorgulanması, nikotin bağımlılığının erken dönemde belirlenmesi ve uygun danışmanlığın sağlanması önemlidir.

Anahtar Kelimeler: Adolesan, Elektronik Sigara, Nikotin, Vaping, Korunma, Halk Sağlığı

Electronic Cigarette Use Among Adolescents: A Narrative Review of the Current Literature

Abstract

Objective: Electronic cigarette (e-cigarette) use has become an increasingly prevalent public health concern among adolescents. This review aimed to evaluate current scientific evidence on the epidemiology, associated risk factors, health effects, and prevention strategies related to e-cigarette use among adolescents. Materials and Methods: This study was conducted as a narrative literature review. PubMed/MEDLINE, Scopus, Web of Science, and Google Scholar were searched, primarily for studies published between 2010 and 2026, and recent reports from international organizations were also reviewed. Evidence from systematic reviews, meta-analyses, prospective cohort and cross-sectional studies, clinical guidelines, and surveillance reports was narratively synthesized under four main themes: epidemiology, risk factors, health effects, and prevention strategies. Results: Current surveillance data indicate that e-cigarette use is prevalent among adolescents, although rates vary across countries. According to the 2024 European School Survey Project on Alcohol and Other Drugs (ESPAD), 44% of students aged 15–16 years had used e-cigarettes at least once in their lifetime, 22% reported use within the past 30 days, and 16% had tried e-cigarettes before the age of 13 years. Peer influence, flavored products, low perceived harm, social media exposure, and digital marketing were identified as major factors associated with use. E-cigarette use has been associated with nicotine dependence, respiratory symptoms, cardiovascular changes, and mental health problems. An association between adolescent e-cigarette use and subsequent initiation of conventional cigarette smoking has also been reported. However, because a substantial proportion of the available evidence is observational, causal inference and conclusions regarding long-term health outcomes remain limited. Conclusion: Current scientific evidence does not support considering e-cigarettes safe for adolescents. Multilevel prevention strategies involving families, schools, health care systems, and regulatory policies are important. Routine adolescent health care should include assessment of e-cigarette use, early identification of nicotine dependence, and appropriate counseling.

Keywords: Adolescent, Electronic Cigarette, Nicotine, Vaping, Prevention, Public Health

Presentation ID / Sunum No=105

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-9440-0392

Akut Pulmoner Emboli Hastalarında Laktat/Albümin Oranının Kötü Klinik Sonlanımı Öngörmedeki Prognostik Performansı: 50 Yaş Altı Hastalarda Retrospektif Bir Çalışma

Dr. Remzi Çetinkaya[1]

[1]SBÜ Gazi Yaşargil Eğitim ve Araştırma Hastanesi
*Corresponding author: Remzi ÇETİNKAYA

Özet

Amaç: Bu çalışmada, 50 yaş altındaki akut pulmoner emboli (PE) hastalarında laktat/albümin oranının (LAR) kötü klinik sonlanımı öngörmedeki prognostik değerini ve sPESI ile diğer klinik-radyolojik parametrelere ek katkısını değerlendirmek amaçlandı. Gereç ve Yöntem: Tek merkezli retrospektif çalışmaya, 1 Ocak–31 Aralık 2025 tarihleri arasında bilgisayarlı tomografi pulmoner anjiyografi ile akut PE tanısı doğrulanan 18–49 yaş arası 112 hasta dahil edildi. Primer sonlanım; başlangıç değerlendirmesinden sonra gelişen hemodinamik instabilite, vazopressör gereksinimi, invaziv mekanik ventilasyon, kardiyopulmoner resüsitasyon veya hastane içi ölümden en az birinin görülmesi olarak tanımlandı. LAR, başvuru laktat/albümin oranı olarak hesaplandı. Prognostik performans ROC analiziyle, LAR'ın sPESI'ye ek katkısı ise hiyerarşik lojistik regresyonla değerlendirildi. Bulgular: Hastaların 15'inde (%13,4) kötü klinik sonlanım gelişti. Bu grupta kalp hızı, şok indeksi, laktat, LAR ve RV/LV oranı daha yüksek; sistolik-diyastolik kan basıncı ve SpO_2 daha düşüktü (tümü $p<0,05$). Troponin yüksekliği, saddle PE, RV/LV ≥1 ve IVC reflüsü daha sık görüldü. ROC analizinde laktat (AUC=0,934) ve LAR (AUC=0,930) en yüksek performansı gösterdi; iki AUC arasında anlamlı fark yoktu ($p=0,648$). LAR için ≥0,437 eşik değerinde sensitivite %93,3, spesifite %81,4 bulundu. LAR'ın sPESI'ye eklenmesi model uyumunu anlamlı iyileştirdi ($\Delta\chi^2=6,218$; $p=0,013$). Nihai modelde LAR'daki her 0,1 birim artış kötü sonlanım odds'unda 2,2 kat artışla ilişkiliydi (OR=2,201; %95 GA: 1,114–4,349). Sonuç: LAR, genç akut PE hastalarında yüksek prognostik performans gösteren ve sPESI'ye ek bilgi sağlayabilecek kolay hesaplanabilir bir belirteçtir. Bulguların bağımsız kohortlarda doğrulanması gereklidir.

Anahtar Kelimeler: Pulmoner Emboli, Laktat/Albümin Oranı, Spesı, Kötü Klinik Sonlanım, Prognoz

Presentation ID / Sunum No=4

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-4472-5172

Bilateral Rare Testicular Mass in a Patient With Congenital Adrenal Hyperplasia: Adrenal Rest Tissues

Exp. Dr. Berkay Subaşı[1], Exp. Dr. Bugra Kaan Asilioglu[1]

[1]Eskisehir City Hospital
*Corresponding author: Berkay Subaşı

Abstract

Testicular adrenal rests are a rare cause of a testicular mass. Testicular adrenal rests may be known by various terms. They may be called testicular adrenal rest tumor (TART), testicular adrenal rest tissue, and testicular tumor of adrenogenital syndrome (1). Its frequency in adults is around 1.5 percent. Usually adrenal rests are asymptomatic. If these cells are exposed to high levels of adrenocorticotropic hormone, they can grow and form masses. In patients with congenital adrenal hyperplasia and rarely in patients with Cushing's syndrome, testicular rest cells grow depending on hormones and form a mass appearance. In these patients, the diagnosis is made by scrotal Doppler ultrasound and clinical findings. On Doppler ultrasound, bilaterally symmetrical mass hypoechoic appearance, especially involving the mediastinum testicle, is important in diagnosis. Our patient was a 24-year-old male with congenital adrenal hyperplasia and high adrenocortical hormone levels in the blood. Therefore, the patient underwent scrotal Doppler ultrasound. In the examination, solid symmetrical lesions with hypoechoic structure and lobulated contours were observed in both mediastinum testicles. Minimal blood supply was detected in the lesions described in Doppler examination. Based on clinical and radiological findings, adrenal rest tissue was considered in the patient. When bilateral symmetrical testicular lesions are detected in patients diagnosed with congenital adrenal hyperplasia and Cushing's syndrome, adrenal rest tissue, which can be confused with tumor, should be kept in mind in the diagnosis.

Keywords: Adrenal Rest Tissue, Tart

Presentation ID / Sunum No=208

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-9123-3798

Büyük Dil Modellerinin Türkçe Psikiyatrik Vinyetlere Verdiği Yanıtlarda Normatif Dinî-Kültürel Deneyimlerin Psikopatolojiden Ayırt Edilmesi: Çok Modelli Bir Çalışma

Exp. Dr. Turceun İleri Akdoğan[1]

[1]Rize State Hospital

Özet

Amaç: Büyük dil modelleri (BDM), ruh sağlığı bilgisine erişimde düşük eşikli kaynaklar olarak giderek daha fazla kullanılmaktadır; ancak bu modellerin kültürel açıdan normatif dinî deneyimleri psikopatolojiden ayırt etme becerisi yeterince incelenmemiştir. Bu çalışmada, dinî-kültürel atıflarla çerçevelenmiş Türkçe psikiyatrik vinyetler kullanılarak üç güncel öncü BDM'nin çift yönlü tanısal doğruluk ve klinik güvenlik profili değerlendirilmiştir. Yöntem: Vinyet temelli, çok modelli bu yanıt değerlendirme çalışmasında, beş bağımsız psikiyatrist tarafından kapsam geçerlik indeksi (KGİ) yaklaşımıyla doğrulanan 36 vinyetin (13 normatif, 23 patolojik) her biri, GPT-5.5, Claude Sonnet 4.6 ve Gemini 3.1 Pro modellerine standart web tabanlı arayüzleri üzerinden üçer kez sorulmuş ve 324 yanıt elde edilmiştir. Yanıtlar, iki bağımsız psikiyatrist tarafından önceden tanımlanmış sekiz klinik boyutta kör olarak puanlanmıştır. Bulgular: Modeller, patolojik vinyetlerde %95,7 duyarlılık ve normatif vinyetlerde %89,7 özgüllük ile yüksek çift yönlü tanısal doğruluk göstermiştir ($\chi^2(1) = 235,30$; $p <,001$; Cramér V =,852). 324 yanıtın hiçbiri kullanıcıları manevi veya geleneksel şifa uygulamalarına yönlendirmemiştir. Yüksek riskli vinyetlerde yanıtların %97,8'inde psikiyatrik yönlendirme önerilmiştir. Klinik tanı veya psikiyatrik yönlendirme olarak tanımlanan bileşik klinik eylem ölçütü, patolojik vinyetlerde %100'e ulaşmıştır (207/207). İlaç önerisi oranları modeller arasında anlamlı farklılık göstermiştir (Claude Sonnet 4.6: %16,7; GPT-5.5: %29,6; Gemini 3.1 Pro: %42,6; Cochran Q = 31,78; $p <,001$). Sonuç: Güncel öncü BDM'ler, normatif dinî-kültürel deneyimleri psikopatolojiden yüksek doğrulukla ayırt etmiş ve kullanıcıları manevi ya da geleneksel şifa uygulamalarına yönlendirmemiştir. Farmakoterapi önerilerindeki modele özgü değişkenlik, nitelikli klinisyen gözetiminin gerekliliğini vurgulamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Yapay Zekâ, Kültürel Psikiyatri, Büyük Dil Modelleri, Ruh Sağlığı, Din ve Psikiyatri

Distinguishing Normative Religious-Cultural Experiences From Psychopathology in Large Language Model Responses to Turkish Psychiatric Vignettes: A Multi-Model Study

Abstract

Objective: Large language models (LLMs) are increasingly used as low-threshold sources of mental health information, yet their ability to distinguish culturally normative religious experiences from psychopathology remains insufficiently examined. This study evaluated the bidirectional diagnostic accuracy and clinical safety of three contemporary frontier LLMs using Turkish psychiatric vignettes framed with religious-cultural attributions. Methods: In this vignette-based, multi-model response evaluation study, 36 content-validated vignettes (13 normative, 23 pathological), validated by five independent psychiatrists, were each queried three times in GPT-5.5, Claude Sonnet 4.6, and Gemini 3.1 Pro through their standard web-based interfaces, yielding 324 responses. Responses were blindly rated by two independent psychiatrists across eight predefined clinical dimensions. Results: The models showed high bidirectional diagnostic accuracy, with 95.7% sensitivity for pathological vignettes and 89.7% specificity for normative vignettes ($\chi^2(1) = 235.30$; $P < .001$; Cramér's $V = .852$). None of the 324 responses directed users toward spiritual or traditional healing practices. In high-risk vignettes, psychiatric referral was recommended in 97.8% of responses. The composite clinical action metric, defined as clinical diagnosis or psychiatric referral, reached 100% in pathological vignettes (207/207). Medication recommendation rates differed significantly between models (Claude Sonnet 4.6: 16.7%; GPT-5.5: 29.6%; Gemini 3.1 Pro: 42.6%; Cochran's $Q = 31.78$; $P < .001$) and showed the lowest test-retest consistency. Conclusion: Contemporary frontier LLMs distinguished normative religious-cultural experiences from psychopathology with high accuracy and did not redirect users toward spiritual or traditional healing practices. Model-specific variability in pharmacotherapy recommendations underscores the need for qualified clinician oversight.

Keywords: Artificial Intelligence, Cultural Psychiatry, Large Language Models, Mental Health, Religion and Psychiatry

Presentation ID / Sunum No=30

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-0163-7006

Büyüme Geriliği Nedeniyle Başvuran Çocukların Antropometrik ve Laboratuvar Özelliklerinin Değerlendirilmesi

Exp. Dr. Ömer Furkan Kızılsoy[1]

[1]Orhangazi Devlet Hastanesi
*Corresponding author: Ömer Furkan Kızılsoy

Özet

Amaç: Büyüme geriliği, çocukluk çağında altta yatan beslenme, kronik hastalık ve mikrobesin eksikliklerinin değerlendirilmesini gerektiren önemli bir klinik bulgudur. Bu çalışmada, büyüme geriliği nedeniyle çocuk sağlığı ve hastalıkları polikliniğine başvuran çocukların antropometrik özellikleri ile hemoglobin, ferritin, 25-hidroksivitamin D ve vitamin B12 düzeylerinin değerlendirilmesi amaçlandı. Materyal ve Metod: Retrospektif, tek merkezli ve tanımlayıcı olarak planlanan çalışmaya, son bir yıl içerisinde büyüme geriliği nedeniyle Çocuk Sağlığı ve Hastalıkları Polikliniği'ne başvuran 2–17 yaş arasındaki 37 çocuk dahil edildi. Hastaların yaş, cinsiyet, vücut ağırlığı, boy uzunluğu, vücut kitle indeksi (VKİ), ağırlık, boy ve VKİ standart sapma skorları (SDS) ile hemoglobin, ferritin, 25-hidroksivitamin D ve vitamin B12 düzeyleri hasta dosyalarından kaydedildi. Sürekli değişkenler medyan ve çeyrekler arası aralık, kategorik değişkenler ise sayı ve yüzde olarak sunuldu. Bulgular: Olguların 19'u kız (%51,4), 18'i erkekti (%48,6). Medyan yaş 10,5 (6,3–13,0) yıl olarak bulundu. Medyan ağırlık SDS −1,98, boy SDS −0,66 ve VKİ SDS −2,23 idi. Hastaların %89,2'sinde VKİ SDS −2'nin, %18,9'unda ise −3'ün altındaydı. Ağırlık SDS değeri bulunan 36 hastanın %47,2'sinde ağırlık SDS −2'nin altında saptanırken, hastaların %8,1'inde boy SDS −2'nin altındaydı. Medyan hemoglobin düzeyi 12,9 g/dL, ferritin düzeyi 38,0 ng/mL, 25-hidroksivitamin D düzeyi 16,7 ng/mL ve vitamin B12 düzeyi 319 pg/mL olarak saptandı. Hastaların %67,6'sında 25-hidroksivitamin D düzeyi 20 ng/mL'nin, %29,7'sinde 12 ng/mL'nin altındaydı. Vitamin B12 düzeyi hastaların %5,4'ünde 200 pg/mL'nin altında bulundu. Sonuç: Büyüme geriliği nedeniyle başvuran çocuklarda antropometrik etkilenmenin ağırlıklı olarak düşük VKİ ve düşük vücut ağırlığı şeklinde olduğu, boy uzunluğunun ise hastaların çoğunda korunduğu görüldü. İncelenen laboratuvar parametreleri arasında en sık saptanan bozukluk D vitamini düşüklüğüydü. Büyümenin değerlendirilmesinde ağırlık, boy ve VKİ SDS değerlerinin birlikte ele alınması ve laboratuvar incelemelerinin klinik bulgular ile beslenme öyküsü doğrultusunda planlanması önemlidir.

Anahtar Kelimeler: Büyüme Geriliği, Antropometri, Vücut Kitle İndeksi, D Vitamini, Çocuk

Presentation ID / Sunum No=132

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: https://orcid.org/0000-0003-2308-422X

Cerebral Venous Thrombosis With Pulmonary Embolism in the Absence of Deep Vein Thrombosis: A Case Report

Dr. Ayşe BerİlgenGürgöze[1], Dr. Sinan Tatlı[2]

[1]Fırat Üniversitesi Tıp Fakültesi Nöroloji A.B.D.
[2]Bingöl devlet hastanesi nöroloji kliniği
*Corresponding author: Ayşe Berilgen Gürgöze

Abstract

Introduction: Cerebral venous thrombosis (CVT) is a rare cerebrovascular disorder with heterogeneous etiologies and variable clinical presentations. Pulmonary embolism (PE) is uncommon in patients with CVT but has been reported both as a concomitant condition and as a rare complication, particularly in the absence of lower extremity deep vein thrombosis (DVT). Case Presentation: A 46-year-old man presented with severe headache, nausea, and vomiting following intense coughing and sneezing. One week earlier, he had been hospitalized for biopsy-proven erythema multiforme after non-steroidal anti-inflammatory drug (NSAID) use. Brain magnetic resonance imaging and venography demonstrated thrombosis of the right transverse and sigmoid sinuses. Extensive etiological evaluation excluded infectious, malignant, and thrombophilic causes. Despite the absence of respiratory symptoms, contrast-enhanced thoracic computed tomography revealed pulmonary embolism in bilateral lower lobe subsegmental branches. Lower extremity venous Doppler ultrasonography and pelvic imaging showed no evidence of DVT. Anticoagulation therapy resulted in complete clinical and radiological resolution. Conclusion: Transient immune-mediated inflammatory conditions may create a prothrombotic milieu. PE should be considered a rare but clinically important complication in patients with CVT, even in the absence of respiratory symptoms.

Keywords: Cerebral Venous Thrombosis, Pulmonary Embolism, Rare Complication, Erythema Multiforme

Presentation ID / Sunum No=82

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0003-5012-1222

Çocukluk Çağı İdrar Yolu Enfeksiyonlarının Klinik ve Mikrobiyolojik Özellikleri: Üçüncü Basamak Bir Merkezden Sekiz Yıllık Retrospektif Kohort Çalışması

Asst. Prof. Dr. Yunus Nas[1]

[1]Hisar Hospital İntercontinental

Özet

Giriş: İdrar yolu enfeksiyonları (İYE), çocukluk çağında en sık görülen bakteriyel enfeksiyonlar arasındadır. Etkenlerin yerel dağılımının ve rutin idrar incelemesi bulgularının kültür sonuçlarıyla ilişkisinin belirlenmesi, tanısal yaklaşım ve uygun ampirik tedavi açısından önemlidir. Amaç: Bu çalışmada, İYE şüphesiyle değerlendirilen çocuklarda kültürle doğrulanmış İYE sıklığının, üropatojen dağılımının ve lökosit esteraz ile piyürinin idrar kültürü pozitifliğiyle ilişkisinin değerlendirilmesi amaçlandı. Gereç ve Yöntem: Bu tek merkezli retrospektif kohort çalışmasına, Haziran 2015–Haziran 2023 tarihleri arasında üçüncü basamak bir merkezde İYE şüphesiyle değerlendirilen ve eş zamanlı idrar analizi ile idrar kültürü yapılan 18 yaş altındaki 10.219 hasta dahil edildi. Kültürle doğrulanmış İYE, klinik olarak anlamlı koloni sayısında tek bir tanımlanmış üropatojenin izole edilmesi olarak kabul edildi. Piyüri, her büyük büyütme alanında >5 lökosit olarak tanımlandı. Kategorik değişkenler Pearson ki-kare veya gerektiğinde Fisher kesin testi ile karşılaştırıldı. Bulgular: Hastaların 7.087'si (%69,4) kız, 3.132'si (%30,6) erkekti. Kültürle doğrulanmış İYE 1.646 hastada (%16,1) saptandı ve kültür pozitifliği kızlarda erkeklere göre anlamlı olarak daha yüksekti (%17,7'ye karşı %12,5; P<0,001). Escherichia coli 955 olguyla (%58,0) en sık izole edilen etkendi; E. coli dışı etkenler olguların %42,0'sini oluşturdu. Lökosit esteraz pozitifliği kültür-pozitif hastaların %59,4'ünde, kültür-negatiflerin %23,7'sinde; piyüri ise sırasıyla %32,6 ve %18,7'sinde saptandı (her ikisi için P<0,001). Bununla birlikte kültür-pozitif hastaların %40,6'sında lökosit esteraz negatifti ve %67,4'ünde tanımlanan piyüri eşiği karşılanmadı. Sonuç: E. coli çocukluk çağı İYE'lerinde baskın üropatojen olmakla birlikte, E. coli dışı etkenler önemli bir oran oluşturmaktadır. Lökosit esteraz pozitifliği ve piyüri kültür pozitifliğiyle anlamlı şekilde ilişkili olsa da, bu bulguların yokluğu İYE'yi tek başına dışlamak için yeterli değildir.

Anahtar Kelimeler: Çocukluk Çağı İdrar Yolu Enfeksiyonu, İdrar Kültürü, Üropatojenler, Escherichia Coli, Lökosit Esteraz, Piyüri

Presentation ID / Sunum No=12

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-9545-8820

D Vitamini Mi, Prematürite Mi' Preterm Bebeklerde Erken Başlangıçlı Sepsis Riskinin Belirleyicileri

Exp. Dr. Dilek Kurnaz[1]

[1]SBÜ,Haseki Eğitim Araştırma Hastanesi
*Corresponding author: Dilek Kurnaz

Özet

GİRİŞ ve AMAÇ Erken başlangıçlı sepsis (EBS), yenidoğan döneminde önemli bir morbidite ve mortalite nedeni olup, bu risk özellikle preterm bebeklerde belirgindir. D vitamini eksikliği preterm bebeklerde sık görülmekte ve immünomodülatör etkileri nedeniyle enfeksiyon duyarlılığını etkileyebileceği öne sürülmektedir. Bu çalışmada, <34 gebelik haftasında doğan preterm bebeklerde serum 25-hidroksivitamin D [25(OH)D] düzeyleri ile yaşamın ilk 7 gününde gelişen EBS arasındaki ilişkinin değerlendirilmesi ve erken hematolojik/inflamatuar belirteçlerin öngörü değerinin araştırılması amaçlanmıştır. GEREÇ ve YÖNTEM Tek merkezli, retrospektif kohort tasarımına sahip bu çalışmaya, <34 gebelik haftasında doğan ve yenidoğan yoğun bakım ünitesine (YYBÜ) yatırılan 184 preterm bebek dahil edilmiştir. Serum 25(OH)D düzeyleri eksiklik (<12 ng/mL), yetersizlik (12–20 ng/mL) ve yeterlilik (20–100 ng/mL) olarak sınıflandırılmış; ayrıca <20 ve ≥20 ng/mL şeklinde ikili olarak da değerlendirilmiştir. EBS gelişen ve gelişmeyen bebekler demografik, klinik ve laboratuvar parametreleri açısından karşılaştırılmış; EBS ile ilişkili faktörleri belirlemek amacıyla lojistik regresyon ve ROC analizleri uygulanmıştır. BULGULAR Ortalama gebelik haftası 30,78±2,80 hafta, ortalama doğum ağırlığı 1594,57±530,82 g olarak saptanmıştır. Medyan 25(OH)D düzeyi 12,30 ng/mL (8,00–20,00) olup, bebeklerin %73,4'ünde düzey <20 ng/mL bulunmuştur. Olguların 29'unda (%15,8) EBS gelişmiş, kan kültürü pozitifliği %4,3 olarak saptanmıştır. Serum 25(OH)D düzeyleri ve D vitamini durum kategorileri EBS ile anlamlı ilişki göstermemiştir (sırasıyla p=0,129 ve p=0,574). EBS gelişen bebeklerde gebelik haftası ve doğum ağırlığı anlamlı olarak daha düşük; ilk gün nötrofil ve monosit sayıları daha düşük; C-reaktif protein (CRP) düzeyleri ise daha yüksek bulunmuştur. ROC analizinde <30 hafta gebelik yaşı ve <1500 g doğum ağırlığı güçlü risk eşikleri olarak belirlenmiştir. Kombine model EBS öngörüsünde iyi bir performans göstermiştir (AUC=0,848; %95 GA 0,758–0,920). SONUÇ Preterm bebeklerde D vitamini eksikliği/yetersizliği oldukça yaygın olmakla birlikte, serum 25(OH)D düzeyleri erken başlangıçlı sepsis ile ilişkili bulunmamıştır. Buna karşın, prematürite derecesi ve düşük doğum ağırlığı EBS riskinin başlıca belirleyicileri olarak öne çıkmıştır. Yaşamın ilk gününde saptanan hematolojik değişiklikler ve CRP düzeyleri, EBS açısından riskli bebeklerin erken tanınmasına katkı sağlayabilir.

Anahtar Kelimeler: Preterm Bebek, D Vitamini, 25-Hidroksivitamin D, Erken Başlangıçlı Sepsis, Yenidoğan Yoğun Bakım, Risk Faktörleri

Prematurıty Outweıghs Vıtamın D Status in Predıctıng Early-Onset Sepsıs Rısk in Preterm Infants

Abstract

INTRODUCTION and AIM Early-onset sepsis (EOS) is a major cause of neonatal morbidity and mortality, particularly in preterm infants. Vitamin D deficiency is common in this population and may influence infection susceptibility through immunomodulatory effects. This study evaluated the association between serum 25-hydroxyvitamin D [25(OH)D] levels and EOS within the first 7 days of life in preterm infants, and assessed the predictive value of early hematological and inflammatory markers. MATERIALS and METHODS This single-center retrospective cohort study included 184 preterm infants born at <34 weeks of gestation admitted to a neonatal intensive care unit. Serum 25(OH)D levels were classified as deficiency (<12 ng/mL), insufficiency (12–20 ng/mL), and sufficiency (20–100 ng/mL), and also analyzed as <20 vs ≥20 ng/mL. Infants with and without EOS were compared for demographic, clinical, and laboratory parameters. Logistic regression and ROC analyses identified factors associated with EOS. RESULTS Mean gestational age was 30.78±2.80 weeks and mean birth weight was 1594.57±530.82 g. Median 25(OH)D was 12.30 ng/mL (8.00–20.00), with 73.4% of infants <20 ng/mL. EOS developed in 29 infants (15.8%), with blood culture positivity in 4.3%. Neither 25(OH)D levels nor vitamin D status categories were significantly associated with EOS (p=0.129, p=0.574). Infants with EOS had significantly lower gestational age, birth weight, neutrophil and monocyte counts, and higher CRP. ROC analysis identified <30 weeks and <1500 g as strong risk thresholds; a combined model showed good predictive performance (AUC=0.848; 95% CI 0.758–0.920). CONCLUSION Despite high prevalence of vitamin D deficiency, serum 25(OH)D was not associated with EOS. Prematurity and low birth weight were the major determinants of risk, and first-day hematological and CRP changes may aid early identification of at-risk infants.

Keywords: Preterm Infants, Vitamin D, Early-Onset Sepsis, Neonatal Intensive Care, Risk Factors

Presentation ID / Sunum No=37

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-1012-3875

Dirençli Hipertansiyon Hastalarında Frontal QRS-T Açısı ve TP-E/QT Oranının Ventriküler Aritmi Riski Öngörüsündeki Yeri

Asst. Prof. Dr. Fikret Keleş[1]

[1]Kırşehir Ahi Evran Üniversitesi Tıp Fakültesi & Kırşehir Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Kardiyoloji Kliniği
*Corresponding author: Fikret Keleş

Özet

Amaç: Dirençli hipertansiyon, miyokardiyal repolarizasyon heterojenitesini artırarak malign ventriküler aritmiler için zemin hazırlamaktadır. Bu çalışmada, dirençli hipertansiyon hastalarında artmış aritmi riskinin, standart 12 derivasyonlu yüzeyel EKG üzerinden hesaplanan Frontal QRS-T açısı ve Tp-e/QT oranı ile öngörülebilirliğinin araştırılması amaçlanmıştır. Gereç ve Yöntem: Çalışmaya 60 dirençli hipertansiyon hastası ve yaş/cinsiyet açısından eşleştirilmiş 60 regüle hipertansiyon hastası (kontrol grubu) dahil edilmiştir. Hastaların yüzeyel EKG'leri üzerinden Frontal QRS-T açısı ve V5 derivasyonundan Tp-e/QT oranı hesaplanmıştır. Aritmi yükü, 24 saatlik ambulatuvar Holter EKG ile değerlendirilmiştir. Bulgular: Dirençli hipertansiyon grubunda Frontal QRS-T açısı (98.4 ± 24.6° vs. 52.1 ± 16.3°, $p<0.001$) ve Tp-e/QT oranı (0.24 ± 0.03 vs. 0.19 ± 0.02, $p<0.001$) kontrol grubuna göre anlamlı düzeyde yüksek saptanmıştır. Ayrıca bu grupta günlük ortalama ventriküler erken vuru (VES) yükü ve kompleks VES (Lown Sınıf ≥3) sıklığı (%36.6 vs. %6.6, $p<0.001$) belirgin olarak artmıştır. Sonuç: Frontal QRS-T açısındaki genişleme ve artmış Tp-e/QT oranı, dirençli hipertansiyon hastalarında subklinik ventriküler aritmi riskinin erken dönemde saptanmasında güvenilir ve pratik EKG parametreleridir.

Anahtar Kelimeler: Dirençli Hipertansiyon, Frontal QRS-T Açısı, TP-E/QT Oranı, Ventriküler Aritmi, Repolarizasyon Dispersiyonu, Elektrokardiyografi.

Predictive Value of Frontal QRS-T Angle and TP-E/QT Ratio for Ventricular Arrhythmia Risk in Patients With Resistant Hypertension

Abstract

Objective: Resistant hypertension increases myocardial repolarization heterogeneity, predisposing to malignant ventricular arrhythmias. This study aimed to investigate the predictability of increased arrhythmia risk in patients with resistant hypertension using the frontal QRS-T angle and Tp-e/QT ratio calculated from a standard 12-lead surface ECG. Materials and Methods: The study included 60 patients with resistant hypertension and 60 age- and sex-matched patients with regulated hypertension (control

group). The frontal QRS-T angle and the Tp-e/QT ratio from the V5 lead were calculated from the surface ECGs of the patients. Arrhythmia burden was evaluated using 24-hour ambulatory Holter ECG monitoring. Results: In the resistant hypertension group, the frontal QRS-T angle (98.4 ± 24.6° vs. 52.1 ± 16.3°, $p<0.001$) and the Tp-e/QT ratio (0.24 ± 0.03 vs. 0.19 ± 0.02, $p<0.001$) were found to be significantly higher compared to the control group. Furthermore, the mean daily premature ventricular complex (PVC) burden and the frequency of complex PVCs (Lown Class ≥3) were significantly increased in this group (36.6% vs. 6.6%, $p<0.001$). Conclusion: The widened frontal QRS-T angle and the increased Tp-e/QT ratio are reliable and practical ECG parameters for the early detection of subclinical ventricular arrhythmia risk in patients with resistant hypertension.

Keywords: Resistant Hypertension, Frontal QRS-T Angle, TP-E/QT Ratio, Ventricular Arrhythmia, Repolarization Dispersion, Electrocardiography

Presentation ID / Sunum No=159

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0008-7732-160X

Diyabetik Ayak Enfeksiyonlarında Majör Amputasyonla İlişkili Klinik Özellikler: Tek Merkezli Retrospektif Kohort Çalışması

Exp. Dr. Fatma Karakoç Özüdoğru[1]

[1]Bakırçay Üniversitesi Çiğli Eğitim ve Araştırma Hastanesi

Özet

Amaç: Diyabetik ayak enfeksiyonu, ekstremite kaybına yol açabilen önemli bir diyabet komplikasyonudur. Bu çalışmada diyabetik ayak enfeksiyonu bulunan hastaların klinik özelliklerinin değerlendirilmesi ve majör amputasyonla ilişkili faktörlerin araştırılması amaçlandı. Gereç ve Yöntem: Tek merkezli retrospektif kohort çalışmasına 1 Ocak 2019-31 Aralık 2020 tarihleri arasında diyabetik ayak enfeksiyonu nedeniyle değerlendirilen ardışık 40 erişkin hasta dahil edildi. Demografik özellikler, komorbiditeler, enfeksiyon şiddeti, osteomiyelit ve sepsis varlığı, laboratuvar bulguları, tedaviler ve klinik sonuçlar kaydedildi. Ayak bileği üzerindeki amputasyonlar majör amputasyon olarak tanımlandı. Majör amputasyon uygulanan hastalar, minör amputasyon uygulanan veya amputasyon yapılmayan hastalarla karşılaştırıldı. Kategorik değişkenlerde Fisher exact testi, sürekli değişkenlerde Mann-Whitney U testi kullanıldı. Bulgular: Hastaların medyan yaşı 59 yıl olup 31'i (%77,5) erkekti. Osteomiyelit 29 (%72,5), IWGDF/IDSA evre 3-4 enfeksiyon 31 (%77,5) hastada saptandı. Toplam 28 (%70) hastaya amputasyon uygulanırken 17 (%42,5) hastada majör amputasyon gerçekleştirildi. Majör amputasyon grubunda osteomiyelit (%100'e karşı %52,2; p=0,001), IWGDF/IDSA evre 3-4 enfeksiyon (%100'e karşı %60,9; p=0,005) ve sepsis (%23,5'e karşı %0; p=0,026) daha sıktı. Başvuru lökosit düzeyi (medyan 13.640/mm³'e karşı 10.385/mm³; p=0,013) ve hastanede yatış süresi (medyan 16 güne karşı 4 gün; p=0,012) majör amputasyon grubunda daha yüksekti. Sonuç: Diyabetik ayak enfeksiyonlarında IWGDF/IDSA evre 3-4 enfeksiyon, osteomiyelit, sepsis ve yüksek başvuru lökosit düzeyi majör amputasyonla ilişkili bulundu. Bulgular, enfeksiyon şiddeti ve osteomiyelitin erken değerlendirilmesinin ekstremite kaybı riski açısından önemini göstermektedir. Anahtar Kelimeler: Diyabetik ayak enfeksiyonu, majör amputasyon, osteomiyelit, IWGDF/IDSA

Anahtar Kelimeler: Diyabetik Ayak Enfeksiyonu, Majör Amputasyon, Osteomiyelit, IWGDF/IDSA

Clinical Characteristics Associated With Major Amputation in Diabetic Foot Infections: A Single-Center Retrospective Cohort Study

Abstract

Objective: Diabetic foot infection is a major complication of diabetes that may result in limb loss. This study aimed to evaluate the clinical characteristics of patients with diabetic foot infections and investigate the factors associated with major amputation. Materials and Methods: This single-center

retrospective cohort study included 40 consecutive adult patients evaluated for diabetic foot infection between January 1, 2019, and December 31, 2020. Demographic characteristics, comorbidities, infection severity, presence of osteomyelitis and sepsis, laboratory findings, treatments, and clinical outcomes were recorded. Amputations performed above the ankle were defined as major amputations. Patients who underwent major amputation were compared with those who underwent minor amputation or no amputation. Fisher's exact test was used for categorical variables, and the Mann–Whitney U test was used for continuous variables. Results: The median age of the patients was 59 years, and 31 (77.5%) were male. Osteomyelitis was present in 29 patients (72.5%), while 31 (77.5%) had IWGDF/IDSA grade 3–4 infections. Overall, 28 patients (70.0%) underwent amputation, including 17 (42.5%) who underwent major amputation. Osteomyelitis (100% vs. 52.2%; p=0.001), IWGDF/IDSA grade 3–4 infection (100% vs. 60.9%; p=0.005), and sepsis (23.5% vs. 0%; p=0.026) were more frequent in the major amputation group. The admission leukocyte count (median, 13,640/mm³ vs. 10,385/mm³; p=0.013) and length of hospital stay (median, 16 vs. 4 days; p=0.012) were also higher in the major amputation group. Conclusion: IWGDF/IDSA grade 3–4 infection, osteomyelitis, sepsis, and a higher admission leukocyte count were associated with major amputation in patients with diabetic foot infections. These findings highlight the importance of the early assessment of infection severity and osteomyelitis when evaluating the risk of limb loss. Keywords: Diabetic foot infection, major amputation, osteomyelitis, IWGDF/IDSA

Keywords: Diabetic Foot Infection, Major Amputation, Osteomyelitis, IWGDF/IDSA

Presentation ID / Sunum No=178

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-4781-3802

Doksisiklin İntoleransı Olan İki Osteoartiküler Bruselloz Olgusunda Tigesiklin İçeren Rejimle Başarılı Tedavi

Asst. Prof. Dr. Mehmet Ceylan[1]

[1]Bakırçay Üniversitesi Çiğli Eğitim ve Araştırma Hastanesi

Özet

Amaç: Osteoartiküler tutulum, brusellozun en sık görülen ve tedavisi güç komplikasyonlarından biridir. Uzun süreli kombinasyon tedavisinin temel ilacı olan doksisiklin (DOK), özellikle gastrointestinal yan etkileri nedeniyle her hastada tolere edilememekte; bu durum tedavi uyumsuzluğuna, tedavi başarısızlığına ve nükse zemin hazırlamaktadır. Bir glisilsiklin olan tigesiklin, Brucella türlerine karşı in vitro düşük minimum inhibitör konsantrasyon (MİK) değerleri göstermesine ve doku penetrasyonunun yüksek olmasına karşın klinik deneyim sınırlıdır. Bu bildiride, DOK intoleransı nedeniyle tigesiklin içeren rejimle başarıyla tedavi edilen iki osteoartiküler bruselloz olgusu sunulmuştur. Olgular: Birinci olgu, kırsal bölgede hayvancılıkla uğraşan, Addison hastalığı nedeniyle beş yıldır düşük doz steroid kullanan, altı aydan uzun süredir yorgunluk ve bel ağrısı yakınmaları olan 47 yaşında erkek hastadır. Lomber manyetik rezonans görüntülemede (MRG) L4-L5 düzeyinde spondilodiskit saptanmış, serolojik testler bruselloz ile uyumlu bulunmuştur. Başlanan trimetoprim-sülfametoksazol, rifampisin ve DOK tedavisinin 20. gününde şiddetli bulantı-kusma nedeniyle ilaçlarını kullanamayan hastada klinik ve radyolojik ilerleme izlenmiştir. DOK kesilerek tigesiklin, rifampisin ve streptomisin rejimine geçilmiş; tedavi sonrasında klinik, laboratuvar ve radyolojik iyileşme sağlanmıştır. İkinci olgu, DOK ve rifampisin başlanan ancak kusma nedeniyle DOK kullanamayan, kontrolünde sağ sakroileit saptanan 54 yaşında kadın hastadır. Aynı rejimle tedavi edilen hastada klinik düzelme ve kontrol MRG bulgularında gerileme izlenmiştir. Sonuç: Tigesiklin, kemik ve yumuşak dokuya etkin penetrasyonu ile Brucella türlerine karşı güçlü in vitro etkinliği göz önüne alındığında, DOK'un tolere edilemediği osteoartiküler bruselloz olgularında bir kurtarma tedavisi seçeneği olarak değerlendirilebilir. Bu yaklaşımın kontrollü çalışmalarla desteklenmesi gerekmektedir.

Anahtar Kelimeler: Bruselloz, Tigesiklin, Spondilodiskit, Sakroileit, İlaç İntoleransı

Presentation ID / Sunum No=180

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-7022-4577

Eozinofilik Bronşektazi: Eski Bir Hastalığın Yeni Yüzü

Dr. Ayşe Zeynep Pehlivan[1], Prof.Dr. İlknur Başyiğit[2], Asst. Prof. Dr. Tuğba Önyılmaz[2], Prof.Dr. Serap Argun Barış[2], Prof.Dr. Haşim Boyacı[2]

[1]Darıca Farabi Eğitim ve Araştırma Hastanesi
[2]Kocaeli Üniversitesi Tıp Fakültesi Göğüs Hastalıkları Ana Bilim Dalı

Özet

Amaç: Bu çalışmanın amacı, periferik kan eozinofil düzeyine göre tanımlanan eozinofilik fenotipin, bronşektazi hastalarının demografik, klinik, radyolojik ve laboratuvar özellikleri üzerine etkilerini araştırmak; eozinofili varlığı ile hastane yatışları, acil servis başvuruları, solunum fonksiyonları, enfeksiyon sıklığı arasındaki ilişkileri değerlendirmek ve bu doğrultuda eozinofilik bronşektazi fenotipinin klinik önemine dair literatüre katkı sunmaktır. Yöntem: Çalışmaya, Ocak 2024 – Ocak 2025 tarihleri arasında Kocaeli Üniversitesi Tıp Fakültesi Göğüs Hastalıkları Kliniği'nde takip edilen, yüksek çözünürlüklü toraks BT ile bronşektazi tanısı doğrulanmış toplam 141 erişkin hasta dahil edilmiştir. Hastalar periferik kan eozinofil düzeyine göre eozinofilik grup (≥300 hücre/μL) ve non-eozinofilik grup (<300 hücre/μL) olarak ikiye ayrılmıştır. Hastaların demografik verileri, komorbiditeleri, SFT parametreleri, balgam kültür sonuçları, laboratuvar bulguları, hastaneye yatış ve acil servis başvuru öyküleri geriye dönük olarak incelenmiştir. Ayrıca, bronşektazi ile ilişkili bağımsız risk faktörlerini belirlemek amacıyla çok değişkenli lojistik regresyon analizi yapılmıştır. Bulgular: Çalışma popülasyonunun yaş ortalaması 53,5 ± 15,5 yıl olup, hastaların %44,7'si erkekti. Hastaların %58,9'u hiç sigara içmemişti. En sık etiyolojik neden çocukluk çağı enfeksiyonu (%53,8) olarak saptanırken, en yaygın komorbidite astım (%49,6) idi. Gruplar arasında demografik ve klinik parametreler açısından anlamlı fark saptanmadı. Eozinofilik grupta nötrofil düzeyleri anlamlı olarak daha yüksek bulundu (p=0,035). Radyolojik olarak bronşektazinin yaygınlığı, solunum fonksiyon testleri, mikrobiyolojik değerlendirme sonuçları ve antibiyotik kullanım sıklığı açısından gruplar arasında anlamlı bir farklılık tespit edilmedi. FVC değeri düşük olan hastalarda klinik kötüleşme olasılığı regresyon analizine göre 5,5 kat daha yüksek tespit edildi (p=0,049). Hastane yatış ve acil başvuru sayıları açısından eozinofilik ve non-eozinofilik gruplar arasında anlamlı farklılık gözlenmedi. Sonuç: Çalışmamızda, eozinofilik ve non-eozinofilik bronşektazi grupları arasında radyolojik, fonksiyonel ve klinik bulgular ile hastaneye yatış ve acil başvurusu gibi prognostik belirteçler açısından anlamlı bir farklılık izlenmemiştir. Bu bulgular, bronşektazi hastalarının klinik seyrinin sadece eozinofilik olup olmama durumu ile belirlenemeyeceğini, başka klinik özellikleri de içeren alt fenotiplendirmeye ihtiyaç olduğunu düşündürmektedir. Bu amaçla yapılacak daha geniş örneklemli ve prospektif tasarımlı çalışmalara ihtiyaç bulunmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Bronşektazi, Eozinofili, Hastaneye Yatış, Prognoz

Eosinophilic Bronchiectasis: the New Face of An Old Disease

Abstract

Introduction: This study aimed to investigate the association of the eosinophilic phenotype, defined by peripheral blood eosinophil counts, with demographic, clinical, radiological, and laboratory characteristics in bronchiectasis; evaluate its relationship with hospitalization rates, emergency department visits, pulmonary function, and infection frequency; and clarify the clinical significance of this phenotype.Materials and Methods: A total of 141 adults with bronchiectasis confirmed by high-resolution thoracic computed tomography (HRCT), followed at the Department of Pulmonology, Kocaeli University Faculty of Medicine, between January 2024 and January 2025, were included. Patients were divided into eosinophilic (≥300 cells/μL) and non-eosinophilic (<300 cells/μL) groups. Demographic data, comorbidities, spirometry parameters, sputum culture results, laboratory findings, and hospitalization and emergency department visit histories were retrospectively reviewed. Multivariate logistic regression was performed to identify independent risk factors.Results: The mean age of the study population was 53.5 ± 15.5 years; 44.7% were male and 58.9% were never-smokers. Childhood infections were the most common etiological factor (53.8%), and asthma was the most prevalent comorbidity (49.6%). No significant differences were observed in demographic or clinical parameters between groups. Neutrophil counts were significantly higher in the eosinophilic group (p=0.035). Radiological extent, pulmonary function, microbiological findings, antibiotic use frequency, hospitalization rates, and emergency department visit frequencies did not differ significantly between groups. Regression analysis revealed that reduced FVC was associated with a 5.5-fold higher risk of clinical deterioration (p=0.049).Conclusion: Our study demonstrated no significant differences between eosinophilic and non-eosinophilic bronchiectasis groups in terms of radiological involvement, functional and clinical outcomes, or prognostic markers such as hospitalization and emergency department visits. These findings suggest that the clinical course of bronchiectasis cannot be determined solely by eosinophilic status and highlight the need for further clustering approaches incorporating additional clinical features. Further large-scale, prospective studies are warranted to elucidate these subphenotypes and their clinical implications.

Keywords: Bronchiectasis, Eosinophilia, Hospitalization, Prognosis

Presentation ID / Sunum No=46

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: https://orcid.org/0000-0002-8322-7475

Erken Evre Primer Açık Açılı Glokomda Retrobulber Hemodinamikler ve Optik Sinir Kılıf Çapı: Renkli Doppler Ultrasonografi Çalışması

Exp. Dr. Sadullah Şimşek[1]

[1]Gazi Yaşargil EAH
*Corresponding author: Sadullah Şimşek

Özet

Amaç: Bu çalışmada, erken evre primer açık açılı glokomda (PAAG) göz içi basıncı (GİB) düzeyi ve tedavi durumuna göre retrobulber hemodinamik değişikliklerin ve optik sinir kılıf çapının (OSKÇ) renkli Doppler ultrasonografi ile değerlendirilmesi amaçlandı. Gereç Ve Yöntem: Çalışmaya toplam 80 katılımcı dahil edildi ve her biri 20 kişiden oluşan dört gruba ayrıldı: sağlıklı kontroller (Grup A), tedavi öncesi yüksek GİB'li PAAG hastaları (Grup B), tedavi altında GİB'si kontrol altında veya normal olan PAAG hastaları (Grup C) ve tedaviye rağmen GİB yüksekliği devam eden PAAG hastaları (Grup D). Tüm glokom hastaları erken evre kriterlerini karşılamaktaydı. GİB ve OSKÇ ile birlikte oftalmik arter ve santral retinal arterde tepe sistolik hız, diyastol sonu hız ve rezistif indeks ölçüldü. Gruplar tek yönlü varyans analizi ve ardından Tukey post hoc testi ile karşılaştırıldı. Bulgular: Gruplar arasında GİB, OSKÇ ve Doppler parametreleri açısından anlamlı farklılık saptandı (tümü $p<0,001$). En belirgin hemodinamik bozulma tedavi öncesi yüksek GİB grubunda izlendi. Bu grupta akım hızları daha düşük, vasküler direnç daha yüksek ve OSKÇ daha küçüktü. Tedaviye rağmen GİB yüksekliği devam eden grupta tedavi öncesi gruba kıyasla kısmi iyileşme görülürken, GİB'si kontrol altında olan grupta rezistif indeks değerleri kontrollere daha yakındı; ancak akım hızları tam olarak normalleşmedi. Sonuç: Erken evre PAAG'da retrobulber hemodinamikler ve OSKÇ, GİB düzeyi ve tedavi durumuna göre değişmektedir. GİB kontrolüne rağmen devam eden Doppler anormallikleri rezidüel veya geri dönüşümsüz vasküler disfonksiyonu yansıtabilir. Renkli Doppler ultrasonografiden elde edilen akım ölçümleri ve OSKÇ, hastalık durumu ile tedavi yanıtının izlenmesinde yardımcı noninvaziv biyobelirteçler olabilir.

Anahtar Kelimeler: Primer Açık Açılı Glokom, Renkli Doppler Ultrasonografi, Optik Sinir Kılıf Çapı, Oftalmik Arter, Santral Retinal Arter.

Retrobulbar Hemodynamics and Optic Nerve Sheath Diameter in Early Primary Open-Angle Glaucoma: A Color Doppler Ultrasonography Study

Abstract

Purpose: This study aimed to evaluate retrobulbar hemodynamic changes and optic nerve sheath diameter (ONSD) using color Doppler ultrasonography in patients with early-stage primary open-angle glaucoma (POAG), according to intraocular pressure (IOP) level and treatment status. Materials and Methods: A total of 80 participants were included and divided into four groups of 20 participants each: healthy controls (Group A), patients with untreated POAG and elevated IOP (Group B), patients with treated POAG and controlled or normal IOP (Group C), and patients with treated POAG and persistently elevated IOP despite therapy (Group D). All patients with glaucoma met the criteria for early-stage disease. In addition to IOP and ONSD, peak systolic velocity, end-diastolic velocity, and resistive index were measured in the ophthalmic artery and central retinal artery. The groups were compared using one-way analysis of variance followed by Tukey's post hoc test. Results: Significant differences were observed among the groups in IOP, ONSD, and Doppler parameters (all $p<0.001$). The most pronounced hemodynamic impairment was observed in the untreated high-IOP group. This group demonstrated lower blood-flow velocities, higher vascular resistance, and a smaller ONSD. Patients with persistently elevated IOP despite treatment showed partial improvement compared with the untreated group. In the group with controlled IOP, resistive index values were closer to those of the healthy controls; however, blood-flow velocities did not fully normalize. Conclusion: In early-stage POAG, retrobulbar hemodynamics and ONSD vary according to IOP level and treatment status. Persistent Doppler abnormalities despite adequate IOP control may reflect residual or potentially irreversible vascular dysfunction. Color Doppler ultrasonography-derived flow parameters and ONSD may serve as adjunctive, noninvasive biomarkers for monitoring disease status and treatment response.

Keywords: Primary Open-Angle Glaucoma, Color Doppler Ultrasonography, Optic Nerve Sheath Diameter, Ophthalmic Artery, Central Retinal Artery.

Presentation ID / Sunum No=232

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0007-3476-3208

Evde Sağlık Hizmeti Alan Hastalarda Polifarmasiye Bağlı Potansiyel İlaç Etkileşimleri ve Güvenlik Riskleri: Retrospektif Analiz

Exp. Dr. AbdüllaİF Faslı[1], Exp. Dr. Nurgül Balcı[2]

[1]SBÜ DR.ABDURRAHMAN YURTASLAN ANKARA ONKOLOJİ E.A.H
[2]T.C SAĞLIK BAKANLIĞI HALK SAĞLIĞI GENEL MÜDÜRLÜĞÜ

Özet

Giriş ve Amaç Evde sağlık hizmeti alan hastalarda çoklu ilaç kullanımı, ilaç güvenliğinin düzenli değerlendirilmesini gerektirir. İleri yaş, çoklu kronik hastalıklar ve karmaşık tedavi planları bu gerekliliği daha da önemli hâle getirebilir. Bu çalışmada polifarmasi ile ilişkili potansiyel ilaç–ilaç etkileşimleri ve ilaç güvenliği riskleri araştırıldı. Yöntem Üçüncü basamak eğitim ve araştırma hastanesinin evde sağlık biriminde izlenen hastaların tedavi planları geriye dönük kesitsel olarak incelendi. Doksan yedi hasta analize alındı. Polifarmasi, aynı anda beş veya daha fazla ilaç kullanımı olarak tanımlandı. İlaç listeleri etken madde adları temelinde değerlendirildi. İlaçlar potansiyel etkileşim ve ilaç güvenliği göstergeleri açısından incelendi; risk alanları önem düzeylerine göre sınıflandırıldı. Gruplar karşılaştırıldı ve ilişki düzeltilmemiş olasılık oranı ile %95 güven aralığı kullanılarak değerlendirildi. Bulgular Doksan yedi hastanın 58'i (%59,8) kadındı; yaş ortalaması 80,25±9,15 yıl, ortalama kronik hastalık sayısı 3,21±1,76 ve ortalama ilaç sayısı 5,89±3,39 idi. En sık kronik hastalıklar hipertansiyon (57; %58,8), duygudurum bozukluğu (39; %40,2) ve koroner arter hastalığı (34; %35,1) idi. Polifarmasi 62 hastada (%63,9) saptandı. Kırk sekiz hastanın (%49,5) ilaç listesinde en az bir potansiyel risk göstergesi belirlendi; bazı hastalarda birden fazla risk bulunması nedeniyle toplam 88 risk göstergesi kaydedildi. Potansiyel risk görülme oranı, beş veya daha fazla ilaç kullananlarda (%62,9), beşten az ilaç kullananlara (%25,7) göre 37,2 puan daha yüksekti. Polifarmasi grubunda risk olasılığı daha yüksekti (OR=4,90; %95 güven aralığı: 1,96–12,25; p<0,001). En sık risk alanları böbrek fonksiyonuna göre doz ve ilaç güvenliği (28; %28,9), serotonerjik ilaç–antitrombotik kombinasyonları (17; %17,5) ve düzeltilmiş QT aralığı uzaması (10; %10,3) idi. Sonuç Evde sağlık hizmeti alan hastalarda polifarmasi sık görülmektedir ve potansiyel ilaç güvenliği riskleri bu grupta daha yüksek orandadır. Düzenli ilaç gözden geçirme ve risk alanlarının sınıflandırılması, ilaç güvenliğini destekleyebilir.

Anahtar Kelimeler: Polifarmasi, İlaç–ilaç Etkileşimleri, İlaç Güvenliği, Evde Sağlık Hizmetleri

Polypharmacy-Associated Potential Drug Interactions and Medication-Safety Risks in Patients Receiving Home Health Care: Retrospective Analysis”

Abstract

Introduction and Aim The concurrent use of multiple medications in home healthcare requires regular assessment of medication safety. Older age, multiple chronic conditions, and complex treatment plans may further increase this need. This study investigated potential drug–drug interactions and medication-safety risks associated with polypharmacy. Methods Treatment plans from a tertiary hospital home healthcare unit were reviewed retrospectively. Ninety-seven patients were included. Polypharmacy was defined as five or more medications. Medication lists were assessed by active ingredient. Potential interactions and medication-safety indicators were identified, and risk areas were classified by importance. Groups were compared using the unadjusted odds ratio and 95% confidence interval. Results Among the 97 patients, 58 (59.8%) were women. The mean age was 80.25±9.15 years; the mean numbers of chronic diseases and medications were 3.21±1.76 and 5.89±3.39, respectively. The most frequent chronic diseases were hypertension (57; 58.8%), mood disorder (39; 40.2%), and coronary artery disease (34; 35.1%). Polypharmacy was identified in 62 patients (63.9%). Forty-eight patients (49.5%) had at least one potential risk indicator; multiple risks yielded 88 indicators. The risk rate was 62.9% in patients using five or more medications versus 25.7% in those using fewer than five, a difference of 37.2 percentage points. Risk likelihood was higher in the polypharmacy group (OR=4.90; 95% CI: 1.96–12.25; $p<0.001$). Common risk areas were renal-function-related dosing and medication safety (28; 28.9%), serotonergic drug–antithrombotic combinations (17; 17.5%), and corrected QT-interval prolongation (10; 10.3%). Conclusion Polypharmacy was common among patients receiving home healthcare, and potential medication-safety risks were more frequent in this group. Regular medication review and classification of risk areas by importance may support medication safety.

Keywords: Polypharmacy, Drug–drug Interactions, Medication Safety, Home Healthcare

Presentation ID / Sunum No=79

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: https://orcid.org/0000-0002-6946-2727

Göz Hastalıkları Kliniğinde Meydana Gelen Adenovirüs Salgınının Kontrol Altına Alınması İçin Olguların ve Ekipmanların Adenovirüs Pzr ile Taranması

Dr. Mehmet Kağan Özdemir[1], Inst. Dr. Müge Toygar Deniz[2]

[1]Kağızman Devlet Hastanesi, Kars, Türkiye
[2]Kocaeli Üniversitesi, Kocaeli, Türkiye
*Corresponding author: Müge Toygar Deniz

Özet

Giriş: Adenovirüse bağlı epidemik keratokonjonktivitler (EKK), göz kliniklerinde tıbbi ekipman ve çevresel yüzeyler aracılığıyla kolayca yayılarak görmeyi tehdit eden komplikasyonlara yol açabilen, yüksek derecede bulaşıcı bir enfeksiyondur. Bu çalışmada adenovirüs deoksiriboz nükleik asit (DNA) varlığının polimeraz zincir reaksiyonu (PZR) yöntemiyle klinik ve çevresel örneklerde taranması; uygulanan enfeksiyon kontrol müdahalesinin nozokomiyal bulaşı önlemedeki etkinliğinin değerlendirilmesi amaçlanmıştır. Yöntem: Bu prospektif çalışma, Kocaeli'de bir üniversite hastanesinin göz hastalıkları polikliniğinde gerçekleştirildi. Akut foliküler konjonktiviti olan 40 erişkin hasta ve 70 çevresel yüzey örneği çalışmaya dahil edildi. Müdahale; el hijyeni eğitimi, 200 ppm klor dioksit bazlı bir ajanla yüzey dezenfeksiyonu ve 1 aylık aktif gözlem sürecinden oluştu. Adenovirüs DNA'sı gerçek zamanlı PCR ile saptandı ve döngü eşik değeri (Ct) <38 olan örnekler pozitif kabul edildi. Bulgular: Toplam adenovirüs PCR pozitifliği müdahale öncesinde %36,4 iken müdahale sonrasında %7,3'e düştü (P =0.001). Pozitiflik oranı hem hasta örneklerinde (%55'ten %10'a; p =0.007) hem de çevresel örneklerde (%25,7'den %5,7'ye; p = 0.049) azaldı. Müdahale öncesi viral kontaminasyon en yüksek sıklıkla applanasyon tonometrisi (%42.9) ve yarık lamba (%30) oranında biyomikroskobunda görüldü. Müdahale öncesi ve sonrası alınan örneklerin Ct değerleri arasında istatiksel anlamlı fark bulunamadı (p>0.05). Deksametazon damla reçete edilmesi PZR pozitif olan olgularda istatiksel olarak anlamlı düzeyde daha yüksekti (p=0.006). Epifora varlığı da PZR pozitif grupta istatiksel olarak anlamlı olarak daha yüksek oranda görülmüştü (p=0.015). Lojistik regresyon analizinde epifora bulgusu adenovirüs PZR pozitifliğini 10 kat artırmakta idi (aOR: 10.077, %95 CI:1.096-92.617, p=0.041). Sonuç: Bu çalışma, epidemik olmayan dönemlerde dahi göz hastalıkları polikliniklerinde EKK yayılım riskinin ve çevresel kontaminasyonun varlığını göstermektedir. Uygulanacak doğru bir enfeksiyon kontrol müdahalesinin nozokomiyal bulaş zincirini kırmada etkili olacağına ve bunun hem hasta güvenliği hem de sağlık personelinin sağlığının korunmasına katkı sağlayacağını desteklemektedir

Anahtar Kelimeler: Adenovirüs, PZR, Epidemik Keratokonjonktivit, Konjonktivit, Dezenfeksiyon

Molecular Surveillance and Infection Control Interventions for Epidemic Adenoviral Keratoconjunctivitis in An Ophthalmology Clinic

Abstract

Introduction Epidemic keratoconjunctivitis (EKC) caused by adenovirus is a highly contagious infection that can spread readily in ophthalmology clinics through medical equipment and environmental surfaces and may lead to vision threatening complications. This study aimed to screen for adenovirus deoxyribonucleic acid (DNA) in clinical and environmental samples using polymerase chain reaction (PCR) and to evaluate the effectiveness of an infection control intervention in preventing nosocomial transmission. Methods This prospective study was conducted in the ophthalmology outpatient clinic. Forty adult patients with acute follicular conjunctivitis and 70 environmental surface samples were included. The intervention consisted of hand hygiene training, surface disinfection with a 200 ppm chlorine dioxidebased agent, and 1 month of active observation. Adenovirus DNA was detected by real time PCR, and samples with a cycle threshold (Ct) value <38 were considered positive. Results Adenovirus PCR positivity decreased from 36.4% before the intervention to 7.3% after the intervention (p=0.001). Positivity also decreased in both patient samples (from 55% to 10%; p=0.007) and environmental samples (from 25.7% to 5.7%; p=0.049). Before the intervention, viral contamination was most frequently detected on applanation tonometers (42.9%) and slit-lamp biomicroscopes (30%). No statistically significant difference was found between the Ct values of samples obtained before and after the intervention (p>0.05). Dexamethasone eye drops were prescribed significantly more frequently in PCR-positive patients (p=0.006). Epiphora was also significantly more common in the PCR-positive group (p=0.015). In logistic regression analysis, the presence of epiphora was associated with approximately a 10-fold increase in the odds of adenovirus PCR positivity (adjusted odds ratio [aOR], 10.077; 95% confidence interval [CI], 1.096- 92.617; p=0.041). Conclusion This study demonstrates that the risk of EKC spread and environmental contamination persists in ophthalmology outpatient clinics. The findings support that an appropriately implemented infection control intervention may be effective in interrupting the nosocomial transmission chain.

Keywords: Adenovirus, PCR, Epidemic Keratoconjunctivitis, Conjunctivitis, Disinfection

Presentation ID / Sunum No=171

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: https://orcid.org/0000-0001-8968-3917

Hematopoetik Kök Hücre Nakli Alıcılarında Nötropenik Ateş Döneminde PCR Tabanlı Moleküler Tanının Klasik Kan Kültürü ile Karşılaştırılması: Tek Merkez Deneyimi

Dr. Batuhan Erdoğdu[1]

[1]Gülhane EAH

Özet

Amaç: Hematopoetik kök hücre nakli (HKHN) alıcılarında nötropenik ateş döneminde gelişen kan dolaşımı enfeksiyonlarında (KDE) PCR tabanlı moleküler tanı ile klasik kan kültürünün tanı süresini (turnaround time, TAT) karşılaştırmak, iki yöntem arasındaki patojen saptama uyumunu değerlendirmek ve enfeksiyon profili ile nakil sonuçlarını tanımlamaktır. Gereç ve Yöntem: Tek merkezde HKHN uygulanan 16 hastanın verileri retrospektif olarak incelendi. Nötropenik ateş/KDE gelişen 15 hasta mikrobiyolojik analize dahil edildi. Her hastada eş zamanlı alınan klasik kan kültürü ve PCR paneli sonuçları karşılaştırıldı; TAT örnek alımından raporlamaya kadar geçen süre (saat) olarak hesaplandı. Eşleştirilmiş TAT karşılaştırması Wilcoxon işaretli sıra testiyle yapıldı. Bulgular: Hastaların yaş medyanı 53 (19–63) olup 13'ü erkekti. %87'sinde (13/15) gram-negatif etken baskındı ve %27'sinde (4/15) sepsis/septik şok gelişti. En sık etkenler E. coli, Klebsiella ve Pseudomonas idi. PCR'ın medyan TAT'ı 1,9 saat (IQR 1,5–2,5), klasik kültürün 61,7 saat (IQR 39,5–121,1) bulundu; fark yaklaşık 2,5 gün olup istatistiksel olarak anlamlıydı (p=0,0026). PCR, kültürde üreyen patojeni hastaların %80'inde (12/15) doğruladı. Sonuçlara göre antibiyotik tedavisi %87 oranında (13/15) modifiye edildi. Sonuç: PCR tabanlı hızlı moleküler tanı, HKHN alıcılarında nötropenik ateş yönetiminde klasik kültüre kıyasla anlamlı zaman avantajı sağlamış ve antibiyotik yönetimini etkilemiştir. Ancak bu avantajın sağkalıma yansıması gösterilememiştir. Retrospektif tasarım ve düşük örneklem başlıca kısıtlılıklardır; bulguların prospektif, çok merkezli ve antimikrobiyal yönetime (stewardship) entegre çalışmalarla doğrulanması gereklidir.

Anahtar Kelimeler: Hematopoetik Kök Hücre Nakli, Nötropenik Ateş, Kan Dolaşımı Enfeksiyonu, Pcr Tabanlı Moleküler Tanı, Kan Kültürü, Tanı Süresi (Turnaround Time), Gram-Negatif Bakteriyemi, Antimikrobiyal Yönetim

Presentation ID / Sunum No=134

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 1) 0000-0002-7199-436X

Herediter Anjiyoödem Olgusunda Üç Büyük Dil Modelinin Basamaklı Klinik Yanıt Performanslarının Karşılaştırılması

Dr. Fikriye Kalkan[1]

[1]ankara Bilkent Şehir Hastanesi

Özet

Amaç: Bu çalışmada, yaygın olarak kullanılan üç büyük dil modelinin (ChatGPT, Claude ve Gemini) herediter anjiyoödemli (HAE) bir olgu üzerinden basamaklı klinik akıl yürütme, tanı ve tedavi performanslarının karşılaştırılması amaçlandı. Gereç ve Yöntem: Güncel HAE kılavuz ve konsensüsleri temel alınarak hastanın öykü, klinik özellikler, laboratuvar bulguları ve aile öyküsünün aşamalı olarak sunulduğu 14 açık uçlu sorudan oluşan basamaklı bir klinik senaryo oluşturuldu. Aynı sorular üç modele aynı sıra ve koşullar altında yöneltildi. Yanıtlar, önceden belirlenmiş standart bir değerlendirme anahtarı kullanılarak 0-3 puanlık bir sistemle değerlendirildi (maksimum toplam puan 42). Model performansları Friedman testi ile karşılaştırıldı. Bulgular: ChatGPT 39/42 (%92,9) puan ile sayısal olarak en yüksek toplam performansa ulaşırken, Claude ve Gemini 38/42 (%90,5) puan aldı. Üç model de HAE Tip I tanısını, patofizyolojiyi, genetik geçişi ve uzun dönem profilaksi seçeneklerini doğru şekilde tanımladı. Hiçbir model herhangi bir soruda 0 veya 1 puan almadı. Üç modelin soru bazındaki performans puanları arasında istatistiksel olarak anlamlı fark saptanmadı (χ^2=0,400; sd=2; p=0,819). Sonuç: ChatGPT, Claude ve Gemini, HAE'li bir olguda basamaklı açık uçlu klinik sorulara yüksek ve birbirine yakın performansla yanıt vermiştir. Modeller tanı ve hastalığın mekanizmasına ilişkin sorularda başarılı olurken, girişimler öncesindeki koruyucu tedavi yaklaşımında bazı eksiklikler gözlenmiştir. Büyük dil modelleri HAE konusunda bilgi desteği açısından yararlı olabilir; ancak hasta güvenliğini doğrudan etkileyen konularda uzman değerlendirmesi gereklidir.

Anahtar Kelimeler: Herediter Anjiyoödem, Büyük Dil Modelleri, Yapay Zekâ, Klinik Akıl Yürütme, Chatgpt, Claude, Gemini

Comparison of the Stepwise Clinical Response Performances of Three Large Language Models in a Hereditary Angioedema Case

Abstract

Objective: This study aimed to compare the stepwise clinical reasoning, diagnostic, and treatment performance of three widely used large language models (ChatGPT, Claude, and Gemini) using a case of hereditary angioedema (HAE). Methods: Based on current HAE guidelines and consensus statements, a stepwise clinical scenario comprising 14 open-ended questions was developed, with history, clinical features, laboratory findings, and family history presented progressively. The same questions were

posed to all three models under identical conditions. Responses were scored using a predefined standardized 0-3 point scale (maximum total score 42). Model performances were compared using the Friedman test. Results: ChatGPT achieved the numerically highest total score, 39/42 (92.9%), while Claude and Gemini each scored 38/42 (90.5%). All three models correctly identified HAE type I, its pathophysiology, genetic inheritance, and long-term prophylaxis options. No model scored 0 or 1 on any question. No statistically significant difference was found among the models' question-based performance scores (χ^2=0.400; df=2; p=0.819). Conclusion: ChatGPT, Claude, and Gemini demonstrated high and similar performance in responding to stepped open-ended clinical questions in a case of HAE. While the models were successful in questions regarding diagnosis and disease mechanisms, some shortcomings were observed in the approach to preventive treatment before interventions. Large language models can be useful in providing information support regarding HAE; however, expert evaluation is necessary in areas that directly affect patient safety.

Keywords: Hereditary Angioedema, Large Language Models, Artificial İntelligence, Clinical Reasoning, Chatgpt, Claude, Gemini

Presentation ID / Sunum No=90

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-0233-1084

Hipertansif Hastalarda non-HDL Kolesterol/HDL Kolesterol Oranı ile Hiperürisemi Arasındaki İlişki: Kesitsel Bir Çalışma

Exp. Dr. Onur Akgün[1], Assoc. Prof. Dr. İsa Ardahanlı[2]

[1]Ankara Etlik Şehir Hastanesi
[2]Bilecik Şeyh Edebali Üniveristesi

Özet

Hiperürisemi, hipertansif hastalarda olumsuz kardiyovasküler sonuçlarla ilişkilendirilen önemli bir metabolik risk faktörüdür. Ancak hiperürisemi ile aterojenik lipid indeksleri arasındaki ilişki yeterince açıklığa kavuşturulmamıştır. Bu çalışmada, rutin lipid profilinden kolaylıkla hesaplanabilen non-yüksek yoğunluklu lipoprotein kolesterol/yüksek yoğunluklu lipoprotein kolesterol (non-HDL-K/HDL-K) oranı ile hiperürisemi arasındaki ilişkinin hipertansif hastalarda değerlendirilmesi amaçlandı. Kesitsel çalışma, Bilecik Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde Nisan-Haziran 2025 tarihleri arasında ardışık olarak çalışmaya alınan 18 yaş üzerindeki 277 hipertansif hastanın verileriyle gerçekleştirildi. Hiperürisemi, serum ürik asit düzeyinin erkeklerde ≥7 mg/dL, kadınlarda ≥6 mg/dL olması şeklinde tanımlandı. Non-HDL-K/HDL-K oranı tersillere ayrıldı; bağımsız ilişki lojistik regresyon, ayırt edici performans ise ROC eğrisi analiziyle incelendi. Genel hiperürisemi prevalansı %32,1 (89/277) idi. Hiperürisemisi olan hastalarda non-HDL-K/HDL-K oranı anlamlı derecede daha yüksekti (medyan 3,52'ye karşı 2,85; p<0,001). Hiperürisemi prevalansı, artan tersiller boyunca kademeli olarak yükseldi (sırasıyla %18, %29 ve %49; p<0,001). Çok değişkenli analizde, en düşük tersille karşılaştırıldığında hiperürisemi olasılığı ikinci tersilde 2,50 kat (%95 GA: 1,03-6,07; p=0,043), üçüncü tersilde 5,26 kat (%95 GA: 1,78-15,55; p=0,003) daha yüksekti. ROC analizinde oran, 3,33 kesim değerinde %58 duyarlılık ve %71 özgüllükle orta düzeyde ayırt edicilik sağladı (AUC=0,679; %95 GA: 0,611-0,747). Bulgular, yüksek non-HDL-K/HDL-K oranının hiperürisemiyle bağımsız ve doza bağlı ilişkili olduğunu göstermektedir. Bu oran, ürik asit ölçümünün yerini tutmamakla birlikte; inflamasyon, insülin direnci, renal işlev bozukluğu ve aterojenik dislipidemi gibi ortak mekanizmaları yansıtan, düşük maliyetli ve tamamlayıcı bir risk belirteci olabilir. Kesitsel tasarım nedeniyle nedensellik kurulamaz; bulguların doğrulanması ve prognostik öneminin belirlenmesi için geniş, çok merkezli, ileriye dönük çalışmalara ihtiyaç vardır.

Anahtar Kelimeler: Hiperürisemi, Hipertansiyon, non-HDL Kolesterol, HDL Kolesterol, Aterojenik Dislipidemi

The Relationship Between Non-Hdl Cholesterol/hdl Cholesterol Ratio and Hyperuricemia in Hypertensive Patients: A Cross-Sectional Study

Abstract

Hyperuricemia is a significant metabolic risk factor associated with adverse cardiovascular outcomes in hypertensive patients. However, the relationship between hyperuricemia and atherogenic lipid indices remains insufficiently clarified. This study aimed to evaluate the relationship between hyperuricemia and the non-HDL-C/HDL-C ratio, which can be easily calculated from routine lipid profiles, in hypertensive patients. The cross-sectional study was conducted using data from 277 hypertensive patients aged 18 years or older who were consecutively enrolled at Bilecik Training and Research Hospital between April and June 2025. Hyperuricemia was defined as serum uric acid levels ≥7 mg/dL in men and ≥6 mg/dL in women. The non-HDL-C/HDL-C ratio was divided into inverse groups; independent association was assessed using logistic regression, and discriminative performance was evaluated using ROC curve analysis. The overall prevalence of hyperuricemia was 32.1% (89/277). The non-HDL-C/HDL-C ratio was significantly higher in patients with hyperuricemia (median 3.52 vs. 2.85; $p<0.001$). The prevalence of hyperuricemia increased progressively across ascending tertiles (18%, 29%, and 49%, respectively; $p<0.001$). In multivariate analysis, the probability of hyperuricemia was 2.50 times higher in the second tertile (95% CI: 1.03-6.07; $p=0.043$) and 5.26 times higher in the third tertile (95% CI: 1.78-15.55; $p=0.003$) compared to the lowest tertile. In ROC analysis, the ratio showed moderate discrimination, with 58% sensitivity and 71% specificity at a cutoff of 3.33 (AUC = 0.679; 95% CI: 0.611-0.747). The findings demonstrate an independent and dose-dependent association between a high non-HDL-C/HDL-C ratio and hyperuricemia. While not a replacement for uric acid measurement, this ratio may be a low-cost and complementary risk marker reflecting common mechanisms such as inflammation, insulin resistance, renal dysfunction, and atherogenic dyslipidemia. Due to the cross-sectional design, causality cannot be established; large, multicenter, prospective studies are needed to confirm the findings and determine their prognostic significance.

Keywords: Hyperuricemia, Hypertension, non-HDL Cholesterol, HDL Cholesterol, Atherogenic Dyslipidemia

Presentation ID / Sunum No=3

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-4472-5172

Autoimmune Pancreatitis Associated with IG G4: A Rare Case Report

Exp. Dr. Berkay Subasi[1], Exp. Dr. Bugra Kaan Asilioglu[1]

[1]Eskisehir City Hospital
*Corresponding author: Berkay Subaşı

Abstract

Autoimmune pancreatitis is known as an inflammatory form of chronic pancreatitis. Diagnosis is made by imaging, the presence of IG G4 and/or autoantibodies, dramatic response to steroid treatment, and histopathological analysis. Our case is a 73-year-old woman who applied with complaints of nausea, vomiting and jaundice. Blood results showed elevated AST, ALT, ALP and GGT, as well as an increase in values that support inflammatory processes such as ESR and CRP. Abdominal CT with IV contrast was performed. CT examination revealed that the pancreas was edematous and diffusely enlarged. There was a halo sign in the peripancreatic area. Mild dilatation findings were also observed in the common bile duct and intraheaptic bile ducts, but there was no dilatation in the Wirsung duct. Then MRI was performed. Similar findings were detected in MRI and CT scans, and no obvious mass was seen in the head of the pancreas. Diffusion MRI showed significant diffuse restriction of the pancreas. Values were measured to be very low on ADC images. Steroid treatment was started considering autoimmune pancreatitis. IG G4 values measured in blood were also above normal. After steroid treatment, MRI examination showed that the findings in the pancreas had completely regressed.

Keywords: Autoimmune Pancreatitis, IG G4, MRCP

Presentation ID / Sunum No=225

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-8745-6972

İleri Evre Kanser Hastalarında Tanı Farkındalığının Yaşam Sonu Bakım Kararlarına Hasta Katılımı ile İlişkisi

Dr. Büşra Aybike Kumcu[1]

[1]Tekirdağ İsmail Fehmi Cumalıoğlu Şehir Hastanesi

Özet

Amaç: İleri evre kanser hastalarında tanı farkındalığı, hastaların yaşam sonu bakım tercihlerinin belirlenmesine ve karar sürecine aktif katılımına katkı sağlayabilir. Bu çalışmada palyatif bakım ünitesinde izlenen ileri evre kanser hastalarında tanı farkındalığı ile yaşam sonu bakım kararlarına hasta katılımı arasındaki ilişkinin değerlendirilmesi amaçlandı. Gereç ve Yöntem: Ocak–Aralık 2025 tarihleri arasında palyatif bakım ünitesinde takip edilen 115 ileri evre kanser hastasının verileri retrospektif olarak değerlendirildi. Hastaların demografik özellikleri, yatış öncesinde kanser tanısını bilme durumu, yatış sırasında tanının hasta ile paylaşılması, Palyatif Performans Skalası (PPS) skoru ve yaşam sonu bakım kararını veren kişiye ilişkin veriler kaydedildi. Yaşam sonu bakım kararının hasta veya aile/hasta yakını tarafından verilmesi, hastanın karar sürecine katılımının değerlendirilmesinde kullanıldı. Kategorik değişkenler ki-kare veya Fisher kesin testiyle karşılaştırıldı. Hasta katılımıyla ilişkili bağımsız faktörlerin değerlendirilmesinde çok değişkenli lojistik regresyon analizi kullanıldı. Bulgular: Hastaların yaş ortalaması 69,1±12,4 yıl olup %57,4'ü erkekti. Tanı farkındalığı değerlendirilebilen 113 hastanın 25'i (%22,1) tanısını biliyor, 88'i (%77,9) ise bilmiyordu. Tanı farkındalığı ve yaşam sonu bakım kararını veren kişiye ilişkin verileri birlikte değerlendirilebilen 93 hastada, tanısını bilenlerin %90,0'ında (18/20), tanısını bilmeyenlerin ise %31,5'inde (23/73) yaşam sonu bakım kararı hasta tarafından verilmişti ($p<0,001$). Çok değişkenli analizde, yaş, cinsiyet ve başlangıç fonksiyonel durumu (PPS) dikkate alındığında da tanı farkındalığı yaşam sonu bakım kararlarına hasta katılımıyla güçlü ve bağımsız bir ilişki gösterdi (aOR=26,05; %95 GA: 5,06–134,06; $p<0,001$). Başlangıç PPS skoru da hasta katılımıyla bağımsız ilişkili bulundu (aOR=1,09; %95 GA: 1,02–1,17; $p=0,011$). Yatış öncesinde tanısını bilmeyen hastaların alt grup analizinde, yatış sırasında tanısı açıklanan hastaların %91,3'ünde (21/23) yaşam sonu bakım kararı hasta tarafından verilirken, tanısı açıklanmayan 47 hastanın hiçbirinde karar hasta tarafından verilmemişti ($p<0,001$). Sonuç: İleri evre kanser hastalarında tanı farkındalığı, yaşam sonu bakım kararlarına hastanın doğrudan katılımıyla güçlü biçimde ilişkili bulundu ve bu ilişki yaş, cinsiyet ve başlangıç fonksiyonel durumu dikkate alındığında da devam etti. Yatış sırasında tanının açıklanması ile hasta katılımı arasında da belirgin bir ilişki gözlenmekle birlikte, bilinç ve iletişim kurulabilirlik gibi potansiyel karıştırıcı faktörler nedeniyle bu bulgu nedensel olarak yorumlanmamalıdır. Bulgularımız, palyatif bakımda hasta özerkliğinin ve ortak karar verme süreçlerinin desteklenmesinde uygun ve hasta merkezli tanı iletişiminin önemine işaret etmektedir.

Anahtar Kelimeler: Palyatif Bakım, İleri Evre Kanser, Tanı Farkındalığı, Yaşam Sonu Bakım, Hasta Özerkliği

Abstract

Association Between Diagnostic Awareness and Patient Participation in End-of-Life Care Decisions Among Patients With Advanced Cancer Objective: Diagnostic awareness may contribute to patients' ability to express their preferences and actively participate in end-of-life care decisions. This study aimed to evaluate the association between diagnostic awareness and patient participation in end-of-life care decision-making among patients with advanced cancer receiving palliative care. Materials and Methods: The data of 115 patients with advanced cancer who were followed in a palliative care unit between January and December 2025 were retrospectively evaluated. Demographic characteristics, awareness of the cancer diagnosis before admission, disclosure of the diagnosis during hospitalization, Palliative Performance Scale (PPS) score, and the person responsible for end-of-life care decisions were recorded. Patient participation was defined according to whether end-of-life care decisions were made by the patient or by family members/caregivers. Categorical variables were compared using the chi-square or Fisher's exact test. Multivariable logistic regression analysis was performed to identify factors independently associated with patient participation in decision-making. Results: The mean age of the patients was 69.1±12.4 years, and 57.4% were male. Among 113 patients with available data on diagnostic awareness, 25 (22.1%) were aware of their cancer diagnosis, whereas 88 (77.9%) were unaware. Among 93 patients with available data on both diagnostic awareness and the decision-maker, end-of-life care decisions were made by the patients themselves in 90.0% (18/20) of those who were aware of their diagnosis compared with 31.5% (23/73) of those who were unaware ($p<0.001$). In multivariable analysis, diagnostic awareness remained strongly and independently associated with patient participation in end-of-life care decisions after accounting for age, sex, and baseline functional status (PPS) (aOR=26.05; 95% CI: 5.06–134.06; $p<0.001$). Baseline PPS score was also independently associated with patient participation (aOR=1.09; 95% CI: 1.02–1.17; $p=0.011$). In a subgroup analysis of patients who were unaware of their diagnosis before admission, 91.3% (21/23) of those whose diagnosis was disclosed during hospitalization made their own end-of-life care decisions, whereas none of the 47 patients whose diagnosis was not disclosed did so ($p<0.001$). Conclusion: Diagnostic awareness was strongly associated with direct patient participation in end-of-life care decisions among patients with advanced cancer, and this association persisted after accounting for age, sex, and baseline functional status. A marked association was also observed between diagnostic disclosure during hospitalization and patient participation; however, this finding should not be interpreted as causal because of potential confounding factors, including consciousness and the ability to communicate. These findings highlight the importance of appropriate, patient-centered diagnostic communication in supporting patient autonomy and shared decision-making in palliative care.

Keywords: Palliative Care, Advanced Cancer, Diagnostic Awareness, End-Of-Life Care, Patient Autonomy

Presentation ID / Sunum No=164

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-6210-1083

İmmünsüprese Renal Transplant Alıcısında Spontan Özofagus Rüptürü: Endoskopik Tedavi ve Yoğun Bakım Yönetimi

Dr. Mustafa Ay[1]

[1]Antalya Eğitim ve Araştırma Hastanesi

Özet

GİRİŞ Spontan özofagus rüptürü (Boerhaave sendromu), çoğunlukla şiddetli kusma sonrasında gelişen ve mediastinal/plevral kontaminasyon nedeniyle hızla sepsis ve organ disfonksiyonuna ilerleyebilen yaşamı tehdit eden bir tablodur. Erken tanı ve etkin kaynak kontrolü prognoz açısından belirleyicidir. OLGU Kırk yedi yaşında kadın hasta; yaklaşık 20 yıldır granülomatöz polianjiit (Wegener granülomatozisi) tanılı, renal transplantasyon öyküsü bulunan ve kronik immünsüpresif tedavi alan bir hastaydı. Dış merkezde ileus tanısıyla izlenirken kusma sonrası akut dispne gelişti. Bir gün önceki toraks BT normal bulgular göstermekteyken kontrol BT'de sağ pnömotoraks, pnömomediastinum ve sağ plevral efüzyon saptandı. Özofagus perforasyonu şüphesiyle merkezimize sevk edilen hastaya sağ tüp torakostomi uygulandı. Endoskopide distal özofagus perforasyonu saptanarak stent yerleştirildi ve hasta sepsis-şok tablosunda yoğun bakıma alındı. Üçüncü gün toraks tüpünden enterik içerik gelmesi üzerine yapılan kontrol endoskopisinde yaklaşık 15 mm lineer distal özofagus perforasyonu ve stent migrasyonu görüldü. Stent revize edildi ve sonrasında enterik drenaj kesildi. Altıncı gün ekstübe edildi. İzlemde belirgin amilaz ve lipaz yüksekliği gelişmesi üzerine yapılan abdominal BT ile akut pankreatit tanısı konuldu. Tedaviyle inflamatuvar belirteçler ve organ fonksiyonları belirgin düzeldi; hasta oda havasında mobilize ve hemodinamik stabil halde servise devredildi. TARTIŞMA Normal toraks BT'den kısa süre sonra kusmayı takiben pnömomediastinum, pnömotoraks ve plevral efüzyon gelişmesi ve distal özofagus perforasyonunun endoskopik olarak doğrulanması olgunun ayırt edici özelliğidir. Plevral drenaj ve endoskopik stent ile kaynak kontrolü sağlanmış; toraks tüpünden enterik içerik gelmesi stent migrasyonunun erken klinik göstergesi olmuştur. Kronik immünsüpresyon ve eşlik eden akut pankreatit klinik seyri komplike etmiştir. SONUÇ Kusma sonrası gelişen ani solunumsal kötüleşme ve yeni pnömomediastinum/plevral patoloji özofagus perforasyonu açısından uyarıcı olmalıdır. Erken tanı, plevral drenaj, endoskopik kaynak kontrolü ve yoğun bakım desteğinin birlikte yürütülmesi başarılı klinik sonuç için kritiktir.

Anahtar Kelimeler: Spontan Özofagus Rüptürü, Boerhaave Sendromu, Endoskopik Stent, Renal Transplantasyon, Yoğun Bakım

Presentation ID / Sunum No=211

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-6798-701X

İnsidental Lomber Disk Hernisi Zemininde Gözden Kaçan Anterior Spinal Arter Sendromu: Bir Olgu Sunumu

Asst. Prof. Dr. Recep Dönmez[1], Asst. Prof. Dr. Oruç Şahin[1]

[1]Aksaray Üniversitesi Eğitim ve Araştırma Hastanesi
*Corresponding author: Recep Dönmez

Özet

Giriş ve Amaç Spinal kord infarktları nadir görülen ancak nörolojik morbiditesi son derece yüksek vasküler olaylardır. Başlangıçta asimetrik bulgularla seyredebilmesi ve eş zamanlı rastlantısal dejeneratif omurga patolojilerinin varlığı, akut iskemik miyelopati tanısını çoğu zaman geciktirir. Klinik Takdim 70 yaşında kadın hasta, sağ alt ekstremitede yavaş ilerleyen güçsüzlük şikayetiyle acil servise başvurdu. Bilinen özgeçmişinde hipertansiyon ve diyabet (DM) bulunan hastanın ilk nörolojik muayenesinde; sağ alt ekstremite kas gücü 3/5 olarak değerlendirildi ve sağda belirgin duyu kaybı saptandı. Acil servisteki erken klinik gözlem sırasında güçsüzlüğün asimetrik olarak sol alt ekstremiteye de yayılmaya başladığı izlendi. Görüntüleme ve Cerrahi Müdahale Akut serebral iskemi şüphesiyle çekilen kraniyal difüzyon MRG incelemesinde patoloji saptanmadı. Gelişen ve ilerleyen alt ekstremite defisitleri üzerine çekilen servikal, torakal ve lomber MRG serilerinde; lomber bölgede L4-L5 seviyesinde disk protrüzyonu raporlandı. Progresif nörolojik kötüleşmenin bu protrüzyona sekonder olduğu düşünülerek hasta Beyin ve Sinir Cerrahisi ekibi tarafından acil şartlarda opere edildi. Cerrahi müdahale sonrasında hastanın kliniğinde herhangi bir düzelme izlenmediği gibi, bilateral alt ekstremitelerdeki güçsüzlük derinleşerek ağır parapleji tablosuna dönüştü. Vasküler veya asendan miyelit şüphesiyle servikal ve torakal MRG tekrari yapıldı. Yeni çekilen kesitlerde; C7 seviyesinden başlayarak T5 seviyesine kadar uzanan, spinal kordun anterior 2/3'lük kısmını tutan T2 hiperintens lezyon saptandı. Bu radyolojik bulgular ve klinik seyir ışığında hastaya kesin Anterior Spinal Kord İnfarktı (Anterior Spinal Arter Sendromu) tanısı konuldu. Yoğun bakım ve servis takibinde nörolojik tablosu geri dönüşsüz olan hasta, modifiye Rankin Skoru (mRS) 5 olarak taburcu edildi. İleri yaş ve majör vasküler risk faktörleri olan hastalarda akut/subakut gelişen paraparezilerde vasküler etiyolojiler her zaman ayırıcı tanının merkezinde yer almalıdır. Bu vaka, L4-L5 protrüzyonu gibi toplumda sık karşılaşılan dejeneratif bulguların, asıl yıkıcı klinik tabloyu yaratan ve hızla ilerleyen iskemik miyelopatiyi maskeleyen insidental tuzaklar olabileceğini açıkça göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Spinal Kord İnfarktı, Parapleji, Disk Hernisi

Overlooked Anterior Spinal Artery Syndrome in the Setting of Incidental Lumbar Disc Herniation: A Case Report

Abstract

Introduction Spinal cord infarctions are rare, high-morbidity vascular events. Asymmetric initial presentations and concurrent incidental degenerative spinal pathologies often delay the diagnosis of acute ischemic myelopathy. Case Presentation A 70-year-old female with hypertension and diabetes presented with slowly progressive right lower extremity weakness. Initial examination revealed 3/5 right leg muscle strength and prominent right-sided sensory loss. During early observation, weakness asymmetrically spread to the left leg. Imaging and Surgical Intervention Brain diffusion-weighted MRI was normal. However, spinal MRI performed for progressive lower extremity deficits revealed an L4-L5 disc protrusion. Attributing the neurological deterioration to this finding, emergency neurosurgical intervention was performed. Postoperatively, the patient showed no clinical improvement; instead, bilateral lower extremity weakness progressed to severe paraplegia. Suspecting a vascular etiology or ascending myelitis, cervical and thoracic MRIs were repeated. These revealed a T2-hyperintense lesion extending from C7 to T5, involving the anterior two-thirds of the spinal cord. Based on these radiological and clinical findings, a definitive diagnosis of Anterior Spinal Artery Syndrome was established. The neurological deficit remained irreversible, and the patient was discharged with a modified Rankin Scale (mRS) score of 5. Conclusion Vascular etiologies must remain central in the differential diagnosis for acute/subacute paraparesis in elderly patients with major vascular risk factors. This case highlights that common degenerative findings, such as an L4-L5 protrusion, can act as incidental red herrings, masking a rapidly progressive and devastating ischemic myelopathy.

Keywords: Spinal Cord Infarct, Paraplegia, Disc Herniation

Presentation ID / Sunum No=129

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-4529-3946

Isolated Oculomotor Nerve Palsy With Extensive Nerve Enhancement As a Rare Initial Manifestation of Multiple Sclerosis: A Case Report

Dr. Muhammed Burak Er[1]

[1]Fırat Üniversitesi Tıp Fakültesi Nöroloji A.B.D.
*Corresponding author: Muhammed Burak ER

Abstract

Introduction: Although ocular motor abnormalities are common in multiple sclerosis (MS), isolated oculomotor nerve palsy and enhancement of the nerve itself are rare. Enhancement extending along the entire visible course of the oculomotor nerve without an adjacent demyelinating midbrain lesion represents an unusual radiological pattern of involvement. Case: A 19-year-old man with no known systemic or neurological disease presented with a two-week history of right-sided ptosis, binocular diplopia, blurred vision, and retro-orbital pain. Neurological examination revealed right-sided ptosis and restricted adduction, elevation, and depression of the right eye. The pupils were isocoric; however, the direct light response of the right pupil was weaker than that of the left. These findings were consistent with an incomplete right oculomotor nerve palsy accompanied by mild pupillary involvement. Contrast-enhanced cranial and orbital magnetic resonance imaging demonstrated linear enhancement of the right oculomotor nerve extending from the root exit zone through its cisternal, cavernous, and orbital segments. No adjacent mesencephalic T2/FLAIR lesion or enhancing parenchymal lesion was identified. Brain MRI revealed demyelinating lesions in the periventricular and cortical/juxtacortical regions. Cranial CT angiography was normal. Although routine cerebrospinal fluid analysis was normal, CSF-restricted oligoclonal bands were positive and the IgG index was elevated. Serum AQP4-IgG and MOG-IgG tests were negative. Histopathological examination following endoscopic sinus surgery for concomitant chronic sinusitis demonstrated benign mucosal changes. MS was diagnosed based on the clinical, radiological, and CSF findings. Intravenous methylprednisolone at a dose of 1 g/day was administered for five days. Complete clinical recovery was achieved within one months, and follow-up MRI demonstrated complete resolution of the oculomotor nerve enhancement. Interferon therapy was initiated for MS, and no further clinical relapses occurred during follow-up. Conclusion: In young patients presenting with oculomotor nerve palsy, aneurysmal, vascular, and other compressive causes, as well as infectious, granulomatous, and neoplastic disorders, should first be excluded. In the presence of compatible parenchymal MRI and CSF findings, linear enhancement of the oculomotor nerve may represent a rare initial manifestation of MS. The absence of an adjacent midbrain lesion may suggest direct extra-axial cranial nerve inflammation or disease at the root exit zone below the spatial resolution of conventional MRI.

Keywords: Multiple Sclerosis, Oculomotor Nerve, Third Cranial Nerve Palsy, Cranial Nerve Enhancement, Magnetic Resonance İmaging

Presentation ID / Sunum No=45

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-8445-2394

Kalp ve Zihnin Kesişim Noktasında: Bipolar Bozukluk ve Şizofrenide Koroner Arter Hastalığına İlişkin Güncel Kanıtların Bibliyometrik Analizi ve Gözden Geçirilmesi

Asst. Prof. Dr. Şule Şirin Berk[1]

[1]Kahramanmaraş Sütçü İmam Üniversitesi

Özet

Amaç: Koroner arter hastalığı (KAH), dünya çapında önde gelen ölüm nedenlerinden biri olmaya devam etmektedir. Özellikle bipolar bozukluk ve şizofreni olmak üzere psikiyatrik bozukluklarla ilişkisine yönelik ilgi giderek artmaktadır. Bu çalışma, bibliyometrik bir analiz yoluyla bu bozukluklarla ilişkili KAH hakkındaki bilimsel literatürü değerlendirmeyi, yayın eğilimlerine, etkili katkıda bulunanlara ve araştırma odak noktalarına genel bir bakış sağlamayı amaçlamıştır. Yöntemler: 2 Temmuz 2026 tarihinde, konuyla ilgili anahtar kelimeler kullanılarak Web of Science Core Collection'da bir arama yapılmıştır. Elde edilen tüm kayıtlar, yayın eğilimlerini, Web of Science (WOS) kategorilerini, ortak yazarlık ağlarını, anahtar kelime birlikte geçme sıklığını ve ülke atıf modellerini incelemek için Benzerlik Görselleştirme Aracı ile analiz edilmiştir. Sonuçlar: WOS veritabanında indekslenen en eski yayın 1989 yılında ortaya çıkmıştır. Bilimsel çıktı zaman içinde istikrarlı bir şekilde artmış ve 2021 yılında 16 yayınla en yüksek seviyesine ulaşmıştır. Arama Temmuz 2026'da yapıldığı için, 2026 yılına ait veriler yılın yalnızca ilk altı ayını temsil etmektedir. Elde edilen çalışmalar 45 WOS kategorisine dağılmıştır. Psikiyatri, 79 yayınla (yaklaşık %48) en önde gelen kategori olurken, onu 38 yayınla (%23) Nörobilim takip etmiştir. Ortak yazar analizi, araştırmacıları yayın sayısı, atıf sayısı ve toplam bağlantı gücüne göre sıralayarak en etkili katkıda bulunanları ve işbirlikçi ağları belirlemiştir. Anahtar kelime analizi, en sık kullanılan terimlerin bipolar bozukluk, şizofreni, depresyon, koroner arter hastalığı ve kardiyovasküler hastalık olduğunu ortaya koymuştur. Toplam bağlantı gücü açısından bipolar bozukluk birinci sırada yer alırken, onu koroner arter hastalığı ve şizofreni takip etmiştir. En çok kullanılan beş anahtar kelime arasında gen ekspresyonunun öne çıkması, psikiyatrik bozukluklar ile koroner arter hastalığı arasındaki moleküler mekanizmalara olan ilginin arttığını göstermektedir. Ülke bazlı atıf analizi, 43 ülkenin 42'sinin en az bir yayın ve bir atıf içeren dahil etme kriterlerini karşıladığını ve bu sayede üretkenlik, atıf etkisi ve uluslararası iş birliğinin karşılaştırılabildiğini göstermiştir. Sonuç: Bibliyometrik bulgular, bipolar bozukluğun CAD ile ilişkili olarak en sık incelenen psikiyatrik durum olduğunu, bunu şizofreninin izlediğini göstermektedir. Bu sonuçlar, araştırma eğilimlerine kapsamlı bir genel bakış sunmakta ve gelecekteki araştırmacılar için değerli bir kaynak olabilir.

Anahtar Kelimeler: Koroner Arter Hastalığı, Bipolar Bozukluk, Şizofreni, Bibliyometrik Analiz

At the Intersection of Heart and Mind: A Bibliometric Analysis and Review of Current Evidence On Coronary Artery Disease in Bipolar Disorder and Schizophrenia

Abstract

Objective: Coronary artery disease (CAD) remains one of the leading causes of mortality worldwide. Increasing attention has been directed toward its association with psychiatric disorders, particularly bipolar disorder and schizophrenia. This study aimed to evaluate the scientific literature on CAD in relation to these disorders through a bibliometric analysis, providing an overview of publication trends, influential contributors, and research hotspots. Methods: A search of the Web of Science Core Collection was conducted on July 2, 2026, using topic-related keywords. All retrieved records were analyzed with Visualization of Similarities Viewer to examine publication trends, Web of Science (WOS) categories, co-authorship networks, keyword co-occurrence, and country citation patterns. Results: The earliest publication indexed in the WOS database appeared in 1989. Scientific output increased steadily over time, reaching its highest level in 2021 with 16 publications. Because the search was conducted in July 2026, data for 2026 represent only the first six months of the year. The retrieved studies were distributed across 45 WOS categories. Psychiatry was the leading category with 79 publications (approximately 48%), followed by Neurosciences with 38 publications (23%). Co-author analysis ranked researchers according to publication count, citation number, and total link strength, identifying the most influential contributors and collaborative networks. Keyword analysis revealed that the most frequently used terms were bipolar disorder, schizophrenia, depression, coronary artery disease, and cardiovascular disease. In terms of total link strength, bipolar disorder ranked first, followed by coronary artery disease and schizophrenia. The prominence of gene expression among the top five keywords suggests increasing interest in the molecular mechanisms linking psychiatric disorders and CAD. Country citation analysis showed that 42 of 43 countries met the inclusion criteria of at least one publication and one citation, enabling comparison of productivity, citation impact, and international collaboration. Conclusion: Bibliometric findings indicate that bipolar disorder is the psychiatric condition most frequently studied in relation to CAD, followed by schizophrenia. These results provide a comprehensive overview of research trends and may serve as a valuable resource for future investigators.

Keywords: Coronary Artery Disease, Bipolar Disorder, Sschizophrenia, Bibliometric Analysis

Presentation ID / Sunum No=20

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-5138-0512

Kardiyovasküler Hastalıklar ve Kolşisin: Bibliyometrik Analiz

Asst. Prof. Dr. Sedat Köroğlu[1]

[1]Kahramanmaraş Sütçü İmam Üniversitesi Tıp Fakültesi
*Corresponding author: Sedat Köroğlu

Özet

Modern tedavi yöntemlerine rağmen kardiyovasküler hastalıklar tüm toplumlarda mortalite ve morbidite nedenlerinde ilk sıralarda yer almaktadır. Kardiyovasküler hastalıklara yol açan patofizyolojik mekanizmalar konusunda yoğun şekilde akademik çalışmalar yürütülmekte ve farklı tedavi seçenekleri ortaya konmaya çalışılmaktadır. İnflamasyon da kardiyovasküler hastalıkların patofizyolojik mekanizmalarında önemli bir yere sahiptir. Birçok inflamatuar ve romatizmal hastalıkta kullanım yeri olan kolşisin son yıllarda kardiyovasküler hastalıkların altta yatan inflamatuar sürecini tedavi etmeye aday önemli ajanlarda birisidir. Yapılan ve halihazırda giderek artan sayıdaki çalışmalar sonucunda kolşisin tedavisi Amerikan Kardiyoloji Derneğinin 2023'te yayınlanan Kronik Koroner Hastalıklar kılavuzuna ve Avrupa Kardiyoloji Derneğinin 2024'te yayınlanan Kronik Koroner Sendromlar kılavuzuna girmiştir. Son yıllarda giderek ağırlığını artıran kardiyovasküler hastalıklarda inflamasyon ve tedavisi başlıklarındaki çalışmaları kolşisin özelinde analiz etmek amacıyla bu bibliyometrik çalışma planlanmıştır. 03.07.2026 saat 17.00 itibarıyla web of science core collections üzerinden "topic" alanına "kardiyovasküler hastalıklar ve kolşisin" yazılarak tarama yapıldı. Kapsayıcı bir analiz yapmak amacıyla herhangi bir filtre (dil, yazı tipi vs.) kullanılmadan toplamda 891 adet makale elde edildi. Elde edilen tüm sonuçlar VOSviewer programı kullanılarak analiz edildi. Analiz sırasında yazım ya da noktalama işaretlerindeki küçük farklardan dolayı aynı terimlerin farklı algılanmasına engel olmak için gerekli görülen yerlerde theasurus dosyaları oluşturuldu ve VOSviewer programına aktarıldı. Sonuç olarak, kardiyovasküler hastalıklar, inflamasyon ve önemli bir anti-inflamatuar tedavi ajanı olan kolşisin son yıllarda araştırmacılar için oldukça popüler hale gelen başlıklardır. Bu konularda araştırma yapmayı planlayan akademisyenlerin özellikle 2020 yılından itibaren artan çok sayıda yayını incelemesi, bu yayınların ağırlıklı olarak kardiyovasküler sistem kategorisinde yer aldığı bilgisine sahip olması gerekmektedir. Araştırmacıların literatür tararken en sık kullanabileceği anahtar kelimeler kolşisin, koroner arter hastalığı, inflamasyon, kardiyovasküler hastalık ve aterosklerozdur. Bu konuda en üretken ve efektif olan yazarlar ise Jean-Claude Tardif, Jan H. Cornel, Aernoud T.L. Fiolet, Arend Mosterd, Massimo Imazio, Binita Shah, Stefan M. Nidorf, Sanjay Patel, Spyridon G. Deftereos olarak bahsedilebilir.

Anahtar Kelimeler: Inflamasyon, Kardiyovasküler Hastalıklar, Kolşisin

Presentation ID / Sunum No=63

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0000-6115-0035

Kemoterapi ve Atezolizumab Alan Evre IV Küçük Hücreli Akciğer Kanseri Hastalarında Nötropeninin Belirlenmesi

Dr. Elif Aktaş [1]

[1]Koç Üniversitesi Hastanesi
*Corresponding author: Elif Aktaş

Özet

Amaç: Bu çalışmanın amacı, birinci basamakta kemoterapi ve atezolizumab kombinasyonu alan Evre IV Küçük Hücreli Akciğer Kanseri (KHAK) hastalarında nötropeni sıklığını, evrelerini ve klinik özelliklerle olan ilişkisini belirlemektir. Yöntemler: Evre IV KHAK tanısıyla kemo-immünoterapi alan 47 hastanın verileri geriye dönük olarak incelendi. Hastaların demografik özellikleri, ECOG performans durumları, metastaz bölgeleri ve laboratuvar verileri analiz edildi. Nötropeni gelişimi ve dereceleri CTCAE kriterlerine göre sınıflandırıldı. Bulgular: Çalışmaya dahil edilen 47 hastanın yaş ortalaması 63,79±9,39 yıl olup, %63,8'i erkekti. Hastaların %70,2'si halen sigara kullanırken, %25,5'i sigarayı bırakmıştı. ECOG performans skorları incelendiğinde hastaların %14,9'u ECOG 0, %48,9'u ECOG 1, %25,5'i ECOG 2, %8,5'i ECOG 3 ve %2,1'i ECOG 4 olarak belirlendi. Hastaların %38,3'ünde karaciğer, %55,3'ünde kemik metastazı mevcuttu. Başvuru ortalama nötrofil sayısı 8275,91±6094,21/mm³ olarak saptandı. Takip süresince hastaların 15'inde (%31,9) nötropeni gelişti. Tüm grup içinde nötropeni oranları; Grade 1 %4,3, Grade 2 %12,8, Grade 3 %4,3 ve Grade 4 %10,6 olarak bulundu. Nötropeni gelişen 15 hasta içinde en sık Grade 2 (%40,0) ve Grade 4 (%33,3) nötropeni gözlendi. Karaciğer metastazı olan (%33,3) ve olmayan (%31,0) hastalar arasında nötropeni gelişimi açısından istatistiksel fark saptanmadı (p=0,99). Kemik metastazı olmayanlarda nötropeni oranı (%47,6), kemik metastazı olanlara göre (%19,2) daha yüksek bulunmuş olup, bu fark istatistiksel olarak sınırda bir ilişki gösterdi (p=0,059). Sonuç: Evre IV küçük hücreli akciğer kanserinde atezolizumab ve kemoterapi kombinasyonu alan hastaların yaklaşık üçte birinde nötropeni gelişmektedir. Klinik olarak riskli olan Grade 4 nötropeninin %10,6 oranında görülmesi, tedavi sürecinde yakın hematolojik takibin önemini ortaya koymaktadır. Kemik metastazının nötropeni riskini azaltıcı veya geciktirici bir faktör olup olmadığını netleştirmek için daha geniş serilere ihtiyaç vardır.

Anahtar Kelimeler: Küçük Hücreli Akciğer Kanseri, Atezolizumab, Nötropeni, Karaciğer Metastazı, Kemik Metastazı.

Presentation ID / Sunum No=202

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-8714-4768

Konjenital Nötropeni Ön Tanılı Olgularda Yeni Nesil Dizileme Paneli Sonuçları ve Varyant Spektrumu: Tek Merkezli Retrospektif Çalışma

Dr. Tuna Eren Esen[1]

[1]Başakşehir Çam ve Sakura Şehir Hastanesi
*Corresponding author: Tuna Eren Esen

Özet

Konjenital nötropeniler, nötrofil üretimi, farklılaşması, kemik iliğinden salınması veya hücresel işlevleriyle ilişkili genlerdeki bozukluklardan kaynaklanabilen; tekrarlayan ve yaşamı tehdit edebilen enfeksiyonlarla seyreden klinik ve genetik açıdan heterojen bir hastalık grubudur. Erken moleküler tanı; enfeksiyon profilaksisinin ve tedavisinin düzenlenmesinde önem taşımaktadır. Çalışmada, Eylül 2024–Aralık 2025 tarihleri arasında Başakşehir Çam ve Sakura Şehir Hastanesi Genetik Hastalıkları Değerlendirme Merkezi'ne konjenital nötropeni ön tanısıyla başvuran 91 hastanın sonuçları retrospektif olarak değerlendirilmiştir. Hastaların 46'sı (%50,5) kadın, 45'i (%49,5) erkek olup başvuru yaşları 0–15 yıl arasındadır. Yeni nesil dizileme (NGS) temelli 13 gen içeren konjenital nötropeni paneli sonucunda hastaların 20'sinde (%22,0) varyant saptanırken, 71'inde (%78,0) klinik ilişkili varyant saptanmadı. ACMG/AMP sınıflamasına göre, varyant saptanan 20 olgunun 13'ünde (%65,0) patojenik, dördünde (%20,0) muhtemel patojenik ve üçünde (%15,0) klinik önemi belirsiz (VUS) varyant saptandı. Moleküler bulgu saptanan olguların genlere göre dağılımı incelendiğinde en sık varyant HAX1 geninde saptandı (n=7; varyant saptanan olguların %35,0'ı). HAX1'i sırasıyla WAS (n=4; %20,0) ve CXCR4 (n=2; %10,0) genleri izledi. ELANE, GATA1, GATA2, SRP54, G6PC3, CSF3R ve JAGN1 genlerinde ise birer hastada varyant tespit edildi. Varyant saptanan 20 olgunun 10'unda (%50,0) homozigot, beşinde (%25,0) heterozigot ve beşinde (%25,0) hemizigot varyant bulunmaktaydı. Hemizigot varyantların dördü WAS, biri ise GATA1 geninde saptandı. Çalışmamızda konjenital nötropeni ön tanısıyla değerlendirilen hastalarda klinik ilişkili varyant saptama oranı %22,0 olup varyantlar 10 farklı gende dağılım göstermiştir. Hastaların %78,0'ında klinik ilişkili varyant saptanmamış olması nedeniyle, klinik şüphenin devam ettiği olgularda panel kapsamı dışındaki genlerin tüm ekzom dizileme ile; kopya sayısı değişikliklerinin (CNV) ve derin intronik veya düzenleyici bölge varyantlarının ise tüm genom dizileme gibi kapsayıcı genetik yöntemlerle değerlendirilmesi düşünülebilir. Sonuç olarak, moleküler genetik testler konjenital nötropeni ön tanılı olguların tanı ve yönetiminde önemli bir yere sahip olup saptanan varyantların, özellikle VUS'ların, hastanın klinik bulgularıyla birlikte bütüncül olarak değerlendirilmesi önemlidir.

Anahtar Kelimeler: Konjenital Nötropeni; Yeni Nesil Dizileme; Moleküler Tanı; Genetik Heterojenite; HAX1

Next-Generation Sequencing Panel Results and Variant Spectrum in Patients With Suspected Congenital Neutropenia: A Single-Center Retrospective Study

Abstract

Congenital neutropenias are a clinically and genetically heterogeneous group of disorders caused by defects in genes involved in neutrophil production, differentiation, bone marrow release, or cellular function and characterized by recurrent, potentially life-threatening infections. Early molecular diagnosis is important for optimizing infection prophylaxis and treatment. We retrospectively evaluated 91 patients referred to the Genetic Diseases Evaluation Center of Başakşehir Çam and Sakura City Hospital with suspected congenital neutropenia between September 2024 and December 2025. Forty-six patients (50.5%) were female and 45 (49.5%) were male; ages at referral ranged from 0 to 15 years. An NGS-based 13-gene panel detected variants in 20 patients (22.0%), while no clinically relevant variant was identified in 71 (78.0%). According to ACMG/AMP criteria, 13 variant-positive patients (65.0%) had pathogenic variants, four (20.0%) had likely pathogenic variants, and three (15.0%) had variants of uncertain significance (VUS). Variants were most frequently detected in HAX1 (n=7; 35.0%), followed by WAS (n=4; 20.0%) and CXCR4 (n=2; 10.0%). Variants in ELANE, GATA1, GATA2, SRP54, G6PC3, CSF3R, and JAGN1 were each detected in one patient. Of the 20 variant-positive patients, 10 (50.0%) had homozygous, five (25.0%) heterozygous, and five (25.0%) hemizygous variants. Four hemizygous variants involved WAS and one involved GATA1. The clinically relevant variant detection rate was 22.0%, with variants distributed across 10 genes. In patients with persistent clinical suspicion despite negative panel results, whole-exome sequencing may help evaluate genes outside the panel, whereas whole-genome sequencing or other comprehensive approaches may facilitate assessment of copy-number, deep intronic, and regulatory variants. Molecular testing has an important role in the diagnosis and management of suspected congenital neutropenia; detected variants, particularly VUS, should be interpreted in the context of clinical findings.

Keywords: Congenital Neutropenia; Next-Generation Sequencing; Molecular Diagnosis; Genetic Heterogeneity; HAX1

Presentation ID / Sunum No=95

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-7178-2164

Konvansiyonel Vasküler Erişimin Başarısız Olduğu Akut Büyük Damar Oklüzyonlarında Direkt Transkarotid Mekanik Trombektomi: Tek Merkez Deneyimi

Dr. Özgür Zülfükar Ertuğrul[1]

[1]SBU Gazi Yaşargil EAH

Özet

Amaç: Akut iskemik inmeye bağlı büyük damar oklüzyonlarında hızlı ve güvenli vasküler erişim mekanik trombektomi başarısının temel belirleyicilerindendir. Bu çalışmada, konvansiyonel erişim yollarının başarısız olduğu hastalarda kurtarıcı direkt transkarotid mekanik trombektominin teknik ve klinik sonuçları değerlendirildi. Gereç ve Yöntem: Nisan 2023–Ocak 2026 arasında büyük damar oklüzyonu nedeniyle mekanik trombektomi uygulanan 1475 hasta retrospektif olarak değerlendirildi. On iki hastada (%0,81) direkt transkarotid erişim kullanıldı. Hastaların 8'i kadın, 4'ü erkek, ortalama yaş 76 ve başvuru NIHSS skoru ortalama 18 idi. On hastada transfemoral ve ardından transradyal/transbrakiyal erişimin başarısız olması üzerine, dış merkezde başarısız erişim girişimleri sonrası sevk edilen 2 hastada ise doğrudan transkarotid erişim uygulandı. Ultrasonografi eşliğinde ana karotis arter ponksiyonu sonrası 8 F kısa vasküler kılıf yerleştirildi. İşlem sonunda giriş yeri Angio-Seal ile kapatıldı. Bulgular: Tüm oklüzyonlar sağ anterior dolaşımdaydı; 8 hastada proksimal M1, 3 hastada proksimal M2 süperior dal ve 1 hastada proksimal A2 oklüzyonu vardı. Dört hastada bovine ark, 5 hastada çıkan aortada anevrizmatik dilatasyon (ortalama 52 mm) saptandı; tüm hastalarda belirgin vasküler tortiyozite mevcuttu. Sekiz hastada (%66,7) mTICI 3, 4 hastada (%33,3) mTICI 2c reperfüzyon sağlandı (mTICI 2c–3: %100). Majör giriş yeri hematomu, karotis diseksiyonu veya majör hemorajik komplikasyon görülmedi. Altı aylık takipte 8 hastada (%66,7) fonksiyonel bağımsızlık (mRS 0–2) sağlandı; 2 hastada mRS 3–5 izlendi ve 2 hasta sepsis nedeniyle kaybedildi. Sonuç: Direkt transkarotid erişim, konvansiyonel erişimin başarısız olduğu kompleks vasküler anatomili seçilmiş hastalarda etkili ve güvenli bir kurtarıcı strateji olabilir. Kompleks anatominin erken tanınması ve uygun hastalarda transkarotid erişime gecikmeden geçilmesi reperfüzyona ulaşmayı kolaylaştırabilir.

Anahtar Kelimeler: Akut İskemik İnme; Mekanik Trombektomi; Direkt Karotis Ponksiyonu; Transkarotid Erişim; Büyük Damar Oklüzyonu.

Direct Transcarotid Mechanical Thrombectomy for Acute Large-Vessel Occlusion After Failure of Conventional Vascular Access: A Single-Center Experience

Abstract

Objective: Rapid and safe vascular access is essential for successful mechanical thrombectomy in acute ischemic stroke due to large-vessel occlusion. We evaluated the technical and clinical outcomes of rescue direct transcarotid mechanical thrombectomy after failure of conventional vascular access. Materials and Methods: We retrospectively reviewed 1,475 patients who underwent mechanical thrombectomy between April 2023 and January 2026. Direct transcarotid access was used in 12 patients (0.81%): eight women and four men, with a mean age of 76 years and mean admission NIHSS score of 18. In 10 patients, transcarotid access was performed after unsuccessful transfemoral followed by transradial/transbrachial access. Two patients transferred after failed access attempts at outside hospitals underwent direct carotid puncture. Under ultrasound guidance, the common carotid artery was punctured and a short 8-F sheath was placed. The access site was closed using Angio-Seal. Results: All occlusions involved the right anterior circulation: eight proximal M1, three proximal superior-division M2, and one proximal A2. Four patients had a bovine arch, five had ascending aortic aneurysmal dilatation (mean diameter, 52 mm), and all had marked vascular tortuosity. mTICI 3 reperfusion was achieved in eight patients (66.7%) and mTICI 2c in four (33.3%), resulting in 100% mTICI 2c–3 reperfusion. No major access-site hematoma, carotid dissection, or major hemorrhagic complication occurred. At 6 months, eight patients (66.7%) achieved functional independence (mRS 0–2); two had mRS 3–5, and two died from sepsis. Conclusion: Direct transcarotid access may be an effective and safe rescue strategy when conventional access fails. Early recognition of challenging vascular anatomy and timely conversion to transcarotid access may facilitate successful reperfusion.

Keywords: Acute Ischemic Stroke; Mechanical Thrombectomy; Direct Carotid Puncture; Transcarotid Access; Large-Vessel Occlusion.

Presentation ID / Sunum No=49

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-0201-9763

Oktogenaryen ve Nonagenaryen Hastalarda ERCP Sonuçları: Tek Merkez Deneyimi

Dr. Emir Tuğrul Keskin[1]

[1]Ankara Bilkent Şehir Hastanesi
*Corresponding author: Emir Tuğrul Keskin

Özet

Amaç: Endoskopik retrograd kolanjiyopankreatografi (ERCP), ileri yaş grubunda pankreatobilier hastalıkların tedavisinde yaygın olarak kullanılmasına rağmen, nonagenaryen hastalarda işlemin etkinliği ve güvenliliğine ilişkin veriler sınırlıdır. Bu çalışmada, ERCP uygulanan oktogenaryen ve nonagenaryen hastaların klinik özelliklerinin, işlem endikasyonlarının, teknik başarılarının ve advers olaylarının karşılaştırılması amaçlandı. Gereç ve Yöntem: Bu retrospektif kohort çalışmasına, Ocak 2020–Nisan 2026 tarihleri arasında tek bir merkezde ERCP uygulanan 80 yaş ve üzerindeki hastalar dahil edildi. Demografik ve klinik özellikler, ERCP endikasyonları, işlemsel sonuçlar ve işlemle ilişkili advers olaylar hastane kayıtlarından elde edildi. Hastalar 80–89 yaş arasındaki oktogenaryenler ve ≥90 yaşındaki nonagenaryenler olmak üzere iki gruba ayrıldı. Bulgular: Toplam 175 ERCP işleminin 160'ı oktogenaryen, 15'i nonagenaryen hastalara uygulandı. Medyan yaş 82 yıl olup işlemlerin %57,7'si erkek hastalarda gerçekleştirildi. Nonagenaryenlerde kronik böbrek hastalığı (%40,0'a karşı %13,1; p=0,015) ve kronik obstrüktif akciğer hastalığı (%27,3'e karşı %4,2; p=0,018) daha sıktı. En sık ERCP endikasyonu koledokolitiazis (%86,9) olup endikasyonların dağılımı, papilla durumu ve akut kolanjit sıklığı açısından gruplar arasında anlamlı farklılık yoktu. Toplam teknik başarı oranı %92,0 idi ve oktogenaryenlerle nonagenaryenler arasında benzerdi (%92,5'e karşı %86,7; RR: 0,94; p=0,342). Hipoksi, kanama, post-ERCP pankreatit ve perforasyon oranları nonagenaryenlerde sayısal olarak daha yüksek olmakla birlikte, ayrı ayrı değerlendirildiğinde farklar istatistiksel anlamlılığa ulaşmadı. Bununla birlikte, herhangi bir advers olay nonagenaryenlerde oktogenaryenlere göre anlamlı olarak daha sık görüldü (%40,0'a karşı %15,6; RR: 2,56; %95 GA: 1,17–4,79; p=0,029). Sonuç: ERCP'nin teknik başarı oranı nonagenaryen ve oktogenaryen hastalarda karşılaştırılabilir düzeydedir. Bununla birlikte, nonagenaryenlerde kırılganlık, bazı komorbiditeler ve toplam advers olay riski daha yüksektir. Bu bulgular, ileri yaşın tek başına ERCP için kontrendikasyon oluşturmaması gerektiğini; ancak nonagenaryen hastalarda ayrıntılı işlem öncesi risk değerlendirmesi, dikkatli hasta seçimi ve yakın periprosedürel izlemin gerekli olduğunu göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: ERCP, Oktogenaryen, Nonagenaryen, İleri Yaş, Teknik Başarı, Advers Olay

ERCP Outcomes in Octogenarians and Nonagenarians: A Single-Center Experience

Abstract

Background: Endoscopic retrograde cholangiopancreatography (ERCP) is an essential therapeutic procedure for pancreatobiliary diseases in older adults. However, evidence regarding its safety and efficacy in nonagenarians remains limited. We compared the clinical characteristics, procedural outcomes, and adverse events of ERCP between octogenarian and nonagenarian patients. Methods: This retrospective cohort study included patients aged ≥80 years who underwent ERCP at a tertiary referral center between January 2020 and April 2026. Patients were categorized as octogenarians (80–89 years) or nonagenarians (≥90 years). Demographic characteristics, procedural indications, technical success, and ERCP-related adverse events were analyzed. Results: A total of 175 ERCP procedures were performed in 160 octogenarians and 15 nonagenarians. The median age was 82 years, and 57.7% of the patients were male. Chronic kidney disease (40.0% vs. 13.1%, p=0.015) and chronic obstructive pulmonary disease (27.3% vs. 4.2%, p=0.018) were more common in nonagenarians. Choledocholithiasis was the leading indication for ERCP (86.9%), with similar procedural indications, papillary status, and cholangitis rates between groups. Overall technical success was 92.0% and did not differ significantly between octogenarians and nonagenarians (92.5% vs. 86.7%; RR 0.94, p=0.342). Although individual adverse events, including hypoxia, bleeding, post-ERCP pancreatitis, and perforation, were comparable, the overall rate of procedure-related adverse events was significantly higher in nonagenarians (40.0% vs. 15.6%; RR 2.56, 95% CI 1.17–4.79; p=0.029). Conclusions: ERCP achieves similarly high technical success in octogenarian and nonagenarian patients. Despite this, nonagenarians have a greater overall risk of procedure-related adverse events, highlighting the importance of comprehensive pre-procedural assessment, careful patient selection, and close periprocedural monitoring rather than age alone when considering ERCP.

Keywords: ERCP; Octogenarians; Nonagenarians; Elderly; Technical Success; Adverse Events.

Presentation ID / Sunum No=163

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: https://orcid.org/0000-0002-7034-7806

Over Malignitelerinin Preoperatif Karakterizasyonu ve Evrelemesinde Bilgisayarlı Tomografi ve Manyetik Rezonans Görüntülemenin Tanısal Performansı

Exp. Dr. Belgin Karan[1], Prof. Dr. Ayşe Erden[2]

[1]Medipol Üniversitesi Sefaköy Hastanesi
[2]Ankara Üniversitesi
*Corresponding author: Belgin Karan

Özet

Amaç: Bu çalışmanın amacı, over malignitelerinin preoperatif karakterizasyonunda ve evrelendirilmesinde bilgisayarlı tomografi (BT) ve manyetik rezonans görüntülemenin (MRG) tanısal performansını değerlendirmektir. Gereç ve Yöntem: Over kanseri şüphesi bulunan 26 hastaya preoperatif dönemde kontrastlı tek kesitli spiral BT ve 1.0 Tesla MRG uygulandı. Görüntüleme bulguları, referans standart olarak cerrahi ve histopatolojik sonuçlarla karşılaştırıldı. Tanısal performans; duyarlılık, özgüllük ve Alıcı İşlem Karakteristiği (ROC) eğrisi analizleri ile değerlendirildi ve eğri altında kalan alanlar (AUC) DeLong yöntemi kullanılarak karşılaştırıldı. Bu çalışma, 2000-2001 yılları arasında toplanmış, histopatolojik olarak doğrulanmış bir kohortun güncel bir yeniden değerlendirmesini sunmaktadır. Bulgular: Her iki modalite de benign ve malign adneksiyal kitlelerin ayırt edilmesinde yüksek tanısal performans sergiledi. İstatiksel olarak anlamlı düzeye ulaşmasa da MRG, BT'ye kıyasla daha yüksek bir AUC değeri gösterdi (0,97'ye karşı 0,91; p = 0,12). MRG; dermoid ve hemorajik kistler gibi benign lezyonları doğru şekilde tanımlayarak lezyon karakterizasyonunu geliştirdi. Evrelemede ise BT ve MRG, ekstraovaryen hastalığın saptanmasında benzer performans gösterdi (pelvik AUC: 0,78'e karşı 0,75; abdominal AUC: 0,81'e karşı 0,84; p > 0,05). Her iki modalite de ileri evre hastalığın saptanmasında %100 duyarlılık gösterirken, sub-santimetrik peritoneal implantların tespitinde kısıtlılıklar izlendi. Yanlış pozitif aşırı evreleme (upstaging) oranı BT ile %27,7, MRG ile %16,6 olarak saptandı. Sonuç: Çalışma erken jenerasyon görüntüleme sistemleri ile elde edilen verilere dayanmasına rağmen, ulaşılan sonuçlar geçerliliğini korumakta ve güncel radyolojik ilkelerle uyumluluk göstermektedir. Genel tanısal performans açısından BT ve MRG benzer bulunmuş; MRG'nin lezyon karakterizasyonunda ek katkı sağladığı görülmüştür. "Bu çalışma, Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde tamamlanan bir uzmanlık tezi kapsamında Kasım 2000 - Mart 2001 tarihleri arasında elde edilen anonimleştirilmiş verilerin ikincil bir analizidir."

Anahtar Kelimeler: Over Kanseri, Manyetik Rezonans Görüntüleme, Bilgisayarlı Tomografi, Adneksiyal Kitle, Tanısal Doğruluk, Evreleme

Diagnostic Performance of Computed Tomography and Magnetic Resonance Imaging in Preoperative Staging of Ovarian Malignancies: A Histopathologically Confirmed Study

Abstract

Purpose:This study aimed to evaluate the diagnostic performance of computed tomography (CT) and magnetic resonance imaging (MRI) for preoperative characterization and staging of ovarian malignancies. Material and methods: Twenty-six patients with suspected ovarian cancer underwent pre-operative contrast-enhanced single-slice spiral CT and 1.0- T MRI. Imaging findings were compared with surgical and histopathological results as reference standards. Diagnostic performance was assessed using sensitivity, specificity, and receiver operating characteristic (ROC) curve analyses, and areas under the curve (AUCs) were compared using DeLong's method. This study represents a contemporary reappraisal of a histopathologically confirmed cohort originally collected between 2000 and 2001. Results: Both modalities demonstrated high diagnostic performance in differentiating benign from malignant adnexal masses. MRI showed a higher AUC (0.97) than CT (0.91), although not significantly ($p = 0.12$). MRI improved lesion characterization by correctly identifying benign lesions, such as dermoid and hemorrhagic cysts. In staging, CT and MRI showed comparable performance in detecting extraovarian disease (pelvic AUC: 0.78 vs. 0.75; abdominal AUC: 0.81 vs. 0.84; $p > 0.05$). Both modalities demonstrated 100% sensitivity in detecting advanced-stage disease, whereas limitations were observed in detecting subcentimeter peritoneal implants. False-positive upstaging occurred in 27.7% of cases with CT and 16.6% with MRI. Conclusion: Although the study was based on data obtained using early-generation imaging systems, the current results remain valid and consistent with current radiological principles. CT and MRI demonstrated comparable overall diagnostic performance; MRI provided additional value for lesion characterization. "This study represents a secondary analysis of anonymized data originally collected between November 2000 and March 2001 for a residency thesis conducted at Ankara University Faculty of Medicine."

Keywords: Ovarian Cancer, Magnetic Resonance İmaging, Computed Tomography, Adnexal Mass, Diagnostic Accuracy, Staging

Presentation ID / Sunum No=74

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0006-8893-6816

Pelvise Uzanan Mide: Persistan Kusma ve Kaşeksi ile Seyreden Gastroptozis Olgusu

Exp. Dr. Sare Nur Orhan Öz[1]

[1]SBÜ Konya Şehir Hastanesi

Özet

Giriş: Persistan bulantı ve kusma; gastrointestinal obstrüksiyonlar, metabolik bozukluklar, ilaçlar, santral sinir sistemi hastalıkları ve gastrointestinal motilite bozuklukları gibi geniş bir ayırıcı tanıya sahiptir. Gastroparezi, mekanik obstrüksiyon olmaksızın mide boşalmasının gecikmesiyle karakterizedir ve tanıda standart yöntem mide boşaltım sintigrafisidir. Gastroptozis ise midenin aşağı yönde yer değiştirmesi ve büyük kurvaturun iliak krest düzeyinin altına uzanmasıyla tanımlanan nadir bir durumdur. Klinik bulguların özgül olmaması nedeniyle gastroptozis, primer motilite bozukluğu veya fonksiyonel dispepsi olarak değerlendirilerek tanıda önemli ölçüde gecikmeye yol açabilir. Bu olguda, cerrahi sonrası başlayan persistan kusma, kaşeksi, gastroparezi ve ileri derecede gastroptozis birlikteliği sunulmuştur. Olgu: Seksen üç yaşında erkek hasta, iki yıldır süren ve giderek şiddetlenen kusma nedeniyle değerlendirildi. İki yıl önce obturator herni nedeniyle cerrahi geçirdiği ve yakınmalarının operasyon sonrasında başladığı öğrenildi. Oral alım sonrası artan kusmalar nedeniyle belirgin kilo kaybı ve kaşeksi gelişmişti. Üst gastrointestinal sistem endoskopisinde obstrüktif lezyon saptanmadı; kronik gastrit izlendi. Klinik tablonun endoskopik bulgularla açıklanamaması üzerine gastroparezi düşünüldü. Mide boşaltım sintigrafisinde belirgin gecikme saptandı. Semptomların progresif seyri ve ağır malnütrisyon nedeniyle çekilen kontrastlı batın bilgisayarlı tomografisinde midenin belirgin inferiora yer değiştirdiği ve distal bölümünün pelvise kadar uzandığı görüldü. Bulgular ileri derecede gastroptozis ile uyumlu değerlendirildi. Tartışma: Gastroptozis; postprandiyal dolgunluk, erken doyma, bulantı, kusma, karın ağrısı ve kilo kaybına yol açabilen nadir bir anatomik bozukluktur. Semptomların özgül olmaması tanıyı geciktirebilir. Gastroparezi tanısı, mekanik obstrüksiyonun dışlanması ve gecikmiş mide boşalmasının objektif gösterilmesini gerektirir; ancak sintigrafi altta yatan anatomik nedeni her zaman ortaya koymaz. Gastroptozisin antropilorik ekseni bozarak gastroduodenal geçişi güçleştirebileceği düşünülmektedir. Bu olguda cerrahi sonrası anatomik değişiklikler, ileri yaş, bağ dokusu gevşekliği ve kilo kaybı olası katkıda bulunan faktörlerdir. Sonuç: Persistan kusma ve açıklanamayan kilo kaybında, gastroparezi saptansa bile etiyolojik araştırma sürdürülmelidir. Özellikle ilerleyici ve dirençli semptomlarda midenin anatomik konumu kesitsel görüntülemelerle değerlendirilmelidir. İleri gastroptozis, gecikmiş mide boşalması ve kaşeksiyle ilişkili, nadir ancak gözden kaçırılmaması gereken bir durumdur.

Anahtar Kelimeler: Gastroptozis, Gastroparezi, Persistan Kusma, Mide Boşaltım Sintigrafisi

Stomach Extending into the Pelvis: A Case of Gastroptosis Presenting With Persistent Vomiting and Cachexia

Abstract

Introduction:Persistent nausea and vomiting have a broad differential diagnosis, including gastrointestinal obstruction, metabolic disorders, medications, and gastrointestinal motility disorders. Gastroparesis is characterized by delayed gastric emptying in the absence of mechanical obstruction, and gastric emptying scintigraphy is the standard diagnostic method. Gastroptosis is a rare condition defined by downward displacement of the stomach, with the greater curvature extending below the iliac crest. Because symptoms are nonspecific, diagnosis may be delayed. Case:An 83-year-old man was evaluated for vomiting that had persisted for two years and progressively worsened. He had undergone surgery for an obturator hernia two years earlier, after which his symptoms began. Postprandial vomiting resulted in weight loss and cachexia. Gastrointestinal endoscopy showed no obstructive lesion, except findings consistent with chronic gastritis. Because the severity of symptoms could not be explained endoscopically, gastroparesis was suspected. Gastric emptying scintigraphy demonstrated markedly delayed gastric emptying. Due to progressive symptoms and malnutrition,contrast-enhanced abdominal computed tomography revealed inferior displacement of the stomach, with its distal portion extending into the pelvis. Findings were consistent with severe gastroptosis. Discussion:Gastroptosis may cause postprandial fullness, early satiety, nausea, vomiting, abdominal pain, and weight loss. Its nonspecific presentation may mimic functional gastrointestinal disorders. Although gastroparesis requires objective demonstration of delayed gastric emptying after mechanical obstruction is excluded, scintigraphy does not identify the underlying cause. Gastroptosis may impair gastroduodenal transit by altering the antropyloric axis. In this case, postoperative anatomical changes, advanced age, connective tissue laxity, and weight loss may have contributed. Conclusion:In patients with persistent vomiting and unexplained weight loss, etiological evaluation should continue despite demonstration of gastroparesis. Particularly in progressive or refractory cases, the anatomical position of the stomach should be assessed with cross-sectional imaging. Severe gastroptosis is a rare but important condition associated with delayed gastric emptying and cachexia.

Keywords: Gastroptosis, Gastroparesis, Persistent Vomiting, Gastric Emptying Scintigraphy

Presentation ID / Sunum No=169

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-0602-3807

Primer Hiperparatiroidili Hastalarda Glisemik Bozukluk Sıklığı ve İlişkili Faktörler: Prediyabet, Diyabet ve Normal Gliseminin Karşılaştırılması

Exp. Dr. Gamze Kocaman[1], Exp. Dr. Hakan Koç[2], Assoc. Prof. Dr. Elif Güneş[1]

[1]Bursa City Hospital
[2]Gemlik State Hospital
*Corresponding author: Gamze Kocaman

Özet

Amaç: Primer hiperparatiroidi (PHPT) ile glukoz metabolizması bozuklukları arasındaki ilişki tam olarak açıklığa kavuşmamıştır. Bu çalışmada PHPT hastalarında diyabet ve prediyabet sıklığının belirlenmesi, glisemik grupların klinik ve biyokimyasal özelliklerinin karşılaştırılması ve glisemik bozuklukla bağımsız ilişkili faktörlerin değerlendirilmesi amaçlandı. Yöntemler: Bu retrospektif kesitsel çalışmaya PHPT tanılı 169 hasta dahil edildi. Diyabet öyküsü bulunmayan hastalarda prediyabet, Amerikan Diyabet Derneği(ADA) kriterlerine göre açlık plazma glukozunun 100–125 mg/dL ve/veya HbA1c'nin %5,7–6,4 olması olarak tanımlandı. Diyabet, ADA kriterlerine göre açlık plazma glukozunun ≥126 mg/dL veya HbA1c'nin ≥%6,5 olması olarak tanımlandı; belirgin hiperglisemi yokluğunda tanı doğrulayıcı testle teyit edildi Sürekli değişkenler medyan (çeyrekler arası aralık) olarak sunularak Kruskal–Wallis testiyle, kategorik değişkenler n (%) olarak sunularak Pearson ki-kare testiyle karşılaştırıldı. Anlamlı ikili karşılaştırmalarda Holm düzeltmeli Mann–Whitney U testi kullanıldı. Glisemik bozukluğun (prediyabet veya diyabet) bağımsız belirleyicileri; yaş, cinsiyet, beden kitle indeksi (BKİ), kalsiyum, parathormon, tahmini glomerüler filtrasyon hızı ve D vitamini için düzeltilmiş ikili lojistik regresyonla değerlendirildi. Bulgular: Hastaların 89'u (%52,7) normal glisemik durumda, 32'si (%18,9) prediyabetik ve 48'i (%28,4) diyabetikti; toplam glisemik bozukluk sıklığı %47,3'tü. Diyabetli hastalar daha yaşlıydı (p<0,001); hipertansiyon daha sık (p<0,001), HDL kolesterol daha düşük (p=0,005) ve üre daha yüksekti (p<0,001). Kalsiyum, parathormon, fosfor, D vitamini, kreatinin, tahmini glomerüler filtrasyon hızı ve 24 saatlik idrar kalsiyumu gruplar arasında farklı değildi. Düzeltilmiş analizde, yaştaki her 5 yıllık artış (OR 1,26; %95 GA 1,05–1,50; p=0,012) ve BKİ'deki her 1 kg/m² artış (OR 1,08; %95 GA 1,01–1,16; p=0,026) glisemik bozuklukla bağımsız ilişkiliydi. Sonuç: PHPT hastalarının yaklaşık yarısında prediyabet veya diyabet vardı. Glisemik bozukluklar PHPT'nin biyokimyasal şiddetinden çok ileri yaş ve yüksek BKİ ile ilişkiliydi; bu bulgular ileri yaştaki ve fazla kilolu hastalarda glisemik taramayı desteklemektedir.

Anahtar Kelimeler: Primer Hiperparatiroidi; Prediyabet; Diyabet

Prevalence and Associated Factors of Glycemic Disorders in Patients With Primary Hyperparathyroidism: A Comparison of Prediabetes, Diabetes, and Normal Glycemia

Abstract

Objective: The relationship between primary hyperparathyroidism (PHPT) and disorders of glucose metabolism has not been fully elucidated. This study aimed to determine the prevalence of diabetes and prediabetes among patients with PHPT, compare the clinical and biochemical characteristics of the glycemic groups, and evaluate factors independently associated with glycemic disorders. Methods: This retrospective cross-sectional study included 169 patients with PHPT. In patients without diabetes history, prediabetes was defined as fasting plasma glucose of 100–125 mg/dL and/or HbA1c of 5.7–6.4%, according to American Diabetes Association(ADA) criteria. Diabetes was defined according to ADA criteria as fasting plasma glucose ≥126 mg/dL or HbA1c ≥6.5%; in the absence of unequivocal hyperglycemia, the diagnosis was confirmed by repeat testing. Continuous variables were reported as median (interquartile range) and compared using Kruskal–Wallis; categorical variables were reported as n (%) and compared using Pearson's chi-square test. Significant pairwise comparisons used Mann–Whitney U with Holm correction. Independent predictors of glycemic disorder (prediabetes or diabetes) were assessed by binary logistic regression adjusted for age, sex, body mass index (BMI), calcium, parathyroid hormone, estimated glomerular filtration rate, and vitamin D. Results: Overall, 89 patients (52.7%) had normal glycemia, 32 (18.9%) had prediabetes, and 48 (28.4%) had diabetes; thus, 47.3% had a glycemic disorder. Patients with diabetes were older ($p<0.001$) and had more hypertension ($p<0.001$), lower HDL cholesterol ($p=0.005$), and higher urea levels ($p<0.001$). Calcium, parathyroid hormone, phosphorus, vitamin D, creatinine, estimated glomerular filtration rate, and 24-hour urinary calcium did not differ significantly among groups. In adjusted analysis, each 5-year increase in age (OR 1.26, 95% CI 1.05–1.50; $p=0.012$) and each 1-kg/m² increase in BMI (OR 1.08, 95% CI 1.01–1.16; $p=0.026$) were independently associated with glycemic disorder. Conclusion: Nearly half of patients with PHPT had prediabetes or diabetes. Glycemic disorders were associated with older age and higher BMI rather than the biochemical severity of PHPT, supporting targeted glycemic screening in older and overweight patients.

Keywords: Primary Hyperparathyroidism; Prediabetes; Diabetes Mellitus

Presentation ID / Sunum No=186

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-5883-3545

Primer Hiperparatiroidili Hastalarda Klinik, Biyokimyasal Özellikler, Cerrahi ve Medikal Tedavi Sonuçları: Tek Merkezli Retrospektif Çalışma

Dr. Gülsüm Karaahmetli[1]

[1]Bilkent Şehir Hastanesi

Özet

Amaç: Primer hiperparatiroidi (PHPT), paratiroid bezlerinden otonom ve aşırı PTH salgılanması sonucu gelişen, hiperkalsemi ile karakterize sık görülen bir endokrin bozukluktur. Bu çalışmada, merkezimizde PHPT tanısıyla takip ve tedavi edilen hastaların demografik ve biyokimyasal özelliklerinin, kemik mineral yoğunluğu (KMD) ve nefrolitiazis birlikteliğinin ve cerrahi tedavi sonuçlarının değerlendirilmesi amaçlanmıştır. Gereç ve Yöntem: Tek merkezli, retrospektif tanımlayıcı nitelikteki bu çalışmaya PHPT tanısıyla takip edilen 354 hasta dahil edildi. Demografik veriler, biyokimyasal parametreler (kalsiyum, PTH, fosfor, 25-OH vitamin D, kreatinin, idrar kalsiyumu), KMD sonuçları, nefrolitiazis öyküsü ve cerrahi/medikal tedavi sonuçları retrospektif olarak incelendi. Bulgular: Hastaların %85,0'i kadındı (kadın:erkek oranı 5,7:1), ortalama yaş 55,96±12,44 yıldı. Ortalama serum kalsiyum 11,55±1,12 mg/dL, PTH 201,49±210,28 pg/mL olarak saptandı. Hastaların %32,2'sinde nefrolitiazis öyküsü, değerlendirilen hastaların %45,3'ünde osteoporoz, %31,2'sinde osteopeni mevcuttu. Toplam 214 hasta (%60,5) opere edildi ve bu hastaların %93,9'unda biyokimyasal kür sağlandı; %6,1'inde persistan hastalık izlendi. Opere edilemeyen ve persistan hastalığı olan 34 hastada (%9,6) sinakalset ile medikal tedavi uygulanarak kalsiyum ve PTH düzeylerinde anlamlı düşüş elde edildi ($p<0,01$). Sonuç: PHPT'li hastalarımız literatürle uyumlu şekilde belirgin kadın ağırlıklı bir popülasyonda görülmekte olup, önemli oranda kemik ve böbrek tutulumu eşlik etmektedir. Cerrahi tedavi ile yüksek kür oranlarına ulaşılmış, uygun olmayan olgularda medikal tedavi etkin bir alternatif olarak öne çıkmıştır.

Anahtar Kelimeler: Primer Hiperparatiroidi; Paratiroidektomi; Hiperkalsemi; Sinakalset; Nefrolitiazis

Primary Hyperparathyroidism: Clinical and Biochemical Features, Surgical and Medical Treatment Outcomes — a Single-Center Retrospective Study

Abstract

Objective: Primary hyperparathyroidism (PHPT) is a common endocrine disorder characterized by hypercalcemia, resulting from autonomous and excessive parathyroid hormone (PTH) secretion by the parathyroid glands. In this study, we aimed to evaluate the demographic and biochemical characteristics, the coexistence of bone mineral density (BMD) abnormalities and nephrolithiasis, and the surgical

treatment outcomes of patients followed and treated for PHPT at our center. Materials and Methods: This single-center, retrospective descriptive study included 354 patients followed with a diagnosis of PHPT. Demographic data, biochemical parameters (calcium, PTH, phosphorus, 25-OH vitamin D, creatinine, urinary calcium), BMD results, history of nephrolithiasis, and surgical/medical treatment outcomes were retrospectively analyzed. Results: Of the patients, 85.0% were female (female:male ratio 5.7:1), with a mean age of 55.96±12.44 years. The mean serum calcium level was 11.55±1.12 mg/dL, and the mean PTH level was 201.49±210.28 pg/mL. A history of nephrolithiasis was present in 32.2% of patients, while among those evaluated, 45.3% had osteoporosis and 31.2% had osteopenia. A total of 214 patients (60.5%) underwent surgery, with biochemical cure achieved in 93.9% of these patients; persistent disease was observed in 6.1%. Among the 34 patients (9.6%) who were either not eligible for surgery or had persistent disease, medical treatment with cinacalcet resulted in a significant decrease in calcium and PTH levels ($p<0.01$). Conclusion: Consistent with the literature, our PHPT patients were predominantly female, with a substantial proportion showing bone and renal involvement. High cure rates were achieved with surgical treatment, while medical treatment emerged as an effective alternative in patients unsuitable for surgery.

Keywords: Primary Hyperparathyroidism; Parathyroidectomy; Hypercalcemia; Cinacalcet; Nephrolithiasis

Presentation ID / Sunum No=69

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-3952-3672

Psikolojik Flört Şiddetinde Dürtüsellik ve Duygu Düzenleme Güçlüğünün Rolü: Tıp Fakültesi Öğrencilerinde Kesitsel Bir Çalışma

Asst. Prof. Dr. Hasan Akın Tahıllıoğlu[1]

[1]İzmir Bakırçay Üniversitesi Tıp Fakültesi
*Corresponding author: Akın Tahıllıoğlu

Özet

Amaç: Bu çalışmada tıp fakültesi öğrencilerinde psikolojik flört şiddeti mağduriyeti ve saldırganlığının dürtüsellik ve duygu düzenleme güçlüğü ile ilişkilerinin incelenmesi amaçlanmıştır. Yöntem: Kesitsel araştırmaya İzmir Bakırçay Üniversitesi Tıp Fakültesi 1., 2. ve 3. sınıf öğrencileri dahil edildi. Veriler Psikolojik Flört Şiddeti Ölçeği (PFŞÖ), Barratt Dürtüsellik Ölçeği-11 (BDÖ-11) ve Duygu Düzenleme Güçlüğü Ölçeği-Kısa Form (DDGÖ-16) ile toplandı. Değişkenler arasındaki ilişkiler korelasyon analizleri ve çoklu doğrusal regresyon ile değerlendirildi. Bulgular: Çalışmaya 150 öğrenci katıldı; katılımcıların %48,0'ı kız, %52,0'ı erkekti. Öğrencilerin %44,7'si 1., %34,0'ı 2. ve %21,3'ü 3. sınıftaydı. Katılımcıların 105'i (%70,0) yaşam boyu en az bir romantik/flört ilişkisi bildirdi ve PFŞÖ analizleri bu grup üzerinden gerçekleştirildi. PFŞÖ mağduriyet ve saldırganlık puanları arasında güçlü pozitif ilişki saptandı (ρ=0,645; p<0,001). PFŞÖ saldırganlık puanı BDÖ-11 toplam puanı (ρ=0,243; p=0,013) ve DDGÖ-16 toplam puanı (ρ=0,365; p<0,001) ile pozitif ilişkiliydi. BDÖ-11 alt boyutlarından dikkat dürtüselliği (ρ=0,289; p=0,003) ve motor dürtüsellik (ρ=0,201; p=0,040) PFŞÖ saldırganlık puanıyla ilişkiliyken plansız dürtüsellik ile anlamlı ilişki saptanmadı. PFŞÖ mağduriyet puanının BDÖ-11 veya DDGÖ-16 ile ilişkisi anlamlı değildi. Kız ve erkekler arasında PFŞÖ mağduriyet, PFŞÖ saldırganlık ve BDÖ-11 puanları açısından anlamlı fark bulunmazken, kızların DDGÖ-16 puanları erkeklerden anlamlı olarak yüksekti (medyan: 40 ve 32; p=0,011). Yaş, cinsiyet ve sınıf düzeyinin kontrol edildiği regresyon modelinde DDGÖ-16 PFŞÖ saldırganlık puanının bağımsız yordayıcısıydı (β=0,327; p=0,019), BDÖ-11'in bağımsız katkısı ise anlamlı değildi. Sonuç: Psikolojik flört şiddeti saldırganlığı dürtüsellik ve özellikle duygu düzenleme güçlüğü ile ilişkili görünmektedir. Duygu düzenleme güçlüğünün dürtüsellikten bağımsız olarak saldırganlıkla ilişkili olması, flört şiddetinin önlenmesine yönelik çalışmalarda duygu düzenleme becerilerinin önemli bir hedef olabileceğini düşündürmektedir.

Anahtar Kelimeler: Psikolojik Flört Şiddeti; Dürtüsellik; Duygu Düzenleme Güçlüğü; Tıp Öğrencileri

The Role of Impulsivity and Emotion Regulation Difficulties in Psychological Dating Violence: A Cross-Sectional Study Among Medical Students

Abstract

Objective: This study aimed to investigate the associations of psychological dating violence victimization and perpetration with impulsivity and emotion regulation difficulties among medical students. Methods: This cross-sectional study included first-, second-, and third-year students from İzmir Bakırçay University Faculty of Medicine. Data were collected using the Psychological Dating Violence Questionnaire (PDVQ), Barratt Impulsiveness Scale-11 (BIS-11), and Difficulties in Emotion Regulation Scale-16 (DERS-16). Associations between variables were examined using correlation analyses and multiple linear regression. Results: A total of 150 students participated; 48.0% were female and 52.0% were male. Of the participants, 44.7% were first-year, 34.0% second-year, and 21.3% third-year students. Overall, 105 students (70.0%) reported at least one lifetime romantic/dating relationship and were included in PDVQ analyses. PDVQ victimization and perpetration scores were strongly positively correlated ($\rho=0.645$, $p<0.001$). PDVQ perpetration was positively associated with BIS-11 total ($\rho=0.243$, $p=0.013$) and DERS-16 total scores ($\rho=0.365$, $p<0.001$). Among BIS-11 dimensions, attentional ($\rho=0.289$, $p=0.003$) and motor impulsivity ($\rho=0.201$, $p=0.040$) were associated with perpetration, whereas non-planning impulsivity was not. Victimization was not significantly associated with either BIS-11 or DERS-16 scores. Female and male students did not differ significantly in victimization, perpetration, or BIS-11 scores; however, females had significantly higher DERS-16 scores than males (median: 40 vs. 32, $p=0.011$). After adjustment for age, sex, and academic year, DERS-16 remained an independent predictor of perpetration ($\beta=0.327$, $p=0.019$), whereas BIS-11 did not. Conclusion: Psychological dating violence perpetration was associated with impulsivity and, particularly, emotion regulation difficulties. Emotion regulation difficulties may represent an important target for dating violence prevention programs among university students.

Keywords: Psychological Dating Violence; Impulsivity; Emotion Regulation Difficulties; Medical Students

Presentation ID / Sunum No=48

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-2270-102X

Psöriyazis ve Psoriatik Artritte Trombosit/Lenfosit Oranı: Hastalık Aktivitesi ile İlişkisi

Dr. Gizem Varkal[1]

[1]Seyhan Devlet Hastanesi

Özet

Amaç: Bu çalışmada PsO ve PsA hastalarında trombosit/lenfosit oranı (TLO) başta olmak üzere bazı hematolojik parametreler ile hastalık aktivitesi arasındaki ilişkinin değerlendirilmesi ve bu parametrelerin sağlıklı bireylerle karşılaştırılması amaçlandı. Yöntem: PsO hastaları hastalık aktivitesine göre PASI (Psoriasis Alanı ve Şiddet İndeksi) ≤10 (hafif-orta) ve PASI >10 (şiddetli) olarak iki alt gruba ayrıldı. PsA hastaları DAPSA (Psöriyatik Artrit Hastalık Aktivite İndeksi) skoruna göre remisyon (DAPSA ≤4), düşük hastalık aktivitesi (DAPSA >4–14), orta hastalık aktivitesi (DAPSA >14–28) ve yüksek hastalık aktivitesi (DAPSA >28) olmak üzere dört grupta değerlendirildi. Katılımcıların lökosit, lenfosit, trombosit sayıları, TLO, C-reaktif protein (CRP) ve eritrosit sedimentasyon hızı (ESR) değerleri analiz edildi. Bulgular Çalışmaya toplam 34 PsO, 35 PsA ve 35 sağlıklı kontrol olmak üzere 104 katılımcı dahil edildi. Lökosit sayısı PsO ve PsA gruplarında sağlıklı kontrollere kıyasla anlamlı olarak daha yüksek bulundu (p<0,001). PsA grubunda CRP ve ESR değerleri, psöriyazis grubuna kıyasla anlamlı olarak daha yüksek bulundu (sırasıyla p=0,029 ve p=0,036). Lökosit sayısı, PASI skoruna göre şiddetli tutulum grubunda hafif-orta gruba kıyasla anlamlı olarak yüksek bulundu (9,42 ± 1,37 x10³/µL vs 7,88 ± 2,22 x10³/µL; p=0,050). Lenfosit ve trombosit sayısı ile PLR, CRP ve ESR değerleri açısından iki grup arasında fark gözlenmedi (p>0,05). PSA hastalarında CRP değerleri, yüksek aktivite grubunda diğer gruplara göre anlamlı olarak yüksek bulundu (p=0,015). Bunun dışında, ESR, lökosit, lenfosit, trombosit ve TLO değerlerinde gruplar arasında anlamlı fark gözlenmedi (p>0,05). Sonuç:. PsA grubunda inflamasyon belirteçleri olan CRP ve ESR değerleri psöriyazis grubuna göre anlamlı olarak daha yüksek saptanmıştır. Psöriyazis hastalarında cilt tutulumunun şiddeti arttıkça lökosit sayısında artış gözlenmiştir. Bununla birlikte trombosit/lenfosit oranı hem gruplar arasında hem de hastalık aktivite düzeyleri arasında anlamlı farklılık göstermemiştir. Bu bulgular, psöriyazis ve PsA'da inflamasyonun bazı hematolojik parametreler ile ilişkili olabileceğini, ancak trombosit/lenfosit oranının hastalık aktivitesini yansıtmada sınırlı bir belirteç olabileceğini düşündürmektedir.

Anahtar Kelimeler: Psöriazis, Psöriatik Artrit, Trombosit/Lenfosit Oranı

Platelet-To-Lymphocyte Ratio in Psoriasis and Psoriatic Arthritis: Association With Disease Activity

Abstract

Objective: To evaluate the association between platelet-to-lymphocyte ratio (PLR) and other hematological parameters with disease activity in patients with psoriasis (PsO) and psoriatic arthritis (PsA), and to compare these parameters with healthy controls. Methods: Thirty-four patients with PsO, 35 patients with PsA, and 35 healthy controls were enrolled. PsO patients were classified as mild-to-moderate (PASI ≤10) or severe (PASI >10). PsA patients were categorized according to Disease Activity in Psoriatic Arthritis (DAPSA) as remission (≤4), low (>4–14), moderate (>14–28), or high (>28) disease activity. Leukocyte, lymphocyte, and platelet counts, PLR, C-reactive protein (CRP), and erythrocyte sedimentation rate (ESR) were analyzed. Results: Leukocyte counts were significantly higher in both PsO and PsA groups than in healthy controls ($p<0.001$). CRP and ESR levels were significantly higher in PsA than in PsO patients ($p=0.029$ and $p=0.036$, respectively). Among PsO patients, leukocyte counts were significantly higher in the severe disease group than in the mild-to-moderate group (9.42 ± 1.37 vs. 7.88 ± 2.22 $\times10^3/\mu L$, $p=0.050$). No significant differences were observed in lymphocyte count, platelet count, PLR, CRP, or ESR between PsO severity groups (all $p>0.05$). In PsA, CRP levels were significantly higher in patients with high disease activity than in the other activity groups ($p=0.015$), whereas ESR, leukocyte, lymphocyte, platelet counts, and PLR did not differ significantly according to disease activity (all $p>0.05$). Conclusions: PsA patients had higher CRP and ESR levels than PsO patients, indicating a greater inflammatory burden. Leukocyte count increased with psoriasis severity, whereas PLR showed no significant association with either disease group or disease activity. These findings suggest that although some hematological parameters reflect inflammation in PsO and PsA, PLR may have limited value as a marker of disease activity.

Keywords: Psoriasis, Psoriatic Arthritis, Platelet/Lymphocyte Ratio

Presentation ID / Sunum No=24

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-9645-6579

Pulmoner Oksijen Transfer Etkinliği (POTE/VYA): Koah İlişkili Grup 3 Pulmoner Hipertansiyonda Yeni Bir Fonksiyonel Belirteç

Assoc. Prof. Dr. İhsan Topaloglu[1]

[1]Kafkas Üniversitesi Tıp Fakültesi

Özet

Amaç: Bu çalışmada, KOAH ilişkili Grup 3 pulmoner hipertansiyonda (PH) üç oksijen transport indeksi—vücut yüzey alanına indekslenmiş pulmoner oksijen transfer etkinliği (POTE/VYA), oksijen sunumu (DO2/VYA) ve oksijen tüketimi (VO2/VYA)—karşılaştırılarak hangisinin semptom yükünü, egzersiz kapasitesini ve pulmoner vasküler yükü en iyi yansıttığı ve klinik açıdan anlamlı eşik değerleri ayırt edip edemediği araştırılmıştır. Yöntem ve Bulgular: Aynı seansta sağ ve sol kalp kateterizasyonu uygulanan KOAH ilişkili Grup 3 PH tanılı 35 stabil hastanın dahil edildiği tek merkezli retrospektif çalışmada, indeksler invaziv hemodinamik veriler ve kan gazı ölçümlerinden hesaplanarak VYA ile normalize edilmiştir. POTE/VYA en güçlü ilişkileri göstermiştir: mMRC r = −0,707, 6DYM r = 0,663, PVR r = −0,591 (tümü p < 0,001); ROC AUC değerleri sırasıyla 0,873, 0,851 ve 0,832 olarak saptanmıştır. DO2/VYA orta düzeyde korelasyonlar (AUC 0,742–0,776) göstermiş ve hastane yatış sıklığı ile ters yönlü ilişki saptanmıştır (r = −0,522, p = 0,001). VO2/VYA zayıf ilişkiler ve sınırlı ayırt edicilik göstermiştir (AUC ≈ 0,60–0,65). Regresyon analizinde POTE/VYA, 6DYM'nin en güçlü bağımsız prediktörü olarak kalmıştır (β = 0,171, p < 0,001; düz. R^2 = 0,404). Hiçbir indeks BT amfizem metrikleriyle korelasyon göstermemiştir. Sonuç: POTE/VYA semptomları, fonksiyonel kısıtlılığı ve vasküler yükü en iyi yansıtan indekstir. DO2/VYA tamamlayıcı ve modifiye edilebilir bilgi sağlarken, istirahat VO2/VYA sınırlı katkı sunmaktadır. Prospektif çok merkezli çalışmalarla bu bulguların doğrulanması gerekmektedir.

Anahtar Kelimeler: Pulmoner Hipertansiyon, Grup 3; Oksijen Transfer Etkinliği; Oksijen Sunumu; Oksijen Tüketimi; Pulmoner Vasküler Rezistans

Pulmonary Oxygen Transfer Efficiency (POTE/BSA): A Novel Functional Marker in Copd-Associated Group 3 Pulmonary Hypertension

Abstract

Background: We compared three oxygen-transport indices—pulmonary oxygen transfer efficiency indexed to body surface area (POTE/BSA), oxygen delivery (DO2/BSA), and oxygen consumption (VO2/BSA)—to determine which best reflects symptom burden, exercise capacity, and pulmonary vascular load in COPD-related Group 3 pulmonary hypertension, and whether they discriminate clinically relevant thresholds. Methods and Results: In a single-centre retrospective study of 35 stable

patients with COPD-related Group 3 PH who underwent same-session right and left heart catheterisation, indices were derived from invasive haemodynamics and blood gases, normalised by body surface area. POTE/BSA showed the strongest associations: mMRC $r = -0.707$, 6MWD $r = 0.663$, PVR $r = -0.591$ (all $p < 0.001$), with ROC AUCs of 0.873, 0.851, and 0.832, respectively. DO2/BSA showed moderate correlations (AUCs 0.742–0.776) and was inversely associated with hospitalisations ($r = -0.522$, $p = 0.001$). VO2/BSA showed weak relationships and only fair discrimination (AUC ≈ 0.60–0.65). In regression, POTE/BSA remained the strongest independent predictor of 6MWD ($\beta = 0.171$, $p < 0.001$; adj. $R^2 = 0.404$). None of the indices correlated with CT emphysema metrics. Conclusions: POTE/BSA best captures symptoms, functional limitation, and vascular load. DO2/BSA provides complementary, modifiable insight, while resting VO2/BSA adds limited value. Prospective multicentre studies should validate these findings.

Keywords: Pulmonary Hypertension, Group 3; Oxygen Transfer Efficiency; Oxygen Delivery; Oxygen Consumption; Pulmonary Vascular Resistance

Presentation ID / Sunum No=221

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-4832-2928

Sadece Anne Sütü ile Beslenen Bebeklerde Besin Proteini İlişkili Alerjik Proktokolit: Klinik Özellikler, Yönetim Yaklaşımları ve Tolerans Gelişimi

Exp. Dr. Melek Yorğun Altunbaş[1], Exp. Dr. Asena Pınar Sefer Arınç[2]

[1]Pediatrik Alerji ve İmmünoloji Bilim Dalı, Marmara Üniversitesi Pendik Eğitim ve Araştırma Hastanesi, İstanbul, Türkiye
[2]Pediatrik Alerji ve İmmünoloji Bilim Dalı, Recep Tayyip Erdoğan Üniversitesi Tıp fakültesi, Rize, Türkiye

Özet

Giriş ve Amaç: Besin proteini ilişkili alerjik proktokolit (BPİAP), sağlıklı görünümlü bebeklerde rektal kanamanın önemli nedenlerindendir. Ancak literatürde yalnız anne sütü alan bebeklerin doğal seyri ve farklı başlangıç yaklaşımlarıyla tolerans gelişimi arasındaki ilişkiye dair veriler sınırlıdır. Bu çalışmada, yalnız anne sütü ile beslenen BPİAP'lı bebeklerin klinik özelliklerinin ve başlangıç yaklaşımına göre tolerans gelişiminin değerlendirilmesi amaçlandı. Gereç ve Yöntem: Bu retrospektif kohort çalışmasında BPİAP tanısı alan ve yalnız anne sütü ile beslenen 93 bebeğin demografik ve klinik özellikleri, yönetim stratejileri ve tolerans gelişim süreleri değerlendirildi. Tolerans gelişimine kadar geçen süre Kaplan–Meier yöntemiyle incelendi. Bulgular: Bebeklerin %55'i erkekti. Semptomların başlangıç yaşı medyan 6 (ÇAA: 1) hafta, tanı yaşı 7,5 (ÇAA: 1,5) haftaydı. Tüm hastalarda rektal kanama görülürken, atopik dermatit sıklığı %4,2, ailede atopi öyküsü sıklığı %22,6 idi. IgE aracılı duyarlanma açısından değerlendirilen 14 bebeğin 5'inde (%35) en az bir besin alerjenine duyarlanma bulundu. Başlangıçta 16 bebeğe (%17) önce gözlem yaklaşımı uygulanırken, 77 bebeğe (%83) maternal eliminasyon diyeti başlandı. İzlemde tüm bebeklerde tolerans gelişti. Tolerans gelişme yaşı medyan 9,1 (ÇAA: 3,3) ay, tanıdan toleransa kadar geçen süre 29,4 (ÇAA: 12,8) haftaydı. Tolerans süresi cinsiyet, başlangıçta atopik dermatit, ailesel alerji öyküsü, besin alerjisi fenotipi ve hipoalerjenik mama kullanımı açısından farklı değildi (tümü için $p>0,05$). Önce gözlem grubunda tolerans süresi maternal eliminasyon grubuna göre daha kısaydı [26,93 (ÇAA: 7,42) haftaya karşı 31,11 (ÇAA: 12,04) hafta; $p=0,015$]. Kaplan–Meier eğrileri log-rank testiyle karşılaştırıldığında gruplar arasında anlamlı fark saptandı ($\chi^2=9,93$; sd=1; $p=0,002$); tolerans önce gözlem grubunda daha erken gelişti. Sonuç: Yalnız anne sütü ile beslenen BPİAP'lı bebeklerin tamamında izlem süresince tolerans gelişti. Önce gözlem grubunda toleransın maternal eliminasyon grubuna göre daha erken geliştiği görüldü. Bu bulgu, klinik olarak uygun ve iyi görünen bebeklerde gereksiz maternal eliminasyon diyetlerinden kaçınılabileceğini düşündürmektedir. Ancak retrospektif tasarım ve başlangıç yaklaşımlarının randomize edilmemesi nedeniyle sonuçlar nedensellik göstergesi olarak yorumlanmamalı ve prospektif çalışmalarla doğrulanmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Alerjik Proktokolit, Anne Sütü, Besin Proteini, Eliminasyon Diyeti, Tolerans

Presentation ID / Sunum No=97

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-1618-1147

Sarkopeni ve Fiziksel Aktivite: SARC-F ve IPAQ Anketleri ile Geriatrik Popülasyonda Kesitsel Bir Değerlendirme

Asst. Prof. Dr. Şevket Yalçın[1]

[1]Medipol Üniversitesi Hastanesi

Özet

Amaç Sarkopeni, ilerleyici kas gücü ve iskelet kası kaybıyla karakterize, yaşla ilişkili bir kas hastalığıdır. Fiziksel inaktivite, sarkopeni gelişiminde rol oynayan değiştirilebilir faktörlerden biridir. Bu çalışmada geriatrik bireylerde fiziksel aktivite düzeyi ile sarkopeni riski arasındaki ilişkinin SARC-F ve Uluslararası Fiziksel Aktivite Anketi-Kısa Form (IPAQ-SF) ile değerlendirilmesi amaçlandı. Gereç ve Yöntem Kesitsel çalışmaya 65–75 yaş arasında 400 katılımcı dahil edildi. Mobiliteyi belirgin kısıtlayan ciddi hastalığı bulunanlar dışlandı. Demografik özellikler, beden kitle indeksi (BKİ) ve komorbiditeler kaydedildi. Sarkopeni riski; güç, yürüme, sandalyeden kalkma, merdiven çıkma ve düşmeyi değerlendiren SARC-F ile belirlendi; ≥4 puan artmış risk olarak kabul edildi. Fiziksel aktivite IPAQ-SF ile değerlendirildi; MET-dakika/hafta hesaplanarak düşük, orta ve yüksek olarak sınıflandırıldı. Gruplar karşılaştırıldı ve yaş, cinsiyet, BKİ ve komorbiditeler için düzeltilmiş lojistik regresyon analizi yapıldı. Bulgular Katılımcıların yaş ortalaması 69,8±3,1 yıl olup %61,5'i kadındı. Katılımcıların %22'sinde (n=88) SARC-F skoru ≥4 idi. Fiziksel aktivite düzeyi katılımcıların %31,5'inde düşük, %47,0'ında orta ve %21,5'inde yüksekti. Düşük fiziksel aktivite SARC-F ≥4 grubunda daha sıktı (%52,3 vs. %25,6; p<0,001). SARC-F ≥4 grubunda IPAQ skoru daha düşüktü (760 [420–1260] vs. 1380 [780–2280] MET-dakika/hafta; p<0,001). Çok değişkenli analizde düşük fiziksel aktivite; yaş, cinsiyet, BKİ ve komorbiditelerden bağımsız olarak artmış sarkopeni riskiyle ilişkiliydi (OR:2,10; %95 GA:1,25–3,52; p=0,005). Sonuç Geriatrik bireylerde düşük fiziksel aktivite düzeyinin artmış sarkopeni riskiyle bağımsız ilişkisi, fiziksel aktivitenin değiştirilebilir bir faktör olarak önemini desteklemektedir. Yaşlı bireylerde günlük yaşam içindeki hareketliliğin ötesinde fiziksel aktivite düzeyinin değerlendirilmesi, yetersiz fiziksel aktivitenin fark edilmesi ve daha aktif bir yaşam tarzının teşvik edilmesi, sarkopeninin önlenmesine yönelik yaklaşımlarda önemli bir yer tutabilir. Anahtar Kelimeler: Sarkopeni, fiziksel aktivite, SARC-F

Anahtar Kelimeler: Sarkopeni, Fiziksel Aktivite, SARC-F

Presentation ID / Sunum No=14

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-7741-9067

Seftriaksona Bağlı Tekrarlayan Aplastik Anemi: Olgu Sunumu

Dr. Murat Ay[1], Dr. Mustafa Tayyar Yerli[1]

[1]Kütahya Şehir Hastanesi

Özet

Giriş: Aplastik anemi (AA), pansitopeni ve hiposelüler kemik iliği ile karakterize hematolojik bir hastalıktır. İlaçlar AA'nın en nadir nedenleri arasındadır. Sefalosporinler yaygın olarak kullanılmasına rağmen, seftriaksona bağlı AA literatürde çok nadir bildirilmiştir. Daha önce benzene bağlı AA öyküsü olan bir hastada, seftriakson tedavisi sonrası gelişen tekrarlayan AA olgusunu sunmayı amaçladık. Olgu: Elli iki yaşında erkek boya badana ustası (35 yıllık mesleki maruziyet), Kasım 2016'da yüksek ateşle (39,3°C) başvurdu. Laboratuvarda pansitopeni saptandı (WBC 0,6×10³/µL, nötrofil 0,2×10³/µL, Hgb 9,4 g/dL, trombosit 37×10³/µL). Enfeksiyöz, viral ve diğer sekonder nedenler dışlandı. Kemik iliği biyopsisinde hiposelüler ilik (%10 selülarite), ağır hipoplazi ve Evre I retiküler fibrozis izlendi; benzene bağlı AA tanısı kondu. GM-CSF, ertapenem, steroid, siklosporin ve antitimosit globulin sonrası düzelen hasta işini bıraktı ve Ocak 2018'e kadar normal seyretti. Bu tarihte pnömoni ile başvurunca seftriakson (2×1 g İV) başlandı. İki gün sonra febril nötropeni ve pansitopeni gelişti (WBC 1,2×10³/µL, nötrofil 0,7×10³/µL, trombosit 37×10³/µL). Seftriakson kesilip meropeneme geçildi. Sekonder nedenler dışlandı; kemik iliği biyopsisinde belirgin hiposelüler ilik, yağ hücreleri ve fibrotik stroma izlendi. İlaca bağlı AA tanısı kondu. Antibiyotik değişiminin 8. gününde hemogram değerleri normale döndü. Sonuç: Seftriaksona bağlı AA nadir ancak ölümcül olabilen (mortalite ~%50) bir tablodur. Olgumuzdaki hızlı düzelmenin gösterdiği gibi, erken tanı ve sorumlu ajanın hızla kesilmesi esastır. Klinisyenler, özellikle daha önce kemik iliği hasarı öyküsü olan hastalarda bu nadir fakat ciddi yan etkinin farkında olmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Aplastik Anemi, Seftriakson, Hiposelüler Kemik İliği

Recurrent Aplastic Anemia Due to Ceftriaxone: A Case Report

Abstract

Introduction: Aplastic anemia (AA) is a hematological disease characterized by pancytopenia and hypocellular bone marrow. Drugs are among the rarest causes of AA. Although cephalosporins are widely used, ceftriaxone-induced AA is very rarely reported in the literature. We aimed to present a case of recurrent AA following ceftriaxone treatment in a patient with a prior history of benzene-induced AA. Case: A 52-year-old male house painter (35 years of occupational exposure) was admitted in November 2016 with high fever (39.3°C). Laboratory tests revealed pancytopenia (WBC 0.6×10³/µL, neutrophils 0.2×10³/µL, Hgb 9.4 g/dL, platelets 37×10³/µL). Infectious, viral, and other secondary causes were excluded. Bone marrow biopsy showed a hypocellular marrow (10% cellularity) with severe

hypoplasia and Stage I reticular fibrosis; benzene-induced AA was diagnosed. Following GM-CSF, ertapenem, steroids, cyclosporine, and antithymocyte globulin, he recovered, left his job, and remained normal until January 2018. He then presented with pneumonia and was started on ceftriaxone (2×1 g IV). After two days, he developed febrile neutropenia and pancytopenia (WBC 1.2×10^3/µL, neutrophils 0.7×10^3/µL, platelets 37×10^3/µL). Ceftriaxone was discontinued and switched to meropenem. Secondary causes were excluded; bone marrow biopsy again revealed a markedly hypocellular marrow with fatty cells and fibrotic stroma. Drug-induced AA was diagnosed. Hemogram values normalized on the 8th day after the antibiotic change. Conclusion: Ceftriaxone-induced AA is rare but potentially fatal (mortality ~50%). As demonstrated by the rapid recovery in our patient, early recognition and prompt withdrawal of the causative agent are essential. Clinicians should be aware of this rare but serious adverse effect, particularly in patients with a prior history of bone marrow injury.

Keywords: Aplastic Anemia, Ceftriaxone, Hypocellular Bone Marrow

Presentation ID / Sunum No=120

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-7247-8164

Şiddetli Hipokalemi ve Hipertansiyonun Atlanan Nedeni: Meyan Kökü Tüketimi

Asst. Prof. Dr. Hasan Açık[1], Asst. Prof. Dr. Gülen Açık[1]

[1]Okan Üniversitesi Hastanesi

Özet

Giriş: Meyan kökünde bulunan glisirizik asit, 11β-hidroksisteroid dehidrogenaz tip 2 enzimini baskılayarak kortizolün mineralokortikoid etkisini artırır. Bunun sonucunda hipertansiyon, renal potasyum kaybı ve metabolik alkaloz gelişebilir. Olgu: Bilinen kronik hastalığı olmayan 55 yaşındaki erkek hasta, üç gündür artan kas güçsüzlüğü, çarpıntı ve yürümede zorlanma yakınmalarıyla acil servise başvurdu. Kan basıncı 170/95mmHg olarak ölçüldü. Elektrokardiyografide T dalgalarında düzleşme ve belirgin U dalgaları izlendi. Serum potasyumu 2,2 mmol/L, sodyumu 146 mmol/L, magnezyumu 1,9 mg/dL ve kreatinini 0,9 mg/dL idi. Venöz kan gazında pH 7,49 ve bikarbonat 34 mmol/L bulundu. Spot idrar potasyum/kreatinin oranının 29 mEq/g olması renal potasyum kaybını destekledi. Hasta diüretik veya laksatif kullanmıyordu. Ayrıntılı anamnezde reflü ve bağışıklık artırmak için yaklaşık iki haftadır her gün 750 ml meyan kökü şerbeti tükettiği öğrenildi. Bu bulgular meyan kökü tüketimine bağlı psödohiperaldosteronizm olarak değerlendirildi. Meyan kökü kesildi; potasyum replasmanı ve kısa süreli spironolaktonhh tedavisi uygulandı. Beşinci günde serum potasyumu 3,8 mmol/L'ye, kan basıncı 138/84 mmHg'ye geriledi. Bir ay sonraki kontrolde herhangi bir antihipertansif tedavi kullanmaksızın potasyum düzeyi ve kan basıncı normaldi. Sonuç: Hipertansiyon, hipokalemi ve metabolik alkaloz birlikteliğinde bitkisel ürün ve içecek tüketimi mutlaka sorgulanmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Meyan Kökü, Hipokalemi, Hipertansiyon, Psödohiperaldosteronizm

An Overlooked Cause of Severe Hypokalemia and Hypertensıon: Licorice Root Consumption

Abstract

Case: A 55-year-old man with no known chronic disease presented to the emergency department with a three-day history of progressive muscle weakness, palpitations, and difficulty walking. His blood pressure was 170/95 mmHg. Electrocardiography showed flattened T waves and prominent U waves. Laboratory tests revealed a serum potassium level of 2.2 mmol/L, sodium level of 146 mmol/L, magnesium level of 1.9 mg/dL, and creatinine level of 0.9 mg/dL. Venous blood gas analysis showed a pH of 7.49 and a bicarbonate level of 34 mmol/L. A spot urine potassium-to-creatinine ratio of 29 mEq/g supported renal potassium wasting. The patient denied using diuretics or laxatives. Further questioning revealed that he had consumed approximately 750 mL of licorice root sherbet daily for the previous two weeks to relieve reflux symptoms and boost his immunity. Based on the clinical and laboratory findings,

licorice-induced pseudohyperaldosteronism was considered. Licorice consumption was discontinued, potassium replacement was administered, and short-term spironolactone treatment was initiated. By the fifth day, his serum potassium level had increased to 3.8 mmol/L and his blood pressure had decreased to 138/84 mmHg. At the one-month follow-up, his serum potassium level and blood pressure remained within the normal ranges without antihypertensive treatment. Conclusion: In patients presenting with hypertension, hypokalemia, and metabolic alkalosis, the consumption of herbal products and beverages should always be specifically investigated.

Keywords: Licorice Root, Hypokalemia, Hypertension, Pseudohyperaldosteronism

Presentation ID / Sunum No=121

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: ORCID:0000-0003-4920-4752

Taksanlara Bağlı Hipersensitivite Reaksiyonlarında Hızlı İlaç Desensitizasyonunun Güvenliliği ve Klinik Sonuçları

Dr. Hazal Kayıkçı[1]

[1]Hacettepe Üniversitesi Tıp Fakültesi, Göğüs Hastalıkları Anabilim Dalı, Allerji ve Klinik İmmünoloji Bilim Dalı
*Corresponding author: Hazal Kayıkçı

Özet

Giriş ve Amaç: Taksanlar, birçok solid malignitenin tedavisinde yaygın olarak kullanılan ancak hipersensitivite reaksiyonlarına yol açabilen kemoterapötik ajanlardır. Hızlı ilaç desensitizasyonu, hipersensitivite gelişen hastalarda sorumlu ilacın yeniden uygulanmasına ve optimal onkolojik tedavinin sürdürülmesine olanak sağlayabilir. Bu çalışmada, taksan hipersensitivitesi nedeniyle hızlı ilaç desensitizasyonu uygulanan hastaların klinik özelliklerinin, indeks reaksiyonlarının ve desensitizasyon sonuçlarının değerlendirilmesi amaçlandı. Gereç ve Yöntem: Taksan hipersensitivitesi nedeniyle hızlı ilaç desensitizasyonu uygulanan 8 hasta retrospektif olarak incelendi. Demografik özellikler, eşlik eden hastalıklar, malignite tipi, sorumlu taksan, indeks hipersensitivite reaksiyonunun klinik özellikleri, deri testi sonuçları, desensitizasyon protokolü, toplam desensitizasyon sayısı ve breakthrough reaksiyonlar kaydedildi. Reaksiyon şiddeti Brown sınıflamasına göre değerlendirildi. Bulgular: Hastaların yaş ortalaması 55.0 ± 10.9 yıl olup, 7'si (%87.5) kadındı. Tüm hastalarda solid tümör vardı; en sık kadın genital sistem tümörleri (%50.0) ve meme kanseri (%37.5) saptandı. Altı (%75.0) hastaya paklitaksel, iki (%25.0) hastaya dosetaksel desensitizasyonu uygulandı. İndeks reaksiyonların tamamı kemoterapi infüzyonu sırasında gelişti. Solunum sistemi tutulumu hastaların %75.0'inde, deri tutulumu %62.5'inde ve kardiyovasküler tutulum %50.0'sinde görüldü. Altı hastada (%75.0) anafilaksi mevcuttu ve tüm indeks reaksiyonlar Brown grade 2 olarak sınıflandırıldı. Deri testi uygulanan dört hastanın tamamında sonuç negatifti. İki hastada (%25.0) 12 basamaklı, altı hastada (%75.0) 16 basamaklı protokol kullanıldı. Toplam 27 hızlı ilaç desensitizasyonu gerçekleştirildi ve 26'sı (%96.3) breakthrough reaksiyon olmaksızın tamamlandı. Yalnızca bir hastada breakthrough reaksiyon gelişti; hasta bazında oran %12.5, işlem bazında ise %3.7 idi. Reaksiyon Brown grade 2 şiddetinde, solunum ve kardiyovasküler sistem tutulumu ile seyretti. Sonuç: Bu çalışmada, hızlı ilaç desensitizasyonunun taksan hipersensitivitesi olan hastaların çoğunda tedavinin sürdürülmesine olanak sağladığı ve breakthrough reaksiyon oranının düşük olduğu gösterilmiştir. Bulgular, taksanlara bağlı hipersensitivite reaksiyonlarında hızlı ilaç desensitizasyonunun klinik pratikte uygulanabilir olduğunu ve düşük breakthrough reaksiyon oranı ile gerçekleştirilebildiğini desteklemektedir. Bununla birlikte, küçük örneklem büyüklüğü nedeniyle sonuçların daha geniş hasta serilerinde doğrulanması gereklidir.

Anahtar Kelimeler: Taksan; Hipersensitivite; Hızlı İlaç Desensitizasyonu; Breakthrough Reaksiyon; Anafilaksi

Safety and Clinical Outcomes of Rapid Drug Desensitization for Taxane Hypersensitivity Reactions

Abstract

Background and Objective: Taxanes are chemotherapeutic agents widely used in the treatment of various solid malignancies but may cause hypersensitivity reactions. Rapid drug desensitization enables the re-administration of the culprit drug in patients who develop hypersensitivity and may allow continuation of optimal oncologic therapy. This study aimed to evaluate the clinical characteristics, index reactions, and desensitization outcomes of patients who underwent rapid drug desensitization for taxane hypersensitivity. Materials and Methods: Eight patients who underwent rapid drug desensitization for taxane hypersensitivity were retrospectively evaluated. Demographic characteristics, comorbidities, type of malignancy, culprit taxane, clinical characteristics of the index hypersensitivity reaction, skin test results, desensitization protocol, total number of desensitization procedures, and breakthrough reactions were recorded. Reaction severity was assessed according to the Brown classification. Results: The mean age of the patients was 55.0 ± 10.9 years, and seven (87.5%) were female. All patients had solid tumors; the most common were female genital tract malignancies (50.0%) and breast cancer (37.5%). Six patients (75.0%) underwent desensitization to paclitaxel and two (25.0%) to docetaxel. All index reactions occurred during chemotherapy infusion. Respiratory, cutaneous, and cardiovascular involvement was observed in 75.0%, 62.5%, and 50.0% of patients, respectively. Anaphylaxis occurred in six patients (75.0%), and all index reactions were classified as Brown grade 2. Skin testing was negative in all four patients who underwent testing. A 12-step protocol was used in two patients (25.0%), while a 16-step protocol was used in six (75.0%). A total of 27 rapid drug desensitization procedures were performed, of which 26 (96.3%) were completed without a breakthrough reaction. Only one patient experienced a breakthrough reaction, corresponding to a patient-based rate of 12.5% and a procedure-based rate of 3.7%. The breakthrough reaction was Brown grade 2 and involved the respiratory and cardiovascular systems. Conclusion: In this study, rapid drug desensitization allowed continuation of treatment in most patients with taxane hypersensitivity and was associated with a low rate of breakthrough reactions. These findings support rapid drug desensitization as a feasible approach for taxane-induced hypersensitivity reactions, with a low breakthrough reaction rate in clinical practice. However, given the small sample size, these findings should be confirmed in larger patient cohorts.

Keywords: Taxane; Hypersensitivity; Rapid Drug Desensitization; Breakthrough Reaction; Anaphylaxis.

Presentation ID / Sunum No=215

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-6925-4971

Tip 2 Diyabetes Mellituslu Hastalarda Diyabetik Retinopati ile Trigliserid-Glukoz İndeksi Arasındaki İlişki

Dr. Leyla Akdoğan[1]

[1]Kırıkkale Yüksek İhtisas Hastanesi

Özet

Amaç: Trigliserid-glukoz (TyG) indeksi, insülin direncinin basit ve düşük maliyetli bir dolaylı göstergesi olup, diyabetik mikrovasküler komplikasyon riskinin değerlendirilmesinde giderek daha sık kullanılmaktadır. Bu çalışmada, tip 2 diabetes mellituslu hastalarda diyabetik retinopati (DRP) varlığı ve şiddeti ile TyG indeksi arasındaki ilişkinin araştırılması amaçlanmıştır. Yöntem: Bu kesitsel çalışmada, tip 2 diyabetli 171 hasta DRP (n=44) ve DRP olmayan (n=127) gruplara ayrılmış, ayrıca retinopati şiddetine göre retinopati yok, nonproliferatif DRP ve proliferatif DRP olarak sınıflandırılmıştır. TyG indeksi, ln[açlık trigliserid (mg/dL) × açlık plazma glukozu (mg/dL)/2] formülüyle hesaplanmıştır. Gruplar arası TyG düzeyleri karşılaştırılmış; TyG indeksinin DRP'yi öngörme değeri ROC eğrisi analizi ve yaş, diyabet süresi ile HbA1c için düzeltilmiş çok değişkenli lojistik regresyon ile değerlendirilmiştir. Bulgular: Medyan TyG indeksi, DRP ve DRP olmayan gruplar arasında anlamlı farklılık göstermemiştir (9.49'a karşı 9.39, p=0.225); retinopati alt grupları arasında da fark saptanmamıştır (p=0.411). ROC analizinde zayıf ayırt edicilik gücü bulunmuştur (EAA=0.562, %95 GA: 0.463–0.660). Çok değişkenli analizde TyG indeksi DRP ile bağımsız ilişkili bulunmazken (OR=1.068, p=0.813), HbA1c anlamlı bağımsız prediktör olarak kalmıştır (OR=1.334, p=0.015). TyG indeksi, HbA1c (r=0.546, p<0.001) ve açlık plazma glukozu (r=0.674, p<0.001) ile güçlü korelasyon göstermiştir. Sonuç: Bu kohortta TyG indeksi, glisemik kontrol için düzeltme yapıldığında diyabetik retinopatinin varlığı veya şiddeti ile bağımsız ilişkili bulunmamıştır. Düzeltilmemiş analizde gözlenen ilişkinin, TyG indeksinin ek bir ayırt edici değerinden ziyade büyük ölçüde altta yatan hiperglisemiyi yansıttığı düşünülmektedir. Bu ilişkinin netleştirilmesi için daha büyük, çok merkezli ve prospektif çalışmalara ihtiyaç vardır.

Anahtar Kelimeler: Diyabetik Retinopati; Trigliserid-Glukoz İndeksi; İnsülin Direnci; Tip 2 Diabetes Mellitus

Presentation ID / Sunum No=128

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-6222-921X

Topical Lidocaine Spray for Treatment-Resistant Trigeminal Neuralgia Associated With Multiple Sclerosis: A Case Report

Assoc. Prof. Dr. Ferhat Balgetir[1]

[1]Fırat Üniversitesi Tıp Fakültesi Nöroloji A.B.D.
*Corresponding author: Ferhat BALGETİR

Abstract

Introduction: Trigeminal neuralgia (TN) is a rare but highly disabling complication of multiple sclerosis (MS) that can substantially impair quality of life. Pharmacological treatment options for MS-related TN may be limited, and treatment-related adverse effects can complicate clinical management. Case: A patient with a 22-year history of MS developed TN associated with a brainstem plaque adjacent to the trigeminal nerve nucleus. Although the dose of controlled-release carbamazepine was gradually increased to 1200 mg/day, no clinically meaningful improvement in pain was achieved. Carbamazepine was discontinued after the patient developed bilateral leg weakness and gait impairment. Gabapentin was subsequently discontinued when dose escalation to 1800 mg/day resulted in gait impairment. Despite increasing the lamotrigine dose to 400 mg/day, an adequate analgesic response was not achieved. Baclofen remained ineffective despite dose escalation to 60 mg/day. Oxcarbazepine was unavailable in the patient's country. Following consultation with the algology department, a Gasserian ganglion block was performed, resulting in a marked reduction in pain; however, pain attacks triggered particularly by eating persisted. Therefore, application of 10% lidocaine spray to the oral mucosa approximately 15 minutes before meals was recommended. This intervention resulted in complete pain relief. After the patient remained pain-free for one month, 10% lidocaine was discontinued, and the patient continued to remain pain-free. Conclusion: In patients with MS-related TN refractory to pharmacological treatment, a topical local anesthetic spray may represent a simple, well-tolerated, and effective symptomatic treatment option, particularly when applied before triggering activities such as eating. This case highlights the potential role of topical treatments in refractory MS-related TN when therapeutic options are limited.

Keywords: Trigeminal Neuralgia, Multiple Sclerosis, Lidocaine Spray, Gasserian Ganglion Block, Refractory Pain

Presentation ID / Sunum No=197

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-6790-3031

TSH Salgılayan Hipofiz Adenomlarının Klinik, Biyokimyasal, Radyolojik ve Histopatolojik Özellikleri: Tek Merkezli Retrospektif Kohort Çalışması

Exp. Dr. Feride Pınar Altay[1]

[1]Ankara Bilkent Şehir Hastanesi
*Corresponding author: Feride Pınar ALTAY

Özet

Amaç: TSH salgılayan hipofiz adenomları (TSHomalar) çok nadir görülen hastalıklardır. Kliniğimize başvuran TSHoma hastalarının klinik, biyokimyasal, radyolojik ve histopatolojik özelliklerinin retrospektif olarak değerlendirilmesi amaçlandı. Yöntem: Ankara Bilkent Şehir Hastanesi Endokrinoloji Kliniğine başvuran ve TSHoma tanısı konulan hastaların dosyaları retrospektif olarak değerlendirildi. Hastaların klinik, biyokimyasal, radyolojik özellikleri ve opere olan hastaların histopatolojik özellikleri kayıt edildi. Bulgular: TSHoma tanısı konulan 12 hasta çalışmaya dahil edildi. Hastaların yaş ortalaması 40,7±9,6 idi. 6 hasta kadın (%50), 6 hasta erkek (% 50) idi. Hastalarda görülen en sık semptom çarpıntı (%33) olarak saptandı. Bunu terleme (%17), sinirlilik (%17), baş ağrısı (%17) ve adet düzensizliği (%8) şikayetleri takip etti. Eş zamanlı büyüme hormonu (GH) salgılayan 1 hastada el ayakta büyüme şikayeti vardı. Hastaların tanı anında serum serbest T4 ve/veya serbest T3 düzeyleri yüksekken, TSH düzeyleri baskılanmamıştı. Tanıda TSH: 3,2±1,6, ST4: 2,3±0,4, ST3: 6.7±1.2 idi. TSHoma tanısında TRH stimülasyon, T3 supresyon, oktreotid supresyon testleri kullanılmaktadır. TRH stimülasyon testi uygulanan hastaların %86'sında TSHoma ile uyumlu yanıt alındı. T3 supresyon testi uygulanan 1 hastada yetersiz TSH baskılanması izlendi. 10 hastada oktreotid supresyon testi yapılmıştı. 2 hasta da operasyon öncesi oktreotid tedavi almıştı. Oktreotid supresyon testinde hastaların tamamında TSH düzeylerinde baskılanma gözlendi ve bu da TSHoma tanısını desteklemekteydi. Hastaların tamamında hipofiz mr görüntülemesi yapılmıştı ve hipofiz mr'da adenom görüntülenmişti. Hipofiz mr'da ortalama boyut (adenom çapı) 13,0±5,9 (min 5.5 mm, max 21 mm) saptanmıştı. 4 hastada mikroadenom, 8 hastada makrodenom mevcuttu. Hastaların 3' ünde (%25) görme alanı defekti mevcuttu. Hastaların 7'sinin (%58) opere olduğu ve 1 hastanın patolojisinin henüz raporlanmadığı görüldü. Opere edilen hastaların patolojisi pitüiter nöroendokrin tümör olarak rapor edildi. 1 hasta somatotrop, 1 hasta tirotrop olarak rapor edildi. Tüm hastalarda TSH ile boyanma görüldü. Üçünde eş zamanlı GH, 5'inde eş zamanlı PRL, 2'sinde LH,1'inde FSH, 1'inde ACTH ile boyanma da görüldü. 4 hastada operasyon sonrası ötiroidi sağlandı. 3 hastada ST4 ve ST3 değerlerinde berlirgin düzelme görüldü. Sonuç: TSHomaların çok nadir görülmesi nedeniyle kliniğimizin gerçek yaşam verilerini içeren bu çalışma önemlidir. TSHomalar sıklıkla hipofizde makroadenom olarak görülür. Biyokimyasal olarak uygunsuz TSH sekresyonunun tanıda temel özellik oluşturduğu ve hipofiz mr görüntülemesinin tanıda önemli olduğu görülmektedir. Histopatolojik olarak TSH ile birlikte diğer hipofiz hormonlarının ko-ekspresyonu birlikte görülebilir. Ayırıcı tanıda kullanılan tetkiklerde bazen diskordans görülebilir. Octerotid supresyon testini kullanmak kesin tanıyı koymada yardımcı olmaktadır.

Anahtar Kelimeler: TSHoma, Hipofiz Adenomu, Makrodenom

Clinical, Biochemical, Radiological, and Histopathological Features of TSH-Secreting Pituitary Adenomas: A Single-Center Retrospective Cohort Study

Abstract

Objective: TSH-secreting pituitary adenomas (TSHomas) are very rare diseases. This study aimed to retrospectively evaluate the clinical, biochemical, radiological, and histopathological features of TSHoma patients who presented to our clinic. Methods: The files of patients who applied to the Endocrinology Clinic of Ankara Bilkent City Hospital and were diagnosed with TSHoma were retrospectively evaluated. The clinical, biochemical, and radiological characteristics of the patients, as well as the histopathological characteristics of the patients who underwent surgery, were recorded. Results: Twelve patients diagnosed with TSHoma were included in the study. The mean age of the patients was 40.7±9.6 years. 6 patients were female (50%), and 6 patients were male (50%). The most frequent symptom observed in the patients was palpitations (33%). This was followed by sweating (17%), nervousness (17%), headache (17%), and menstrual irregularities (8%). One patient with concomitant growth hormone (GH) secretion had complaints of hand and foot enlargement. At the time of diagnosis, the patients had elevated serum free T4 and/or free T3 levels, while their TSH levels were not suppressed.At diagnosis, TSH was 3.2±1.6, ST4 was 2.3±0.4, and ST3 was 6.7±1.2. TRH stimulation, T3 suppression, and octreotide suppression tests are used in the diagnosis of TSHoma. 86% of patients who underwent the TRH stimulation test showed a response consistent with TSHoma. One patient who underwent the T3 suppression test showed insufficient TSH suppression. 10 patients underwent the octreotide suppression test. 2 patients had received preoperative octreotide treatment.In the octreotide suppression test, suppression of TSH levels was observed in all patients, supporting the diagnosis of TSHoma. Pituitary MRI was performed in all patients, and an adenoma was visualized on the pituitary MRI. The average size (adenoma diameter) on the pituitary MRI was found to be 13.0±5.9 mm (min 5.5 mm, max 21 mm). Microadenoma was present in 4 patients, and macroadenoma was present in 8 patients. Visual field defect was present in 3 patients (25%). It was observed that 7 patients (58%) had undergone surgery, and the pathology of 1 patient had not yet been reported. The pathology of the operated patients was reported as pituitary neuroendocrine tumor.One patient was reported as somatotropic, and one as thyrotropic. All patients showed staining with TSH. Simultaneous GH staining was observed in 3, PRL staining in 5, LH staining in 2, FSH staining in 1, and ACTH staining in 1. Postoperative euthyroidism was achieved in 4 patients. Significant improvement in ST4 and ST3 values was observed in 3 patients. Conclusion: This study, which includes real-life data from our clinic, is important due to the rarity of TSHomas. TSHomas are frequently seen as macroadenomas in the pituitary gland. Biochemically, inappropriate TSH secretion is the key feature in diagnosis, and pituitary MRI is important in diagnosis. Histopathologically, co-expression of other pituitary hormones along with TSH may be seen. Discordance may sometimes be seen in the tests used in differential diagnosis. Using the octerotide suppression test helps in making a definitive diagnosis.

Keywords:TSHoma, Pituitary Adenoma, Macrodenoma

Presentation ID / Sunum No=92

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: https://orcid.org/0000-0002-4008-4187

Türkiye'nin Uluslararası Radyasyon Onkolojisi Kongrelerindeki Bilimsel Görünürlüğü ve Bildirilerin Tam Metin Yayına Dönüşümü: 2017-2025 Döneminin Analizi

Dr. Meltem Kırlı Bölükbaş[1]

[1]Sağlık Bilimleri Üniversitesi Bakırköy Dr. Sadi Konuk Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Radyasyon Onkolojisi Kliniği

Özet

Amaç: Avrupa ve Amerika kıtalarının en büyük uluslararası radyasyon onkolojisi kongreleri olan European Society for Radiotherapy and Oncology (ESTRO) ve American Society for Radiation Oncology (ASTRO) toplantılarında Türkiye bağlantılı araştırmaların 2017-2025 dönemindeki bilimsel görünürlüğünü; göreli kongre payı, sunum türü, uluslararası iş birliği ve tam metin yayınlanma özellikleriyle birlikte değerlendirmek amaçlanmıştır. Gereç ve yöntem: Resmî kongre programları, özet kitapları ve toplantı ekleri taranmış, en az bir Türkiye kurum adresi bulunan serbest bildiriler dahil edilmiştir. ESTRO'daki Türkiye payı kesin yıllık kabul sayılarıyla hesaplanmıştır. ASTRO toplamları çoğu yıl yaklaşık değer veya alt sınır olarak bildirildiğinden, Türkiye payları üst sınır tahmini olarak değerlendirilmiştir. Tam metin yayınlar PubMed, Crossref, Google Scholar ve akademik kaynaklarda başlık, yazar, kurum, hastalık alanı ve tedavi/teknik bilgileri kullanılarak araştırılmıştır. Yalnız hakemli özgün araştırma makaleleri kabul edilmiştir. Kongre öncesi yayınlar post-kongre analizlerinden çıkarılmıştır ve yıllar arası karşılaştırma için 24 aylık sabit izlem kullanılmıştır. Bulgular: Toplam 375 bildirinin 197'si ESTRO, 178'i ASTRO'da sunulmuştu. Yıllık bildiri sayısı 2017'de 29'dan 2025'te 61'e yükselmişti. ESTRO'daki kümülatif Türkiye payı %1,00 idi ve anlamlı yıllık artış göstermedi (IRR/yıl=1,009; p=0,755); ASTRO için kümülatif üst sınır %0,90 idi. Uluslararası iş birliği 87/375 (%23,2) bildiride vardı ve dönemler boyunca arttı (OR=1,54; p=0,008). Uluslararası ortaklı bildiriler daha sık sözlü sunuldu (%24,1'e karşı %2,1; OR=14,95; p<0,001). Toplam 156 bildiri (%41,6) kesin olarak özgün tam metin makaleyle eşleştirildi; 45'i kongre öncesinde yayımlanmıştı. Sözlü bildirilerin yayınlanma oranı posterlerden yüksekti (%77,8'e karşı %38,8; OR=5,52; p<0,001) ve 24 aylık analizde de sürdü (%66,7'ye karşı %30,6; OR=4,53; p=0,008). Sonuç: Türkiye bağlantılı bildiri sayısı artmasına rağmen bilimsel görünürlük oranında düzenli bir artış saptanmamıştır. Uluslararası iş birliği Oral Presentation / Sözlü Sunumla, Oral Presentation / Sözlü Sunum ise daha yüksek tam metin yayınlanma oranıyla ilişkiliydi. Bulgular, Türkiye'nin uluslararası radyasyon onkolojisi platformlarındaki görünürlüğünü artırmak için uluslararası iş birliği ve çok merkezli araştırma ağlarının güçlendirilmesinin potansiyel bir strateji olabileceğini düşündürmektedir.

Anahtar Kelimeler: Astro; Estro; Radyasyon Onkolojisi; Kongre Bildirileri; Bilimsel Görünürlük; Tam Metin Yayın; Uluslararası İş Birliği

Türkiye's Scientific Visibility At International Radiation Oncology Congresses and Full-Text Publication of Presented Abstracts: A 2017-2025 Analysis

Abstract

Objective: We aimed to evaluate the scientific visibility of Türkiye-affiliated research presented between 2017 and 2025 at the annual meetings of the European Society for Radiotherapy and Oncology (ESTRO) and the American Society for Radiation Oncology (ASTRO), the largest international radiation oncology congresses in Europe and North America, respectively. Materials and Methods: Official programs, abstract books, and meeting supplements were reviewed. Abstracts with at least one Türkiye-based institutional affiliation were included. The proportion of Türkiye-affiliated abstracts at ESTRO was calculated from exact acceptance totals. Because ASTRO meeting volumes were often approximate or reported as lower bounds, corresponding proportions were considered upper-bound estimates. Full-text publications were searched in PubMed, Crossref, Google Scholar, and other sources. Only peer-reviewed original articles were included. Pre-congress publications were excluded from post-congress analyses, with a fixed 24-month follow-up. Results: Of 375 abstracts, 197 were presented at ESTRO and 178 at ASTRO. The number increased from 29 in 2017 to 61 in 2025. Türkiye-affiliated abstracts represented 1.00% of all ESTRO abstracts accepted during 2017-2025, without a significant annual increase (IRR/year=1.009;p=0.755). For ASTRO, the cumulative proportion was ≤0.90%. International collaboration was identified in 87/375 abstracts (23.2%) and increased across study periods (OR=1.54; p=0.008). Collaborative abstracts were more often presented orally than Türkiye-only studies (24.1% vs 2.1%; OR=14.95;p<0.001). Overall, 156 abstracts (41.6%) were definitively matched to original full-text articles; 45 were published before the congress. Publication was more frequent for oral presentations than posters (77.8% vs 38.8%; OR=5.52;p<0.001) and remained higher at 24 months (66.7% vs 30.6%;OR=4.53;p=0.008). Conclusion: Although the number of Türkiye-affiliated abstracts increased, relative scientific visibility did not show a consistent upward trend. International collaboration was associated with oral presentation, and oral presentation with higher publication rates. Strengthening international collaboration and multicenter research networks may help improve Türkiye's visibility at major international radiation oncology meetings.

Keywords: Astro; Estro; Radiation Oncology; Conference Abstracts; Scientific Visibility; Full-Text Publication; İnternational Collaboration

Presentation ID / Sunum No=26

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-0739-8344

Zıt Tedavi Hedefleri: Diyabetik Ketoasidoz ve Akut Akciğer Ödemi Birlikteliği

Dr. Soner Yeşilyurt[1]

[1]Sağlık Bilimleri Üniversitesi Taksim Eğitim ve Araştırma Hastanesi
*Corresponding author: Soner Yeşilyurt

Özet

Giriş: Diyabetik ketoasidoz hızlı ve yüksek hacimli sıvı replasmanı gerektirirken, akut kardiyojenik akciğer ödeminde hedef dolum basınçlarının düşürülmesidir. İki tablo aynı hastada bulunduğunda birinin standart tedavisi diğerinin patofizyolojisini ağırlaştırma potansiyeli taşır ve sabit protokoller uygulanamaz hâle gelir. Olgu: Altmış üç yaşında erkek hasta nefes darlığı ve bilinç bulanıklığı ile acil servise getirildi. Yirmi yıllık tip 2 diabetes mellitus, hipertansiyon ve düşük ejeksiyon fraksiyonlu kalp yetersizliği öyküsü olan hastanın çok ilaçlı rejimini son dönemde düzenli kullanmadığı öğrenildi. Muayenede Glasgow Koma Skalası 12 idi; Kussmaul solunumu ile ortopne bir aradaydı, yaygın raller ve pretibial ödem saptandı. Kan basıncı 185/110 mmHg, oda havasında oksijen satürasyonu %86 ölçüldü. Laboratuvarda yüksek anyon açıklı metabolik asidoz, belirgin hiperglisemi ve ketonüri ile diyabetik ketoasidoz doğrulandı; akut böbrek hasarı ve üriner sistem enfeksiyonu eşlik ediyordu. Radyolojik ve ekokardiyografik bulgular eş zamanlı akut akciğer ödemini gösterdi. Solunum desteği sürekli pozitif hava yolu basıncı ile sağlandı. Juguler venöz kateter yerleştirilerek sıvı yönetimi santral venöz basınca göre yönlendirildi; bu değer sıvı yanıtlılığı göstergesi olarak değil, iki yönlü bir güvenlik koridoru olarak kullanıldı. Başlangıçta yüksek olan basınç nedeniyle intravenöz nitrogliserin ve kontrollü diürez uygulandı; basınç hedef aralığın altına indiğinde izotonik replasmana geçildi. Bolussuz insülin infüzyonu verildi, bikarbonat uygulanmadı. Anyon açığı kapandıktan sonra subkütan rejime geçilen hasta, dahiliye servisindeki izleminin ardından yatışının onuncu gününde şifayla taburcu edildi. Sonuç: Tedavi hedefleri birbirine zıt iki tablonun birlikteliğinde sıvı yönetimi sabit protokolle değil, tanımlanmış bir güvenlik koridoru üzerinden sürekli titrasyonla yürütülebilir. Bu tabloların ortak ve önlenebilir kökeni tedavi uyumsuzluğudur.

Anahtar Kelimeler: Diyabetik Ketoasidoz, Akciğer Ödemi, Santral Venöz Basınç, Sıvı Tedavisi, Diüretikler

Opposing Treatment Targets: Coexisting Diabetic Ketoacidosis and Acute Pulmonary Edema

Abstract

Introduction: Diabetic ketoacidosis requires rapid, high-volume fluid replacement, whereas acute cardiogenic pulmonary edema requires a reduction in filling pressures. When both coexist in the same patient, the standard treatment of one may aggravate the pathophysiology of the other, and fixed protocols become inapplicable. Case: A 63-year-old man was brought to the emergency department with dyspnea and altered consciousness. He had a 20-year history of type 2 diabetes mellitus, hypertension and heart failure with reduced ejection fraction, and had not been taking his multidrug regimen regularly. His Glasgow Coma Scale score was 12; Kussmaul respiration and orthopnea coexisted, with widespread rales and pretibial edema. Blood pressure was 185/110 mmHg and oxygen saturation on room air was 86%. Laboratory evaluation confirmed diabetic ketoacidosis with high anion gap metabolic acidosis, marked hyperglycemia and ketonuria; acute kidney injury and a urinary tract infection accompanied it. Radiographic and echocardiographic findings demonstrated concurrent acute pulmonary edema. Continuous positive airway pressure was applied. A jugular venous catheter was inserted and fluid management was guided by central venous pressure, used not as an indicator of fluid responsiveness but as a bidirectional safety corridor. Because the initial pressure was high, intravenous nitroglycerin and controlled diuresis were administered; once it fell below the target range, isotonic replacement was initiated. Insulin was infused without a bolus and bicarbonate was withheld. After closure of the anion gap the patient was transitioned to a subcutaneous regimen and, following ward follow-up, was discharged in good health on the tenth day. Conclusion: When two conditions with opposing treatment targets coexist, fluid management can be conducted through continuous titration within a defined safety corridor rather than by fixed protocol. Medication non-adherence is the common and preventable origin of both.

Keywords: Diabetic Ketoacidosis, Pulmonary Edema, Central Venous Pressure, Fluid Therapy, Diuretics

Presentation ID / Sunum No=71

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 000-0001-8008-7174

Assessment of Optic Canal Dimensions by Age and Sex: Implications for Eye Diseases

Dr. Albaraa Riyadh Mohammed Al-Samanee[1], Asst. Prof. Dr. Rukiye Sumeyye Bakıcı[2], Inst. Dr. Halide Temelcı[3], Prof.Dr. Zulal Oner[3], Prof.Dr. Serkan Oner[3]

[1]Karabük University Graduate Education Institute
[2]Karabük University, Faculty of Medicine
[3]İzmir Bakırçay University, Faculty of Medicine
*Corresponding author: Halide TEMELCİ

Abstract

Aim: It is important to know the dimensions of the optic canal (OC) for surgical procedures. This study investigates whether OC morphometry is influenced by gender, side and age group. Material and Method: Computed tomography (CT) scans were obtained from a total of 302 individuals—151 women and 151 men aged between 20 and 70—who had no pathologies of the eye or surrounding area. The 20–70 age range was divided into decades, resulting in the following groups: 20–29, 30–39, 40–49, 50–59, and 60-70. Results: The mean age of the women included in the study was 43.79±14.08, whilst that of the men was 43.42±14.36. In men, the parameters of OC length, angle and distance from the midline of the right OC were found to be significant, whilst in women, the parameters of the height and width of the right and left OCs and the distance from the midline of the left OC were found to be significant ($p<0.001$). It was found that OC length, angle and the distance of the right OC from the midline increased with age in both sexes, whilst OC height and width, as well as the distance of the left OC from the midline, decreased with age ($p<0.001$). Conclusion: The study provided key data that can be used in pre-operative planning for OC surgical procedures and in improving surgical planning, broken down by both gender and age group. In cases such as severe papillary oedema, attention must be paid to OC dimensions.

Keywords: Canalis Opticus, Eye Diseases, Age, Sex, Morphometry

Presentation ID / Sunum No=93

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000

Higher Exposure to Arsenic From Diet and Smoking May Explain Why British Bangladeshi Men Have the Highest Rate of Lung Cancer in England

Prof.Dr. Parvez I Haris[1]

[1]De Montfort University United Kingdom

Abstract

The largest ever UK study on lung cancer diagnosis revealed that British Bangladeshi men have the highest rates of lung cancer in England [1]. The study was based on the analysis of health records of 17.5 million people. The authors revealed ethnic and social inequalities in cancer diagnosis. Smoking is a major risk factor associated with lung cancer. However, the authors noted that variations in histological cancer type between different ethnic groups cannot be only attributed to smoking habits. They suggested that other factors such as ethnicity/genetics and sociodemographic backgrounds may play a role. In support of this suggestion, our research revealed that British Bangladeshis have the highest exposure to inorganic arsenic, a well-known carcinogen [2]. Our study on different ethnic groups was conducted in the UK [2]. The link between arsenic exposure and lung cancer has been reported in the literature [3]. The diet of British Bangladeshis involves eating large quantities of rice which is known to contain arsenic [2]. Furthermore, the prevalence of smoking is very high amongst Bangladeshi males and this can be an additional source of arsenic exposure. The tobacco plant can absorb arsenic from soil and water. Consequently, tobacco smoking is known to increase exposure to arsenic. The concurrent exposure to arsenic from dietary sources and smoking can provide a plausible explanation as to why British Bangladeshi men having the highest rates of lung cancer. Reason for British Bangladeshi women having much lower rates of lung cancer, compared to British Bangladeshi men, can be explained by the fact they have lower prevalence of smoking. Therefore, their total exposure to arsenic will be lower compared to men. Preventative strategies are needed to reduce concurrent exposure to arsenic from multiple sources such as smoking and eating high quantities of foods that are elevated in arsenic. Reduction in arsenic exposure should not be the only strategy but further research on the role of genetics, lifestyle, occupation and socioeconomic backgrounds needs to be considered in the prevention of lung cancer in British Bangladeshis and indeed other populations.

Keywords: Nutrition, Smoking, Lung Cancer

Presentation ID / Sunum No=209

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-7204-1627, 0000-0002-0715-2707

Kara Kuşburnu (Rosa Pimpinellifolia) Ekstresinin Sıçanlarda Karragenan ile İndüklenen Akut İnflamasyondaki Etkilerinin Araştırılması: Histopatolojik ve İmmünohistokimyasal Bir Çalışma

Dr. Özgecan Hamdemir[1], Assoc. Prof. Dr. Erdem Toktay[1]

[1]Kafkas Üniversitesi
*Corresponding author: ERDEM TOKTAY

Özet

Amaç: Bu çalışma, Rosa pimpinellifolia L. (kara kuşburnu) meyvesinden elde edilen etanol ekstresinin (RPE), sıçanlarda karragenan ile oluşturulan akut inflamasyon modelindeki koruyucu anti-inflamatuvar etkilerini araştırmayı amaçlamaktadır. Yöntem: Araştırmada 30 adet erkek Sprague–Dawley sıçan kullanılmış ve 5 farklı gruba ayrılmıştır: Sağlıklı kontrol (HEALTHY), sadece karragenan uygulanan inflamasyon (CAR), indometazin ön tedavisi alan (CAR+INDO), 125 mg/kg ekstre uygulanan (CAR+RPE125) ve 250 mg/kg ekstre uygulanan (CAR+RPE250) grupları. Sıçanların pençe hacim artışları ölçülmüş, pençe dokularında detaylı histopatolojik ve immünohistokimyasal analizler gerçekleştirilmiştir. Bulgular: Pençe ödemi artışı, tüm ölçüm saatleri boyunca CAR+RPE250 grubu, CAR grubuna göre anlamlı derecede düşük bulunmuştur. Yüksek doz ekstrenin (250 mg/kg) sağladığı ödem azaltıcı etkinin, standart referans ilaç olan indometazin grubuyla istatistiksel farklılık göstermediği saptanmıştır. CAR+RPE125 grubunda uygulamanın 3. ve 4. saatlerinde ödem hacminde düşüş kaydedilmiştir. Doku kesitlerinde CAR grubunda şiddetli interstisyel ödem, inflamatuvar hücre infiltrasyonu ve artmış mast hücresi yoğunluğu gözlenmiştir. Ekstre gruplarında bu hücresel değişikliklerin azaldığı saptanmıştır. CAR+RPE250 grubunda infiltrasyon ve ödem hafif derecelere gerilerken, mast hücresi yoğunluğu orta derecede kalmıştır. Proinflamatuvar sitokinler ve hücre ölümü belirteçleri olan TNF-α, IL-1β, IL-6 ve Caspase-3 immünreaktivitesi CAR grubunda şiddetliyken, RPE gruplarında belirgin şekilde azalmıştır. CAR+RPE250 grubunda Caspase-3, IL-1β ve IL-6 immünreaktivitesi hafif, TNF-α ise orta seviyede değerlendirilerek proinflamatuvar ortamın baskılandığı gösterilmiştir. Sonuç: Rosa pimpinellifolia ekstresi, PPE 250 mg/kg ön tedavi dozunda, karragenan ile uyarılan akut pençe ödemini başarılı bir şekilde azaltmıştır. Bu fiziksel iyileşmeye, doku düzeyindeki hücresel hasar ve infiltrasyonun azalması ile inflamatuvar sitokin salınımının baskılanması eşlik etmiştir. Bulgular, ekstrenin güçlü bir anti-inflamatuvar potansiyele sahip olduğunu kanıtlamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Rosa Pimpinellifolia, Akut İnflamasyon, Karragenan, Anti-Inflamatuvar Etki

Investigation of the Effects of Black Rosehip (Rosa Pimpinellifolia) Extract On Carrageenan-Induced Acute Inflammation in Rats: A Histopathological and Immunohistochemical Study

Abstract

Objective: This study aims to investigate the protective anti-inflammatory effects of the ethanol extract (RPE) obtained from Rosa pimpinellifolia L. (black rosehip) fruit in a carrageenan-induced acute inflammation model in rats. Methods: Thirty male Sprague–Dawley rats were used in the study and divided into 5 different groups: Healthy control (HEALTHY), inflammation treated only with carrageenan (CAR), indomethacin pre-treatment (CAR+INDO), 125 mg/kg extract treatment (CAR+RPE125), and 250 mg/kg extract treatment (CAR+RPE250) groups. The paw volume increases of the rats were measured, and detailed histopathological and immunohistochemical analyses were performed on the paw tissues. Results: Paw edema increase in the CAR+RPE250 group was found to be significantly lower than in the CAR group across all measurement hours. It was determined that the edema-reducing effect provided by the high-dose extract (250 mg/kg) showed no statistical difference from the standard reference drug indomethacin group. In the CAR+RPE125 group, a decrease in edema volume was recorded at the 3rd and 4th hours of application. In tissue sections, severe interstitial edema, inflammatory cell infiltration, and increased mast cell density were observed in the CAR group. It was determined that these cellular changes decreased in the extract groups. While infiltration and edema regressed to mild levels in the CAR+RPE250 group, mast cell density remained moderate. The immunoreactivity of TNF-α, IL-1β, IL-6, and Caspase-3, which are pro-inflammatory cytokines and cell death markers, was severe in the CAR group but significantly decreased in the RPE groups. In the CAR+RPE250 group, Caspase-3, IL-1β, and IL-6 immunoreactivities were evaluated as mild, and TNF-α as moderate, demonstrating the suppression of the pro-inflammatory microenvironment. Conclusion: Rosa pimpinellifolia extract, at a pre-treatment dose of 250 mg/kg, successfully reduced carrageenan-induced acute paw edema. This physical improvement was accompanied by a reduction in cellular damage and infiltration at the tissue level, along with the suppression of inflammatory cytokine release. The findings prove that the extract possesses strong anti-inflammatory potential.

Keywords: Rosa Pimpinellifolia, Acute Inflammation, Carrageenan, Anti-Inflammatory Effect

Presentation ID / Sunum No=151

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: https://orcid.org/0000-0002-4154-8596

Leishmania Enfeksiyonlarında Tanısal Bir Belirteç Olarak CD1a Ekspresyonunun Global Prevalansı: Sistematik Derleme ve Meta-Analiz

Assoc. Prof. Dr. Gül Bayram[1], Prof.Dr. Yasemin Yuyucu Karabulut[2], Asst. Prof. Dr. Elif Ertas[3], Prof.Dr. Arzu Kanık[4]

[1]Vocational School of Health Services, Department of Medical Services and Techniques, Mersin University, Mersin, Turkiye
[2]Department of Pathology, Faculty of Medicine, Mersin University, Mersin, Turkiye
[3]Department of Biostatistics and Medical Informatics, Faculty of Medicine, Istanbul Atlas University, Istanbul, Türkiye
[4]Mersin University Ciftlikkoy Campus Technopark Administrative Building 2/

Özet

Giriş: Leishmaniasis, çeşitli klinik tablolarla seyreden paraziter bir hastalıktır. Özellikle parazit yükünün düşük olduğu kutanöz formlarda önemli tanısal güçlükler oluşturmaktadır. Geleneksel hematoksilen–eozin (HE) boyama yöntemi yaygın olarak kullanılan bir tanı yöntemi olmakla birlikte, oligoparazitik lezyonlardaki duyarlılığı sınırlıdır. Bu sistematik derleme ve meta-analizin amacı, kutanöz leishmaniasis tanısında CD1a (cluster) immünohistokimyasal boyamasının tanısal doğruluğunu HE boyaması ile karşılaştırmalı olarak değerlendirmektir. Yöntem: PROSPERO'ya (CRD420251041767) kaydedilen ve PRISMA 2020 kılavuzuna uygun olarak yürütülen bu çalışmada, 423 kayıt taranmış ve Leishmania tanısı almış bireylerde CD1a ekspresyonunu değerlendiren uygun nitelikteki üç çalışma analize dahil edilmiştir. Tanısal doğruluğun değerlendirilmesi ve olası yayın yanlılığının araştırılması amacıyla istatistiksel analizler MedCalc yazılımı (sürüm 23.0.2, MedCalc Software Ltd., Ostend, Belçika) kullanılarak gerçekleştirilmiştir. Sabit ve rastgele etkiler modellerinin her ikisi de uygulanmış; heterojenlik Cochrane Q istatistiği ve I^2 indeksi kullanılarak değerlendirilmiş, yayın yanlılığı ise Begg ve Mazumdar sıra korelasyon testi ile incelenmiştir. Bulgular: Meta-analiz sonuçları, CD1a-MTB1'in %72,6 (%95 GA: %65,1–79,5) havuzlanmış tanısal doğruluk gösterdiğini ve heterojenlik bulunmadığını (I^2 = %0,0) ortaya koymuştur. Buna karşılık, HE boyamasının tanısal doğruluğu daha düşük olup %50,6 (%95 GA: %34,1–67,1) olarak belirlenmiş ve çalışmalar arasında anlamlı düzeyde heterojenlik saptanmıştır (I^2 = %72,4). Sonuç: Bu çalışmaya yalnızca Yeni Dünya Leishmania türleri dahil edilmiş olmakla birlikte, CD1a yüksek tanısal doğruluk göstermiş ve hem tanısal hem de immünolojik bir belirteç olarak umut verici bir potansiyel ortaya koymuştur. Çalışma sayısının sınırlı olması ve kullanılan antikor klonlarındaki farklılıklar, farklı Leishmania türlerinde standardize edilmiş ileri doğrulama çalışmalarına gereksinim olduğunu göstermektedir. Bu çalışma Mersin Üniversitesi Bilimsel Araştırmalar Proje Birimi (Proje no:2016-2-AP4-1923) tarafından desteklenmiştir.

Anahtar Kelimeler: Leishmaniasis; Hematoksilen–eozin (HE); CD1a; İmmünohistokimya; Tanısal Doğruluk.

Global Prevalence of Cd1a Expression As a Diagnostic Marker in Leishmania Infections: A Systematic Review and Meta-Analysis

Abstract

Introduction: Leishmaniasis is a parasitic disease with various clinical presentations. It poses significant diagnostic challenges, particularly in cutaneous forms with low parasite burdens. While conventional hematoxylin–eosin (HE) staining remains a widely used diagnostic method, its sensitivity is limited in regard to oligoparasitic lesions. The aim of this systematic review and meta-analysis is to evaluate the diagnostic accuracy of CD1a (cluster) immunohistochemical staining in comparison to HE staining for cutaneous leishmaniasis. Methodology: In this study, registered in PROSPERO (CRD420251041767) and conducted according to the PRISMA 2020 guidelines, we screened 423 records and included three eligible studies evaluating CD1a expression in individuals diagnosed with Leishmania. Statistical analyses were conducted using MedCalc software (version 23.0.2, MedCalc Software Ltd., Ostend, Belgium) to assess diagnostic accuracy and investigate potential publication bias. Both fixed- and random-effects models were applied, along with heterogeneity assessments using the Cochrane Q statistic and I^2 index and an evaluation of publication bias via the Begg and Mazumdar rank correlation test. Results: The results of the meta-analysis revealed that CD1a-MTB1 exhibited a pooled diagnostic accuracy of 72.6% (95% CI: 65.1–79.5) with no heterogeneity ($I^2 = 0.0\%$), while HE staining showed a lower accuracy of 50.6% (95% CI: 34.1–67.1) and significant heterogeneity ($I^2 = 72.4\%$). Conclusions: Although this study included only New World Leishmania species, CD1a showed high diagnostic accuracy and promising potential as both a diagnostic and immunological marker. The limited number of studies and variation in antibody clones highlight the need for further standardized validation across species.

Keywords: Leishmaniasis; Hematoxylin–eosin (HE); CD1a; Immunohistochemistry; Diagnostic Accuracy.

Presentation ID / Sunum No=107

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: https://orcid.org/0000-0001-5355-4654 https://orcid.org/0000-0002-4249-4016

MCF-7 Meme Kanseri Hücrelerinde Karboplatin ve Kuersetinin Karşılaştırmalı Sitotoksisitesi: IC50 Odaklı Bir Çalışma

Researcher Furkan Konuksal[1], Researcher Beyza Aytekin[1], Researcher İlayda Terzi [1], Researcher Elif Hazal Özsoy[1], Researcher İsra Bakırcı[1], Researcher Nilsu Tölük[1], Researcher Kaner Köksal[1], Assoc. Prof. Dr. Ergül Mutlu Altundağ[1], Dr. Hüseyin Beyaz[1]

[1]Doğu Akdeniz Üniversitesi

Özet

Meme kanseri, dünya genelinde en sık görülen malignitelerden biri olup daha etkili ve daha az toksik tedavi stratejilerine ihtiyaç duyulmaktadır. Platine dayalı bir kemoterapötik olan karboplatin yaygın olarak kullanılsa da direnç ve yan etkilerle sınırlanabilir. Kuersetin gibi doğal bileşikler anti-kanser potansiyelleriyle dikkat çekmektedir. Bu çalışmanın amacı, karboplatin ve kuersetinin MCF-7 meme kanseri hücreleri üzerindeki sitotoksik etkilerini IC50 değerlerine dayanarak karşılaştırmaktır. MCF-7 hücreleri artan konsantrasyonlarda karboplatin ve kuersetin ile muamele edilmiş, 24 saatlik tedavi sonrası hücre canlılığı analiz edilmiştir. CompuSyn yazılımı ile hesaplanan IC50 değeri karboplatin için 92.49 µM (orta düzeyde potansiyel), kuersetin için ise belirgin şekilde daha yüksek olan 907.70 µM (düşük potansiyel) bulunmuştur. Korelasyon analizi karboplatin için güçlü (r = 0.95), kuersetin için orta (r = 0.85) bir doza bağımlı ilişki göstermiştir. Sonuç olarak karboplatin, MCF-7 hücrelerinde kuersetine kıyasla anlamlı derecede yüksek sitotoksisite sergilemektedir. Tek başına sınırlı etki gösteren kuersetin, kombine tedavilerde değerlendirilebilir.

Anahtar Kelimeler: Karboplatin, Kuersetin, MCF-7, Sitotoksisite, IC50, Meme Kanseri, İn Vitro, Mtt Analizi, Doğal Bileşikler, Antikanser Etki

Comparative Cytotoxicity of Carboplatin and Quercetin in Mcf-7 Breast Cancer Cells: An IC50-Based Study

Abstract

Breast cancer remains one of the most prevalent malignancies worldwide, highlighting the need for more effective and less toxic therapeutic strategies. Carboplatin, a platinum-based chemotherapeutic agent, is widely used in cancer treatment; however, its efficacy may be limited by drug resistance and adverse effects. Natural compounds such as quercetin have attracted attention due to their potential anticancer properties, although their effectiveness as single agents remains unclear. The MCF-7 cell line, a well-established estrogen receptor-positive human breast cancer model, is widely used to investigate tumor biology and drug response. This study aimed to evaluate and compare the cytotoxic effects of carboplatin and quercetin on MCF-7 breast cancer cells based on IC50 (median-effect dose)

values. MCF-7 breast cancer cells were treated with increasing concentrations of carboplatin and quercetin. Cell viability was assessed using dose-response analysis after 24 hours of treatment. IC50 values were calculated using CompuSyn software based on the Chou-Talalay method. Carboplatin demonstrated a dose-dependent cytotoxic effect, with increased inhibition of cell viability at higher concentrations. The IC50 value for carboplatin was 92.49 µM, indicating moderate cytotoxic potency. In contrast, quercetin exhibited a weaker cytotoxic effect, with a markedly higher IC50 value of 907.70 µM, suggesting low potency as a single agent. Correlation coefficient analysis showed a strong dose-effect relationship for carboplatin (r = 0.95) and a moderate relationship for quercetin (r = 0.85). Carboplatin exhibits significantly greater cytotoxic efficacy compared to quercetin in MCF-7 breast cancer cells. Although quercetin alone shows limited cytotoxic activity, it may have potential value in combination therapies to enhance chemotherapeutic efficacy.

Keywords: Carboplatin, Quercetin, MCF-7, Cytotoxicity, IC50, Breast Cancer, in Vitro, Mtt Assay, Natural Compounds, Anticancer Activity

Presentation ID / Sunum No=146

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0002-2446-6094

Nonspesifik Bel Ağrısı Olan ve Olmayan Bireylerde Miyofasyal Tetik Nokta Yükü ve Dağılımının Karşılaştırılması

Researcher Yiğithan Sarı[1], Ph.D. Kübra Kendal[1]

[1]İstanbul Okan Üniversitesi

Özet

Amaç: Bu çalışmanın amacı, nonspesifik bel ağrısı olan ve olmayan bireylerde miyofasyal tetik nokta (MTN) yükü ve kaslara göre MTN dağılımını karşılaştırmaktır. Yöntem: Kesitsel çalışmaya 37 ağrısız ve 39 nonspesifik bel ağrısı olan toplam 76 birey dahil edildi. Katılımcıların yaş, vücut kitle indeksi (VKİ), cinsiyet ve dominant taraf bilgileri kaydedildi. MTN varlığı bilateral olarak iliocostalis lumborum, iliocostalis thoracicus, quadratus lumborum, multifidus, rectus abdominis, iliopsoas, gluteus medius, piriformis ve soleus kaslarında değerlendirildi. Her bireyin toplam MTN sayısı ve MTN yükü hesaplandı. Gruplar MTN yükü ve kas bazında MTN prevalansı açısından karşılaştırıldı; çoklu karşılaştırmalarda Holm-Bonferroni düzeltmesi uygulandı. Bulgular: Ağrısız ve nonspesifik bel ağrısı grupları yaş (28,86±6,92 ve 29,74±5,92 yıl; p=0,279), VKİ (23,23±3,65 ve 24,43±3,65 kg/m²; p=0,155), cinsiyet dağılımı (kadın: %70,3 ve %69,2; p=0,921) ve dominant taraf açısından (sağ dominant: %83,8 ve %87,2; p=0,674) benzerdi. Toplam MTN sayısı (2,92±2,97 ve 6,62±3,22) ve MTN yükü (%16,22±16,48 ve %36,75±17,87) nonspesifik bel ağrısı grubunda anlamlı olarak daha yüksekti (p<0,001). Holm-Bonferroni düzeltmesi sonrasında sağ ve sol iliocostalis lumborum, sağ quadratus lumborum, bilateral multifidus, sağ gluteus medius ve sol piriformis kaslarında MTN prevalansı bel ağrısı grubunda anlamlı olarak daha yüksekti (düzeltilmiş p<0,05). Sonuç: Nonspesifik bel ağrısı olan bireylerde MTN yükünün ağrısız bireylere göre belirgin olarak daha yüksek olması ve bu farkın büyük etki büyüklüğü göstermesi, miyofasyal tetik noktaların nonspesifik bel ağrısının klinik değerlendirmesinde dikkate değer bir özellik olabileceğini göstermektedir. Özellikle bilateral iliocostalis lumborum ve multifidus ile sağ quadratus lumborum, sağ gluteus medius ve sol piriformis kaslarında artmış MTN prevalansı, değerlendirme sırasında yalnızca ağrılı bölgenin değil, lumbopelvik stabilizasyon ve yük aktarımında rol alan ilişkili kasların da sistematik olarak incelenmesinin önemini ortaya koymaktadır. Bu bulgular, nonspesifik bel ağrısında miyofasyal değerlendirmeye dayalı bireyselleştirilmiş rehabilitasyon yaklaşımlarının planlanmasına katkı sağlayabilir.

Anahtar Kelimeler: Nonspesifik Bel Ağrısı; Miyofasyal Tetik Nokta; Lumbopelvik Kaslar

Comparison of Myofascial Trigger Point Burden and Distribution in Individuals With and Without Nonspecific Low Back Pain

Abstract

Objective: This study aimed to compare myofascial trigger point (MTrP) burden and muscle-specific MTrP distribution in individuals with and without nonspecific low back pain (NSLBP). Methods: This cross-sectional study included 76 individuals, comprising 37 pain-free participants and 39 individuals with NSLBP. Participants' age, body mass index (BMI), sex, and dominant side were recorded. The presence of MTrPs was assessed bilaterally in the iliocostalis lumborum, iliocostalis thoracicus, quadratus lumborum, multifidus, rectus abdominis, iliopsoas, gluteus medius, piriformis, and soleus muscles. Total MTrP count and MTrP burden were calculated for each participant. The groups were compared in terms of MTrP burden and muscle-specific MTrP prevalence, and Holm–Bonferroni correction was applied for multiple comparisons. Results: The pain-free and NSLBP groups were similar in age (28.86±6.92 vs. 29.74±5.92 years; p=0.279), BMI (23.23±3.65 vs. 24.43±3.65 kg/m²; p=0.155), sex distribution (female: 70.3% vs. 69.2%; p=0.921), and dominant side (right-dominant: 83.8% vs. 87.2%; p=0.674). Total MTrP count (2.92±2.97 vs. 6.62±3.22) and MTrP burden (16.22±16.48% vs. 36.75±17.87%) were significantly higher in the NSLBP group (p<0.001). After Holm–Bonferroni correction, MTrP prevalence was significantly higher in the right and left iliocostalis lumborum, right quadratus lumborum, bilateral multifidus, right gluteus medius, and left piriformis muscles in the NSLBP group (adjusted p<0.05). Conclusion: The markedly higher MTrP burden in individuals with NSLBP compared with pain-free individuals, together with the large effect size of this difference, suggests that myofascial trigger points may be a clinically relevant feature in the assessment of NSLBP. The increased MTrP prevalence, particularly in the bilateral iliocostalis lumborum and multifidus, right quadratus lumborum, right gluteus medius, and left piriformis, highlights the importance of systematically assessing not only the painful region but also related muscles involved in lumbopelvic stabilization and load transfer. These findings may contribute to the planning of individualized rehabilitation approaches based on myofascial assessment in NSLBP.

Keywords: Nonspecific Low Back Pain; Myofascial Trigger Point; Lumbopelvic Muscles.

Presentation ID / Sunum No=145

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0002-2446-6094

Ofis Çalışanlarında Ağrı Şiddeti ile Tükenmişlik, Bilişsel Performans ve Ergonomik Risk Arasındaki İlişkinin İncelenmesi

Researcher Yiğithan Sarı[1], Ph.D. Kübra Kendal[1]

[1]İstanbul Okan Üniversitesi

Özet

Amaç: Uzun süreli bilgisayar kullanımı ve statik çalışma postürleri, ofis çalışanlarında kas-iskelet sistemi ağrıları açısından önemli sorunlar arasında yer almaktadır. Ağrının ergonomik faktörlerin yanı sıra psikososyal ve bilişsel faktörlerle olan ilişkisinin ortaya konulması, ofis çalışanlarının çok boyutlu değerlendirilmesine katkı sağlayabilir. Bu çalışmanın amacı, ofis çalışanlarında ağrı şiddeti ile tükenmişlik düzeyi, bilişsel performans ve ergonomik risk arasındaki ilişkilerin incelenmesidir. Yöntem: Kesitsel ve ilişki arayıcı nitelikteki çalışmaya 63 ofis çalışanı dahil edildi. Katılımcıların yaş, vücut kitle indeksi (BKİ), cinsiyet ve günlük bilgisayar başında çalışma süreleri kaydedildi. Katılımcıların ağrı şiddeti Vizüel Analog Skala (VAS), tükenmişlik düzeyi Maslach Tükenmişlik Ölçeği (MTÖ), bilişsel performansı Stroop Testi ve ergonomik risk düzeyi Rapid Upper Limb Assessment (RULA) ile değerlendirildi. Stroop Testinde tamamlama süreleri ve hata sayıları dikkate alındı. Değişkenler arasındaki ilişkiler korelasyon analizi ile incelendi. Bulgular: Katılımcıların yaş ortalaması 35,81±6,91 yıl, beden kütle indeksi 24,80±2,31 kg/m² olup %54,0'ı erkekti. Katılımcıların %65,1'i günlük 8-9 saat bilgisayar başında çalışmaktaydı. Ortalama VAS skoru 4,68±1,35, MTÖ toplam puanı 59,65±3,93 ve RULA skoru 4,70±0,73 idi. Stroop Testi 1., 2. ve 3. bölümlerinin tamamlama süresi ortalamaları sırasıyla 18,08±3,87 sn, 17,86±2,71 sn ve 18,10±2,78 sn; hata sayısı ortalamaları ise sırasıyla 0,22±0,46, 0,37±0,58 ve 0,62±0,75 idi. VAS ile RULA skoru arasında güçlü pozitif ilişki bulundu ($r=0,655$; $p<0,001$). VAS ile Stroop-1 ($r=0,350$; $p=0,005$) ve Stroop-2 hata sayıları ($r=0,289$; $p=0,022$) arasında pozitif ilişkiler saptandı. VAS ile MTÖ toplam puanı ($r=-0,026$; $p=0,839$), Stroop tamamlama süreleri ve Stroop-3 hata sayısı arasında anlamlı ilişki bulunmadı ($p>0,05$). Sonuç: Ofis çalışanlarında artan ağrı şiddetinin daha yüksek ergonomik risk ve Stroop Testinin bazı aşamalarında artan hata sayısıyla ilişkili olduğu, ancak tükenmişlik düzeyiyle ilişkili olmadığı belirlendi. Bu bulgular, ofis çalışanlarında ağrının yalnızca semptom şiddeti açısından değil, ergonomik ve bilişsel faktörlerle birlikte değerlendirilmesinin önemine işaret etmektedir. Ergonomik riskin ağrı ile gösterdiği güçlü ilişki, işyeri değerlendirmelerinde postüral risk faktörlerinin dikkate alınmasının önemini desteklemektedir.

Anahtar Kelimeler: Ağrı, Bilişsel Performans, Ergonomik Risk, Ofis Çalışanları, Tükenmişlik

Investigation of the Relationship Between Pain Intensity and Burnout, Cognitive Performance, and Ergonomic Risk in Office Workers

Abstract

Objective: Prolonged computer use and static working postures are among the major factors associated with musculoskeletal pain in office workers. In addition to ergonomic factors, identifying the relationships of pain with psychosocial and cognitive factors may contribute to a more comprehensive and multidimensional assessment of office workers. This study aimed to investigate the relationships between pain intensity and burnout level, cognitive performance, and ergonomic risk in office workers. Methods: This cross-sectional, correlational study included 63 office workers. Participants' age, body mass index (BMI), sex, and daily duration of computer use were recorded. Pain intensity was assessed using the Visual Analog Scale (VAS), burnout level using the Maslach Burnout Inventory (MBI), cognitive performance using the Stroop Test, and ergonomic risk using the Rapid Upper Limb Assessment (RULA). Stroop completion times and error counts were evaluated. Relationships between the variables were examined using correlation analysis. Results: Participants' mean age was 35.81±6.91 years and mean BMI was 24.80±2.31 kg/m²; 54.0% were male and 65.1% used a computer for 8–9 h/day. Mean VAS, total MBI, and RULA scores were 4.68±1.35, 59.65±3.93, and 4.70±0.73, respectively. Mean Stroop-1, Stroop-2, and Stroop-3 completion times were 18.08±3.87, 17.86±2.71, and 18.10±2.78 s, while mean error counts were 0.22±0.46, 0.37±0.58, and 0.62±0.75, respectively. VAS was strongly positively correlated with RULA ($r=0.655$; $p<0.001$) and positively correlated with Stroop-1 ($r=0.350$; $p=0.005$) and Stroop-2 error counts ($r=0.289$; $p=0.022$). No significant correlations were found between VAS and total MBI score ($r=-0.026$; $p=0.839$), Stroop completion times, or Stroop-3 error count ($p>0.05$). Conclusion: Greater pain intensity in office workers was associated with higher ergonomic risk and increased error counts in some Stroop stages, but not with burnout. These findings highlight the importance of evaluating pain together with ergonomic and cognitive factors and support considering postural risk factors in workplace assessments.

Keywords: Pain; Cognitive Performance; Ergonomic Risk; Office Workers; Burnout.

Presentation ID / Sunum No=99

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-3189-058X

Preliminary Outcomes of Tens in Unilateral and Bilateral Chronic Subjective Tinnitus

Asst. Prof. Dr. Hatice Kübra Bozkurt[1], Assoc. Prof. Dr. Ceren Karaçaylı[2]

[1]University of Health Sciences, Gülhane Faculty of Health Sciences, Department of Audiology, Türkiye
[2]University of Health Sciences, Gülhane Training and Research Hospital, Department of Otorhinolaryngology, Türkiye

Özet

Amaç: Bu ön çalışmanın amacı, kronik subjektif tinnituslu bireylerde transkutanöz elektriksel sinir stimülasyonu (TENS) sonrasında tinnitusla ilişkili engellilik ve algılanan tinnitus şiddetindeki değişimleri incelemek ve bu sonuçların unilateral ve bilateral tinnituslu bireyler arasında farklılık gösterip göstermediğini araştırmaktır. Yöntem: Altı aydan uzun süredir subjektif tinnitus şikâyeti bulunan 24 yetişkine, üç hafta boyunca haftada iki seans olmak üzere toplam altı seans TENS uygulandı. Ardışık seanslar arasında en az bir gün bırakıldı. Tinnitus Engellilik Envanteri (Tinnitus Handicap Inventory, THI) ve Sayısal Derecelendirme Ölçeği (Numeric Rating Scale, NRS) uygulama öncesinde ve sonrasında uygulandı. THI ve NRS puanlarındaki uygulama öncesi–sonrası değişimler sırasıyla eşleştirilmiş örneklemler t testi ve Wilcoxon işaretli sıralar testiyle analiz edildi. Unilateral ve bilateral tinnitus grupları arasındaki farklılıklar, ilgili başlangıç puanlarına göre düzeltilmiş kovaryans analizi kullanılarak incelendi. Bulgular: Katılımcıların 10'unda unilateral, 14'ünde bilateral tinnitus bulunmaktaydı. Gruplar yaş, cinsiyet dağılımı, sağ ve sol kulak saf ses ortalamaları ile başlangıç THI ve NRS puanları bakımından benzerdi (tümü $p > 0,05$). Tüm katılımcılar birlikte değerlendirildiğinde ortalama THI puanı uygulama öncesindeki 50,42 ± 21,87'den uygulama sonrasında 35,42 ± 18,78'e düştü (ortalama azalma: 15,00 puan; %95 GA: 7,51–22,49; $p < 0,001$; Cohen'in d'si = 0,845). Ortanca NRS puanı 7'den 5'e düştü (tahmini azalma: 1,50 puan; %95 GA: 1,50–2,00; $p = 0,001$). Buna karşılık, başlangıç puanlarına göre düzeltme yapıldıktan sonra uygulama sonrası THI ($p = 0,263$) ve NRS ($p = 0,347$) puanları unilateral ve bilateral tinnitus grupları arasında anlamlı farklılık göstermedi. Sonuç: TENS uygulaması sonrasında subjektif tinnituslu bireylerin tinnitusla ilişkili engellilik ve algılanan tinnitus şiddeti puanlarında anlamlı azalmalar gözlendi. Bu değişimler unilateral ve bilateral tinnituslu bireylerde benzerdi. Bununla birlikte, TENS'in etkinliğinin belirlenebilmesi için kontrol gruplu ve uzun dönem takip içeren çalışmalara ihtiyaç vardır.

Anahtar Kelimeler: Kronik Subjektif Tinnitus, Transkutanöz Elektriksel Sinir Stimülasyonu, Tinnitus Engellilik Envanteri, Tinnitus Şiddeti, Lateralite

Preliminary Outcomes of Tens in Unilateral and Bilateral Chronic Subjective Tinnitus

Abstract

Objective: This preliminary study aimed to examine changes in tinnitus-related handicap and perceived tinnitus severity following transcutaneous electrical nerve stimulation (TENS) in individuals with chronic subjective tinnitus and to investigate whether these outcomes differed between individuals with unilateral and bilateral tinnitus. Methods: 24 adults with subjective tinnitus lasting longer than six months received a total of six TENS sessions over three weeks, with two sessions per week and an interval of at least one day between consecutive sessions. The Tinnitus Handicap Inventory (THI) and Numeric Rating Scale (NRS) were administered before and after treatment. Pre- to post-treatment changes in THI and NRS scores were analyzed using a paired-samples t test and the Wilcoxon signed-rank test, respectively. Differences between the unilateral and bilateral tinnitus groups were examined using analysis of covariance adjusted for the corresponding baseline scores. Results: 10 participants had unilateral tinnitus and 14 had bilateral tinnitus. The groups were comparable in terms of age, sex distribution, right- and left-ear pure-tone averages, and baseline THI and NRS scores (all $p > .05$). Overall, the mean THI score decreased from 50.42 ± 21.87 before treatment to 35.42 ± 18.78 after treatment (mean reduction, 15.00 points; 95% CI, 7.51–22.49; $p < .001$; Cohen's $d = .845$). The median NRS score decreased from 7 to 5 (estimated reduction, 1.50 points; 95% CI, 1.50–2.00; $p = .001$). In contrast, after adjustment for baseline scores, post-treatment THI ($p = .263$) and NRS ($p = .347$) scores did not differ significantly between the unilateral and bilateral tinnitus groups. Conclusions: Significant reductions in tinnitus-related handicap and perceived tinnitus severity scores were observed following TENS in individuals with subjective tinnitus. These changes were comparable between individuals with unilateral and bilateral tinnitus. However, controlled studies with long-term follow-up are needed to establish the effectiveness of TENS.

Keywords: Chronic Subjective Tinnitus, Transcutaneous Electrical Nerve Stimulation, Tinnitus Handicap İnventory, Tinnitus Severity, Laterality

Presentation ID / Sunum No=102

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-9028-5182

Resveratrolün Agresif Meme Kanseri Hücrelerinde Hepsidin/Ferroportin Aksı Üzerine Etkisi

Assoc. Prof. Dr. Mustafa Nisari[1], Asst. Prof. Dr. Yağmur Yaşar Fırat[2], Prof.Dr. Halil Düzova[3]

[1]Nuh Naci Yazgan Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Biyokimya Anabilim Dalı
[2]Erciyes Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi Beslenme ve Diyetetik Bölümü
[3]İnönü Üniversitesi Tıp Fakültesi Fizyoloji Anabilim Dalı

Özet

Amaç: Demir, DNA sentezi ve hücre çoğalması için gerekli olmakla birlikte hücre içi demir birikimi oksidatif stresi ve tümör gelişimini destekleyebilmektedir. Hepsidin, hücredeki temel demir dışa taşıyıcısı olan ferroportine bağlanarak onun parçalanmasına ve hücre içinde demir tutulmasına neden olur. Bu çalışmada, resveratrolün agresif meme kanseri hücrelerinde hepsidin/ferroportin ekseni üzerindeki etkisinin değerlendirilmesi amaçlanmıştır. Gereç ve Yöntem: Çalışmada insan üçlü negatif meme kanseri hücre hattı MDA-MB-231 kullanılmıştır. Resveratrolün sitotoksik etkisi, hücrelere 24 saat boyunca 50–500 µM resveratrol uygulanarak MTT yöntemiyle değerlendirilmiş ve yarı maksimum inhibitör konsantrasyonu (IC_{50}) hesaplanmıştır. Daha sonra hücrelere 24 saat süreyle yaklaşık IC_{50} değerine karşılık gelen 150 µM resveratrol uygulanmıştır. Kontrol grubuna yalnızca hücre kültürü ortamı eklenmiştir. Hepsidin ve ferroportin protein düzeyleri ELISA ve Western blot yöntemleriyle belirlenmiştir. Western blot bant yoğunlukları ImageJ programıyla analiz edilmiş ve β-aktin yükleme kontrolü olarak kullanılmıştır. Bulgular: Resveratrolün MDA-MB-231 hücrelerindeki IC_{50} değeri 146.5 µM olarak hesaplanmıştır. Kontrol grubuyla karşılaştırıldığında, 150 µM resveratrol uygulanan hücrelerde hepsidin protein düzeyi anlamlı olarak azalırken ($p=0.038$), ferroportin düzeyi anlamlı olarak artmıştır ($p=0.002$). ELISA sonuçlarıyla uyumlu olarak Western blot analizinde de resveratrol uygulaması hepsidin protein ekspresyonunda 0.78 kat azalma ($p<0.001$), ferroportin ekspresyonunda ise 1.17 kat artış ($p=0.037$) ile sonuçlanmıştır. Sonuç: Bulgular, resveratrolün agresif meme kanseri hücrelerinde hepsidin/ferroportin eksenini düzenleyerek hücre içi demir tutulmasını azaltma potansiyeline sahip olabileceğini göstermektedir. Resveratrol, meme kanserinde demir metabolizmasını hedefleyen destekleyici bir ajan olarak değerlendirilebilir. Bununla birlikte, mekanizmanın doğrulanması için hücre içi demir düzeylerinin ve ilişkili sinyal yolaklarının değerlendirildiği ileri in vitro ve in vivo çalışmalara gereksinim vardır. *Bu araştırma İnönü Üniversitesi Bilimsel Araştırma Projeleri Birimi tarafından TYL-2023-3359 Proje numarası ile desteklenmiştir

Anahtar Kelimeler: Resveratrol, Hepsidin, Ferroportin, Meme Kanseri, Demir Metabolizması

Effects of Resveratrol On the Hepcidin/ferroportin Axis in Aggressive Breast Cancer Cells

Abstract

Objective: Although iron is essential for DNA synthesis and cellular proliferation, excessive intracellular iron accumulation may promote oxidative stress and tumor progression. Hepcidin binds to ferroportin, the major cellular iron exporter, and induces its degradation, thereby promoting intracellular iron retention. This study aimed to evaluate the effects of resveratrol on the hepcidin/ferroportin axis in aggressive breast cancer cells. Methods: The human triple-negative breast cancer cell line MDA-MB-231 was used. The cytotoxic effect of resveratrol was evaluated using the MTT assay following 24-hour exposure to concentrations ranging from 50-500 µM, and the half-maximal inhibitory concentration (IC_{50}) was calculated. Subsequently, cells were treated for 24 hours with 150 µM resveratrol, corresponding approximately to the calculated IC_{50} value. The control group received only culture medium. Hepcidin and ferroportin protein levels were determined using ELISA and Western blot analyses. Western blot band intensities were quantified using ImageJ software, with β-actin serving as the loading control. Results: The IC_{50} value of resveratrol in MDA-MB-231 cells was calculated as 146.5 µM. Compared with the control group, treatment with 150 µM resveratrol significantly decreased hepcidin protein levels ($p=0.038$) and increased ferroportin levels ($p=0.002$). Consistent with the ELISA findings, Western blot analysis demonstrated a 0.78-fold decrease in hepcidin protein expression ($p<0.001$) and a 1.17-fold increase in ferroportin expression ($p=0.037$) following resveratrol treatment. Conclusion: These findings indicate that resveratrol may modulate the hepcidin/ferroportin axis and potentially reduce intracellular iron retention in aggressive breast cancer cells. Therefore, resveratrol may be considered a potential adjunctive agent targeting iron metabolism in breast cancer. However, further in vitro and in vivo studies directly assessing intracellular iron concentrations and related signaling pathways are required to clarify and confirm the underlying mechanism. *This research was supported by the Scientific Research Projects Unit at İnönü University under Project No. TYL-2023-3359

Keywords: Resveratrol, Hepcidin, Ferroportin, Breast Cancer, Iron Metabolism

Presentation ID / Sunum No=100

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-1218-7098, 0000-0003-4967-3030

Romatolojik Hastalıklarda Yorgunluk Yönetiminde Müzik Temelli Müdahalelerin Etkinliği

Asst. Prof. Dr. Ayşe Büşra Erten*[1], Prof.Dr. Volkan Gidiş[2]

[1]İstanbul Sağlık ve Sosyal Bilimler Meslek Yüksekokulu
[2]İstanbul Medipol Üniversitesi
*Corresponding author: Ayşe Büşra Erten

Özet

Amaç: Yorgunluk, romatolojik hastalıklarda ağrı, uyku bozuklukları, psikolojik sorunlar ve fonksiyonel kısıtlılıklarla ilişkili, yaşam kalitesini olumsuz etkileyen önemli bir semptomdur. Farmakolojik tedavilere ek olarak non-farmakolojik yaklaşımların yorgunluk yönetimindeki rolü giderek önem kazanmaktadır. Müzik temelli müdahaleler, farklı romatolojik hastalıklarda ağrı, psikolojik durum, uyku ve yaşam kalitesi gibi çeşitli klinik sonuçlar açısından araştırılmaktadır. Bu çalışmanın amacı, romatolojik hastalıklarda müzik temelli müdahalelerin yorgunluk yönetimindeki etkinliğine ilişkin mevcut bulguları değerlendirmektir. Gereç ve Yöntem: PubMed, Scopus ve Google Scholar veri tabanlarında "music therapy", "music intervention", "music listening", "fatigue", "rheumatic diseases", "rheumatoid arthritis", "fibromyalgia", "spondyloarthritis", "ankylosing spondylitis" ve "systemic lupus erythematosus" gibi romatolojik hastalıklara ilişkin anahtar kelimeler ve kombinasyonları kullanılarak literatür taranmıştır. Romatolojik hastalığı bulunan bireylerde müzik temelli müdahalelerin yorgunluk üzerindeki etkisini değerlendiren ilgili çalışmalar incelenmiştir. Bulgular: Müzik temelli müdahalelere ilişkin çalışmaların ağırlıklı olarak fibromiyalji ve romatoid artritte yoğunlaştığı görülmüştür. Yorgunluğu sonuç ölçütü olarak değerlendiren çalışmalar ise çoğunlukla fibromiyaljide gerçekleştirilmiş; müzik terapisi, müzik dinleme, müzik-imgeleme ve çok bileşenli müdahalelerin yorgunluk üzerindeki etkileri incelenmiştir. Çalışmaların çoğunda müzik dinleme gibi pasif uygulamalar kullanılırken, profesyonel müzik terapisi yaklaşımlarının sınırlı olduğu görülmüştür. Yorgunluğun önemli bir semptom olduğu sistemik lupus eritematozus, spondiloartrit ve ankilozan spondilit gibi diğer romatolojik hastalıklarda ise bu alandaki çalışmaların oldukça sınırlı olması dikkat çekicidir. Sonuç: Müzik temelli müdahaleler, romatolojik hastalıklarda yorgunluk yönetiminde uygulanabilir ve tamamlayıcı bir yaklaşım olma potansiyeline sahiptir. Bununla birlikte mevcut çalışmalar hastalık grupları ve müdahale özellikleri açısından farklılık göstermekte ve yorgunluk sonuç ölçütü olarak sınırlı biçimde ele alınmaktadır. Müzik temelli müdahalelerin romatolojik hastalıklarda yorgunluk yönetimindeki etkinliğini ortaya koymak için daha fazla araştırmaya ihtiyaç vardır.

Anahtar Kelimeler: Müzik Terapi, Romatizmal Hastalıklar, Yorgunluk

Effectiveness of Music-Based Interventions in Fatigue Management in Rheumatic Diseases

Abstract

Objective: Fatigue is an important symptom in rheumatic diseases, associated with pain, sleep disturbances, psychological problems, and functional limitations, negatively affecting quality of life. Alongside pharmacological treatments, non-pharmacological approaches are gaining importance in fatigue management. Music-based interventions have been investigated for various clinical outcomes across rheumatic diseases. This study aimed to evaluate available evidence on their effectiveness in fatigue management. Material and Method: A literature search was conducted in PubMed, Scopus, and Google Scholar using keywords and combinations related to "music therapy," "music intervention," "music listening," "fatigue," "rheumatic diseases," and rheumatic diseases such as "rheumatoid arthritis," "fibromyalgia," "spondyloarthritis," "ankylosing spondylitis," and "systemic lupus erythematosus." Relevant studies evaluating the effects of music-based interventions on fatigue in individuals with rheumatic diseases were reviewed. Results: Studies on music-based interventions were predominantly conducted in patients with fibromyalgia and rheumatoid arthritis. Studies assessing fatigue as an outcome were mostly conducted in fibromyalgia, examining music therapy, music listening, music and imagery, and multimodal interventions. Most studies used passive approaches such as music listening, whereas professional music therapy approaches were limited. Notably, studies in other rheumatic diseases where fatigue is an important symptom, such as systemic lupus erythematosus, spondyloarthritis, and ankylosing spondylitis, were quite limited. Conclusion: Music-based interventions may be an applicable and complementary approach to fatigue management in rheumatic diseases. However, studies differ in disease groups and intervention characteristics, and fatigue has been evaluated as an outcome only to a limited extent. Further studies are needed to establish their effectiveness in fatigue management.

Keywords: Fatigue, Music Therapy, Rheumatic Diseases

Presentation ID / Sunum No=9

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0007-7320-007X

Tip 2 Diyabetik Nöropatisi Bulunan ve Ayak Ağrısı Olan Bireylerde, Fiziksel Aktivite Düzeyi ve Ağrıyla Baş Etme Stratejilerinin İlişkisinin İncelenmesi

Ma. St. İpek Çakır[1], Assoc. Prof. Dr. Beliz Belgen Kaygısız[1]

[1]Lefke Avrupa Üniversitesi
*Corresponding author: İpek Çakır

Özet

Amaç: Bu araştırmanın amacı, Tip 2 Diabetes Mellitus'a bağlı periferik nöropatisi bulunan ve ayak ağrısı yaşayan bireylerde ağrıyla baş etme stratejileri ile fiziksel aktivite düzeyi arasındaki ilişkinin incelenmesidir. Yöntem: Araştırmaya, dâhil edilme kriterlerini karşılayan ve yaş ortalaması 57,88±6,31 yıl olan toplam 64 tip 2 diyabete bağlı periferik nöropatisi bulunan bireyler dahil edildi. Katılımcıların sosyodemografik özellikleri kaydedildi. Nöropatik ağrı Leeds Nöropatik Semptom ve Belirtiler Değerlendirme Ölçeği (LANSS), ağrı şiddeti Görsel Analog Skala (VAS), nöropati varlığı Michigan Nöropati Tarama Aracı (MNTA), fiziksel aktivite düzeyi Uluslararası Fiziksel Aktivite Anketi-Kısa Formu (UFAA-KF) ve ağrı ile baş etme yaklaşımları Ağrı ile Başa Çıkma Envanteri (ABE) kullanılarak değerlendirildi. Bulgular: Uluslararası Fiziksel Aktivite Anketi-Kısa Formu (UFAA-KF) skorları ile Ağrı ile Başa Çıkma Envanteri'nin (ABE) aktif baş etme stratejileri ve alt boyutları arasında istatistiksel olarak anlamlı pozitif yönlü korelasyon olduğu belirlenmiştir ($p<0,05$). Ağrı şiddeti (VAS) skorları ile ABE'nin pasif baş etme stratejileri ve alt boyutları arasında anlamlı pozitif yönlü korelasyon saptanmıştır ($p<0,05$). Ayrıca, nöropati şiddeti ile ABE'nin pasif baş etme stratejileri ve alt boyutları arasında istatistiksel olarak anlamlı pozitif yönlü korelasyon olduğu belirlenmiştir ($p<0,05$). Sonuç: Tip 2 diyabete bağlı periferik nöropatisi bulunan bireylerin değerlendirilmesinde yalnızca ağrı ve nöropati semptomlarına odaklanılması yeterli olmayıp, fiziksel aktivite düzeyi ve ağrı ile baş etme yaklaşımlarının da bütüncül bir bakış açısıyla ele alınması gerekmektedir. Bu doğrultuda, fizyoterapi ve rehabilitasyon programlarının bireyin fiziksel aktivite düzeyi ve ağrı ile baş etme özellikleri göz önünde bulundurularak planlanması önerilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Tip 2 Diyabet, Diyabetik Periferik Nöropati, Ayak Ağrısı, Fiziksel Aktivite, Ağrı ile Baş Etme Stratejileri

Investigation of the Relationship Between Physical Activity Levels and Pain Coping Strategies in Individuals With Type 2 Diabetic Neuropathy and Foot Pain

Abstract

Aim: The aim of this study is to investigate the relationship between pain management strategies and physical activity level in individuals with peripheral neuropathy due to Type 2 Diabetes Mellitus and experiencing foot pain. Method: The study included a total of 64 individuals with peripheral neuropathy due to type 2 diabetes who met the inclusion criteria and had an average age of 57.88 ± 6.31 years. The sociodemographic characteristics of the participants were recorded. Neuropathic pain was assessed using the Leeds Assessment of Neuropathic Symptoms and Signs (LANSS), pain intensity using the Visual Analog Scale (VAS), the presence of neuropathy using the Michigan Neuropathy Screening Instrument (MNSI), physical activity level using the International Physical Activity Questionnaire-Short Form (IPAQ-SF), and coping mechanisms for pain using the Pain Coping Inventory (PCI). Results: A statistically significant positive correlation was found between the scores of the International Physical Activity Questionnaire-Short Form (IPAQ-SF) and the active coping strategies and sub-dimensions of the Pain Coping Inventory (PCI) ($p<0.05$). A significant positive correlation was also found between pain intensity (VAS) scores and the passive coping strategies and sub-dimensions of the PCI ($p<0.05$). Furthermore, a statistically significant positive correlation was determined between neuropathy severity and the passive coping strategies and sub-dimensions of the PCI ($p<0.05$). Conclusion: In evaluating individuals with peripheral neuropathy due to type 2 diabetes, focusing solely on pain and neuropathy symptoms is insufficient; a holistic approach encompassing physical activity level and pain management approaches is necessary. Accordingly, it is recommended that physiotherapy and rehabilitation programs be planned taking into account the individual's physical activity level and pain management characteristics.

Keywords: Type 2 Diabetes, Diabetic Peripheral Neuropathy, Foot Pain, Physical Activity, Pain Management Strategies.

Presentation ID / Sunum No=39

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: ORCID: 0000-0003-0044-7681

Vitamin K Antagonisti Kullanan Mekanik Protez Kapaklı Aktif Kanser Hastalarında Terapötik Aralıkta Kalma Süresi ile Klinik Sonlanımların İlişkisi

Dr. İmran Ceren[1], Dr. Hatice Gülgün Fırat [2]

[1]Dr Abdurrahman Yurtaslan Ankara Onkoloji Eğitim ve Araştırma Hastanesi,Kardiyoloji Anabilim Dalı, Ankara, Türkiye
[2]Dr Abdurrahman Yurtaslan Ankara Onkoloji Eğitim ve Araştırma Hastanesi,İç Hastalıkları Anabilim Dalı, Ankara, Türkiye

Özet

Amaç: Mekanik protez kalp kapaklı aktif kanser hastalarında vitamin K antagonisti (VKA) tedavisinin kalitesi ve uzun dönem klinik sonuçlarına ilişkin veriler sınırlıdır. Bu çalışmada terapötik aralıkta kalma süresi (TTR) ile klinik sonlanımlar arasındaki ilişki araştırıldı. Gereç ve Yöntem: Retrospektif olarak mekanik protez kapak nedeniyle VKA kullanan 44 aktif kanser hastası değerlendirildi. Antikoagülasyon kontrol kalitesinin değerlendirilmesinde, literatüre dayanılarak TTR için %65 eşik değeri kullanıldı. Hastalar TTR'ye göre iyi kontrollü (n=39) ve kötü kontrollü (n=5) olarak sınıflandırıldı. Primer sonlanım tüm nedenli mortalite, sekonder sonlanımlar ise majör advers kardiyovasküler olaylar (MACE) ve kanama olarak belirlendi. Bulgular: Hastaların yaş ortalaması 66.6±9.6 yıl olup %70.5'i kadındı. Ortalama TTR %25.5±26.3 olarak bulundu. Ortalama 29.8±36.5 aylık takipte 21 hastada (%47.7) mortalite, üç hastada (%6.8) MACE ve üç hastada (%6.8) kanama gelişti. Ortalama sağkalım iyi kontrollü grupta 63.3 ay (%95 GA 41.2–85.3), kötü kontrollü grupta 68.6 ay (%95 GA 39.9–97.4) olup gruplar arasında anlamlı fark saptanmadı (log-rank p=0.356). Benzer şekilde MACE'siz sağkalım (p=0.465) ve kanamasız sağkalım (p=0.592) açısından da anlamlı farklılık bulunmadı. Tek değişkenli Cox analizinde TTR mortalite ile ilişkili değildi (HR 0.403, %95 GA 0.05–3.02; p=0.377). Buna karşın ECOG performans durumu mortalitenin anlamlı belirleyicisi olarak bulundu (ECOG 2: HR 9.64, p=0.041; ECOG 3: HR 67.06, p=0.001). Sonuç: Vitamin K antagonisti kullanan mekanik protez kapaklı aktif kanser hastalarında TTR; mortalite, kardiyovasküler olaylar ve kanama ile ilişkili bulunmadı. Sağkalımın en güçlü belirleyicisi ECOG performans durumu idi. Bulguların daha geniş, çok merkezli çalışmalarla doğrulanması gerekmektedir.

Anahtar Kelimeler: Aktif Kanser; Mekanik Protez Kapak; Vitamin K Antagonisti; Terapötik Aralıkta Kalma Süresi; Sağkalım

Clinical Outcomes According to Time in Therapeutic Range in Active Cancer Patients With Mechanical Prosthetic Heart Valves Receiving Vitamin K Antagonists

Abstract

Objective: Evidence regarding anticoagulation quality and long-term outcomes in active cancer patients with mechanical prosthetic heart valves receiving vitamin K antagonists (VKAs) remains scarce. We investigated the association between time in therapeutic range (TTR) and clinical outcomes in this unique population. Materials and Methods: This retrospective study included 44 active cancer patients with mechanical prosthetic heart valves receiving VKA therapy. Anticoagulation quality was assessed using TTR. Based on previous literature, a TTR cutoff value of 65% was used to define anticoagulation control quality, and patients were categorized as good (n=39) or poor (n=5) TTR control. The primary endpoint was all-cause mortality. Secondary endpoints included major adverse cardiovascular events (MACE) and bleeding. Results: Mean age was 66.6±9.6 years, and 70.5% were women. Mean TTR was 25.5±26.3%. During a mean follow-up of 29.8±36.5 months, all-cause mortality occurred in 21 patients (47.7%), while MACE and bleeding each occurred in three patients (6.8%). Mean overall survival was 63.3 months (95% CI, 41.2–85.3) in the good-control group and 68.6 months (95% CI, 39.9–97.4) in the poor-control group, with no significant difference (log-rank p=0.356). Similarly, MACE-free survival (p=0.465) and bleeding-free survival (p=0.592) were comparable between groups. In univariable Cox analysis, TTR control was not associated with mortality (HR 0.403, 95% CI 0.05–3.02, p=0.377). ECOG performance status independently predicted mortality, with significantly increased risk for ECOG 2 (HR 9.64, p=0.041) and ECOG 3 (HR 67.06, p=0.001). Conclusion: Among active cancer patients with mechanical prosthetic heart valves receiving VKAs, TTR was not associated with mortality, cardiovascular events, or bleeding. ECOG performance status emerged as the strongest predictor of survival. Larger multicenter studies are needed to validate these findings.

Keywords: Active Cancer; Mechanical Prosthetic Heart Valves; Vitamin K Antagonist; Time in Therapeutic Range; Survival

Presentation ID / Sunum No=36

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0003-1006-1376

Demir Eksikliğinin Önlenmesi ve Tedavisinde Demir Uygulamalarına Uyum: Sistematik Derleme

Ma. St. Fatma Nur İnalkaç[1], Prof.Dr. Nurgül Güngör Tavşanlı[2]

[1]Manisa Celal Bayar Üniversitesi Sağlık Bilimleri Enstitüsü
[2]Manisa Celal Bayar Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi

Özet

Giriş: Demir eksikliği ve demir eksikliği anemisi, dünya genelinde yaygın olarak görülen ve önemli bir sağlık sorunu oluşturmaktadır. Demir eksikliğinin önlenmesi ve tedavisinde başarı, uygun tedavi seçiminin yanı sıra bireylerin demir uygulamalarına uyumuna da bağlıdır. Bu nedenle, demir uygulamalarına uyumu etkileyen faktörlerin ve farklı tedavi yaklaşımlarının uyum üzerindeki etkilerinin sistematik olarak değerlendirilmesi gerekmektedir. Amaç: Bu sistematik derlemenin amacı, demir uygulamalarına uyumu etkileyen beslenme, tedavi ve hasta özelliklerine ilişkin faktörleri ve farklı tedavi yaklaşımlarının uyum üzerindeki etkilerini PRISMA 2020 doğrultusunda değerlendirmeyi ortaya koymaktadır. Yöntem: Bu araştırma, 2014–2026 yılları arasında yayımlanan çalışmaları inceleyerek PRISMA 2020 rehberi doğrultusunda yürütülen sistematik bir derlemedir. Bu derleme de 37 randomize kontrollü çalışma incelemeye alınmış; metodolojik kalite değerlendirilmiş ve bulgular tematik analiz yöntemiyle sentezlenmiştir. Bulgular: İncelenen 37 randomize kontrollü çalışmanın bulguları; gıda takviyeleri ve destekleyici ürünler, müdahale türleri ile farmakolojik formlar ve özel birey gruplarında bireysel özelliklere göre planlanan demir uygulamalarına uyum üç tema altında sentezlenmiştir. Tedavinin tolere edilebilirliği, uygulama kolaylığı ve bireyselleştirilmiş yaklaşımların demir uygulamalarına uyumu artırarak tedavinin sürdürülebilirliğini desteklediği belirlenmiştir. Sonuç: Demir uygulamalarına uyum; gıda takviyeleri ve destekleyici ürünler, uygun tedavi yaklaşımı ve bireysel klinik özelliklerden etkilenmektedir. Bu nedenle, demir eksikliğinin önlenmesi ve tedavisinde birey merkezli bütüncül ve kanıta dayalı yaklaşımların benimsenmesi önem taşımaktadır.

Anahtar Kelimeler: Demir Eksikliği, Demir Uygulamalarına Uyum, Sistematik Derleme.

Abstract

Introduction: Iron deficiency and iron deficiency anemia are common conditions worldwide and constitute a significant health problem. The prevention and treatment of iron deficiency depend not only on appropriate treatment selection but also on individuals' adherence to iron interventions. Therefore, a systematic evaluation of the factors affecting adherence to iron interventions and the impact of different treatment approaches on adherence is needed. Aim: This systematic review aimed to evaluate the nutritional, treatment-related, and individual clinical factors affecting adherence to iron interventions, as well as the effects of different treatment approaches on adherence, in accordance with the PRISMA 2020 guidelines. Methods: This study is a systematic review conducted in accordance with the PRISMA 2020 guidelines, examining studies published between 2014 and 2026. A total of 37 randomized

controlled trials that met the inclusion criteria were included. The methodological quality of the studies was assessed, and the findings were synthesized using thematic analysis. Results: The findings of the 37 randomized controlled trials were synthesized under three main themes: dietary supplements and supportive products, treatment modalities and pharmacological formulations, and adherence to iron interventions tailored to the individual characteristics of specific populations. Treatment tolerability, ease of administration, and individualized approaches were found to improve adherence to iron interventions, thereby supporting treatment sustainability. Conclusion: Adherence to iron interventions is influenced by dietary supplements and supportive products, appropriate treatment approaches, and individual clinical characteristics. Therefore, adopting person-centered, holistic, and evidence-based approaches is essential for the prevention and treatment of iron deficiency.

Keywords: Keywords: Iron Deficiency, Adherence to Iron Interventions, Systematic Review.

Presentation ID / Sunum No=103

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0000-3335-5201

Hemşirelik Öğrencilerinin Çocukluk Çağı Obezitesine Karşı Tutum ve İnançlarını Etkileyen Faktörlerin Belirlenmesi

Asst. Prof. Dr. Gamze Kaş Alay[1], Researcher Sinem Açılan[1]

[1]Kastamonu Üniversitesi
*Corresponding author: Gamze KAŞ ALAY

Özet

Amaç: Bu çalışma hemşirelik öğrencilerinin çocukluk çağı obezitesine karşı tutum ve inançlarını belirlemek ve ilişkili faktörleri incelemek amacıyla gerçekleştirilmiştir. Yöntem: Tanımlayıcı ve ilişki arayıcı desende yürütülen çalışmanın örneklemini, Nisan-Mayıs 2026 tarihleri arasında Türkiye'nin Batı Karadeniz Bölgesinde bir üniversitenin Sağlık Bilimleri Fakültesi Hemşirelik Bölümünde aktif öğrenim gören 358 öğrenci oluşturmuştur. Verilerin toplanmasında Tanımlayıcı Özellikler Formu ile Hemşirelik Öğrencilerinin Çocukluk Çağı Obezitesine Karşı Tutum ve İnançları Ölçeği kullanılmıştır. Veriler tanımlayıcı istatistikler, t-testi, tek yönlü ANOVA, Tukey HSD ve Pearson korelasyon analizi ile değerlendirilmiştir. Bulgular: Öğrencilerin tutum toplam puan ortalaması 42,53±7,18, inanç toplam puan ortalaması ise 20,65±3,54 olup ortalamanın biraz üzerinde bulunmuştur. Kadın öğrencilerin tutum toplam puanları erkek öğrencilerden ($t(356) = 2.88$, $p = .004$, $d = 0.37$), sigara kullanmayan öğrencilerin puanları ise sigara kullananlardan ($t(356) = -2.51$, $p = .012$, $d = -0.31$) anlamlı biçimde yüksek olmakla birlikte, etki büyüklükleri küçük düzeydedir. Çocukluk çağı obezitesine ilişkin eğitim alma ve çocuk servislerinde klinik uygulama deneyimi açısından tutum puanlarında anlamlı fark saptanmamıştır. Yaş, sınıf, beden kütle indeksi ve diğer değişkenlere göre yapılan karşılaştırmalarda gözlenen farklar çoklu karşılaştırma düzeltmesi sonrasında anlamlılığını korumamış ve etki büyüklükleri ihmal edilebilir düzeyde kalmıştır. Tutum ve inanç puanları arasındaki ilişkinin istatistiksel olarak anlamlı ancak çok zayıf düzeyde olduğu belirlenmiştir ($r = -.17$, $p = .001$). Sonuç: Hemşirelik öğrencilerinin çocukluk çağı obezitesine yönelik tutumlarının orta düzeyde olumlu olduğu, obezitenin çocuğun kontrolü dışında olduğuna ilişkin inançlarının ise orta-yüksek düzeyde olduğu saptanmıştır. Hemşirelik müfredatına çocukluk çağı obezitesine yönelik daha kapsamlı içeriklerin eklenmesi, klinik uygulamalarda obez çocuklarla doğrudan deneyim fırsatlarının artırılması ve erkek öğrencilerin tutumlarını iyileştirmeye yönelik müdahalelerin planlanması önerilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Obezite, Çocuk, Hemşire, Öğrenci, İnanç, Tutum

Presentation ID / Sunum No=130

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-0177-2155

Alzheimer Hastalığında Sideritis Trojana Bitkisinin Kullanımı İçin Moleküler Docking Analizleri

Ph.D. Hasan Öz[1]

[1]Mersin Halk Sağlığı Laboratuvarı
*Corresponding author: Hasan Öz

Özet

Arka plan: Alzheimer hastalığı (AD), çok faktörlü patofizyoloji ile karakterize, ilerleyici bir nörodejeneratif hastalıktır. Geleneksel şifalı bitkiler, özellikle Sideritis türleri, nöroprotektif potansiyelleri nedeniyle dikkat çekmektedir. Bu çalışma, Sideritis trojana'den izole edilen biyoaktif bileşiklerin, AD'nin temel hedeflerine karşı moleküler etkileşimlerini incelemektedir. Yöntemler: Literatür taraması ile S. trojana'dan elde edilen biyoaktif bileşiklerden bir ligand kütüphanesi oluşturuldu. Bu kütüphane kullanılarak, asetilkolinesteraz (AChE), butyrylcholinesterase (BChE), monoamine oxidase B (MAO-B), GABAA receptor (GABAAR), N-methyl-D-aspartate (NMDA) receptor, beta-secretase 1(BACE1), γ-sekretaz, amiloid beta (Aβ) proteini, glycogen synthase kinase-3 beta (GSK-3β), NLR family pyrin domain containing 3 (NLRP3), ve kelch-like ECH-associated protein 1 (Keap1) AD ile ilişkili protein hedefi üzerinde moleküler kenetlenme analizi gerçekleştirildi. Bağlanma enerjileri, etkileşim profilleri ve yapı-aktivite ilişkileri değerlendirildi. Bulgular: Moleküler kenetlenme analizleri, S. trojana'nın çoklu hedef etkinliğini ortaya koydu. Kaur-15-ene, AChE'ye güçlü bağlanma afinitesi sergilendi (-10.7 kcal/mol, referans ligand E20: -10.8 kcal/mol). Linalool (-9.7 kcal/mol) ve spathulenol (-9.4 kcal/mol), BChE inhibisyonunda referans ligand etopropazin'den (-8.5 kcal/mol) üstün performans gösterdi. α-Cadinol, MAO-B hedefinde güçlü bağlanma (-9.1 kcal/mol) sergiledi. Amiloidogenez basamaklarında, 7-epicandicandiol (-8.6 kcal/mol) ve kaur-15-ene (-8.5 kcal/mol) BACE1'e anlamlı bağlanma gösterirken, heksahidrofarnesil aseton γ-sekretaz kompleksine etkili bir şekilde bağlandı (-8.9 kcal/mol). Kaur-15-ene ayrıca GSK-3β (-8.0 kcal/mol) ve NLRP3 (-8.5 kcal/mol) hedeflerinde potansiyel inhibitör aktivite sergiledi. Sonuç: S. trojana bileşikleri, kolinerjik güçlendirme, amiloid modülasyonu ve GABAerjik sistem düzenlemesi yoluyla AD'ye karşı çok hedefli terapötik potansiyel sergilemektedir. Bu bulgular, Sideritis türlerinin geleneksel kullanımını desteklemekte ve daha fazla preklinik araştırma yapılmasını gerektirmektedir.

Anahtar Kelimeler: Sideritis Trojana, Alzheimer Hastalığı, Moleküler Docking, Fitokimyasallar

Molecular Docking Analyses for the Use of Sideritis Trojana Plant in Alzheimer's Disease

Abstract

Background: Alzheimer's disease (AD) is a progressive neurodegenerative disorder characterized by multifactorial pathophysiology. Traditional medicinal plants, particularly Sideritis species, are attracting attention due to their neuroprotective potential. This study investigates the molecular interactions of bioactive compounds isolated from Sideritis trojana against key targets of AD. Methods: A ligand library was created from bioactive compounds obtained from S. trojana through a literature review. Using this library, compounds were screened for their ability to inhibit acetylcholinesterase (AChE), butyrylcholinesterase (BChE), monoamine oxidase B (MAO-B), GABAA receptor (GABAAR), N-methyl-D-aspartate (NMDA) receptor, beta-secretase 1 (BACE1), γ-secretase, amyloid beta (Aβ) protein, glycogen synthase kinase-3 beta (GSK-3β), NLR family pyrin domain containing 3 (NLRP3), and kelch-like ECH-associated protein 1 (Keap1). Binding energies, interaction profiles, and structure-activity relationships were evaluated. Results: Molecular docking analyses demonstrated the multi-target efficacy of S. trojana. Kaur-15-ene exhibited strong binding affinity to AChE (-10.7 kcal/mol, reference ligand E20: -10.8 kcal/mol). Linalool (-9.7 kcal/mol) and spathulenol (-9.4 kcal/mol) showed superior performance to the reference ligand etopropazine (-8.5 kcal/mol) in BChE inhibition. α-Cadinol displayed robust binding (-9.1 kcal/mol) at the MAO-B target.In the process of amyloidogenesis, 7-epicandicandiol (-8.6 kcal/mol) and kaur-15-ene (-8.5 kcal/mol) showed strong binding to BACE1. Hexahydrofarnesyl acetone (-8.9 kcal/mol) also bound well to the γ-secretase complex. Kaur-15-ene also showed the ability to stop GSK-3β (-8.0 kcal/mol) and NLRP3 (-8.5 kcal/mol) targets. Conclusion: S. trojana compounds exhibit multi-targeted therapeutic potential against Alzheimer's disease by enhancing cholinergic activity, modulating amyloid levels, and regulating the GABAergic system.These results validate the conventional application of Sideritis species and necessitate additional preclinical investigation.

Keywords: Sideritis Trojana, Alzheimer's Disease, Molecular Docking, Phytochemicals.

Presentation ID / Sunum No=47

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-8490-6293

Antiproliferative Effect of Trimipramine on SW480 and HCT-116 Human Colorectal Cancer Cell Lines

Ph.d. Cand. Remzi Koray Yurtseven[1], Asst. Prof. Dr. Ecem Kaya Sezginer[2]

[1]Ankara University, Graduate School of Health Sciences, Ankara, Türkiye
[2]Ankara University, Faculty of Pharmacy, Department of Biochemistry, Ankara, Türkiye
*Corresponding author: Ecem Kaya Sezginer

Abstract

Colorectal carcinoma is one of the leading health concern of the digestive system due to its high invasive and metastatic potential, incidence, and mortality rates worldwide. The management of colorectal cancer with current therapies is often limited by drug resistance and adverse effects probably due to its complex etiology. Prior studies have suggested that some tricyclic antidepressants may inhibit the metastasis of cancer cells and cancer- and chemotherapy-induced neuropathic pain. There is no previous study investigating the cytotoxic profile of a tricyclic antidepressant, trimipramine on the SW480 and HCT-116 human colon cancer cells. Therefore, the present study aimed to examine its cytotoxic potential in these both cell lines. The cytotoxic effects of trimipramine at different concentrations (7.03-37.5 µg/ml) were evaluated in the SW480 and HCT-116 human colorectal cancer cell lines using 3-(4,5-dimethylthiazole-2-yl)-2,5-biphenyl tetrazolium bromide (MTT) assay after 72 h of treatment. Data were evaluated using GraphPad Prism version 10 (GraphPad Software, San Diego California USA). Shapiro-Wilk test was used to determine the normality of data, then the Kruskal-Wallis test were applied for statistical analyses of data that are not normally distributed. Statistically significance was determined according to p-value lower than 0.05. In both cell lines, trimipramine significantly decreased cell viability at concentrations of 28.125 and 37.5 µg/ml in 72 h of application. The half-maximal inhibitory concentration (IC50) of trimipramine for 72 h in SW480 and HCT-116 cells were 26.08 and 35.42 µg/ml, respectively. Based on IC50 values, trimipramine exhibited higher antiproliferative activity in SW480 cells compared to HCT-116 cells. In conclusion, trimipramine demonstrated strong cytotoxic effects in a dose dependent manner in both colorectal cell lines. These findings suggest that trimipiramine may be a promising therapy approach in colorectal cancer. However, further analyses are required to establish a detailed mechanism of action.

Keywords: Trimipramine, Colorectal Cancer, Cytotoxicity

Presentation ID / Sunum No=173

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-4069-2035

Centella Asiatica Sulu Ekstresi İçeren Polivinilpirolidon/Jelatin Nanolif Formülasyonlarının Hazırlanması ve in Vitro Karakterizasyonu

Asst. Prof. Dr. İmren Esentürk-Güzel[1], Researcher Sedat Çiçekten[1]

[1]University of Health Sciences, Hamidiye Faculty of Pharmacy, Department of Pharmaceutical Technology, Istanbul, Türkiye
*Corresponding author: İmren Esentürk Güzel

Özet

Centella asiatica, antioksidan, antienflamatuvar, antimikrobiyal ve yara iyileşmesini destekleyici aktiviteleri nedeniyle farmasötik ve biyomedikal uygulamalarda kullanım potansiyeli taşıyan bir tıbbi bitkidir. Bu çalışmada, Centella asiatica sulu ekstresi içeren polivinilpirolidon (PVP)/jelatin nanolif formülasyonlarının elektroeğirme yöntemiyle hazırlanması ve in vitro karakterizasyonu amaçlanmıştır. Ekstrenin kimyasal kompozisyonu LC-MS/MS ile belirlenmiştir. %15 (a/h) PVP ve %1 (a/h) jelatin, asetik asit-su karışımında oda sıcaklığında gece boyunca karıştırılmıştır. Elde edilen polimer karışımından 24 kV voltaj, 17 cm iğne ucu-toplayıcı mesafesi ve 1 mL/saat akış hızında boş (ekstre içermeyen) nanolifler hazırlanmıştır. Ekstre içeren formülasyonlar için polimer karışımına toplam polimer ağırlığının %1 veya %2'si (a/a) oranında ekstre ilave edilerek 5 saat karıştırılmış ve aynı koşullarda elektroeğirme uygulanmıştır. LC-MS/MS analizinde miktar bakımından öne çıkan bileşenler sırasıyla luteolin-7-O-glukozit, apigenin-7-glukozit, apigenin, kinik asit ve 4-hidroksibenzoik asit olarak belirlenmiştir. Elektroeğirme çözeltilerinin pH değerleri 3,00-3,11 aralığında bulunmuştur. Çözeltiler kayma ile incelen akış davranışı göstermiş, 75 s^{-1} kayma hızındaki viskozite değerleri 2164-2482 cP aralığında bulunmuş ve en yüksek viskozite %2 (a/a) ekstre içeren formülasyonda saptanmıştır. SEM analizinde homojen lif yapıları belirlenmiş; ortalama lif çapları boş, %1 ve %2 (a/a) ekstre içeren formülasyonlarda sırasıyla ortalama 128, 193 ve 225 nm olarak bulunmuştur. FTIR analizinde karakteristik bantların korunduğu ve belirgin yeni bantların oluşmadığı belirlenerek ekstre ile polimer matrisi arasında belirgin bir kimyasal etkileşim olmadığı desteklenmiştir. Tüm formülasyonlarda temas açılarının 10°'nin altında olması yüksek hidrofilik ve kolay ıslanabilir yüzey özelliklerini ortaya koymuştur. Bu bulgular, Centella asiatica sulu ekstresinin PVP/jelatin nanoliflere başarıyla yüklenebildiğini ve ekstre konsantrasyonunun çözelti viskozitesi ile lif çapını etkilediğini göstermiştir. Sonuç olarak, geliştirilen hidrofilik nanolif formülasyonlarının ileri çalışmalarla desteklenerek farmasötik ve biyomedikal uygulamalarda kullanım potansiyeli taşıdığı değerlendirilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Centella Asiatica Sulu Ekstresi, Polivinilpirolidon, Jelatin, Nanolif

Preparation and in Vitro Characterization of Polyvinylpyrrolidone/Gelatin Nanofiber Formulations Containing Centella Asiatica Aqueous Extract

Abstract

Centella asiatica is a medicinal plant with potential for pharmaceutical and biomedical applications due to its antioxidant, anti-inflammatory, antimicrobial, and wound healing-promoting activities. This study aimed to prepare polyvinylpyrrolidone (PVP)/gelatin nanofiber formulations containing Centella asiatica aqueous extract by electrospinning and characterize them in vitro. The extract composition was determined by LC-MS/MS. PVP (15%, w/v) and gelatin (1%, w/v) were mixed in an acetic acid-water mixture at room temperature overnight. The polymer mixture was electrospun at 24 kV, a 17 cm tip-to-collector distance, and a 1 mL/h flow rate to prepare plain (extract-free) nanofibers. For extract-containing formulations, 1% or 2% (w/w) extract, based on total polymer weight, was added, stirred for 5 h, and then electrospun under the same conditions. LC-MS/MS analysis identified luteolin-7-O-glucoside, apigenin-7-glucoside, apigenin, quinic acid, and 4-hydroxybenzoic acid as the predominant compounds. The pH values of the electrospinning solutions ranged from 3.00 to 3.11. The solutions exhibited shear-thinning behavior, with viscosities of 2164-2482 cP at 75 s^{-1}, with the highest viscosity in the 2% (w/w) extract formulation. SEM revealed homogeneous fibrous structures with mean fiber diameters of 128, 193, and 225 nm for the blank, 1%, and 2% (w/w) extract formulations, respectively. FTIR analysis showed preserved characteristic bands without notable new band formation, supporting the absence of significant extract-polymer chemical interactions. Contact angles below 10° for all formulations indicated highly hydrophilic and readily wettable surfaces. These findings demonstrated successful incorporation of Centella asiatica aqueous extract into PVP/gelatin nanofibers and showed that extract concentration influenced solution viscosity and fiber diameter. Overall, the developed hydrophilic nanofiber formulations are considered to have potential for pharmaceutical and biomedical applications when supported by further studies.

Keywords: Centella Asiatica Aqueous Extract, Polyvinylpyrrolidone, Gelatin, Nanofiber

Presentation ID / Sunum No=126

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0006-7542-9655

Ihlamur *(Tilia spp.)* Balı ve Polenlerinin Tıbbi Potansiyeli: Botanik Kökeni, Fitokimyasal Bileşimi ve Biyolojik Aktiviteleri

Ph.d. Cand. Mahya Mirzaei Nokhostin[1], Prof.Dr. and Mine Koçyiğit Avcı[1]

[1]stanbul Üniversitesi, Eczacılık Fakültesi, Farmasötik Botanik Anabilim Dalı

Özet

Bu çalışma, ıhlamur *(Tilia spp.)* balı ve polenlerinin kimyasal özellikleri, botanik kökeni ve tıbbi potansiyeline ilişkin mevcut bilimsel kanıtları değerlendirmeyi amaçlamıştır. Ihlamur balı ve Tilia türleri üzerine gerçekleştirilen çalışmalar incelenmiş; özellikle melissopalinolojik özellikler, kalite parametreleri, kimyasal bileşenler ve biyolojik aktiviteler üzerinde durulmuştur. Monofloral ıhlamur balının polen profili ile antimikrobiyal, antioksidan ve antiviral aktivitelerine ilişkin bulgular özellikle değerlendirilmiştir. Literatür, Tilia poleninin monofloral ıhlamur balının botanik kökeninin belirlenmesinde önemli bir gösterge olduğunu ortaya koymaktadır. Çalışmalarda, ıhlamur balındaki baskın Tilia poleni içeriğinin %30'un üzerinde olması gerektiği bildirilmiştir. Ihlamur balının çeşitli mikroorganizmalara karşı antimikrobiyal aktivite gösterdiği belirlenmiştir. Ayrıca, Tilia amurensis balının influenza A virüsüne karşı interferon aracılı antiviral yanıtı desteklediği bildirilmiştir. Tilia türlerinde bulunan flavonoidler ve diğer fenolik bileşiklerin de antioksidan ve antibakteriyel aktivitelere katkıda bulunduğu gösterilmiştir. Mevcut kanıtlar, ıhlamur balı ve Tilia kaynaklı biyoaktif bileşiklerin, özellikle antioksidan, antimikrobiyal ve antiviral etkiler açısından umut verici bir tıbbi potansiyele sahip olduğunu göstermektedir. Bununla birlikte, özellikle ıhlamur balına ilişkin klinik kanıtlar sınırlı olduğundan, terapötik potansiyelini doğrulamak için daha kapsamlı in vivo ve klinik çalışmalara ihtiyaç vardır.

Anahtar Kelimeler: *Tilia Spp.,* Ihlamur Balı, Polen, Melissopalinoloji, Antioksidan, Antimikrobiyal, Antiviral

Medical Potential of Linden *(Tilia Spp.)* Honey and Pollen: Botanical Origin, Phytochemical Composition and Biological Activities

Abstract

This study aimed to evaluate the available scientific evidence regarding the chemical properties, botanical origin, and medical potential of linden *(Tilia spp.)* honey and pollen. Studies conducted on linden honey and Tilia species were reviewed, with particular emphasis on melissopalynological characteristics, quality parameters, chemical constituents, and biological activities. Findings concerning the pollen profile of monofloral linden honey and its antimicrobial, antioxidant, and antiviral activities were specifically evaluated. The literature indicates that Tilia pollen is an important marker for

determining the botanical origin of monofloral linden honey. Studies have reported that the predominant Tilia pollen content in linden honey should be above 30%. Linden honey has demonstrated antimicrobial activity against various microorganisms. In addition, Tilia amurensis honey has been reported to support an interferon-mediated antiviral response against influenza A virus. Flavonoids and other phenolic compounds present in Tilia species have also been shown to contribute to antioxidant and antibacterial activities. Current evidence suggests that linden honey and Tilia-derived bioactive compounds have promising medical potential, particularly with regard to antioxidant, antimicrobial, and antiviral effects. However, clinical evidence specifically concerning linden honey remains limited; therefore, further comprehensive in vivo and clinical studiesare required to substantiate its therapeutic potential.

Keywords: *Tilia Spp*., Linden Honey, Pollen, Melissopalynology, Antioxidant, Antimicrobial, Antiviral

Presentation ID / Sunum No=152

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0001-1750-5713

mTORK2/Akt/MDM2 Yolunun Metotreksat ile Oluşturulan Nefrotoksisitedeki Potansiyel Rolü

Ma. St. Tuğçe Karataş[1]

[1]Mersin Üniversitesi

Özet

Metotreksat (MTX) ile sıçanlarda oluşturulan nefrotoksisite modelinde gelişen inflamatuvar yanıt, oksidatif stres süreçlerinde ve böbrek işlev bozukluklarında mTOR kompleks 2 (mTORK2)/Akt/ Murine double minute 2 (MDM2) yolunun katkısının olup olmadığı, rictor/Akt (protein kinaz B; PKB)/ inhibitör κB kinaz α (inhibitory κB-α kinase; IKKα)/ inhibitör κB α (inhibitory κB α; IκB-α)/nükleer faktör-κB (nuclear factor-κB; NF-κB) yolu etkinliğinin artması sonucunda oluşumu artan proinflamatuvar etkili mediyatörlerin ne yönde değiştiği, oksidatif stres sürecinde NOX-2 ve NOX-4 alt birimleri ekspresyon ve/veya etkinliğinin ne yönde değiştiği seçici mTORK2 inhibitörü JR-AB2-011 kullanılarak araştırıldı. Sıçanlar 5 gruba ayrıldı: (1) Kontrol grubu (SF, 4 ml/kg, i.p.), (2) MTX grubu (7 mg/kg, i.p.), (3) JR-AB2-011 grubu (1 mg/kg, i.p.), (4) MTX + JR-AB2-011 grubu (1 mg/kg, i.p.), (5) Dimetilsülfoksit (DMSO) grubu (%3,5 DMSO; 4 ml/kg, i.p). MTX grubuna 3 gün boyunca MTX uygulandı. MTX+JR-AB2-011 grubuna MTX enjeksiyonu ile birlikte JR-AB2-011 uygulandı. JR-AB2-011 tek başına grubuna 3 gün süreyle JR-AB2-011 enjeksiyonu yapıldı. DMSO tek başına grubundaki hayvanlara DMSO uygulandı. Son uygulamalardan sonra hayvanların 24 saat metabolik kafeslerde idrar örnekleri toplandı. 24 saatlik sürenin sonunda hayvanlar sakrifiye edilerek kan ve böbrek dokusu alındı. Kandan ve dokulardan hazırlanan serum ve doku örneklerinde rictor, Akt, MDM2, IκB-α, IKKα, NF-κB p65, TNF-α, IL-1β, gp91phox, NOX-4 ve β-aktin protein ekspresyonu ve/veya fosforilasyonu ölçüldü. KIM-1 etkinliği uygun kit kullanılarak ölçüldü. İdrar hacmi, serum ve idrarda kreatinin ve BUN düzeyleri ve kreatinin klirensi ölçüldü. Sıçanların böbreklerinde rictor, Akt, MDM2, IKKα, IκB-α, NF-κB, TNF-α, IL-1β, gp91phox, NOX-4 protein ekspresyonu/fosforilasyonu ve böbrek işlev belirteçlerinden BA/VA oranı, serumda BUN, kreatinin ve KIM1 düzeylerinde görülen artma mTORK2 inhibitörü JR-AB2-011 ile önlendi. Bulgularımız, sıçanlarda mTORK2/Akt/MDM2 yolu etkinliğindeki artışın IKKα/IκB-α/NF-κB yolu etkinliğini artırarak oksidatif stres ve inlamatuvar yanıtta etkili mediyatörlerin üretimine katkıda bulunduğunu göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Metotreksat; Nefrotoksisite; mTORK2; MDM2, İnflamatuvar Yanıt.

mTORC2/Akt/MDM2 Pathway As a Potential Mediator of Methotrexate-Induced Nephrotoxicity

Abstract

In this study, the contribution of the mTOR complex 2 (mTORC2)/Akt/Murine double minute 2 (MDM2) pathway to inflammatory responses, oxidative stress, and renal dysfunction in a rat model of methotrexate (MTX)-induced nephrotoxicity was investigated using the selective mTORC2 inhibitor JR-AB2-011. Changes in proinflammatory mediators associated with activation of the rictor/Akt (protein kinase B; PKB)/inhibitor κB kinase α (IKKα)/inhibitor κB α (IκB-α)/nuclear factor-κB (NF-κB) pathway and alterations in NOX-2 and NOX-4 expression and/or activity were also evaluated. Rats were divided into five groups: control (saline, 4 mL/kg, i.p.), MTX (7 mg/kg, i.p.), JR-AB2-011 (1 mg/kg, i.p.), MTX+JR-AB2-011, and dimethyl sulfoxide (DMSO; 3.5%, 4 mL/kg, i.p.). Treatments were administered for three days. Following the final administration, 24-h urine samples were collected in metabolic cages. Animals were then sacrificed, and blood and kidney tissues were collected. Protein expression and/or phosphorylation of rictor, Akt, MDM2, IκB-α, IKKα, NF-κB p65, TNF-α, IL-1β, gp91phox, NOX-4, and β-actin were determined. KIM-1, urine volume, serum and urinary creatinine, BUN, and creatinine clearance were also assessed. MTX-induced increases in renal rictor, Akt, MDM2, IKKα, IκB-α, NF-κB, TNF-α, IL-1β, gp91phox, and NOX-4 expression/phosphorylation, kidney weight/body weight ratio, and serum BUN, creatinine, and KIM-1 levels were prevented by JR-AB2-011. These findings indicate that increased mTORC2/Akt/MDM2 pathway activity contributes to oxidative stress and inflammation by enhancing IKKα/IκB-α/NF-κB signaling.

Keywords: Methotrexate; Nephrotoxicity; mTORC2; MDM2, Inflammatory Response.

Presentation ID / Sunum No=187

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-3660-0721

Obezite ve Tip 2 Diyabet Tedavisinde Kullanılan Semaglutid, Liraglutid ve Tirzepatidin Resmi Farmakovijilans Verilerindeki Nöropsikiyatrik Yan Etkileri Üzerine Bir Derleme

Asst. Prof. Dr. Harun Kızılay[1], Researcher Sinem Kılıç[1]

[1]Selçuk Üniversitesi Eczacılık Fakültesi
*Corresponding author: Harun KIZILAY

Özet

Amaç: Obezite ve tip 2 diyabet tedavisinde kullanımı hızla yaygınlaşan glukagon-benzeri peptid-1 (GLP-1) reseptör agonistleri semaglutid ve liraglutid ile dual GIP/GLP-1 reseptör agonisti tirzepatid ile ilişkili nöropsikiyatrik advers olayların, resmi farmakovijilans veri tabanlarından elde edilen verileri kullanan güncel araştırmalar ışığında karşılaştırmalı olarak değerlendirilmesi amaçlanmıştır. Gereç ve Yöntem: PubMed, Scopus, ScienceDirect ve Google Scholar veri tabanlarında 2020–2026 yılları arasında İngilizce yayımlanan; FAERS, VigiBase, EudraVigilance, CVAROD veya DAEN gibi resmi farmakovijilans veri tabanlarını kullanan ve söz konusu ilaçların nöropsikiyatrik advers olaylarını değerlendiren çalışmalar taranmıştır. Dâhil edilme ölçütlerini karşılayan 17 çalışma; intihar düşüncesi ve davranışı, depresyon, anksiyete/panik bozuklukları ve uyku bozuklukları başlıkları altında sınıflandırılarak incelenmiştir. Bulgular: En tutarlı güvenlilik sinyalleri, semaglutid ile ilişkili intihar düşüncesi ve depresyon bildirimlerinde saptanmıştır. Liraglutid için bulgular daha değişken olup özellikle Avrupa merkezli verilerde intiharla ilişkili bildirimler öne çıkmış; tirzepatid ise çoğu çalışmada daha düşük bildirim oranlarıyla ilişkilendirilmiş, ancak bazı analizlerde panik atak ve insomnia açısından dikkat çekici sinyaller vermiştir. Elde edilen sonuçların veri tabanına, çalışma tasarımına ve incelenen popülasyona göre farklılaştığı görülmüştür. Sonuç: Farmakovijilans verileri bazı nöropsikiyatrik olaylar açısından izlenmesi gereken güvenlilik sinyalleri ortaya koymakla birlikte, mevcut kanıtlar bu ilaçların söz konusu olayların doğrudan nedeni olduğunu göstermemektedir. Özellikle semaglutid kullanan hastalarda dikkatli psikiyatrik izlem önerilmekte; nedenselliğin netleştirilebilmesi için prospektif ve nedensellik değerlendirmesine olanak tanıyan çalışmalara gereksinim duyulmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Semaglutid, Liraglutid, Tirzepatid, Nöropsikiyatrik Advers Olaylar, Farmakovijilans.

Presentation ID / Sunum No=33

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: https://orcid.org/0000-0003-4564-8065

Genç Yetişkinlerde Santral Adipozite ve Antropometrik Ölçümlerin Gövde Kas Enduransı Üzerindeki İlişkisi

Asst. Prof. Dr. Gamze Kuş[1], Researcher Şilan Süren[2], Researcher Sude Karadağ[2]

[1]Sakarya Uygulmalı Bilimler Üniversitesi
[2]Hatay Mustafa Kemal Üniversitesi
*Corresponding author: Gamze Kuş

Özet

Amaç: Bu çalışmada, genç yetişkinlerde santral adipozite ve antropometrik ölçümlerin gövde kas enduransı ile ilişkinin incelenmesi amaçlamıştır. Yöntem: Bu kesitsel çalışmaya, 18–35 yaşları arasında, kas-iskelet sistemi, romatolojik veya nörolojik hastalığı bulunmayan 110 sağlıklı gönüllü dahil edildi. Katılımcıların boy, vücut ağırlığı, bel ve kalça çevresi ile abdominal, suprailiak ve iliak krest bölgelerinden deri kıvrım kalınlığı standart yöntemlerle ölçüldü. Vücut kitle indeksi (VKİ), bel-kalça oranı (BKO), bel-boy oranı (YBBO), Vücut Şekil İndeksi (ABSI) ve yeni bel-boy oranı (YBBO) hesaplandı. Gövde kas enduransı; lateral köprü testi, Sorensen testi ve gövde fleksör endurans testleri ile değerlendirildi. Antropometrik göstergeler ile gövde kas enduransı arasındaki ilişkiler korelasyon analizi ile incelendi. Bulgular: Katılımcıların yaş ortalaması 21,87±2,58 yıl olup, %49,1'i kadındı. Lateral köprü testi süresi ile VKİ (r=-0,340; p<0,001), BBO (r=-0,276; p=0,003), YBBO (r=-0,218; p=0,022) ve abdominal ile suprailiak deri kıvrım kalınlığı toplamı (r=-0,242; p=0,011) arasında anlamlı negatif korelasyon bulundu. Buna karşın BKO, ABSI, vücut yağ yüzdesi ve subkutan yağ yüzdesi ile anlamlı ilişki saptanmadı (p>0,05). Gövde fleksör endurans testi ile antropometrik ve vücut kompozisyonu değişkenlerinin hiçbiri arasında anlamlı ilişki bulunmadı (tüm p>0,05). Sorenson testi ise VKİ (r=-0,263; p=0,005), BKO (r=-0,232; p=0,015), BBO (r=-0,273; p=0,004) ve YBBO (r=-0,234; p=0,014) ile anlamlı negatif korelasyon gösterirken, ABSI, abdominal ve suprailiak deri kıvrım kalınlığı toplamı, vücut yağ yüzdesi ve subkutan yağ yüzdesi ile anlamlı ilişki göstermedi (p>0,05). Sonuç: Artmış VKİ ve santral adipozite, lateral gövde stabilitesi ile sırt ekstansör kas enduransının azalmasıyla ilişkili bulunurken, gövde fleksör kas enduransının antropometrik ölçümlerden etkilenmediği görüldü. Bu bulgular, santral adipozitenin genç yetişkinlerde özellikle postüral stabilite ve sırt ekstansör kas fonksiyonuyla ilişkili gövde kas enduransını olumsuz etkileyebileceğini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Genç Yetişkinler; Santral Adipozite; Gövde Kas Enduransı; Antropometrik Ölçümler.

Association of Central Adiposity and Anthropometric Measurements With Trunk Muscle Endurance in Young Adults

Abstract

Objective: This study aimed to investigate the association of central adiposity and anthropometric measurements with trunk muscle endurance in young adults. Methods: This cross-sectional study included 110 healthy volunteers aged 18–35 years without musculoskeletal, rheumatologic, or neurological disorders. Height, body weight, waist and hip circumferences, and skinfold thickness at the abdominal, suprailiac, and iliac crest sites were measured using standardized procedures. Body mass index (BMI), waist-to-hip ratio (WHR), waist-to-height ratio (WHtR), A Body Shape Index (ABSI), and New Waist-to-Height Ratio (NWHtR) were calculated. Trunk muscle endurance was assessed using lateral bridge test, Sorensen test, and trunk flexor endurance test. Correlations between anthropometric indicators and trunk muscle endurance were analyzed using correlation analysis. Results: The mean age of the participants was 21.87 ± 2.58 years, and 49.1% were female. Lateral bridge test duration showed significant negative correlations with BMI ($r = -0.340$, $p < 0.001$), waist circumference ($r = -0.276$, $p = 0.003$), WHtR ($r = -0.218$, $p = 0.022$), and the sum of abdominal and suprailiac skinfold thicknesses ($r = -0.242$, $p = 0.011$). No significant associations were found with WHR, ABSI, body fat percentage, or subcutaneous fat percentage (all $p > 0.05$). No significant relationships were observed between trunk flexor endurance and any anthropometric or body composition variables (all $p > 0.05$). Sorensen test performance demonstrated significant negative correlations with BMI ($r=-0.263$, $p=0.005$), WHR ($r=-0.232$, $p=0.015$), waist circumference ($r = -0.273$, $p = 0.004$), and WHtR ($r = -0.234$, $p = 0.014$), whereas no significant associations were found with ABSI, the sum of abdominal and suprailiac skinfold thicknesses, body fat percentage, or subcutaneous fat percentage (all $p > 0.05$). Conclusion: Higher BMI and greater central adiposity were associated with reduced lateral trunk stability and lower back extensor muscle endurance, whereas trunk flexor muscle endurance appeared to be unaffected by anthropometric measurements. These findings suggest that central adiposity may adversely affect trunk muscle endurance, particularly components related to postural stability and back extensor muscle function, in young adults.

Keywords: Young Adults; Central Adiposity; Trunk Muscle Endurance; Anthropometric Measurements

Presentation ID / Sunum No=101

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-5157-7430

Taekwondo Sporcularında Nöromüsküler Antrenman ve Hareket Kontrolü Araştırmalarının Bilimsel Yapısı ve Evrimi: Web of Science Tabanlı Bibliyometrik ve Bilim Haritalama Analizi

Asst. Prof. Dr. Onur Akman[1]

[1]Gazi Üniversitesi

Özet

Bu araştırmanın amacı, taekwondo sporcularında nöromüsküler antrenman ve hareket kontrolüne yönelik bilimsel çalışmaların gelişimini bibliyometrik yöntemlerle incelemek ve alanın genel bilimsel yapısını ortaya koymaktır. Araştırma kapsamında Web of Science Core Collection veri tabanında indekslenen çalışmalar taranmış ve belirlenen dahil etme ölçütleri doğrultusunda 1999–2026 yılları arasında yayımlanan 118 çalışma analize alınmıştır. Elde edilen bibliyografik veriler R programlama ortamında Bibliometrix/Biblioshiny kullanılarak analiz edilmiştir. Çalışmalar; yıllık bilimsel üretim, yayın kaynakları, atıf göstergeleri, yazar üretkenliği, ortak yazarlık yapısı ve anahtar kelime dağılımları açısından değerlendirilmiştir. Taekwondo sporcularında nöromüsküler antrenman ve hareket kontrolüne yönelik bilimsel üretimin yıllar içerisinde gelişen bir eğilim gösterdiğini ortaya koymuştur. İncelenen 118 çalışma 86 farklı bilimsel kaynakta yayımlanmış ve literatürün yıllık büyüme oranı %10,55 olarak belirlenmiştir. Çalışmaların ortalama yaşı 6,53 yıl, yayın başına ortalama atıf sayısı ise 13,20 olarak hesaplanmıştır. Veri setinde toplam 3.798 referans, 365 yazar anahtar kelimesi ve 367 Keywords Plus terimi tespit edilmiştir. Yayınlara toplam 492 araştırmacının katkı sağladığı, belge başına ortalama ortak yazar sayısının 4,79 olduğu ve yalnızca dört çalışmanın tek yazarlı olarak gerçekleştirildiği belirlenmiştir. Yayın türleri açısından araştırma makalelerinin belirgin biçimde ağırlıkta olduğu görülmüştür. Sonuç olarak, taekwondo sporcularında nöromüsküler antrenman ve hareket kontrolü araştırmalarının görece genç, gelişmekte olan ve büyük ölçüde araştırmacılar arası iş birliğine dayanan bir bilimsel alan olduğu söylenebilir. Elde edilen bulgular, nöromüsküler ve hareket temelli araştırmaların taekwondo literatürü içerisinde giderek daha fazla önem kazandığına işaret etmektedir. Alanın kavramsal yapısının, temel araştırma temalarının ve güncel araştırma eğilimlerinin bilim haritalama yöntemleriyle ortaya konulması, gelecekteki çalışmaların yönlendirilmesi açısından önemli katkılar sağlayabilir.

Anahtar Kelimeler: Taekwondo, Nöromüsküler Antrenman, Hareket Kontrolü, Bibliyometrik Analiz, Bilim Haritalama, Bibliometrix.

Scientific Structure and Evolution of Neuromuscular Training and Movement Control Research in Taekwondo Athletes: A Web of Science-Based Bibliometric and Science Mapping Analysis

Abstract

The purpose of this study is to examine the development of scientific research on neuromuscular training and movement control in taekwondo athletes using bibliometric methods and to reveal the overall scientific structure of the field. As part of the study, studies indexed in the Web of Science Core Collection database were screened, and 118 studies published between 1999 and 2026 were included in the analysis based on the specified inclusion criteria. The bibliographic data obtained were analyzed using Bibliometrix/Biblioshiny in the R programming environment. The studies were evaluated in terms of annual scientific output, publication sources, citation metrics, author productivity, co-authorship patterns, and keyword distributions. The analysis revealed that scientific output on neuromuscular training and movement control in Taekwondo athletes has shown a growing trend over the years. The 118 studies examined were published in 86 different scientific sources, and the annual growth rate of the literature was determined to be 10.55%. The average age of the studies was 6.53 years, and the average number of citations per publication was calculated to be 13.20. A total of 3,798 references, 365 author keywords, and 367 Keywords Plus terms were identified in the dataset. It was determined that a total of 492 researchers contributed to the publications, the average number of co-authors per paper was 4.79, and only four studies were single-authored. In terms of publication types, research articles were found to be significantly predominant. In conclusion, it can be stated that research on neuromuscular training and movement control in taekwondo athletes constitutes a relatively young, emerging scientific field that relies heavily on inter-researcher collaboration. The findings indicate that neuromuscular and movement-based research is gaining increasing importance within the taekwondo literature. Mapping the conceptual structure, core research themes, and current research trends of the field using science mapping methods could provide significant contributions toward guiding future studies.

Keywords: Taekwondo, Neuromuscular Training, Movement Control, Bibliometric Analysis, Science Mapping, Bibliometrix.

Presentation ID / Sunum No=52

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000 0001 7541 7554

The 4-3-3 Formation in Football: A Modern System for Increasing Ball Possession and Attacking Variety

Prof. Dr. Meriç Eraslan[1]

[1]Akdeniz Üniversitesi

Abstract

Tactical formations in football play an important role in determining a team's positioning, ball possession, attacking organization, and defensive behavior. The 4-3-3 formation, widely used in modern football, consists of four defenders, three midfielders, and three forwards. This system provides important advantages in maintaining ball possession, using the width of the pitch, and creating different attacking options. The three-man midfield structure increases passing options in central areas and supports controlled ball circulation. In the 4-3-3 system, wingers provide attacking width, while the forward movements of full-backs can create additional passing options and numerical advantages in attacking areas. Wingers can also move into central or half-space areas, creating gaps in the opponent's defensive structure. Consequently, teams can use different attacking strategies, including short passing combinations, wing attacks, central build-up play, and runs behind the defensive line. Another important characteristic of the 4-3-3 formation is its suitability for pressing after losing possession. The front three can apply pressure on the opponent's defensive line, while the midfielders occupy central areas and restrict passing options. This structure can help teams regain possession quickly and maintain territorial control. However, advanced positioning of the full-backs may leave spaces in wide defensive areas. Therefore, positional discipline, coordination, communication, and tactical awareness are essential for the effective implementation of the system. In conclusion, the 4-3-3 formation is an effective tactical structure for maintaining ball possession, using pitch width, creating passing connections, increasing attacking variety, and applying high pressure. Nevertheless, its effectiveness depends not only on the formation but also on players' technical and physical abilities, tactical understanding, and role distribution. Therefore, the 4-3-3 should be considered a dynamic tactical organization that can adapt to different match situations rather than a fixed formation.

Keywords: Football, 4-3-3 Formation, Tactical Organization, Ball Possession, Attacking Variety, Passing Organization, High Pressing.

Presentation ID / Sunum No=167

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 01

The Association Between Daily Movement Patterns and Cardiovascular Health Indicators in Individuals Who Do Not Engage in Regular Exercise: the "active Day" Approach

Prof.Dr. Prof. Dr. Robert c. Schneider[1], Prof.Dr. Meriç Eraslan[2], Assoc. Prof. Dr. Tomasz Niznikowski[3], Assoc. Prof. Dr. Hristo Andanov[4], Asst. Prof. Dr. Reza Behdari[5]

[1]State University of New York, USA
[2]Akdeniz Ünivsersity Türkiye
[3]Jôzef Pilsudski Üniversitesi, Polonya
[4]Vassil Levski Üniversity, Bulgaria
[5]Health Industry Research Center, West Tehran Branch,İslamic Azad Üniversitesi, Tahran, Iran
*Corresponding author: Meriç ERASLAN

Abstract

Although the cardiovascular benefits of regular exercise are well established, the role of short bouts of physical activity performed throughout the day has received comparatively less attention. This study aims to investigate the association between daily physical activity patterns and cardiovascular health indicators in individuals who do not engage in regular exercise, considering not only the total duration of physical activity and daily step count but also the distribution of movement throughout the day and the duration of sedentary periods. A cross-sectional study is planned to be conducted among adults who do not regularly engage in structured exercise. Participants' daily movement patterns will be assessed using wearable activity-tracking devices. Total daily step count, time spent in physical activity, frequency of short bouts of movement, and prolonged uninterrupted sedentary periods will be recorded. In addition, cardiovascular health indicators, including resting heart rate, blood pressure, and body composition, will be assessed. Associations between different daily movement patterns and cardiovascular health indicators will subsequently be analyzed. The study will investigate whether individuals with similar levels of total daily physical activity but more evenly distributed movement throughout the day and shorter prolonged sedentary periods demonstrate more favorable cardiovascular health indicators. The "Active Day" approach seeks to evaluate physical activity not solely in terms of structured sport or exercise, but also from the perspective of movement patterns throughout everyday life. This approach may contribute to a more comprehensive understanding of the potential importance of daily movement among individuals who are unable to engage in regular structured exercise.

Keywords: Physical Activity; Cardiovascular Health; Sedentary Behavior

Presentation ID / Sunum No=207

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-5735-4473

Acil Servisten Kalp ve Damar Cerrahisine Yönlendirilen Konsültasyonların Değerlendirilmesi

Asst. Prof. Dr. Alper Özbakkaloğlu[1], Asst. Prof. Dr. Ömer Faruk Rahman[1]

[1]İzmir Bakırçay Üniversitesi
*Corresponding author: Alper Özbakkaloğlu

Özet

Amaç Acil servis başvurularının giderek artması, konsültasyon süreçlerinin etkin yönetimini önemli hale getirmektedir. Konsültasyonların uygun şekilde yönlendirilmesi hem iş yükünün yönetimi hem de hastaların zamanında sağlık hizmetine ulaşması açısından önemlidir. Bu çalışmada, Kalp ve Damar Cerrahisi (KVC) kliniğine yönlendirilen konsültasyonların özelliklerinin, klinik sonuçlarının ve gerekliliğinin değerlendirilmesi amaçlandı. Yöntem Bu retrospektif çalışmada, Haziran-Ağustos 2026 tarihleri arasında KVC kliniğine yönlendirilen 320 konsültasyon incelendi. Elektif konsültasyonlar dışlanarak acil servisten yönlendirilen 114 konsültasyon çalışmaya dahil edildi. Yaş, cinsiyet, konsültasyon kategorisi (arteriyel, venöz, kardiyak), konsültasyon zamanı (mesai içi/dışı), yatış ve cerrahi gereksinimi kaydedildi. Konsültasyonların gerekliliği iki KVC öğretim üyesi tarafından değerlendirildi. Veriler hastane bilgi yönetim sisteminden retrospektif olarak elde edildi. Bulgular Hastaların ortalama yaşı 56,67±19,84 yıl idi. Hastaların 74'ü (%64,9) erkek, 40'ı (%35,1) kadındı. Konsültasyonların 53'ü (%46,5) mesai dışında, 61'i (%53,5) mesai saatleri içinde gerçekleştirilmişti. Konsültasyonların 60'ı (%52,6) arteriyel sistem hastalıkları, 36'sı (%31,6) venöz sistem hastalıkları ve 18'i (%15,8) kardiyak nedenler nedeniyle istendi. Hastaların 18'ine (%15,8) yatış, 11'ine (%9,6) cerrahi girişim önerilmişti. Konsültasyonların 81'i (%71,1) KVC değerlendirmesi açısından gerekli bulunurken, 33'ü (%28,9) KVC konsültasyonu gerektirmeyen başvurular olarak değerlendirildi. KVC konsültasyonu gerekliliğinin saptanmadığı başvuruların oranı venöz, arteriyel ve kardiyak sistem hastalıklarında sırasıyla %11,1, %36,7 ve %38,9 olup, kategoriler arasında anlamlı farklılık mevcuttu (p=0,017). Konsültasyon gerekliliği açısından mesai içi ve mesai dışı başvurular arasında anlamlı farklılık saptanmadı (p=0,785). KVC konsültasyonu gerekliliği saptanmayan hastaların yaşı, gerekli bulunan hastalara göre daha yüksekti [68 (IQR: 16,5) vs. 50 (IQR: 30,5) yıl; p=0,003]. Sonuç Acil servisten KVC'ye yönlendirilen konsültasyonların yaklaşık üçte birinde KVC değerlendirmesi gerekliliği saptanmadı. Bu durum ileri yaş ve konsültasyon kategorisi ile ilişkili bulunurken, konsültasyonun mesai içinde veya dışında gerçekleştirilmesiyle ilişkili değildi. Konsültasyon süreçlerinin daha etkin yönetilmesi, acil servis ve KVC iş yükünün optimize edilmesine katkı sağlayabilir.

Anahtar Kelimeler: Acil Servis; Kalp ve Damar Cerrahisi; Konsültasyon; Arteriyel Sistem; İş Yükü

Evaluation of Consultations Referred From the Emergency Department to Cardiovascular Surgery

Abstract

Aim The increasing number of emergency department (ED) visits has made the effective management of consultation processes increasingly important. Appropriate referral of consultations is essential for both workload management and timely patient care. This study aimed to evaluate the characteristics, clinical outcomes, and necessity of consultations referred to the Cardiovascular Surgery (CVS) department. Methods In this retrospective study, 320 consultations referred to the CVS department between June and August 2026 were reviewed. After excluding elective consultations, 114 consultations originating from the ED were included. Age, sex, consultation category (arterial, venous, or cardiac), consultation timing (within/outside working hours) and need for hospitalization and surgery were recorded. Consultation necessity was evaluated by two CVS faculty members. Data were retrospectively obtained from the hospital information system. Results The mean age was 56.67±19.84 years; 74 patients (64.9%) were male and 40 (35.1%) were female. Of the consultations, 53 (46.5%) occurred outside working hours and 61 (53.5%) during working hours. Indications were arterial in 60 (52.6%), venous in 36 (31.6%), and cardiac in 18 (15.8%) cases. Hospitalization was recommended for 18 patients (15.8%), surgery for 11 (9.6%). Overall, 81 consultations (71.1%) were considered necessary for CVS evaluation, whereas 33 (28.9%) were considered not to require CVS consultation. The proportions of consultations not requiring CVS evaluation were 11.1%, 36.7%, and 38.9% for venous, arterial, and cardiac conditions, respectively, with a significant difference among categories (p=0.017). Consultation necessity did not differ between working and non-working hours (p=0.785). Patients not requiring CVS consultation were older than those requiring consultation [68 (IQR: 16.5) vs. 50 (IQR: 30.5) years; p=0.003]. Conclusion Approximately one-third of ED consultations referred to CVS did not require CVS evaluation. This was associated with older age and consultation category, but not with consultation timing. More effective consultation management may help optimize ED and CVS workloads.

Keywords: Emergency Department; Cardiovascular Surgery; Consultation; Arterial System; Workload

Presentation ID / Sunum No=217

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-7495-6721

Aşamalı Bilateral Karotis Endarterektomi Sonuçları

Dr. Nurcan Kaçmaz[1], Dr. Ahmet Deniz Kaya[1]

[1]S.B.Ü. Bursa Yüksek İhtisas Eğitim ve Araştırma Hastanesi
*Corresponding author: Ahmet Deniz Kaya

Özet

Amaç: Bilateral ciddi karotis arter stenozu, serebrovasküler olay açısından yüksek risk taşıyan ve tedavi stratejisinin dikkatli planlanmasını gerektiren bir klinik durumdur. Bu çalışmada, bilateral ileri derecede karotis arter stenozu nedeniyle aşamalı bilateral karotis endarterektomi (KEA) uygulanan hastaların klinik özelliklerinin ve erken dönem sonuçlarının değerlendirilmesi amaçlandı. Yöntem: Bilateral karotis arter stenozu nedeniyle aşamalı bilateral KEA uygulanan altı hasta değerlendirildi. Hastaların demografik özellikleri, eşlik eden hastalıkları, başvuru semptomları, sağ ve sol karotis arter stenoz dereceleri, ejeksiyon fraksiyonları ve hastanede kalış süreleri incelendi. Bulgular: Çalışmaya yaşları 66–79 arasında değişen altı hasta dahil edildi. Hastaların beşi kadın, biri erkekti. Tüm hastalarda hipertansiyon mevcut olup; diabetes mellitus, geçirilmiş serebrovasküler olay, hiperlipidemi, koroner arter hastalığı, kronik obstrüktif akciğer hastalığı ve kronik böbrek yetmezliği eşlik eden diğer komorbiditelerdi. Hastalar konuşma bozukluğu, üst ekstremitede uyuşma veya motor yakınmalar, baş dönmesi, baş ağrısı ve denge kaybı gibi nörolojik semptomlarla başvurdu. Sağ internal karotis arter stenoz oranları %70–99, sol internal karotis arter stenoz oranları ise %70–90 arasında değişmekteydi. Ejeksiyon fraksiyonu %50–65 arasında olup hastanede kalış süresi 7–12 gün arasında değişti. Sonuç: Bilateral ileri derecede karotis arter stenozu bulunan hastalarda aşamalı bilateral KEA uygulanabilir bir cerrahi tedavi yaklaşımıdır. Bununla birlikte, bu yaklaşımın güvenliği ve etkinliğinin daha güçlü şekilde ortaya konabilmesi için perioperatif nörolojik komplikasyonlar, mortalite, lokal cerrahi komplikasyonlar ve uzun dönem takip sonuçlarının değerlendirilmesi gerekmektedir.

Anahtar Kelimeler: Karotis Endarterektomi, Bilateral Karotis Stenozu, Serebrovasküler Hastalık, İnme, Aşamalı Cerrahi

Outcomes of Staged Bilateral Carotid Endarterectomy

Abstract

Objective: Severe bilateral carotid artery stenosis is associated with a high risk of cerebrovascular events and requires careful planning of the treatment strategy. This study aimed to evaluate the clinical characteristics and early outcomes of patients who underwent staged bilateral carotid endarterectomy (CEA) for severe bilateral carotid artery stenosis. Methods: Six patients who underwent staged bilateral

CEA for bilateral carotid artery stenosis were evaluated. Demographic characteristics, comorbidities, presenting symptoms, degree of right and left carotid artery stenosis, left ventricular ejection fraction, and length of hospital stay were assessed. Results: Six patients aged 66–79 years were included in the study; five were female and one was male. Hypertension was present in all patients, while other comorbidities included diabetes mellitus, previous cerebrovascular events, hyperlipidemia, coronary artery disease, chronic obstructive pulmonary disease, and chronic kidney disease. Patients presented with neurological symptoms including speech disturbance, upper-extremity numbness or motor symptoms, dizziness, headache, and loss of balance. The degree of right internal carotid artery stenosis ranged from 70% to 99%, while left internal carotid artery stenosis ranged from 70% to 90%. Left ventricular ejection fraction ranged from 50% to 65%, and the length of hospital stay ranged from 7 to 12 days. Conclusion: Staged bilateral CEA represents a feasible surgical treatment approach for patients with severe bilateral carotid artery stenosis. However, evaluation of perioperative neurological events, mortality, local surgical complications, and long-term follow-up outcomes is necessary to more comprehensively determine the safety and effectiveness of this strategy.

Keywords: Carotid Endarterectomy, Bilateral Carotid Stenosis, Cerebrovascular Disease, Stroke, Staged Surgery

Presentation ID / Sunum No=125

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-2350-184X

Bölgesel Bir Referans Merkezinde Tedavi Gerektiren Prematürite Retinopatisi: Klinik Gözlemler ve Olgu Bazlı Sonuçlar

Asst. Prof. Dr. Büşra Çalışkan[1]

[1]Atatürk Üniversitesi Tıp Fakültesi Göz Hastalıkları Anabilimdalı
*Corresponding author: Büşra ÇALIŞKAN

Özet

Amaç: Bölgesel bir referans merkezinde tedavi gerektiren prematürite retinopatisi (ROP) olgularının demografik ve klinik özelliklerini, tedavi öncesi klinik tabloyu, uygulanan tedavi yaklaşımlarını ve klinik sonuçlarını olgu bazında değerlendirmek; özellikle agresif ROP (A-ROP) tanısı almadığı halde anti-VEGF tedavisi uygulanan olguların klinik gerekçesini ve eksitusla sonuçlanan olguların ortak özelliklerini paylaşmak. Gereç ve Yöntem: Ocak 2024-Ağustos 2026 yılları arasında merkezimizde tedavi edilen 29 ROP olgusu retrospektif olarak incelendi; demografik veriler, tedavi öncesi ROP evresi/zonu, A-ROP varlığı, uygulanan tedavi, tedavi zamanı (postmenstrüel yaş, PMA), sevk durumu, eşlik eden sistemik tanılar ve klinik sonlanım kaydedildi. Bulgular: Olguların %62'si kız, ortalama gestasyon yaşı 27 hafta (23-33 hf), doğum ağırlığı 985 g (510-2070 g) idi. Beş olguda (%17) A-ROP saptandı ve tamamına ilk tedavi olarak anti-VEGF uygulandı; A-ROP tanısı almayan ancak zon 2 orta-posterior yerleşimli, geniş avasküler alanlı 3 olguda da lezyonun anatomik özellikleri nedeniyle anti-VEGF tercih edildi. Bu, tedavi kararının formal A-ROP kriterlerinin ötesinde bireyselleştirildiğini göstermektedir. On dört olguya (%48) yalnızca lazer, 7 olguya yalnızca anti-VEGF, 8 olguya kombine tedavi uygulandı; A-ROP olgularında tedavi anlamlı olarak daha erken PMA'da başlanmıştı (35 hf 2 gün vs 38 hf 6 gün; p=0,038). Olguların %48'i dış merkezden sevkliydi; bu olgularda ilk tedavi, kendi merkezimizde izlenenlere kıyasla anlamlı olarak daha geç PMA'da yapıldı (p=0,011), her iki grup başlangıç ağırlığı bakımından benzerdi. Dört olgu (%14) eksitusla sonuçlandı; tamamı ≤800 g doğum ağırlıklı olup, tedavi yönteminden bağımsız olarak ekstrem prematüriteyle ilişkiliydi. Sonuç: Bu olgu serisi, bölgesel bir merkezde ROP tedavi kararının formal sınıflandırma kriterlerinin ötesinde lezyonun anatomik özellikleri ve sevk sürecinin işleyişiyle nasıl şekillendiğini gerçek-dünya verileriyle göstermekte; ekstrem prematüre ve düşük doğum ağırlıklı olgularda yakın multidisipliner izlemin önemini vurgulamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Prematürite Retinopatisi; Anti-VEGF; Lazer Fotokoagülasyon; Olgu Serisi

Presentation ID / Sunum No=86

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-3035-0648

Büyüyen Kafatası Kırığı (Growing Skull Fracture): 10 Aylık İnfantta Birlikte Uygulanan Mikroşirürjikal Rezeksiyon, Duraplasti ve Split Otolog Kemik Grefti İle Onarım

Dr. Ali Özen[1]

[1]Marmara Üniversitesi Pendik Eğitim ve Araştırma Hastanesi

Özet

Amaç: Büyüyen kafatası kırığı (Growing Skull Fracture - GSF), çocukluk çağı kafa travmalarının %1'inden azında görülen, dura mater yırtığına bağlı olarak beyin dokusu veya araknoid zarın kemik defektinden herniye olmasıyla karakterize nadir bir komplikasyondur. Bu sunumda, yataktan düşme sonrası sol oksipital bölgede gelişen GSF olgusunun tanı, cerrahi teknik ve başarılı rekonstruksiyon sürecinin paylaşılması amaçlanmıştır. Olgu Sunumu: Dört ay önce yataktan düşme öyküsü bulunan ve dış merkezde sol oksipitalde iniondan lambdoid sütüre uzanan deplase fraktür hattı nedeniyle gözlem altında tutulduğu öğrenilen 10 aylık kız bebek hasta, tarafımıza sol oksipital bölgede cilt altında pulsatif yumuşak doku kitlesi şikayetiyle başvurdu. Nörolojik muayenesinde bilinci açık, göz takibi tam, desteksiz oturabilen ve defisiti bulunmayan hastanın kranial 3D-BT ve MR tetkiklerinde mevcut fraktür hattının genişlediği ve serebral dokunun defektten herniye olduğu saptandı. Büyüyen kafatası kırığı tanısıyla prone pozisyonda ameliyata alınan hastaya, atnalı insizyonla defekti kapsayacak genişlikte sol parasagittal parietooksipital kraniotomi yapıldı. Yırtık dura kenarlarına ulaşılmasını müteakip herniye beyin dokusu mikroşirürjikal olarak rezeke edildi. Galea grefti kullanılarak su geçirmez (watertight) duraplasti sağlandı. Kemik defekti, kaldırılan kraniotomi flebinin lateral kısmından alınan split otolog kemik grefti ile rekonstrükte edildi. Perioperatif ve postoperatif komplikasyon gelişmeyen hasta şifa ile taburcu edildi. Sonuç: İnfantlarda kafa travması sonrası gelişen pulsatif kranial kitlelerde GSF mutlaka akılda tutulmalıdır. Erken tanı ve sağlam dura sınırlarına ulaşmayı hedefleyen geniş kraniotomi, eksizyon, duraplasti ve otolog split kemik greftleme birleşimi, pediatrik yaş grubunda mükemmel kozmetik ve fonksiyonel sonuçlar sağlayan güvenli bir cerrahi yaklaşımdır.

Anahtar Kelimeler: Pediatrik Nöroşirurji, Büyüyen Kafatası Kırığı, Split Kranioplasti

Growing Skull Fracture: Microsurgıcal Resectıon, Duraplasty, and Split Autologous Bone Graft Reconstructıon in a 10-Month-Old Infant

Abstract

Objective: Growing skull fracture (GSF), or leptomeningeal cyst, is a rare complication occurring in less than 1% of pediatric head traumas, characterized by dural tearing followed by herniation of cerebral tissue or arachnoid membrane through the bone defect. This report aims to present the diagnostic

workup, surgical technique, and successful reconstruction of an occipital GSF following a fall. Case Presentation: A 10-month-old female infant presented with a pulsatile subcutaneous soft tissue mass in the left occipital region. Four months prior, she had sustained a bed fall resulting in a displaced left occipital fracture extending from the inion to the lambdoid suture. Neurological examination was intact with age-appropriate milestones. Cranial 3D-CT and MRI revealed progressive widening of the prior fracture line with cerebral tissue herniation, confirming the diagnosis of GSF. The patient underwent surgery in the prone position. A left parasagittal parieto-occipital craniotomy flap was elevated via a horseshoe incision to expose healthy dural margins surrounding the bone defect. Following microsurgical resection of the herniated brain tissue, a watertight duraplasty was executed using a galea graft. The calvarial bone defect was reconstructed utilizing a split autologous bone graft harvested from the lateral portion of the elevated parieto-occipital flap. The patient experienced no perioperative or postoperative complications and was discharged fully recovered. Conclusion: GSF should be strongly suspected in infants presenting with a pulsatile scalp mass following head injury. Surgical management combining wide exposure to identify healthy dural borders, microsurgical tissue resection, watertight duraplasty, and split autologous bone cranioplasty provides optimal surgical outcomes and durable anatomical reconstruction in the pediatric population.

Keywords: Pediatric Neurosurgery, Growing Skull Fracture, Split Cranioplasty

Presentation ID / Sunum No=137

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-3445-1761

Çeyrek Yüzyıl Unutulan Üreteral Stent: Büyük Mesane Taşı ve İpsilateral Böbrek Fonksiyon Kaybı

Asst. Prof. Dr. Mehmet Erkan Erbay[1]

[1]Okan Üniversitesi Tıp Fak Hastanesi

Özet

Yetmiş üç yaşında kadın hasta tekrarlayan üriner sistem enfeksiyonu, hematüri ve dizüri yakınmalarıyla başvurdu. Özgeçmişinde 25 yıl önce endometrium karsinomu nedeniyle cerrahi sırasında sol üreteral stent yerleştirildiği ve stentin çıkarılmadığı öğrenildi. Değerlendirmede unutulmuş stente eşlik eden 5 × 4 cm mesane taşı saptandı. Preoperatif bilgisayarlı tomografide büyük mesane taşı ve sol renal ünitede belirgin yapısal bozulma izlendi. 99mTc-DMSA renal sintigrafisinde sol böbreğin diferansiyel fonksiyonu %3 olarak ölçüldü. Sistoskopik stent ekstraksiyonunun başarısız olması, büyük distal taş yükü ve minimal rezidüel renal fonksiyon nedeniyle iki aşamalı cerrahi tedavi planlandı. Önce sistolitotomi, ardından laparoskopik sol nefrektomi uygulandı ve stent çıkarıldı. Uzun süre unutulan üreteral stentler enkrustasyon, taş oluşumu, enfeksiyon ve geri dönüşümsüz renal fonksiyon kaybına yol açabilir. Bu olgu, çeyrek yüzyıllık stent retansiyonunun ciddi sonuçlarını ve stent takip sistemlerinin önemini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Unutulmuş Üreteral Stent, Mesane Taşı, Nonfonksiyone Böbrek, Nefrektomi

A Forgotten Ureteral Stent After 25 Years: A Large Bladder Stone and Severe Ipsilateral Renal Function Loss

Abstract

A 73-year-old woman presented with recurrent urinary tract infections, hematuria, and dysuria. Her medical history revealed that a left ureteral stent had been placed during surgery for endometrial carcinoma 25 years earlier and had never been removed. Evaluation demonstrated a retained ureteral stent associated with a 5 × 4 cm bladder stone. Preoperative computed tomography revealed a large bladder stone and marked structural deterioration of the left renal unit. 99mTc-DMSA renal scintigraphy demonstrated a differential renal function of only 3% in the left kidney. Because cystoscopic stent extraction was unsuccessful and the patient had a large distal stone burden with minimal residual renal function, a two-stage definitive surgical approach was planned. Cystolithotomy was performed first, followed by laparoscopic left nephrectomy and removal of the retained stent. Long-term forgotten ureteral stents may lead to severe complications, including encrustation, stone formation, infection, and irreversible loss of renal function.

This case highlights the potentially serious consequences of a ureteral stent retained for a quarter century and emphasizes the importance of structured stent-tracking systems.

Keywords: Forgotten Ureteral Stent, Bladder Stone, Nonfunctioning Kidney, Nephrectomy

Presentation ID / Sunum No=18

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-0296-8504

Cilt Altı Endometrizisin Eksizyonel Cerrahi Prosedür İle Çıkarılması

Dr. Orkun İlgen[1]

[1]Balıkesir Atatürk Şehir Hastanesi

Özet

Endometriozis endometrial dokunun uterus dışında çeşitli dokularda (overler, periton, barsaklar, cilt altı gibi) yerleşip progrese olabildiği kronik bir hastalıktır. En sık ortaya çıkan semptomları arasında dismenore, disparoni ve kronik pelvik ağrıdır. Endometrioizis en sık overlerde görülmekle beraber daha az sıklıkta cilt altı endometriozisi olarak prezente olabilmektedir. Endometriozisin insidansı yaklaşık %10 olmakla birlikte cilt altı endometrioiziste bu durum %0.03 - 0.4 arasında değişmektedir. Genellikle sezeryan sonrası skar hattına yerleşmektedir. Semptom olarak cilt altında siklik olarak menstrüel dönemde büyüyen, mavi-mor renkli, dokunmakla ağrılı şişlikler mevcuttur. Tanıda ultrason ya da MRI kullanılabilir. Tedavi seçenekleri arasında hormonal supresyon tedavisi ya da eksizyonel cerrahi bulunmaktadır. Biz de burada jinekoloji polikliniğimize sezeryan skar sol yanında menstrüel dönemde artan şişlik ve ağrı şikayetiyle başvuran 32 yaşında, geçirilmiş tek sezeryan öyküsü olan hastamıza uyguladığımız eksizyonel cerrahi vakamızı sunmaktayız. Hastanın yapılan batın muayenesinde sezeryan skar sol hattında cilt altında yaklaşık 3-4 cm lik sert tümöral kitle palpe edildi. Yapılan ultrasonografisinde cilt altında, fasya üstünde solid, irregüler kitlesel lezyon izlendi. Serum tümör markerlarından CA-125 değeri 52 U/mL olarak hafif yüksek saptandı. Bunun üzerine hastaya eksizyonel cerrahi kararı alındı ve yaklaşık 4-5 cm lik bir kesi lezyon üstünden yapılarak önce subcutan yağ dokusu diseke edildi. Ardından lezyona ulaşıldıktan sonra çevre camper ve scarpa fasyalarından lezyon diseke edildi. Abdominal duvar kasları arasından ve bu kasların fasyası üzerinden koter yardımıyla ilerlenerek diseksiyon tamamlandı ve endometriotik odak eksize edildi. Kanama kontrolünü takiben fasya ve cilt altı dokular 2.0 vicryl ile suture edildi. Cilt 3.0 vicryl ile subkutukuler suture edildi. İntraoperatif ve postoperatif komplikasyon izlenmedi. Hasta post-operatif 1. günde iyi hal ile taburcu edildi. Sonuç olarak özellikle sezeryan skar hattında şişlik ve siklik ağrı şikayetiyle başvuran kadınlarda cilt altı endometriozis ayırıcı tanıda düşünülmelidir ve tedavi seçenekleri arasında eksizyonel cerrahi tedavilerde yer almaktadır.

Anahtar Kelimeler: Endometriozis, Cilt Altı Endometriozis, Eksizyonel Cerrahi

Removal of Subcutaneous Endometriosis by Excisional Surgical Procedure

Abstract

Endometriosis is a chronic disease characterized by the presence of endometrial tissue outside the uterus. While it most commonly affects the ovaries and peritoneum, it rarely presents as subcutaneous

endometriosis (incidence of 0.03% to 0.4%), typically developing along a cesarean section scar. Symptoms include painful, bluish-purple subcutaneous nodules that swell cyclically during menstruation. Diagnosis is guided by ultrasound or MRI, and treatment involves hormonal suppression or surgical excision. We present the case of a 32-year-old female with a history of one cesarean section who presented to our gynecology clinic with pain and swelling on the left side of her surgical scar that worsened during menses. Abdominal examination revealed a hard, palpable 3–4 cm subcutaneous mass. Ultrasonography confirmed an irregular, solid subcutaneous lesion located above the fascia. The serum tumor marker CA-125 was slightly elevated at 52 U/mL. Based on these findings, excisional surgery was performed. A 3–4 cm incision was made directly over the lesion, and the subcutaneous fat was dissected. Upon reaching the mass, dissection proceeded along the surrounding Camper's and Scarpa's fascias. Using cautery, the endometriotic focus was completely dissected from the abdominal wall muscles and overlying fascia, and then excised. After ensuring hemostasis, the fascia and subcutaneous tissues were closed with 2.0 Vicryl, and the skin was sutured subcutaneously with 3.0 Vicryl. No intraoperative or postoperative complications occurred, and the patient was discharged in good condition on the first postoperative day. In conclusion, subcutaneous endometriosis should be considered in the differential diagnosis of cyclic pain and swelling at a cesarean scar line, and complete surgical excision remains an effective treatment option.

Keywords: Endometriosis, Subcutaneous Endometriosis, Excisional Surgery

Presentation ID / Sunum No=157

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-2644-8842

Cockayne Sendromlu Pediyatrik Hastada Dental Operasyon İçin Organ Tutulumlarına Yönelik Sedasyon Stratejisi ve Zor Havayolu Yönetimi

Exp. Dr. Ömer Türk[1]

[1]S.B.Ü Van Eğitim ve Araştırma Hastanesi

Özet

Cockayne Sendromlu Pediyatrik Hastada Dental Operasyon İçin Organ Tutulumlarına Yönelik Sedasyon Stratejisi Ve Zor Havayolu Yönetimi Özet Giriş: Cockayne Sendromu (CS); dünya genelinde insidansı yaklaşık 1/200.000-1/250.000 canlı doğum arasında değişen, otozomal resesif geçişli oldukça nadir bir multisistemik hastalıktır. Kraniyofasiyal anomalilere bağlı ileri derecede zor havayolu yönetimi, gastrik aspirasyon riski ve eşlik eden organ fonksiyon bozuklukları nedeniyle anestezi pratiğinde yüksek riskli hasta grubunda yer alırlar. Literatürde CS'li olgularda çoğunlukla genel anestezi ve endotrakeal entübasyon güçlükleri vurgulanmaktadır. Bu olgu sunumunda; glokom, bilateral opere katarakt ve ileri derecede nöromotor gelişim geriliği mevcut olan CS'li pediyatrik hastadaki noninvaziv anestezi deneyimimizi paylaşmayı amaçladık. Olgu Sunumu: Dental operasyon planlanan 6 yaşında, 9 kg ağırlığında, konuşması olmayan, desteksiz oturamayan ve yürüyemeyen erkek CS hastası operasyon odasına alındı. Fizik muayenesinde geride çene (mikrognati), bozuk diş yapısı ve değerlendirilebildiği kadarıyla Mallampati 3 saptanan hastanın zor entübasyon öngörüsü mevcuttu. Olası zor havayolu krizi için videolaringoskop ve fiberoptik bronkoskop ekipmanları operasyon odasında hazır bulunduruldu. Sendromun doğası gereği var olan organ tutulumları ve anestezik ajanların hepatorenal eliminasyon kısıtlılıkları göz önünde bulundurularak; organ fonksiyonlarından bağımsız metabolize olan veya kısa etkili farmakokinetik profile sahip ilaçlar tercih edildi. Hastanın anestezi yönetiminde genel anesteziden kaçınılarak; midazolam (0.45 mg İV), remifentanil (4.5 mcg İV yavaş puşe) ve propofol (15 mg) kombinasyonu ile derin sedasyon sağlandı. Havayolu, nazal oksijen desteği (2 L/dk) eşliğinde spontan solunumda başarıyla korundu. Operasyon süresince hemodinamik ve solunumsal parametreleri stabil seyreden hasta, postoperatif derlenme odasındaki takibinde herhangi bir komplikasyon gelişmeksizin sorunsuz bir şekilde taburcu edildi. Sonuç: Multipl komorbiditeleri, organ tutulumu ve ileri nörolojik defisitleri olan bu oldukça nadir ve kaşektik pediyatrik hastada; zor havayolu hazırlıklarının eksiksiz yapılması ve hepatorenal yük oluşturmayan kısa etkili ajanların titre edilerek kombine edilmesiyle sağlanan sedasyon protokolleri, genel anesteziye güvenli ve efektif bir alternatif sunabilir. Anahtar Kelimeler: Cockayne Sendromu, Pediyatrik Anestezi, Sedasyon, Zor Havayolu.

Anahtar Kelimeler: Cockayne Sendromu, Pediyatrik Anestezi, Sedasyon, Zor Havayolu.

Presentation ID / Sunum No=156

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0000-8812-0119

Çocuklarda Deplase Olmamış Lineer Kranial Fraktürlerin Klinik Yönetimi

Exp. Dr. Yağız Denizci[1], Dr. Berkay Özkan[1], Exp. Dr. Gökhan Perçinoğlu[1]

[1]T.C. Sağlık Bakanlığı İstanbul Prof. Dr. Cemil Taşcıoğlu Şehir Hastanesi

Özet

GİRİŞ Travmatik beyin hasarı, nöroşirürji pratiğinde sık karşılaşılan klinik tablolar arasında yer almakta olup, travmalar hem erişkinlerde hem de çocukluk çağında önemli mortalite ve morbidite nedenlerinden biridir. Çocuklarda kraniyal kemiklerin anatomik ve biyomekanik özelliklerinin erişkinlerden farklı olması, travma sonrası oluşabilecek yaralanmaların değerlendirilmesinde yaşa özgü bir yaklaşımı gerekli kılmaktadır. Kafa travması sonrasında görülen kraniyal fraktürler içerisinde non-deplase lineer fraktürler en sık karşılaşılan kırık tiplerinden biridir. Bu fraktürler çoğunlukla konservatif olarak takip edilmekle birlikte, eşlik edebilecek intrakraniyal kanama ve pnömosefali açısından klinik ve radyolojik olarak dikkatli şekilde değerlendirilmelidir.Hastaların hızlı ve etkin biçimde değerlendirilmesinde, cerrahi müdahale gereksiniminin ortaya konulmasında kraniyal bilgisayarlı tomografi (BT) temel görüntüleme yöntemlerinden biridir. GEREÇ VE YÖNTEM Merkezimiz acil servisine son bir senede başvuran kafa travması sonucu deplase olmamış kranial lineer fraktüre sahip gelişinde operatif olmayan, beyin cerrahisi servisine interne edilen 41 pediatrik hastanın, hematom ve pnömosefali sebebiyle cerrahiye gereksinimleri ve hastaların şikayetleri nedeniyle çekilen kranial tomografi sayıları literatürdeki veriler ile karşılaştırılmıştır. BULGULAR Merkezimizdeki vakalar incelendiğinde 41 non deplase kranial lineer fraktüre sahip pediatrik hastanın, 13' ünde kanama görülmüş, 6' sında pnömosefali görülmüş. Yatış süreleri boyunca bu hastalara en az 2, en fazla 5 kere olmak üzere kranial tomografi çekilmiş. Yakın nörolojik muayene takibi açısından beyin cerrahisi servisine alınan bu hastaların hiç birine cerrahi tedavi yapılmamış ve travma takip süreleri dolduktan sonra nöroşirurji poliklinik kontrol önerisi ile taburcu edilmiş. SONUÇ Mevcut çalışmamızda bu hasta grubunda hematom ve pnömosefali görülse bile sonrasında yapılan ekstra kranial görüntülemelerin nöroşirürjikal cerrahi kararını etkilemediği görülmektedir. Bu nedenle pediatrik kafa travmalarında, hastaların yakın nörolojik muayene takibinin çok önemli olduğu görülmektedir.

Anahtar Kelimeler: Lineer, Fraktür, Tomografi, Travma, Pediatrik

Presentation ID / Sunum No=5

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-0667-2866

Çocukluk Çağı Şalazyonunda Çevresel Faktörlerin ve Mevsimsel Dağılımın Değerlendirilmesi

Exp. Dr. Betül Dertsiz Kozan[1], Exp. Dr. Bahadır Utlu[2], Exp. Dr. Ahmet Duhan Özbay[3]

[1]Gazi Yaşargil Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Diyarbakır, Türkiye
[2]Erzurum Şehir Hastanesi, Erzurum, Türkiye
[3]Özel Medicina Hastanesi, Samsun, Türkiye

Özet

Amaç: Çocukluk çağında cerrahi tedavi gerektiren şalazyon olgularının epidemiyolojik özelliklerini ortaya koymak ve hava kirliliği parametreleri ile mevsimsel değişkenlerin şalazyon cerrahisi üzerine etkisini araştırmak. Materyal ve Metodlar: Ocak 2020-Aralık 2025 tarihleri arasında Göz Hastalıkları kliniğinde şalazyon nedeniyle küretaj uygulanan 18 yaş ve altındaki hastalar retrospektif olarak değerlendirildi. Olguların yaş, cinsiyet ve ameliyat tarihleri hastane elektronik kayıt sisteminden elde edildi. Aylık pediatrik şalazyon cerrahisi sayıları hesaplandı. Aynı döneme ait aylık ortalama PM2.5, PM10, SO_2, O_3, ultraviyole (UV) indeksi ve ortam sıcaklığı verileri T.C. Çevre, Şehircilik ve İklim Değişikliği Bakanlığı Ulusal Hava Kalitesi İzleme'den temin edildi. Pediatrik şalazyon cerrahisi ile çevresel parametreler arasındaki ilişki Spearman korelasyon analizi ile değerlendirildi. Demografik veriler tanımlayıcı istatistiklerle sunuldu. İstatistiksel anlamlılık düzeyi $p<0,05$ olarak kabul edildi. Bulgular: Çalışmaya 607 pediatrik hasta dahil edildi. Hastaların yaş ortalaması 13,4±4,5 yıl olup olguların 446'sı (%73,5) kız, 161'i (%26,5) erkekti. Olguların 13-18 yaş grubu 409 (%67,5) kişiydi. Cerrahi sayısı pandemi döneminde belirgin olarak düşük seyretmiş, 2022 yılı sonrasında ise belirgin artış göstermiştir. Aylık pediatrik şalazyon cerrahisi sayıları ile PM2.5, PM10, SO_2, O_3, UV indeksi ve sıcaklık arasında istatistiksel olarak anlamlı ilişki saptanmadı (tüm $p>0,05$). Mevsimlere göre yapılan değerlendirmede pediatrik şalazyon cerrahisi sıklığında anlamlı farklılık izlenmedi ($p>0,05$). Sonuç: Cerrahi gerektiren pediatrik şalazyon olguları özellikle adölesan yaş grubunda ve kız çocuklarında daha sık görülmektedir. Buna karşın hava kirliliği parametreleri ve mevsimsel değişkenler ile pediatrik şalazyon cerrahisi arasında anlamlı ilişki gösterilememiştir. Pandemi döneminde cerrahi başvuru sayılarındaki belirgin azalma, sağlık hizmetlerine erişimdeki kısıtlılıkların bu sonuç üzerinde etkili olabileceğini düşündürmektedir.

Anahtar Kelimeler: Şalazyon, Hava Kirliliği, Mevsimsel Değişiklik, Pediatrik Oftalmoloji

Evaluation of Environmental Factors and Seasonal Distribution in Childhood Chalazion

Abstract

Objective:To investigate the epidemiological characteristics of pediatric patients requiring surgical treatment for chalazion and to evaluate the effects of air pollution parameters and seasonal variations on chalazion surgery. Materials and Methods:This retrospective study included patients aged 18 years or younger who underwent chalazion curettage at the Ophthalmology Department between January 2020 and December 2025.Patient age, sex, and dates of surgery were obtained from the hospital electronic medical record system.The monthly number of pediatric chalazion surgeries was calculated. Monthly mean concentrations of PM2.5,PM10,SO_2, O_3, ultraviolet(UV) index, and ambient temperature for the corresponding period were obtained from the National Air Quality Monitoring Network of the Republic of Türkiye Ministry of Environment, Urbanization and Climate Change.The association between the monthly number of pediatric chalazion surgeries and environmental parameters was evaluated using Spearman's correlation analysis.Demographic characteristics were summarized using descriptive statistics.A p-value <0.05 was considered statistically significant. Results:A total of 607 pediatric patients were included in the study.The mean age was 13.4±4.5 years. Of the patients, 446(73.5%) were female and 161(26.5%) were male. The majority of patients(409, 67.5%) were in the 13–18-year age group.The number of chalazion surgeries was markedly reduced during the COVID-19 pandemic and showed a substantial increase after 2022. No statistically significant correlations were found between the monthly number of pediatric chalazion surgeries and PM2.5, PM10, SO_2, O_3, UV index, or ambient temperature (all p>0.05).Similarly, no significant differences in the frequency of pediatric chalazion surgeries were observed among the seasons(p>0.05). Conclusion:Surgically treated pediatric chalazion was more common among adolescent patients and females. However, no significant association was identified between pediatric chalazion surgery and air pollution parameters or seasonal variations.The marked decline in the number of surgeries during the COVID-19 pandemic suggests that restricted access to healthcare services may have contributed to this finding.

Keywords: Chalazion, Air Pollution, Seasonal Variation, Pediatric Ophthalmology

Presentation ID / Sunum No=19

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-9956-1788

CVVHDF Uygulanan Yoğun Bakım Hastalarında Hemogram İndekslerinin Erken Değişimi Mortalitenin Bir Belirteci midir? Retrospektif Çalışma

Dr. Hasan Şenay[1]

[1]Konya Şehir Hastanesi
*Corresponding author: Hasan Şenay

Özet

Amaç: Sürekli renal replasman tedavisi (CVVHDF) uygulanan yoğun bakım hastalarında, hemogramdan elde edilen inflamasyon indekslerinin (nötrofil/lenfosit oranı [NLR], platelet/lenfosit oranı [PLR] ve sistemik inflamasyon indeksi [SII]) erken dönemdeki değişiminin mortaliteyi öngörmedeki değerini araştırmayı amaçladık. Gereç ve Yöntem: Konya Şehir Hastanesi Reanimasyon-1 Yoğun Bakım Ünitesi'nde CVVHDF uygulanan 85 hasta retrospektif olarak değerlendirildi. Hemogram verilerine ulaşılabilen 77 hastada tedavinin ilk ve ikinci hemogram ölçümlerinden NLR, PLR ve SII hesaplandı; bu indekslerin zamansal değişimi (ΔNLR, ΔPLR, ΔSII) belirlendi. Hastalar mortalite durumuna göre iki gruba ayrılarak karşılaştırıldı. İstatistiksel analizde Mann-Whitney U ve ki-kare testleri kullanıldı; $p<0.05$ anlamlı kabul edildi. Bulgular: Çalışmaya alınan 85 hastanın %70.6'sı (n=60) eksitus oldu. Ortanca yaş 68 (IQR 57–75), %60'ı erkekti; en sık başvuru endikasyonu sepsisti. Eksitus grubunda SOFA (13.5 vs 4, $p<0.001$) ve APACHE II (31 vs 13, $p<0.001$) skorları anlamlı yüksekti. Hemogram indeksleri değerlendirilebilen hastalarda, ikinci ölçüm NLR değeri eksitus grubunda anlamlı yüksek bulundu (9.8 vs 5.4, $p=0.025$). Ancak PLR ve SII değerleri (her iki ölçümde) ile bu üç indeksin ilk-ikinci ölçüm arasındaki zamansal değişimi (ΔNLR, ΔPLR, ΔSII) mortalite grupları arasında anlamlı farklılık göstermedi (tüm p değerleri >0.05). Sonuç: CVVHDF uygulanan yoğun bakım hastalarında ikinci ölçüm NLR değeri mortalite ile ilişkili bulunmuştur; ancak hemogram indekslerinin (NLR, PLR, SII) erken dönemdeki değişimi bu kohortta mortaliteyi öngörmede tutarlı bir belirteç olarak öne çıkmamıştır. Daha geniş ve prospektif çalışmalarla bu ilişkinin doğrulanması gerekmektedir. Çalışmanın retrospektif ve tek merkezli olması bir kısıtlılıktır.

Anahtar Kelimeler: Sürekli Renal Replasman Tedavisi, Hemogram İndeksleri, Nötrofil/Lenfosit Oranı, Mortalite, Yoğun Bakım

Presentation ID / Sunum No=119

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-7030-9279

Dejeneratif Lomber Hastalık Nedeniyle Lomber Füzyon Sonrası İyileşme Fenotipleri

Asst. Prof. Dr. Fahri Eryilmaz[1]

[1]Department of Neurosurgery, Faculty of Medicine, Yozgat Bozok University

Özet

Giriş: Lomber füzyon sonrası iyileşme, benzer cerrahi prosedürler uygulanmış olsa bile hastalar arasında farklılık gösterebilir. Bu çalışma, mobilizasyon, hastanede kalış süresi ve günlük aktivitelere dönüş temelinde iyileşme fenotiplerini belirlemeyi ve bunların klinik özelliklerini karşılaştırmayı amaçladı. Yöntemler: Bu retrospektif kohort çalışmasına, Nisan 2020 ile Temmuz 2026 arasında dejeneratif lomber hastalık nedeniyle enstrümante lomber füzyon uygulanan 138 hasta dahil edildi. İyileşme fenotipleri, bağımsız mobilizasyona kadar geçen süre, hastanede kalış süresi ve rutin günlük aktivitelere dönüş süresi için standardize edilmiş değişkenler ve Ward'ın hiyerarşik kümeleme yöntemi kullanılarak türetildi. Optimal küme sayısı silüet analiziyle seçildi. Taburculuk yeri, postoperatif nörolojik durum, 30 günlük yeniden yatış ve 90 günlük planlanmamış sağlık hizmeti kullanımı fenotipler arasında karşılaştırıldı. Kategorik değişkenler, uygun olduğu durumlarda ki-kare veya Fisher–Freeman–Halton kesin testleri kullanılarak karşılaştırıldı. Komorbidite yükü, yaş düzeltmesi yapılmadan Charlson Komorbidite İndeksi (CCI) kullanılarak değerlendirildi. Çok değişkenli lojistik regresyon, kompleks iyileşme fenotipiyle ilişkili faktörleri belirledi. Sonuçlar: Üç fenotip belirlendi: 61 hastada (%44,2) hızlı iyileşme, 49 hastada (%35,5) orta düzeyde iyileşme ve 28 hastada (%20,3) kompleks iyileşme; üç kümeli çözüm en yüksek ortalama silüet katsayısına (0,61) sahipti. Bağımsız mobilizasyona kadar geçen medyan süre sırasıyla 1, 2 ve 4 gün, medyan hastanede kalış süresi 3, 5 ve 8 gün, rutin günlük aktivitelere dönüş için medyan süre ise 4, 7 ve 12 haftaydı. Doğrudan eve taburculuk %95,1, %83,7 ve %57,1 ($p<0,001$), nörolojik defisitler %0, %2,0 ve %10,7 ($p=0,013$), 30 günlük yeniden yatış %1,6, %6,1 ve %17,9 ($p=0,014$), 90 günlük planlanmamış sağlık hizmeti kullanımı ise %6,6, %18,4 ve %39,3 oranında gerçekleşti ($p<0,001$). İleri yaş [10 yıl başına odds oranı (OR), 1,68; %95 güven aralığı (CI), 1,18–2,39], daha yüksek CCI (puan başına OR, 1,47; %95 CI, 1,12–1,92) ve çok seviyeli füzyon (OR, 2,41; %95 CI, 1,07–5,45) kompleks iyileşmeyle bağımsız olarak ilişkiliydi. İnterbody teknik, kompleks iyileşme fenotipiyle bağımsız olarak ilişkili değildi. Sonuç: Lomber füzyon uygulanan hastalar, taburculuk, nörolojik sonuçlar, yeniden yatış ve sağlık hizmeti kullanımı açısından farklılık gösteren belirgin iyileşme fenotipleri sergiledi. Birden fazla iyileşme özelliğinin birlikte değerlendirilmesi, postoperatif iyileşmenin daha iyi tanımlanmasını sağlayabilir ve rehabilitasyon ile takip planlamasını destekleyebilir.

Anahtar Kelimeler: Lomber Füzyon; İyileşme Fenotipi; Dejeneratif Lomber Hastalık; Postoperatif İyileşme; Hiyerarşik Kümeleme

Recovery Phenotypes Following Lumbar Fusion for Degenerative Lumbar Disease

Abstract

Background: Recovery after lumbar fusion can vary between patients, even when similar surgical procedures are performed. This study aimed to identify recovery phenotypes based on mobilization, hospital stay, and return to daily activities, and to compare their clinical characteristics. Methods: This retrospective cohort included 138 patients who underwent lumbar instrumented fusion for degenerative lumbar disease between April 2020 and July 2026. Recovery phenotypes were derived from time to independent ambulation, length of hospital stay, and time to return to routine daily activities using standardized variables and Ward's hierarchical clustering. The optimal cluster number was selected by silhouette analysis. Discharge destination, postoperative neurological status, 30-day readmission, and 90-day unplanned healthcare use were compared across phenotypes. Categorical variables were compared using chi-square or Fisher–Freeman–Halton exact tests, as appropriate. Comorbidity burden was assessed using the Charlson Comorbidity Index (CCI) without age adjustment. Multivariable logistic regression identified factors associated with the complex-recovery phenotype. Results: Three phenotypes were identified: rapid recovery in 61 patients (44.2%), intermediate recovery in 49 (35.5%), and complex recovery in 28 (20.3%); the three-cluster solution had the highest mean silhouette coefficient (0.61). Median time to independent ambulation was 1, 2, and 4 days, median hospital stay was 3, 5, and 8 days, and median return to routine daily activities was 4, 7, and 12 weeks, respectively. Direct discharge home occurred in 95.1%, 83.7%, and 57.1% ($p<0.001$), neurological deficits in 0%, 2.0%, and 10.7% ($p=0.013$), 30-day readmission in 1.6%, 6.1%, and 17.9% ($p=0.014$), and 90-day unplanned healthcare use in 6.6%, 18.4%, and 39.3% ($p<0.001$). Older age [odds ratio (OR) per 10 years, 1.68; 95% confidence interval (CI), 1.18–2.39], higher CCI (OR per point, 1.47; 95% CI, 1.12–1.92), and multilevel fusion (OR, 2.41; 95% CI, 1.07–5.45) were independently associated with complex recovery. Interbody technique was not independently associated with the complex-recovery phenotype. Conclusion: Lumbar fusion patients showed distinct recovery phenotypes with differences in discharge, neurological outcomes, readmission, and healthcare use. Considering several recovery features together may better characterize postoperative recovery and support rehabilitation and follow-up planning.

Keywords: Lumbar Fusion; Recovery Phenotype; Degenerative Lumbar Disease; Postoperative Recovery; Hierarchical Clustering

Presentation ID / Sunum No=96

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-4971-2343

Edinsel Gerbode Tip VSD'in Cerrahi Tedavisi: Olgu Sunumu

Dr. Abdulkadir Yılmaz[1]

[1]Ankara Bilkent Şehir Hastanesi

Özet

Giriş: Gerbode defekti, sol ventrikül ile sağ atriyum arasında doğrudan şanta neden olan nadir bir ventriküler septal defekt tipidir. Konjenital olabileceği gibi kardiyak cerrahi, enfektif endokardit veya travma sonrasında edinsel olarak da gelişebilir. Bu olguda, önceki aort kapak cerrahisi sonrası gelişen edinsel Gerbode defektinin cerrahi tedavisi sunulmuştur. Olgu: Kırk dokuz yaşında kadın hastaya iki yıl önce aort kapak replasmanı (21 mm Regent SJM), aort kök genişletme prosedürü ve septal miyektomi uygulanmıştı. Son altı ay içerisinde gelişen göğüs ağrısı ve nefes darlığı nedeniyle yapılan ekokardiyografide sol ventrikülden sağ atriyuma Gerbode tip VSD ile uyumlu şant saptandı. Defekt çapı 8 mm, defekt üzerindeki maksimum gradiyent 96 mmHg olarak ölçüldü. Semptomatik olması nedeniyle cerrahi onarım planlandı. Redo sternotomi öncesinde femoral arter ve ven hazırlanarak kardiyopulmoner baypas başlatıldı. Kardiyak arrest sonrası sağ atriyotomi yapıldı. Triküspit kapağın septal leafleti cerrahi görüşü artırmak amacıyla anülüsten ayrıldı. Aort kökünün hemen altında membranöz septum düzeyinde sol ventrikül ile sağ atriyum arasında geçiş oluşturan defekt izlendi. Defekt woven velour yama kullanılarak kapatıldı ve septal yaprakçık anülüse yeniden sütüre edildi. İntraoperatif transözofageal ekokardiyografide rezidüel şant saptanmadı. Hasta sorunsuz şekilde kardiyopulmoner baypastan ayrıldı. Postoperatif birinci günde servise alınan hasta komplikasyonsuz takip sonrası taburcu edildi. Sonuç: Önceden aort kökü ve septuma yönelik cerrahi geçiren hastalarda yeni gelişen sol ventrikül–sağ atriyum şantında edinsel Gerbode defekti akılda tutulmalıdır. Semptomatik olgularda cerrahi yama ile onarım etkili bir tedavi seçeneğidir.

Anahtar Kelimeler: Avr, Gerbode VSD, Göğüs Ağrısı

Surgical Treatment of Acquired Gerbode Type VSD: Case Report

Abstract

Introduction: Gerbode defect is a rare type of ventricular septal defect that causes a direct shunt between the left ventricle and the right atrium. It can be congenital or acquired after cardiac surgery, infective endocarditis, or trauma. This case report presents the surgical treatment of an acquired Gerbode defect that developed after previous aortic valve surgery. Case: A 49-year-old female patient underwent aortic valve replacement (21 mm Regent SJM), aortic root enlargement procedure, and septal myectomy two years prior. Due to chest pain and shortness of breath that developed in the last six months, an echocardiogram revealed a shunt from the left ventricle to the right atrium consistent with Gerbode type

VSD. The defect diameter was 8 mm, and the maximum gradient across the defect was measured as 96 mmHg. Due to the symptomatic nature of the condition, surgical repair was planned. Prior to redo sternotomy, the femoral artery and vein were prepared, and cardiopulmonary bypass was initiated. Following cardiac arrest, right atriotomy was performed. The septal leaflet of the tricuspid valve was separated from the annulus to improve surgical visibility. A defect was observed just below the aortic root, at the level of the membranous septum, creating a passage between the left ventricle and the right atrium. The defect was closed using a woven velour patch, and the septal leaflet was re-sutured to the annulus. Intraoperative transesophageal echocardiography revealed no residual shunt. The patient was successfully weaned from cardiopulmonary bypass. The patient was admitted to the ward on the first postoperative day and discharged after uncomplicated follow-up. Conclusion: Acquired Gerbode defect should be considered in newly developed left ventricle-right atrium shunts in patients who have previously undergone surgery on the aortic root and septum. Surgical patch repair is an effective treatment option in symptomatic cases.

Keywords: Avr, Gerbode VSD, Chest Pain

Presentation ID / Sunum No=22

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0006-1324-5623

Eksternal Ventriküler Drenaj Sonrası Ani Klinik Kötüleşme: Nöroşirürjiyen Odaklı Algoritmik Yaklaşım

Asst. Prof. Dr. Turan Kandemir[1], Dr. Eray Horoz[1]

[1]Eskişehir Osmangazi Üniversitesi Beyin ve Sinir Cerrahisi Anabilim Dalı
*Corresponding author: Eray Horoz

Özet

Amaç: Eksternal ventriküler drenaj (EVD), akut hidrosefali ve intrakraniyal basınç artışının yönetiminde sık kullanılan invaziv bir girişimdir. Ancak EVD sonrası gelişen ani nörolojik kötüleşme, hızlı değerlendirme gerektiren ve çoğu zaman geri dönüşümlü nedenlere bağlı olabilen kritik bir durumdur. Bu çalışmada güncel literatür verileri ışığında EVD uygulanması sonrası nörolojik kötüleşmenin başlıca nedenlerinin gözden geçirilmesi ve nöroşirürji pratiğine yönelik pratik bir karar algoritmasının sunulması amaçlanmıştır. Yöntem: 1-8 Mayıs 2026 tarihleri arasında PubMed ve ilgili veri tabanlarında "external ventricular drain", "neurological deterioration", "ventriculostomy complications" anahtar kelimeleri kullanılarak anlatımsal literatür taraması yapıldı. Neurocritical Care Society konsensus önerileri, Infectious Diseases Society of America (IDSA) ventrikülit kılavuzları ve anevrizmatik subaraknoid kanama yönetimine ilişkin güncel rehberler incelendi. Ek olarak EVD yönetimi derlemeleri ve enfeksiyon azaltma stratejilerine ilişkin seçilmiş çalışmalar değerlendirildi. Bulgular: Literatürde EVD sonrası nörolojik kötüleşmenin başlıca nedenleri mekanik problemler, aşırı BOS drenajı, hemorajik komplikasyonlar, enfeksiyon ve sistemik/yoğun bakım faktörleri olarak tanımlanmaktadır. Standart bakım protokolleri ve sistematik değerlendirme, komplikasyonların erken tanınmasında kritik öneme sahiptir. Sonuç: EVD sonrası nörolojik kötüleşme multidisipliner yaklaşım gerektirir. Literatür verileri temel alınarak oluşturulan pratik nöroşirürjik algoritma, klinik karar verme sürecini hızlandırabilir ve komplikasyonların erken yönetimine katkı sağlayabilir.

Anahtar Kelimeler: Eksternal Ventriküler Drenaj, Nörolojik Kötüleşme, Ventrikülostomi, Hidrosefali, Algoritma

Acute Clinical Deterioration Following External Ventricular Drainage: A Neurosurgery-Focused Algorithmic Approach

Abstract

Objective: External ventricular drainage (EVD) is a commonly used invasive intervention for the management of acute hydrocephalus and elevated intracranial pressure. However, acute neurological deterioration following EVD placement is a critical event that requires prompt evaluation and is often

attributable to potentially reversible causes. This study aimed to review the principal causes of neurological deterioration after EVD placement in light of the current literature and to present a practical decision-making algorithm for neurosurgical practice. Methods: A narrative literature review was conducted in PubMed and other relevant databases between May 1 and 8, 2026, using the keywords “external ventricular drain,” “neurological deterioration,” and “ventriculostomy complications.” The consensus recommendations of the Neurocritical Care Society, the Infectious Diseases Society of America (IDSA) guidelines on ventriculitis, and current guidelines for the management of aneurysmal subarachnoid hemorrhage were reviewed. Selected reviews of EVD management and studies of infection-reduction strategies were also evaluated. Results: The principal causes of neurological deterioration after EVD placement identified in the literature were mechanical problems, cerebrospinal fluid overdrainage, hemorrhagic complications, infection, and systemic or intensive care unit-related factors. Standardized care protocols and systematic assessment are critical for the early recognition of complications. Conclusion: Neurological deterioration after EVD placement requires a multidisciplinary approach. A practical neurosurgical algorithm developed from the available literature may expedite clinical decision-making and facilitate the early management of complications.

Keywords: External Ventricular Drainage, Neurological Deterioration, Ventriculostomy, Hydrocephalus, Algorithm

Presentation ID / Sunum No=31

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-9570-1165

Endometriozisli Kadınların Bilgi Gereksinimleri ve Tercihleri: Kesitsel Bir Anket Çalışması

Dr. Ezgi Darıcı Kurt[1], Prof.Dr. Attila Bokor[2]

[1]Bahceci IVF Center Türkiye
[2]Semmelweis Üniversty Hungary
*Corresponding author: Ezgi Darıcı

Özet

Giriş: Hasta merkezli iletişim, endometriozis yönetiminin temel bileşenlerinden biridir. Bununla birlikte, hastaların hastalıkları hakkında ne tür ve ne düzeyde bilgi almak istediklerine ilişkin kanıtlar sınırlıdır. Bu çalışmanın amacı, kadınların endometriozis tanısı, hastalığın yaygınlığı, prognozu ve tedavisine ilişkin bilgi tercihlerini değerlendirmektir. Yöntem: Şüpheli veya doğrulanmış endometriozisi olan kadınlar arasında kesitsel, çevrimiçi bir anket çalışması gerçekleştirildi. Toplam 908 Macar katılımcı; demografik özellikler, klinik öykü, tedavi deneyimleri ve hekim tarafından sunulan bilgilere ilişkin tercihleri değerlendiren anketi tamamladı. Bulgular tanımlayıcı istatistikler kullanılarak özetlendi. Bulgular: Katılımcıların %51'i (n = 452/887) altı yıldan uzun süredir endometriozis ile ilişkili semptomlar yaşadığını, %10'u (n = 89/887) ise semptom süresinin bir yıldan kısa olduğunu bildirdi. Katılımcıların %50'si (n = 453/905) tıbbi tedavi almış, %45'i (n = 408/907) ise endometriozis nedeniyle cerrahi girişim geçirmişti. En sık bildirilen temel yakınma ağrı olup, katılımcıların %73'ünde (n = 623/853) görülürken, yalnızca infertilite %9 (n = 77/853), hem ağrı hem infertilite ise %18 (n = 154/853) oranında bildirildi. Katılımcıların yalnızca %36'sı (n = 321/891) bir endometriozis uzmanından ikinci görüş almıştı; ancak ikinci görüş almayanların %65'i (n = 419/644) böyle bir değerlendirme almak istediğini ifade etti. Hasta eğitimi açısından değerlendirildiğinde, katılımcıların %85'i (n = 766/901) yalnızca tanının bildirilmesi yerine ayrıntılı bilgi verilmesini tercih etti. Ayrıca, %90'ı (n = 810/900) ağrı, fertilite ve hastalığın tekrarlama riski gibi endometriozisin olası sonuçları ve prognozu hakkında bilgilendirilmek istediğini belirtti. Hastalığın yaygınlığına ilişkin soruda ise katılımcıların %72'si (n = 647/899), yalnızca hastalık evresini özetleyen bir açıklama yerine lezyonların yerleşimi, büyüklüğü ve dağılımını içeren ayrıntılı bir açıklamayı tercih etti. Bunun yanı sıra, katılımcıların %64'ü (n = 576/899) ayrıntılı anatomik bilgi ile prognostik danışmanlığı eşit derecede önemli bulduğunu belirterek, hastalığın yükünü ve gelecekteki sağlık üzerindeki olası etkilerini kapsamlı şekilde anlamaya önem verdiklerini gösterdi. Sonuç: Endometriozisli kadınlar, bilinçli ve ortak karar vermeyi desteklemek amacıyla tanının ötesinde kapsamlı ve bireyselleştirilmiş bilgi sunulmasını tercih etmektedir.

Anahtar Kelimeler: Endometriozis, Hasta Eğitimi, Hasta Tercihleri, Hasta Merkezli Bakım, Ortak Karar Verme, Hekim-Hasta İletişimi.

Beyond the Diagnosis: Women's Preferences for Information On Endometriosis, Disease Extent, and Prognosis

Abstract

Background: Patient-centered communication is an essential component of endometriosis management. However, evidence regarding the type and amount of information patients wish to receive remains limited. This study aimed to evaluate women's preferences regarding information on endometriosis diagnosis, disease extent, prognosis, and treatment.Methods: A cross-sectional online survey was conducted among women with suspected or confirmed endometriosis. A total of 908 participants completed the questionnaire, which assessed demographic characteristics, clinical history, treatment experiences, and preferences for physician-delivered information. Descriptive statistics were used to summarize the findings.Results: Of the respondents, 51% (n = 452/887) reported experiencing endometriosis-related symptoms for more than six years, whereas 10% (n = 89/887) had symptoms for less than one year. Medical treatment had been received by 50% (n = 453/905) of participants, and 45% (n = 408/907) had undergone surgery for endometriosis. Pain was the predominant symptom in 73% (n = 623/853) of respondents, while infertility alone was reported by 9% (n = 77/853) and both pain and infertility by 18% (n = 154/853). Only 36% (n = 321/891) had sought a second opinion from an endometriosis specialist; however, among those who had not, 65% (n = 419/644) expressed a desire to obtain one. Regarding patient education, 85% (n = 766/901) preferred receiving detailed information rather than a diagnosis alone. Furthermore, 90% (n = 810/900) wished to be informed about the potential consequences and prognosis of endometriosis, including expectations regarding pain, fertility, and disease recurrence. When asked about disease extent, 72% (n = 647/899) preferred a detailed description of lesion location, size, and distribution over a simplified summary of disease stage. Moreover, 64% (n = 576/899) considered detailed anatomical information and prognostic counseling to be equally important, indicating that patients value both an accurate understanding of disease burden and its potential impact on future health. Conclusion: Women with endometriosis prefer comprehensive individualized information beyond diagnosis to support informed shared decision-making consistently.

Keywords: Endometriosis; Health Communication; Patient Preference; Patient Education; Shared Decision Making; Prognosis; Cross-Sectional Survey

Presentation ID / Sunum No=16

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-2004-9461

Femur Şaft Kırığı Sonrası İntramedüller Çivi Uygulanan ve Aseptik Kaynamama Tespit Edilen Olgularda Çivi Değişimi Olmadan Augmentasyon Plaklama Sonuçları

Exp. Dr. Hasan Basri Pınar[1]

[1]Sağlık Bilimleri Üniversitesi Gazi Yaşargil Eğitim ve Araştırma Hastanesi Ortopedi ve Travmatoloji Kliniği

Özet

Amaç: Femur şaft kırıkları (FSK) tedavisinde intramedüller çivileme (IMÇ) altın standart seçenek olarak kabul edilir. FSK'nın IMÇ sonrası kaynamaması nadir bir komplikasyon olmasına rağmen ortopedi ve travmatoloji uzmanları için zorlu bir süreç olmaya devam etmektedir. Çivi değişimi yapılmaksızın mevcut çivi üzerine otolog iliak kanat kemik grefti (OIKG) ile birlikte plak fiksasyonu uygulaması bu durumda makul bir alternatif olabilir. Bu çalışmamızda augmentasyon plaklama (AP) deneyimlerimizi ve sonuçlarını sunmayı amaçladık. Materyal Method: Sağlık Bilimleri Üniversitesi Gazi Yaşargil Eğitim ve Araştırma Hastanesi Ortopedi ve Travmatoloji Kliniğinde 2024-2026 yılları arası FSK sonrası kilitli IMÇ uygulanan ve takiplerinde kaynamama tespit edilen 24 hasta çalışmaya dahil edildi. Kaynamama olarak değerlendirilme kriterleri; hipertrofik, oligotrofik veya atrofik kaynamama olması dikkate alınmaksızın ameliyat sonrası 6 ay sonunda belirgin radyografik kemik iyileşmesi bulguları olmayan hastalar olarak belirlendi. Tüm vakalar OIKG ile birlikte augmentasyon plaklama (4.5 mm DCP plak) ile tedavi edildi. Enfekte olmuş kaynamama vakaları, çivide yetmezlik ve gevşeme bulguları olan vakalar, bilateral kırığı olan vakalar, geniş kemik defekti olan (>3 cm) vakalar ve primer kapama yapılamayan parçalı açık kırığı olan hastalar (Gustilo Anderson Tip 3B ve Tip 3C) çalışma dışı bırakıldı. Hastalar ameliyat sonrası en az 1 yıl takip edildi. Bulgular: Hastaların yaş ortalaması 33,3 yıl olup 20'si erkek, 4'ü kadındı. En sık yaralanma nedeni motorlu araç kazasıydı. 7 hastada atrofik, 17 hastada hipertrofik veya oligotrofik kaynamama mevcuttu. AP öncesinde 4 hastaya dinamizasyon, 2 hastaya çivi değişimi uygulanmış ancak kaynama sağlanamamıştı. Tüm hastalarda ortalama 6,4 ay içinde radyografik kaynama elde edildi. Ortalama cerrahi süre 61 dakika, ortalama takip süresi 14 ay idi. Takip süresince implant yetmezliği veya majör komplikasyon gözlenmedi. Sonuç: İMÇ sonrası gelişen femur şaft kaynamamalarında, mevcut çivi korunarak uygulanan AP ve OİKG; biyomekanik stabiliteyi artıran, yüksek kaynama oranı sağlayan ve düşük komplikasyon riski ile etkili ve güvenilir bir tedavi seçeneğidir.

Anahtar Kelimeler: Femur Şaft Kırığı, Femur Kaynamama, İntramedüller Çivi, Augmentasyon Plaklama, Otolog İliak Kanat Kemik Grefti.

Outcomes of Augmentation Plating Without Nail Exchange in Cases of Aseptic Nonunion Following Intramedullary Nailing for Femoral Shaft Fractures

Abstract

Aim: Femoral shaft fractures (FSFs) are among the most common injuries in orthopedic trauma practice, with intramedullary nailing (IMN) considered the gold standard treatment. Although nonunion after IMN is uncommon, it remains a challenging complication. Augmentation plating (AP) combined with autologous iliac crest bone grafting (AICBG) without nail exchange, may represent a viable alternative. This study evaluated the outcomes of AP in aseptic femoral shaft nonunions following IMN. Methods: A retrospective study was conducted on 24 patients who underwent treated for FSF nonunion after IMN between 2024 and 2026. Nonunion was defined as absence of radiographic healing at 6 months postoperatively. Exclusion criteria included infection, implant failure, bilateral fractures, bone defects >3 cm. All patients underwent AP using a 4.5 mm dynamic compression plate (DCP) combined with AICBG and were followed for at least 1 year. Results: The mean age was 33.3±1,24 years; 20 patients were male (83.3%). Motor vehicle accidents were the leading cause, and 12 patients presented with open fractures. Nonunion was located in the distal third in 6 cases and in the middle/proximal third in 18 cases. Atrophic nonunion was seen in 7 patients, while 17 had oligotrophic or hypertrophic patterns. Prior interventions included dynamization (n=4) and nail exchange (n=2). Radiographic union was achieved in all patients within a mean of 6.4±1,24 months. Mean operative time was 61±1,24 minutes. No major complications or implant failures occurred during a mean follow-up of 14±1,24 months. Conclusion: In femoral nonunions after IMN, AP with AICBG provides rotational stability, while the retained nail ensures axial load sharing, improving local biomechanics. Complete union in all patients suggests that this technique is an effective, safe, and reliable treatment option.

Keywords: Femoral Shaft Fracture, Femoral Nonunion, Intramedullary Nail, Augmentation Plating, Autologous Iliac Crest Bone Graft

Presentation ID / Sunum No=110

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-2313-3522

Fournier Gangreninde Hastane İçi Mortaliteyi Öngörmede Şiddet Skorları ve Başvuru Laboratuvar Göstergelerinin Ayırt Edici Performansı: On Yıllık Tek Merkez Deneyimi

Dr. İbrahim Kartal[1]

[1]İzmir Bakırçay Üniversitesi

Özet

Amaç: Bu çalışmada Fournier gangrenli hastalarda Fournier Gangrene Severity Index (FGSI), Uludag Fournier Gangrene Severity Index (UFGSI) ve başvuru laboratuvar göstergelerinin hastane içi mortaliteyi öngörmedeki ayırt edici performansının değerlendirilmesi amaçlandı. Gereç ve Yöntem: Ocak 2016–Aralık 2025 tarihleri arasında üçüncü basamak bir üroloji kliniğinde Fournier gangreni nedeniyle cerrahi tedavi uygulanan 73 erkek hasta retrospektif olarak incelendi. Birincil sonlanım hastane içi mortalite idi. Sağ kalan ve ölen hastalar; klinik özellikler, FGSI ve UFGSI değerleri, başvuru C-reaktif protein (CRP), albümin ve laktat düzeyleri ile yara defekt alanı açısından karşılaştırıldı. Ayırt edici performans ROC analiziyle değerlendirildi; eğri altında kalan alanlar (AUC) ve %95 güven aralıkları (GA) 10.000 tekrarlı bootstrap yöntemiyle hesaplandı. Keşifsel kesme değerleri Youden indeksi ile belirlendi. Bulgular: Hastane içi mortalite %15.1 (11/73) olarak saptandı. Ölen hastalarda medyan FGSI (17.0'a karşı 5.5), UFGSI (19.0'a karşı 7.5), CRP (277'ye karşı 191 mg/L), laktat (6.7'ye karşı 2.7 mmol/L) ve defekt alanı (144'e karşı 118 cm²) değerleri daha yüksek, albümin düzeyi ise daha düşüktü (2.1'e karşı 2.9 g/dL). Sayısal olarak en yüksek AUC laktat için gözlendi (0.953; %95 GA 0.859–1.000); FGSI (0.916), UFGSI (0.913) ve albümin (0.876) de yüksek ayırt edici performans gösterdi (Şekil 1). Keşifsel kesme değerleri laktat için ≥4.3 mmol/L, FGSI için ≥14, UFGSI için ≥17 ve albümin için ≤2.3 g/dL bulundu; bu eşiklerde duyarlılık %81.8–90.9, özgüllük %96.4–98.4 arasında değişti. CRP ve defekt alanı için AUC değerleri sırasıyla 0.792 ve 0.724 idi (Tablo 1). Sonuç: Başvuru laktat düzeyi ile FGSI ve UFGSI, Fournier gangreninde hastane içi mortalitenin erken öngörülmesinde güçlü ayırt edici performans göstermiştir; albümin düzeyi risk sınıflamasına ek katkı sağlayabilir. Ancak olay sayısının sınırlı olması nedeniyle bildirilen kesme değerleri keşifsel niteliktedir ve bağımsız kohortlarda doğrulanmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Fournier Gangreni, Mortalite, FGSI, UFGSI, Laktat

Discriminative Performance of Severity Scores and Admission Laboratory Markers for Predicting In-Hospital Mortality in Fournier's Gangrene: A 10-Year Single-Center Experience

Abstract

Objective: To evaluate the discriminative performance of the Fournier Gangrene Severity Index (FGSI), Uludag Fournier Gangrene Severity Index (UFGSI), and admission laboratory markers for predicting in-hospital mortality in patients with Fournier's gangrene. Materials and Methods: We retrospectively included 73 male patients who underwent surgery for Fournier's gangrene at a tertiary urology department between January 2016 and December 2025. The primary outcome was in-hospital mortality. Survivors and non-survivors were compared regarding FGSI and UFGSI values, admission C-reactive protein (CRP), albumin and lactate levels, and wound defect area. Discrimination was assessed using receiver operating characteristic analysis. Areas under the curve (AUCs) and 95% confidence intervals (CIs) were calculated using 10,000 bootstrap replications. Exploratory cutoffs were determined by the Youden index. Results: In-hospital mortality was 15.1% (11/73). Median FGSI (17.0 vs 5.5), UFGSI (19.0 vs 7.5), CRP (277 vs 191 mg/L), lactate (6.7 vs 2.7 mmol/L), and defect area (144 vs 118 cm²) were higher in non-survivors, whereas albumin was lower (2.1 vs 2.9 g/dL). The numerically highest AUC was observed for lactate (0.953; 95% CI, 0.859–1.000); FGSI (0.916), UFGSI (0.913), and albumin (0.876) also showed high discriminative performance (Figure 1). Exploratory cutoffs were ≥4.3 mmol/L for lactate, ≥14 for FGSI, ≥17 for UFGSI, and ≤2.3 g/dL for albumin, yielding sensitivities of 81.8–90.9% and specificities of 96.4–98.4%. The AUCs for CRP and defect area were 0.792 and 0.724, respectively (Table 1). Conclusion: Admission lactate, FGSI, and UFGSI showed strong discrimination for early prediction of in-hospital mortality in Fournier's gangrene, while albumin may add value to risk stratification. Given the limited number of events, these cutoffs are exploratory and require validation in independent cohorts.

Keywords: Fournier's Gangrene, Mortality, FGSI, UFGSI, Lactate

Presentation ID / Sunum No=112

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0003-7308-6095

Gastrik Adenokarsinomda Klasik Patolojik Prognostik Faktörler Nüksün Zamanlamasını Öngörebilir Mi?

Dr. Bahattin Özlü[1]

[1]Mersin Şehir Eğitim Araştırma Hastanesi

Özet

Amaç: Gastrik adenokarsinomda tümör evresi, histolojik grade, lenfovasküler invazyon (LVI), perinöral invazyon (PNI) ve nodal hastalık yükü nüks açısından bilinen prognostik faktörlerdir. Bununla birlikte, bu faktörlerin nüks gelişen hastalarda nüksün zamanlamasını da belirleyip belirlemediği net değildir. Bu çalışmada, küratif gastrektomi sonrası nüks gelişen gastrik adenokarsinom hastalarında klasik patolojik prognostik faktörlerin ilk 12 ay içerisindeki erken nüks ile ilişkisinin araştırılması amaçlandı. Gereç ve Yöntem: Retrospektif olarak değerlendirilen 203 gastrik adenokarsinom hastasının 58'inde takip sırasında nüks saptandı. Nüks gelişen hastalar, nüks zamanı ≤12 ay olan erken nüks grubu ve >12 ay olan daha geç nüks grubu olarak sınıflandırıldı. Gruplar histolojik grade, T evresi, N evresi, LVI, PNI, metastatik lenf nodu sayısı ve adjuvan tedavi kullanımı açısından karşılaştırıldı. Kategorik değişkenlerde ki-kare veya Fisher kesin testi, metastatik lenf nodu sayısında Mann-Whitney U testi kullanıldı. Bulgular: Nüks 58/203 (%28,6) hastada gelişti. Nüks gelişenlerde ortalama nüks zamanı 18,4±9,95 ay, medyan 17 ay (IQR: 14; aralık: 2-48) idi. Nükslerin 22'si (%37,9) ilk 12 ayda, 36'sı (%62,1) 12. aydan sonra gelişti. Erken ve daha geç nüks grupları arasında histolojik grade (p=0,767), T evresi (p=0,644), N evresi (p=0,764), LVI (p=0,409) ve PNI (p=1,000) açısından anlamlı fark saptanmadı. Metastatik lenf nodu sayısı da gruplar arasında farklı değildi (U=369; p=0,671). Adjuvan tedavi kullanım oranları erken ve daha geç nüks gruplarında benzerdi (%95,5 ve %97,2; Fisher kesin p=1,000). Sonuç: Nüks açısından prognostik önemi bilinen klasik patolojik faktörler, nüks gelişen hastalarda ilk 12 ay içerisindeki erken nüksü daha geç nüksten ayırt etmemiştir. Adjuvan tedavi kullanımının iki grupta benzer olması, gözlenen sonucun tedavi alma oranlarındaki farklılıkla açıklanamayacağını düşündürmektedir. Bulgular, nüks gelişme riski ile nüksün zamanlamasının farklı belirleyicilere sahip olabileceğine işaret etmektedir. Erken nüks zamanlamasını öngörebilecek ek biyolojik ve klinik belirteçlerin araştırılması gereklidir.0

Anahtar Kelimeler: Gastrik Adenokarsinom, Erken Nüks, Nüks Zamanı, Prognostik Faktörler, Adjuvan Tedavi

Presentation ID / Sunum No=88

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-4017-9071

Hepatobiliyer ve Pankreatik Cerrahi Sonrası Propofol ve Volatil Anestezi ile Cerrahi Alan Enfeksiyonu Arasındaki İlişki: Retrospektif Bir Çalışma

Assoc. Prof. Dr. Ali Muhittin Taşdoğan[1]

[1]Gaziantep Üniversitesi Tıp Fakültesi
*Corresponding author: Ali Muhittin Taşdoğan

Özet

Arka Plan: Genel anestezide kullanılan anestezik ajanlar, postoperatif immün ve inflamatuvar yanıtları etkileyebilir ve potansiyel olarak cerrahi alan enfeksiyonu (CAE) gelişimini değiştirebilir. Bu retrospektif çalışmada, hepatobiliyer ve pankreatik cerrahi sonrası CAE insidansı, temel anestezi tekniğine göre propofol temelli intravenöz anestezi ile volatil anestezi karşılaştırılarak değerlendirildi. Yöntemler: 2014-2024 yılları arasında genel anestezi altında hepatobiliyer ve pankreatik cerrahi uygulanan toplam 553 erişkin hasta retrospektif olarak incelendi. Hastaların 281'ine propofol temelli intravenöz anestezi, 272'sine volatil anestezi uygulandı. CAE insidansı ile C-reaktif protein (CRP) düzeyi ve beyaz küre (WBC) sayısı dahil postoperatif inflamatuvar parametreler gruplar arasında karşılaştırıldı. Bulgular: Cerrahi alan enfeksiyonu 553 hastanın 269'unda (%48,6) gelişti. CAE insidansı propofol grubunda volatil anestezi grubuna göre anlamlı olarak daha düşüktü (102/281 [%36,3] ve 167/272 [%61,4]; OR = 2,79, %95 GA = 1,98-3,94; P < 0,001). CRP düzeyleri propofol grubunda volatil gruba göre daha düşüktü (6,8 ± 4,2 ve 9,3 ± 5,7 mg/dL; P < 0,001). Postoperatif WBC sayıları da propofol grubunda daha düşüktü (8,3 ± 2,1 ve 10,2 ± 2,4 × 10^3/μL; P < 0,001). Sonuçlar: Propofol temelli intravenöz anestezi, hepatobiliyer ve pankreatik cerrahi sonrasında volatil anesteziye kıyasla daha düşük CAE insidansı ile ilişkili bulundu. Propofol uygulanan hastalarda postoperatif CRP düzeyleri ve WBC sayıları da daha düşüktü. Bulgular propofol temelli anestezinin daha olumlu postoperatif enfeksiyöz ve inflamatuvar sonuçlarla ilişkili olabileceğini düşündürmekle birlikte, anestezi tekniğinin CAE riski ile bağımsız ilişkisini belirlemek için çok değişkenli analizlere ihtiyaç vardır.

Anahtar Kelimeler: Hepatobiliyer Cerrahi, Pankreatik Cerrahi, Propofol, Volatil Anestezi, Cerrahi Alan Enfeksiyonu

Association Between Propofol- and Volatile-Based Anesthesia and Surgical Site Infection After Hepatobiliary and Pancreatic Surgery: A Retrospective Study

Abstract

Background: Anesthetic agents used for general anesthesia may influence postoperative immune and inflammatory responses and potentially affect the development of surgical site infection (SSI). This

retrospective study evaluated the incidence of SSI after hepatobiliary and pancreatic surgery according to the main anesthetic technique: propofol-based intravenous anesthesia versus volatile anesthesia. Methods: A total of 553 adult patients who underwent hepatobiliary and pancreatic surgery under general anesthesia between 2014 and 2024 were retrospectively reviewed. Of these, 281 received propofol-based intravenous anesthesia and 272 received volatile anesthesia. The incidence of SSI and postoperative inflammatory parameters, including C-reactive protein (CRP) levels and white blood cell (WBC) counts, were compared between the groups. Results: SSI occurred in 269 of 553 patients (48.6%). The incidence of SSI was significantly lower in the propofol group than in the volatile anesthesia group (102/281 [36.3%] vs. 167/272 [61.4%], OR = 2.79, 95% CI = 1.98–3.94, $P < 0.001$). CRP levels were significantly lower in the propofol group than in the volatile anesthesia group (6.8 ± 4.2 vs. 9.3 ± 5.7 mg/dL, $P < 0.001$). Postoperative WBC counts were also significantly lower in the propofol group (8.3 ± 2.1 vs. 10.2 ± 2.4 × 10^3/μL, $P < 0.001$). Conclusions: Propofol-based intravenous anesthesia was associated with a significantly lower incidence of SSI after hepatobiliary and pancreatic surgery compared with volatile anesthesia. Lower postoperative CRP levels and WBC counts were also observed in patients receiving propofol. These findings suggest that propofol-based anesthesia may be associated with more favorable postoperative infectious and inflammatory outcomes; however, multivariable analyses are required to determine whether anesthetic technique is independently associated with SSI risk.

Keywords: Hepatobiliary Surgery, Pancreatic Surgery, Propofol, Volatile Anesthesia, Surgical Site İnfection

Presentation ID / Sunum No=50

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-5836-2344, 0000-0002-2745-6177, 0009-0003-5481-8262

Hibrit Kondilomatöz–İnverted Morfoloji Gösteren Kondilomatöz Sinonazal Papillom: Yeni Tanımlanan Bir Schneiderian Papillom Alt Tipi

Assoc. Prof. Dr. Mahi Balcı[1], Exp. Dr. Merva AydemİR Akkaya[2], Dr. Şeyma Yılmaz Güneş[1]

[1]Kırıkkale Üniversitesi Tıp Fakültesi Tıbbi Patoloji Anabilim Dalı
[2]Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi Tıp Fakültesi Tıbbi Patoloji Anabilim Dalı
*Corresponding author: Şeyma Yılmaz Güneş

Özet

Amaç Kondilomatöz sinonazal papillom (KSP), belirgin kondilomatöz skuamöz morfoloji ve düşük riskli human papillomavirus (HPV) ile güçlü birliktelik gösteren, yakın zamanda Schneiderian papillomların dördüncü alt tipi olarak önerilmiş bir antitedir. Klinikopatolojik spektrumu henüz sınırlı sayıda olguya dayanmaktadır. Bu çalışmada, morfolojik spektrumuna katkı sağlamak ve ayırt edici histopatolojik özelliklerini vurgulamak amacıyla kondilomatöz ve inverted morfolojik paternleri bir arada gösteren ek bir KSP olgusu sunulmuştur. Olgu Sunumu Elli iki yaşında erkek hasta, giderek artan tek taraflı nazal obstrüksiyon yakınmasıyla başvurdu. Manyetik rezonans görüntülemede, ağırlıklı olarak sağ nazal kaviteyi tutan ve ipsilateral etmoid sinüse uzanım gösteren, 25 × 18 mm boyutlarında kontrastlanan bir kitle saptandı. Lezyon endoskopik olarak eksize edildi. Histopatolojik incelemede, lezyonun bir kısmında verrüköz büyüme paterni gösteren, hiperkeratoz, yaygın koilositik değişiklik ve matür skuamöz diferansiyasyon içeren papillomatöz skuamöz proliferasyon izlendi. Diğer alanlarda ise stromaya doğru uzanan geniş endofitik epitelyal yuvalar, çok sayıda intraepitelyal mikrokist ve dağınık mukositlerle karakterize konvansiyonel inverted Schneiderian papillom morfolojisi mevcuttu. İmmünohistokimyasal incelemede p16 ekspresyonu ve HPV pozitifliği yalnızca verrüköz alanlarda saptandı. Bulgular birlikte değerlendirilerek kondilomatöz–inverted morfoloji gösteren kondilomatöz sinonazal papillom tanısı konuldu. Sonuç Kondilomatöz sinonazal papillomun tanınması, yalnızca doğru alt tip sınıflandırması açısından değil, konvansiyonel Schneiderian papillom alt tiplerine göre daha yüksek karsinom gelişme oranı bildirilmiş olması nedeniyle olası malign transformasyon riskinin göz önünde bulundurulması ve uygun klinik izlemin sağlanması açısından da önemlidir. Sunulan olguda verrüköz kondilomatöz ve inverted büyüme paternlerinin aynı lezyonda bulunması, bu yeni alt tipin morfolojik spektrumuna katkı sağlamaktadır. Daha geniş olgu serileri ve uzun süreli takip çalışmaları, bu antitenin biyolojik davranışının ve malignite riskinin daha kesin olarak ortaya konulması için gereklidir.

Anahtar Kelimeler: Schneiderian Papillom; Kondilomatöz Sinonazal Papillom; İnverted Papillom; Human Papillomavirus; Koilositoz

Condylomatous Sinonasal Papilloma With Hybrid Condylomatous–ınverted Morphology: A Newly Proposed Schneiderian Papilloma Subtype

Abstract

Objective Condylomatous sinonasal papilloma (CSP) is a recently proposed fourth subtype of Schneiderian papilloma characterized by distinctive condylomatous squamous morphology and a strong association with low-risk human papillomavirus (HPV). Its clinicopathologic spectrum is currently based on a limited number of reported cases. We present an additional case showing both condylomatous and inverted morphologic patterns to further expand the morphologic spectrum of CSP and highlight its distinctive histopathologic features. Case Presentation A 52-year-old man presented with progressive unilateral nasal obstruction. Magnetic resonance imaging demonstrated a 25 × 18 mm enhancing mass predominantly involving the right nasal cavity with extension into the ipsilateral ethmoid sinus. The lesion was excised endoscopically. Histopathologic examination showed, in part of the lesion, a papillomatous squamous proliferation with a verruciform growth pattern, hyperkeratosis, widespread koilocytic change, and mature squamous differentiation. Other areas demonstrated conventional inverted Schneiderian papilloma morphology characterized by broad endophytic epithelial nests extending into the underlying stroma, numerous intraepithelial microcysts, and scattered mucocytes. Immunohistochemically, p16 expression and HPV positivity were confined to the verruciform areas. Taken together, these findings supported the diagnosis of condylomatous sinonasal papilloma with condylomatous–inverted morphology. Conclusion Recognition of condylomatous sinonasal papilloma is important not only for accurate subtype classification but also because a higher rate of carcinoma development than that reported for conventional Schneiderian papilloma subtypes has been described, warranting consideration of its potential for malignant transformation and appropriate clinical surveillance. The coexistence of verruciform condylomatous and inverted growth patterns in the present case further expands the morphologic spectrum of this newly proposed subtype. Larger case series with long-term follow-up are needed to more precisely define its biological behavior and risk of malignancy.

Keywords: Schneiderian Papilloma; Condylomatous Sinonasal Papilloma; Inverted Papilloma; Human Papillomavirus; Koilocytosis

Presentation ID / Sunum No=223

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-3041-1172

İzole Koroner Arter Bypass Greftleme Uygulanan Kadınlarda Derin Sternal Yara Enfeksiyonu Risk Faktörleri: Retrospektif Kohort Çalışması

Dr. Zinar Apaydın[1]

[1]SBÜ Mehmet Akif Ersoy GKDCD EAH

Özet

Amaç: Kadın cinsiyet, koroner arter bypass greftleme (KABG) sonrasında derin sternal yara enfeksiyonu (DSYE) riskinde artışla ilişkilidir. Bununla birlikte, kadın hastalar arasındaki risk farklılıklarını belirleyen faktörler yeterince bilinmemektedir. Bu çalışmada, izole KABG uygulanan kadınlarda DSYE ile ilişkili faktörler araştırıldı. Yöntemler: Bu retrospektif kohort çalışmasına izole KABG uygulanan 218 kadın dahil edildi. Eş zamanlı kardiyak prosedür uygulananlar, preoperatif göğüs deformitesi bulunanlar ve acil ameliyat edilen hastalar dışlandı. DSYE, indeks yatış ve kurum kayıtlarındaki sonraki yeniden yatışlar sırasında değerlendirildi. Vücut kitle indeksi (VKİ) boy ve kilodan hesaplandı; HbA1c ≥%6,5, HbA1c ile tanımlanan diyabet olarak sınıflandırıldı. Yirmi üç DSYE olayı nedeniyle Firth penalize lojistik regresyon kullanıldı. Ana modele sürekli HbA1c, VKİ ve kanama veya tamponad nedeniyle yeniden eksplorasyon dahil edildi. Bulgular: Yirmi üç hastada (%10,6) DSYE gelişti. Yeniden eksplorasyon yapılan 12 hastanın 7'sinde (%58,3), yapılmayan 206 hastanın 16'sında (%7,8) DSYE görüldü. Yeniden eksplorasyon DSYE ile güçlü biçimde ilişkiliydi (düzeltilmiş olasılık oranı [OR], 18,54; %95 güven aralığı [GA], 5,24–71,19). HbA1c'deki her %1 artış daha yüksek DSYE olasılığıyla ilişkiliydi (düzeltilmiş OR, 1,28; %95 GA, 1,06–1,55); ancak HbA1c >%12 olan hastalar çıkarıldığında ilişki zayıfladı. VKİ'deki her 5 kg/m² artış için OR 1,31'di (%95 GA, 0,83–2,04). HbA1c ≥%6,5 sınıflaması DSYE ile ilişkili değildi. Modelin eğri altında kalan alanı 0,721, iyimserlikten arındırılmış değeri 0,704'tü. Sonuç: İzole KABG uygulanan kadınlarda kanama veya tamponad nedeniyle yeniden eksplorasyon, DSYE ile ilişkili en güçlü faktördü. Yüksek HbA1c olası bir doz-yanıt ilişkisi gösterirken, artan VKİ istatistiksel olarak kesinleşmeyen bir risk eğilimi gösterdi.

Anahtar Kelimeler: Koroner Arter Bypass Greftleme; Derin Sternal Yara Enfeksiyonu; Kadınlar; Hba1c; Obezite; Yeniden Eksplorasyon

Risk Factors for Deep Sternal Wound Infection After Isolated Coronary Artery Bypass Grafting in Women: A Retrospective Cohort Study

Abstract

Objective: Female sex has been associated with an increased risk of deep sternal wound infection (DSWI) after coronary artery bypass grafting (CABG). However, factors underlying differences in risk among women remain insufficiently characterized. This study investigated factors associated with

DSWI in women undergoing isolated CABG. Methods: This retrospective cohort study included 218 women undergoing isolated CABG. Patients with concomitant cardiac procedures, preoperative chest deformity, or emergency surgery were excluded. DSWI was assessed during the index hospitalization and subsequent readmissions documented in institutional records. Body mass index (BMI) was calculated from height and weight, and HbA1c ≥6.5% was classified as HbA1c-defined diabetes. Because 23 DSWI events occurred, Firth penalized logistic regression was used. Continuous HbA1c, BMI, and re-exploration for bleeding or tamponade were included in the primary model. Results: DSWI developed in 23 patients (10.6%). It occurred in 7 of 12 patients (58.3%) who underwent re-exploration and 16 of 206 patients (7.8%) without re-exploration. Re-exploration was strongly associated with DSWI (adjusted odds ratio [OR], 18.54; 95% confidence interval [CI], 5.24–71.19). Each 1% increase in HbA1c was associated with higher odds of DSWI (adjusted OR, 1.28; 95% CI, 1.06–1.55); however, the association was attenuated after excluding patients with HbA1c >12%. Each 5-kg/m² increase in BMI yielded an OR of 1.31 (95% CI, 0.83–2.04). HbA1c ≥6.5% was not associated with DSWI. The model area under the curve was 0.721, with an optimism-corrected value of 0.704. Conclusions: Re-exploration for bleeding or tamponade was the strongest factor associated with DSWI among women undergoing isolated CABG. Higher HbA1c showed a possible dose-response association, whereas increasing BMI demonstrated a statistically inconclusive risk gradient.

Keywords: Coronary Artery Bypass Grafting; Deep Sternal Wound İnfection; Women; Hba1c; Obesity; Re-Exploration

Presentation ID / Sunum No=218

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-6647-3554

Kalp Yetmezliğine Bağlı Plevral Efüzyonlarda Drenaj Hacminin Oksijenasyon ve Ventilasyon Üzerine Etkisi

Dr. Ezgi Amioğlu[1]

[1]Burdur Devlet Hastanesi
*Corresponding author: Ezgi Amioğlu

Özet

Amaç: Kalp yetmezliğine bağlı plevral efüzyonu olan hastalarda, boşaltılan plevral sıvı hacmi ile işlem sonrası kan gazı parametrelerindeki değişim arasındaki ilişkiyi değerlendirmektir. Gereç ve Yöntem: Kalp yetmezliğine bağlı plevral efüzyonu bulunan 135 hastanın verileri retrospektif olarak incelendi. Hastaların toplam plevral sıvı drenaj miktarları ile işlem öncesi ve sonrası kan gazı parametreleri kaydedildi. Δ değerleri işlem sonrası eksi işlem öncesi (sonrası − öncesi) olarak hesaplandı. Değişkenlerin normal dağılıma uygunluğu Shapiro-Wilk testi ile değerlendirildi. Toplam drenaj hacmi ile $\Delta PO_2/FiO_2$ ve ΔPCO_2 arasındaki ilişkilerin analizi için Spearman korelasyon testi kullanıldı. Bulgular: Çalışmaya dahil edilen 135 hastanın ortanca plevral drenaj hacmi 2200 mL (minimum 1200, maksimum 4950 mL) idi. İşlem sonrasında ortanca $\Delta PO_2/FiO_2$ +20 birim, ortanca ΔPCO_2 ise −6,0 mmHg olarak saptandı. Toplam drenaj hacmi ile $\Delta PO_2/FiO_2$ arasında istatistiksel olarak anlamlı korelasyon saptanmadı (rho=0,115; p=0,184). Benzer şekilde, drenaj hacmi ile ΔPCO_2 arasında da anlamlı korelasyon bulunmadı (rho=−0,085; p=0,330). Sonuç: Kalp yetmezliğine bağlı plevral efüzyonlarda boşaltılan toplam sıvı hacmi, oksijenasyon ve ventilasyondaki değişimin büyüklüğünü tek başına öngörmemektedir. Drenaj sonrasında PO_2/FiO_2 artışı ve PCO_2 azalması yönünde değişim izlenmekle birlikte, bu değişimlerin drenaj hacmi ile anlamlı bir ilişkisi saptanmamıştır.

Anahtar Kelimeler: Plevral Efüzyon, Kalp Yetmezliği, Plevral Drenaj, Oksijenasyon, Ventilasyon

The Effect of Pleural Drainage Volume On Oxygenation and Ventilation in Heart Failure-Related Pleural Effusion

Abstract

Objective: To evaluate the relationship between the volume of drained pleural fluid and changes in post-procedural blood gas parameters in patients with heart failure-related pleural effusion. Materials and Methods: Data from 135 patients with heart failure-related pleural effusion were retrospectively reviewed. Total pleural fluid drainage volume and pre- and post-procedural blood gas parameters were recorded. Delta (Δ) values were calculated as post-procedural minus pre-procedural values. Normality of the variables was assessed using the Shapiro-Wilk test. Spearman correlation analysis was used to

evaluate the relationships between total drainage volume and $\Delta PO_2/FiO_2$ and ΔPCO_2. Results: The median pleural drainage volume was 2200 mL (minimum 1200, maximum 4950 mL). The median $\Delta PO_2/FiO_2$ was +20 units, whereas the median ΔPCO_2 was −6.0 mmHg. No statistically significant correlation was found between total drainage volume and $\Delta PO_2/FiO_2$ (rho=0.115; p=0.184). Similarly, drainage volume was not significantly correlated with ΔPCO_2 (rho=−0.085; p=0.330). Conclusion: In patients with heart failure-related pleural effusion, the total volume of drained fluid does not independently predict the magnitude of change in oxygenation or ventilation. Although post-procedural changes were in the direction of increased PO_2/FiO_2 and decreased PCO_2, the magnitude of these changes was not significantly associated with drainage volume.

Keywords: Pleural Effusion, Heart Failure, Pleural Drainage, Oxygenation, Ventilation

Presentation ID / Sunum No=111

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-5679-3762

Kardiyopulmoner Bypass Cerrahisi Sonrası Postoperatif 1. Yılda Optik Sinir Başı, Peripapiller Retinal Sinir Lifi ve Mikrovasküler Değişiklikler: Optik Koherens Tomografi Anjiyografi (OCT-A) Çalışması

Exp. Dr. Mehmet Özbaş[1]

[1]Bakırköy Dr. Sadi Konuk Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Göz Hastalıkları Kliniği, İstanbul

Özet

GİRİŞ VE AMAÇ: Kardiyopulmoner bypass (CPB) cerrahisi sonrasında optik sinir başı (ONH), retinal mikrovasküler yapı ve peripapiller retinal sinir lifi tabakasında uzun dönemde ortaya çıkabilecek değişiklikler yeterince bilinmemektedir. Bu çalışmada, CPB cerrahisi geçiren hastalarda preoperatif değerlere kıyasla ameliyattan 1 yıl sonraki optik sinir başı morfolojisi, radyal peripapiller kapiller yoğunluk (RPCD) ve peripapiller retinal sinir lifi tabakası (pRNFL) değişikliklerinin optik koherens tomografi anjiyografi (OCT-A) ile değerlendirilmesi amaçlandı. YÖNTEM: CPB cerrahisi geçiren ve preoperatif ile postoperatif 1. yıl verileri eksiksiz olan 35 hastanın 35 gözü çalışmaya dahil edildi. Tüm görüntüler aynı cihaz kullanılarak 4,5×4,5 mm peripapiller tarama protokolü ile elde edildi. ONH morfolojik parametreleri, RPCD ve pRNFL kalınlığı değerlendirildi. Düşük sinyal gücü, hareket artefaktı veya segmentasyon hatası bulunan görüntüler değerlendirme dışı bırakıldı. Preoperatif ve postoperatif 1. yıl ölçümleri Wilcoxon işaretli sıralar testi ile karşılaştırıldı. BULGULAR: Postoperatif 1. yılda RPCD'nin preoperatif değerlere göre anlamlı derecede azaldığı saptandı. pRNFL kalınlığında da postoperatif 1. yılda preoperatif değerlere kıyasla anlamlı incelme izlendi. Buna karşılık vertikal ve horizontal cup/disk oranları, rim alanı, disk alanı ve cup hacminde preoperatif ve postoperatif 1. yıl ölçümleri arasında anlamlı değişiklik saptanmadı. TARTIŞMA VE SONUÇ: CPB cerrahisi sonrası postoperatif 1. yılda RPCD ve pRNFL kalınlığında anlamlı azalma saptanırken, ONH morfolojik parametrelerinde belirgin bir değişiklik izlenmedi. RPCD'deki azalma, CPB sonrası uzun dönemde gelişebilecek mikrovasküler etkilenimi; pRNFL kalınlığındaki incelme ise optik sinir liflerinde gelişebilecek yapısal etkilenmeyi düşündürmektedir. Bu bulgular, CPB sonrası optik sinir ve retinal yapıların uzun dönem değerlendirilmesinde yalnızca ONH morfolojisinin değil, mikrovasküler ve retinal sinir lifi parametrelerinin de dikkate alınması gerektiğini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Kardiyopulmoner Bypass, Optik Koherens Tomografi Anjiyografi (OCT-A), Optik Sinir Başı, Radyal Peripapiller Kapiller Yoğunluk, Peripapiller Retinal Sinir Lifi Tabakası

Optic Nerve Head, Peripapillary Retinal Nerve Fiber Layer, and Microvascular Changes One Year After Cardiopulmonary Bypass Surgery: A Study Using Optical Coherence Tomography Angiography (OCT-A)

Abstract

INTRODUCTION AND AIM: Long-term changes in the optic nerve head (ONH), retinal microvasculature, and peripapillary retinal nerve fiber layer following cardiopulmonary bypass (CPB) surgery remain insufficiently understood. This study aimed to evaluate changes in optic nerve head morphology, radial peripapillary capillary density (RPCD), and peripapillary retinal nerve fiber layer (pRNFL) one year after CPB surgery using optical coherence tomography angiography (OCT-A), compared with preoperative measurements. METHODS: Thirty-five eyes of 35 patients who underwent CPB surgery and had complete preoperative and postoperative 1-year data were included in the study. All images were obtained using the same device with a 4.5 × 4.5 mm peripapillary scanning protocol. ONH morphological parameters, RPCD, and pRNFL thickness were evaluated. Images with low signal strength, motion artifacts, or segmentation errors were excluded from the analysis. Preoperative and postoperative 1-year measurements were compared using the Wilcoxon signed-rank test. RESULTS: RPCD was found to be significantly reduced at postoperative 1 year compared with preoperative values. A significant thinning of the pRNFL was also observed at postoperative 1 year compared with preoperative measurements. In contrast, no significant differences were found between preoperative and postoperative 1-year measurements in the vertical and horizontal cup-to-disc ratios, rim area, disc area, or cup volume. DISCUSSION AND CONCLUSION: Significant reductions in RPCD and pRNFL thickness were observed one year after CPB surgery, whereas no significant changes were detected in ONH morphological parameters. The reduction in RPCD may indicate long-term microvascular impairment following CPB, while pRNFL thinning may suggest structural damage to the retinal nerve fibers. These findings suggest that, in the long-term evaluation of the optic nerve and retinal structures after CPB surgery, not only ONH morphology but also microvascular and retinal nerve fiber parameters should be taken into consideration.

Keywords: Cardiopulmonary Bypass, Optical Coherence Tomography Angiography (OCT-A), Optic Nerve Head, Radial Peripapillary Capillary Density, Peripapillary Retinal Nerve Fiber Layer

Presentation ID / Sunum No=21

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-1667-4889

Karpal Tünel Sendromu Nedeniyle Opere Olan Hastaların Ağrı, El Bilek Fonksiyonları ve Uyku Kalitesindeki Değişimin Analizi

Exp. Dr. Furkan Çağlayan Aslantaş[1]

[1]Bakırköy Dr Sadi Konuk EAH
*Corresponding author: Furkan Çağlayan Aslantaş

Özet

Amaç: karpal tunel sendromu nedeniyle karpal tünel release ameliyatı geçiren hastalarında ağrıi el fonskiyonları ve uyku kalitesindeki değşimin değerlendirilmesi amaçlandı Materyal ve Metod: karpal tünel sendromu nedeniyle 2024-2025 yılları arasında opere olan 40 hasta (E:10, K:30) çalışmaya dahil edildi. KTS nedeniyle daha önce opere olanlar, takip ve/veya tedavileri başka klinkte yapılanlar, ftr uygulanan hastalar çalışma dışı bırakıldı. Bulgular: hastaların preop ve postoperatif dönemdeki ağrı, boston indeksi ve pitsburg uyku kalite indeksinde istatistiksel olarak anlamlı değişimler gözlendi ($p<0,05$). Postop 3. Ay Ağrı: Erkeklerin ameliyat sonrası 3. aydaki ağrı skorları (Medyan: 3.0), kadınlara kıyasla (Medyan: 1.0) istatistiksel olarak anlamlı derecede daha yüksek bulunmuştur ($p = 0.0365$). Postop Boston FDS: Kadınların ameliyat sonrası Boston Fonksiyonel Durum Skoru (Medyan: 21.0), erkeklerin skorlarına göre (Medyan: 17.0) istatistiksel olarak anlamlı şekilde daha yüksektir ($p = 0.0395$) Yaş & Preop Boston SŞS: Orta kuvvette, negatif yönlü ve istatistiksel olarak anlamlı bir ilişki saptanmıştır ($r = -0.500$, $p = 0.0010$). Yani yaş arttıkça ameliyat öncesi semptom şiddet skorunun azaldığı görülmektedir. Yaş & Postop Boston SŞS: Benzer şekilde, yaş ile ameliyat sonrası semptom şiddeti arasında negatif yönlü anlamlı bir ilişki vardır ($r = -0.432$, $p = 0.0054$). Preop Boston FDS & Preop Uyku Bozukluğu: Güçlü ve pozitif yönlü anlamlı bir ilişki saptanmıştır ($r = +0.694$, $p < 0.001$). Ameliyat öncesi el fonksiyonları kötüleştikçe uyku kalitesinin de belirgin şekilde kötüleştiği görülmektedir. Preop Ağrı & Postop 3. Ay Ağrı: Pozitif yönlü anlamlı bir ilişki vardır ($r = +0.400$, $p = 0.0106$). Ameliyata daha yüksek ağrı skorlarıyla giren hastaların ameliyat sonrası 3. aydaki ağrı seviyeleri de görece daha yüksek seyretmektedir. Preop Boston SŞS & Postop Boston SŞS: Ameliyat öncesi semptom şiddeti yüksek olan hastaların ameliyat sonrasında da skorlarının görece yüksek kaldığı görülmektedir ($r = +0.702$, $p < 0.001$). Tartışma: KTS olan hastalar cerrahi sonrasında ağrı, el fonskiyonları ve uyku kalitesinde iyileşmeler olduğu gözlenmiştir. Preop semptomları ağır olan olgulardaki iyileşmenin görece daha az olduğu saptansa da karpal tünelin gevşetilmesinin semptamları azalttığı gözlendi.

Anahtar Kelimeler: Karpal Tünel Sendromu, Boston İndeksi, Pitsburg Uyku Kalite İndeksi

Presentation ID / Sunum No=2

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-1185-2546

Kasık Fıtığı Olan Hastalarda Kasık Ağrısı: Sıklığı, Şiddeti ve Rutin Klinik Değişkenlerle İlişkisi

Exp. Dr. Bahattin Bayar[1]

[1]Ankara Etlik Şehir Hastanesi

Özet

Amaç: Kasık fıtığı şikâyeti ile genel cerrahi polikliniğine başvuran hastalarda preoperatif kasık ağrısının sıklığını ve şiddetini belirlemek, ayrıca ağrı şiddetinin demografik ve klinik özelliklerle ilişkisini değerlendirmek. Yöntem: Ocak 2026–Mart 2026 tarihleri arasında kasık fıtığı şikâyeti ile genel cerrahi polikliniğine başvuran 125 ardışık hasta çalışmaya dahil edildi. Eksik verisi bulunan 1 hasta çalışma dışı bırakıldı ve analizler 124 hasta üzerinden gerçekleştirildi. Tüm hastalarda başvuru sırasında kasık ağrısı Görsel Analog Skala (VAS, 0–10) kullanılarak değerlendirildi. Klinik anlamlı ağrı VAS≥3, şiddetli ağrı ise VAS≥7 olarak tanımlandı. Ağrı şiddetinin yaş, cinsiyet, vücut kitle indeksi (VKİ), fıtık tarafı (tek/çift taraflı), nüks durumu, geçirilmiş karın cerrahisi ve komorbidite ile ilişkisi tek değişkenli analizler ve çok değişkenli doğrusal regresyon analizi ile incelendi. Bulgular: Hastaların ortalama yaşı 46.7±15.8 yıl olup %81.5'i (101/124) erkekti. Ortalama VKİ 26.3±4.2 kg/m² idi. Ortalama VAS skoru 5.74±2.08 (medyan: 6; IQR: 4–7) olarak bulundu. Hastaların %39.5'i (49/124) şiddetli ağrı (VAS≥7) bildirdi. Çift taraflı fıtık %29, nüks fıtık %12, geçirilmiş karın cerrahisi %22 ve komorbidite %48 oranında saptandı. Ağrı şiddeti ile yaş (r=−0.08), VKİ (r=−0.06), cinsiyet (p=0.12), fıtık tarafı (p=0.38), nüks durumu (p=0.12) ve komorbidite (p=0.61) arasında anlamlı ilişki bulunmadı. Çok değişkenli doğrusal regresyon analizinde değerlendirilen değişkenlerin hiçbiri ağrı şiddetinin bağımsız belirleyicisi değildi (R^2=0.05). Sonuç: Kasık fıtığı şikâyeti ile genel cerrahi polikliniğine başvuran hastalarda preoperatif kasık ağrısı sık görülmekte olup hastaların yaklaşık %40'ında şiddetli düzeydedir. Buna karşın ağrı şiddeti yaş, cinsiyet, VKİ, fıtık tarafı, nüks durumu veya komorbidite gibi rutin klinik özelliklerle açıklanamamaktadır. Bu bulgular, kasık fıtığı olan hastalarda başvuru sırasında ağrının standart bir yöntemle sistematik olarak değerlendirilmesinin önemini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Kasık Fıtığı, İnguinal Herni, Kasık Ağrısı, Vas, Preoperatif Değerlendirme, Ağrı Şiddeti.

Groin Pain in Patients With Inguinal Hernia: Frequency, Severity, and Association With Routine Clinical Variables

Abstract

Objective: To determine the frequency and severity of preoperative groin pain in patients presenting with inguinal hernia and to evaluate the association between pain severity and demographic and clinical

characteristics. Methods: This prospective observational study included 125 consecutive patients presenting to a general surgery outpatient clinic with inguinal hernia between January and March 2026. One patient was excluded because of incomplete data, leaving 124 patients for the final analysis. Groin pain at presentation was assessed using the Visual Analog Scale (VAS, 0–10). Clinically significant pain was defined as VAS ≥3, and severe pain as VAS ≥7. Associations between pain severity and age, sex, body mass index (BMI), hernia laterality (unilateral/bilateral), recurrent hernia, previous abdominal surgery, and comorbidities were evaluated using univariable analyses and multivariable linear regression. Results: The mean age was 46.7 ± 15.8 years, and 81.5% (101/124) of the patients were male. The mean BMI was 26.3 ± 4.2 kg/m². The mean VAS pain score was 5.74 ± 2.08 (median, 6; IQR, 4–7). Severe pain (VAS ≥7) was reported by 39.5% (49/124) of patients. Bilateral hernia was present in 29% of patients, recurrent hernia in 12%, previous abdominal surgery in 22%, and comorbidities in 48%. Pain severity was not significantly associated with age ($r = -0.08$), BMI ($r = -0.06$), sex ($p = 0.12$), hernia laterality ($p = 0.38$), recurrent hernia ($p = 0.12$), or comorbidities ($p = 0.61$). In multivariable linear regression analysis, none of the evaluated variables independently predicted pain severity ($R^2 = 0.05$). Conclusion: Preoperative groin pain is common among patients presenting with inguinal hernia, with nearly 40% reporting severe pain. However, pain severity cannot be explained by routine clinical characteristics such as age, sex, BMI, hernia laterality, recurrent hernia, or comorbidities. These findings underscore the importance of systematically assessing pain using a standardized instrument during the initial evaluation of patients with inguinal hernia.

Keywords: Inguinal Hernia; Groin Pain; Visual Analog Scale; Preoperative Assessment; Pain Severity.

Presentation ID / Sunum No=198

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0009-0253-9855

Kienböck Hastalığında Parsiyel Kapitat Kısaltma ve İleri Evrelerde Vaskülarize Kemik Grefti Uzun Dönem Sonuçları El Bilek Eklemi Fonksiyonlarını İyileştirir Mi?

Exp. Dr. Gürler Kale[1]

[1]Yalova özel Atakent hastanesi

Özet

Amaç: Parsiyel kapitat kısaltma (PKK), Kienböck hastalığının tedavisinde lunatum üzerindeki mekanik yükü azaltmayı ve skafokaskafoid ve capitat kemik eklem yüzeylerini korumayı amaçlayan koruyucu bir prosedürdür. Vaskülarize kemik grefti (VKG) eklenmesi ise ileri evre kienbck hastalığında kollapsı önler Bu çalışmanın amacı, izole PKK ile 2,3-interkompartmental supraretinaküler arter (2,3-ICSRA) pediküllü VKG ile kombine PKK uygulamasının orta-uzun dönem klinik ve radyolojik sonuçlarını karşılaştırmaktır. Gereç ve Yöntem: Ocak 2001–Aralık 2012 tarihleri arasında aynı cerrahi ekip tarafından tedavi edilen 34 Kienböck hastası değerlendirildi. Yirmi hastaya izole PKK (Grup I), 14 hastaya ise PKK + 2,3-ICSRA pediküllü VKG (Grup II) uygulandı.Çalışma grupları randomize edilmemiş olup, cerrahi tekniğin çalışma dönemi içerisindeki gelişimini yansıtmaktadır. Hastalar Lichtman sınıflamasına göre evrelendirildi. Klinik değerlendirmede Quick-DASH, VAS, Modifiye Mayo El Bileği Skoru, kavrama ve pinç gücü, eklem hareket açıklığı ve hasta memnuniyeti değerlendirildi. Radyolojik olarak karpal yükseklik oranı (KYO), Stahl indeksi, skafolunat ve radioskafoid açılar ölçüldü. Ortalama takip süresi 41 ay (13–86) idi. Bulgular: Hastaların ortalama yaşı 40 yıl (21–67) idi. Altı hasta Evre II, 13 hasta Evre III-A ve 15 hasta Evre III-B olarak sınıflandırıldı. Her iki grupta Quick-DASH, VAS, Modifiye Mayo El Bileği Skoru, kavrama ve pinç gücünde ameliyat öncesine göre anlamlı iyileşme saptandı (grup içi $p<0,001$). Fonksiyonel parametreler açısından gruplar arasında anlamlı fark bulunmadı. VKG eklenen grupta KYO ve Stahl indeksinde anlamlı postoperatif iyileşme saptandı (sırasıyla $p=0,018$ ve $p=0,007$). Hastaların %97,1'i tedaviden memnun olduğunu bildirdi. Derin enfeksiyon, nörovasküler yaralanma veya yeniden cerrahi gerektiren komplikasyon görülmedi. Sonuç: İzole PKK, Kienböck hastalığının erken ve orta evrelerinde anlamlı ağrı azalması ve fonksiyonel iyileşme sağlayan, skafokapitat eklemi koruyan güvenli bir tedavi seçeneğidir. İleri evre, özellikle Evre III-B hastalarda PKK'ya 2,3-ICSRA pediküllü VKG eklenmesi, lunat morfolojisi ve karpal yüksekliğin korunmasına ek yapısal ve biyolojik katkı sağlayabilir. Ayrıca fonksiyonel skorlar uzun dönemde anlamlı olarak el bilek eklemi fonksiyonlarına katkı sağlamıştır Bu bulguların daha geniş, prospektif ve çok merkezli çalışmalarla doğrulanması gerekmektedir. Anahtar Kelimeler: Kienböck hastalığı, parsiyel kapitat kısaltma, vaskülarize kemik grefti, 2,3-ICSRA, el bileği cerrahisi

Anahtar Kelimeler: Kienböck Hastalığı, Parsiyel Kapitat Kısaltma, Vaskülarize Kemik Grefti, 2,3-ICSRA, El Bileği Cerrahisi

Partial Capitate Shortening and Vascularized Bone Grafting in Kienböck Disease: Do They Improve Long-Term Wrist Function'

Abstract

Introduction Partial capitate shortening (PCS) is a joint-preserving procedure that aims to reduce mechanical loading on the lunate while preserving the scaphocapitate joint in patients with Kienböck disease. The addition of a vascularized bone graft (VBG) in advanced-stage disease may provide additional structural and biological support by promoting lunate revascularization and preserving its morphology. This study aimed to compare the mid- to long-term clinical and radiological outcomes of isolated PCS with those of PCS combined with a 2,3-intercompartmental supraretinacular artery (2,3-ICSRA)-pedicled VBG. Methods Between January 2001 and December 2012, 34 patients with Kienböck disease treated by the same surgical team were retrospectively evaluated. Twenty patients underwent isolated PCS (Group I), while 14 patients underwent PCS combined with a 2,3-ICSRA-pedicled VBG (Group II). The groups were not randomized and reflected the evolution of the surgical technique during the study period. Patients were classified according to the Lichtman staging system. Clinical outcomes included the Quick Disabilities of the Arm, Shoulder and Hand (QuickDASH) score, visual analog scale (VAS) for pain, Modified Mayo Wrist Score (MMWS), grip and pinch strength, wrist range of motion, and patient satisfaction. Radiological assessment included the carpal height ratio (CHR), Stahl index, scapholunate angle, and radioscaphoid angle. The mean follow-up duration was 41 months (range, 13–86 months). Results The mean patient age was 40 years (range, 21–67 years). Six patients were classified as Lichtman stage II, 13 as stage IIIA, and 15 as stage IIIB. Both groups demonstrated significant postoperative improvements in QuickDASH, VAS, MMWS, grip strength, and pinch strength compared with preoperative values (within-group $p<0.001$). No significant between-group differences were observed in clinical or functional outcomes. In the VBG group, significant postoperative improvements were observed in the CHR and Stahl index ($p=0.018$ and $p=0.007$, respectively). Overall, 97.1% of patients reported satisfaction with the treatment. No deep infection, neurovascular injury, or complication requiring revision surgery was observed. Conclusion Isolated PCS appears to be a safe and effective joint-preserving procedure that provides significant pain relief and functional improvement in patients with early- to intermediate-stage Kienböck disease. In advanced-stage disease, particularly Lichtman stage IIIB, the addition of a 2,3-ICSRA-pedicled VBG may provide additional structural and biological benefits by contributing to the preservation of lunate morphology and carpal height. However, the addition of VBG did not demonstrate a significant functional advantage over isolated PCS. Overall, both surgical approaches provided significant improvements in pain and wrist function at mid- to long-term follow-up. Larger prospective multicenter studies are warranted to confirm these findings.

Keywords: Kienböck Disease; Partial Capitate Shortening; Vascularized Bone Graft; 2,3-ICSRA; Wrist Surgery

Presentation ID / Sunum No=70

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-7740-196X

Kliniğimizde Ventriküloperitoneal Şant Enfeksiyonları

Asst. Prof. Dr. İhsan Canbek[1]

[1]Afyonkarahisar Sağlık Bilimleri Üniversitesi Beyin ve Sinir Cerrahisi A.D.

Özet

Amaç: Ventriküloperitoneal (VP) şant, obstrüktif hidrosefali tedavisinde en sık kullanılan cerrahi yöntemdir. VP şant enfeksiyonu ise mortalite ve morbiditesi yüksek, ciddi bir komplikasyondur. Bu çalışmada kliniğimizde VP şant cerrahisi sonrası gelişen enfeksiyon insidansının belirlenmesi ve belirlenen grupların insidans oranlarının literatürdeki verilerle karşılaştırılması amaçlanmıştır. Gereç ve Yöntem: 01.01.2015–31.12.2025 tarihleri arasında Afyonkarahisar Sağlık Bilimleri Üniversitesi Hastanesinde VP şant ameliyatı uygulanan, 0–100 yaş arası tüm hastalar (pediatrik–erişkin) çalışmaya dahil edildi; eksik dosya bilgisi olan hastalar dışlandı. Hastalar 0–6 ay, 6 ay–18 yaş, 18–65 yaş ve 65 yaş üstü olmak üzere dört yaş grubuna ayrılarak Hastane Bilgi Yönetim Sistemi (HBYS) kayıtları üzerinden retrospektif olarak değerlendirildi. İstatistiksel analizde Mann-Whitney U testi, Kruskal Wallis testi ve Ki-kare testi kullanıldı. Bulgular: Çalışmaya 254'ü (%51,9) kadın, 235'i (%48,1) erkek olmak üzere toplam 489 hasta dosyası dahil edildi. Bunlardan 21'i kadın, 24'ü erkek olmak üzere toplam 45 hastada beyin omurilik sıvısı (BOS) kültürü pozitif saptanarak enfeksiyon insidansı %9,3 olarak bulundu. Ortalama CRP değeri 13,80 mg/L (referans aralığı 0–5 mg/L), INR 1,17, PT 12,38 sn, APTT 27,27 sn, PLT 287,03×10³/µL ve hemoglobin 12,17 g/dL olarak hesaplandı. Normal CRP değerine sahip hastaların %8,5'inde BOS kültürü pozitif izlendi; 17 hastada normal CRP değerleri içinde enfeksiyon saptandı. Enfeksiyon tanısı alan hastaların tamamında BOS protein düzeyi yüksek bulundu. Enfeksiyonlu hastaların yaş dağılımı incelendiğinde %11,1'i 0–6 ay, %35,5'i 6 ay–18 yaş, %35,5'i 18–65 yaş ve %17,7'si 65 yaş ve üzeri grupta yer aldı; BOS kültür pozitifliği ile yaş arasında istatistiksel olarak anlamlı bir ilişki saptanmadı. Ventriküler indeksi değerlendirilen hastaların %43,5'i normal, %24,5'i artmış, %31,8'i hidrosefalik görünümdeydi; ventriküler indeks ile yaş arasında anlamlı ilişki saptanırken cinsiyetle anlamlı bir ilişki bulunmadı. Sonuç: Ciddi mortalite ve morbidite nedeni olabilecek VP şant enfeksiyonlarından korunmak asıl hedef olmalıdır. Enfeksiyon insidansını azaltmaya yönelik önlemlere preoperatif, peroperatif ve postoperatif dönemlerde azami dikkat gösterilmelidir. Çalışmamızda saptanan %9,3'lük enfeksiyon insidansı literatürdeki verilerle uyumlu bulunmuştur.

Anahtar Kelimeler: Ventriküloperitoneal Şant, Şant Enfeksiyonu, Hidrosefali, Beyin Omurilik Sıvısı, İnsidans

Ventriculoperitoneal Shunt Infections in Our Clinic

Abstract

Aim: Ventriculoperitoneal (VP) shunt infection is a serious complication associated with high mortality and morbidity. This study aimed to determine the incidence of infection following VP shunt surgery in our clinic and to compare the incidence among the defined groups with data reported in the literature. Materials and Methods: After institutional ethics committee approval (dated 15.12.2023, no. 2023/566), the Hospital Information Management System (HIMS) records of all patients aged 0–100 years (pediatric–adult) who underwent VP shunt surgery at Afyonkarahisar Health Sciences University Hospital between 01.01.2013 and 31.10.2023 were retrospectively reviewed; patients with missing file data were excluded. Patients were divided into four age groups (0–6 months, 6 months–18 years, 18–65 years, and over 65 years). The Mann-Whitney U test, Kruskal Wallis test, and Chi-square test were used for statistical analysis. Results: A total of 489 patient files were reviewed, 254 (51.9%) female and 235 (48.1%) male. Cerebrospinal fluid (CSF) culture was positive in 45 patients (21 female, 24 male), yielding an infection incidence of 9.3%. Mean CRP was 13.80 mg/L (reference range 0–5 mg/L), INR 1.17, PT 12.38 s, APTT 27.27 s, PLT 287.03×10³/µL, and hemoglobin 12.17 g/dL. CSF culture was positive in 8.5% of patients with normal CRP values, and 17 patients were diagnosed with infection despite normal CRP levels. All patients diagnosed with infection had elevated CSF protein levels. Among infected patients, 11.1% were aged 0–6 months, 35.5% were 6 months–18 years, 35.5% were 18–65 years, and 17.7% were over 65 years, with no statistically significant relationship between CSF culture positivity and age. Ventricular index was normal in 43.5%, increased in 24.5%, and hydrocephalic in 31.8% of evaluated patients; a significant relationship was found between ventricular index and age, but not with gender. Conclusion: Preventing VP shunt infections, which can cause serious mortality and morbidity, should be the primary goal. Maximum attention should be paid to preoperative, perioperative, and postoperative measures aimed at reducing infection incidence. T

Keywords: Ventriculoperitoneal Shunt, Shunt Infection, Hydrocephalus, Cerebrospinal Fluid, İncidence

Presentation ID / Sunum No=109

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-4590-4850

Kolon Kanseri Nedeniyle Opere Edilen Hastalarda Abo Kan Grubunun Sağkalım Üzerine Etkisi: Retrospektif Kohort Çalışması

Asst. Prof. Dr. Hüseyin Kocaaslan[1]

[1]İnönü Üniversitesi Tıp Fakültesi
*Corresponding author: Hüseyin Kocaaslan

Özet

Amaç: Kolon/rektum adenokarsinomu nedeniyle opere edilen hastalarda ABO kan grubu ve Rh faktörünün genel sağkalım üzerindeki etkisinin değerlendirilmesi amaçlanmıştır. Gereç ve Yöntem: Retrospektif kohort çalışmasında, patoloji raporunda adenokarsinom/müsinöz adenokarsinom doğrulanan 243 hastadan, kan grubu ve sağkalım verisi eksiksiz olan 200 hasta analiz edildi. Takip süresi ameliyat tarihinden son kontrol/exitus tarihine kadar hesaplandı. Sağkalım analizi Kaplan-Meier yöntemi, grup karşılaştırmaları log-rank testi, bağımsız etki değerlendirmesi ise Cox orantısal hazard regresyonu ile yapıldı. Bulgular: Kohortun kan grubu dağılımı: 0 (%37), A (%40), B (%16), AB (%7). Toplam 15 exitus (%7,5) gözlendi. ABO kan grupları arasında genel sağkalım açısından istatistiksel olarak anlamlı fark saptanmadı (log-rank χ^2=6,25; p=0,100). Univariate Cox analizinde hiçbir kan grubu 0 grubuna göre anlamlı hazard oranı göstermedi (tümü p>0,20). Rh faktörü de sağkalımla ilişkili bulunmadı (log-rank p=0,491). AB kan grubunda (n=14, 3 olay) tanımlayıcı düzeyde daha düşük sağkalım oranı dikkat çekti; yaşa göre ayarlanmış post-hoc analizde sınırda anlamlılık gözlendi (HR=3,94; %95 GA: 1,10–14,20; p=0,036), ancak düşük olay sayısı nedeniyle bu bulgu kırılgandır. Sonuç: Bu kohortta ABO kan grubu ve Rh faktörünün kolon kanseri sonrası genel sağkalımla anlamlı bir ilişkisi gösterilememiştir. AB grubundaki olası kötü prognoz eğilimi, sınırlı örneklem büyüklüğü ve olay sayısı nedeniyle daha büyük, evre-ayarlı prospektif çalışmalarla doğrulanmayı gerektirmektedir.

Anahtar Kelimeler: Kolon Kanseri, Abo Kan Grubu, Sağkalım

Impact of Abo Blood Group On Survival in Patients Undergoing Surgery for Colon Cancer: A Retrospective Cohort Study

Abstract

Background/Aim: We aimed to evaluate the association between ABO blood group, Rh factor, and overall survival in patients who underwent surgery for colorectal adenocarcinoma. Materials and Methods: In this retrospective cohort study, we analyzed 200 of 243 patients with pathologically confirmed adenocarcinoma or mucinous adenocarcinoma who had complete blood group and survival data. Follow-up time was calculated from the date of surgery to the last recorded follow-up or death.

Survival was estimated using the Kaplan-Meier method, group comparisons were performed with the log-rank test, and independent effects were assessed with Cox proportional hazards regression. Results: Blood group distribution was: type 0 (37%), A (40%), B (16%), and AB (7%). Fifteen deaths (7.5%) occurred during follow-up. No statistically significant difference in overall survival was found across ABO blood groups (log-rank χ^2=6.25; p=0.100). On univariate Cox analysis, no blood group showed a significant hazard ratio relative to type 0 (all p>0.20). Rh factor was likewise not associated with survival (log-rank p=0.491). Patients with blood group AB (n=14, 3 events) showed a descriptively lower survival rate; an age-adjusted post-hoc analysis showed borderline significance (HR=3.94; 95% CI: 1.10–14.20; p=0.036), though this finding is statistically fragile given the small number of events. Conclusion: In this cohort, neither ABO blood group nor Rh factor was significantly associated with overall survival after colon cancer surgery. The suggestion of poorer prognosis in blood group AB warrants confirmation in larger, stage-adjusted prospective studies given the limited sample size and event count in this analysis.

Keywords: Colon Cancer, Abo Blood Group, Survival

Presentation ID / Sunum No=229

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-1088-1521

Konvansiyonel Lomber Aralıklardan Spinal Anestezinin Uygulanamadığı Hastalarda Ultrasonografi Yardımlı L5–S1 Hipobarik Spinal Anestezi: Beş Olguluk Bir Seri

Dr. Ömer Keklicek[1], Dr. Muhammed Nezih Koç[1]

[1]Konya Şehir Hastanesi

Özet

Amaç Geçirilmiş lomber cerrahi, spinal enstrümantasyon, ankilozan spondilit ve kifoskolyoz gibi durumlar konvansiyonel lomber aralıklardan spinal anestezi uygulanmasını güçleştirebilir veya olanaksız hale getirebilir. L5–S1 intervertebral aralığı, nispeten geniş interlaminar penceresi nedeniyle zor spinal anatomide alternatif bir giriş noktası olabilir. Bu olgu serisinde, konvansiyonel lomber aralıklardan spinal anestezinin uygulanamadığı beş hastada ultrasonografi yardımlı L5–S1 hipobarik spinal anestezi deneyimimizin sunulması amaçlandı. Olgu Serisi Yaşları 63–76 yıl arasında değişen beş hastada geçirilmiş lomber cerrahi ve/veya spinal enstrümantasyon, ankilozan spondilit veya kifoskolyoza bağlı anatomik güçlük nedeniyle konvansiyonel lomber spinal yaklaşım uygulanamadı. Ultrasonografi ile L5–S1 intervertebral aralığı belirlenerek spinal ponksiyon oturur pozisyonda 25 G Quincke iğne ile gerçekleştirildi. Serbest beyin omurilik sıvısı akışı gözlendikten sonra 8,75 mg bupivakain ve 37,5 µg fentanil içeren 4 mL hipobarik solüsyon intratekal olarak uygulandı. Enjeksiyon sonrasında hastalara baş-aşağı pozisyon verildi. Tüm hastalarda maksimum duyusal blok seviyesi T8 düzeyine ulaştı. Ortalama cerrahi süre 105 ± 15 dakika idi. Beş olgunun tamamında cerrahi spinal anestezi altında tamamlandı; ek nöroaksiyel girişim veya genel anesteziye geçiş gerekmedi ve majör komplikasyon gözlenmedi. Sonuç Ultrasonografi yardımlı L5–S1 hipobarik spinal anestezi, konvansiyonel lomber aralıkların kullanılamadığı seçilmiş hastalarda uygulanabilir bir alternatif nöroaksiyel yaklaşım olabilir. Daha geniş hasta gruplarında yapılacak prospektif çalışmalar tekniğin etkinlik ve güvenliğinin değerlendirilmesi için gereklidir.

Anahtar Kelimeler: L5–S1, Spinal Anestezi, Hipobarik Bupivakain, Ultrasonografi, Zor Spinal Anatomi

Presentation ID / Sunum No=183

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-3247-6981

Kronik Subdural Hematomda Orta Meningeal Arter Embolizasyonu: Yeni Bir Tedaviden Standart Yaklaşıma Mı?

Exp. Dr. Mazhar Yalçın[1]

[1]Haseki Eğitim Araştırma Hastanesi

Özet

Giriş: Kronik subdural hematom (KSDH), özellikle ileri yaştaki bireylerde sık görülür ve cerrahi boşaltım sonrası rekürrens ve yeniden girişim riski taşır. Vaskülarize dış hematom membranındaki frajil neovasküler yapılar, eksüdasyon ve yeniden kanamaya katkıda bulunmaktadır. Orta meningeal arter embolizasyonu (MMAE), bu vasküler mekanizmayı hedefleyen minimal invaziv bir tedavi seçeneğidir. Bu derlemenin amacı, KSDH'de MMAE'nin etkinliği, güvenliliği ve klinik rolüne ilişkin güncel kanıtları değerlendirmektir. Gereç ve Yöntem: Bu narratif derlemede, subakut ve kronik subdural hematomda MMAE'yi değerlendiren güncel randomize kontrollü çalışmalar, sistematik derlemeler, konsensus raporları ve kılavuzlar incelendi. Hasta seçimi, cerrahiye ek veya bağımsız kullanım, klinik sonuçlar ve devam eden belirsizliklere odaklanıldı. Bulgular: Güncel randomize çalışmalar MMAE'yi destekleyen kanıtları güçlendirmiştir. EMBOLISE çalışmasında, cerrahiye MMAE eklenmesi yeniden ameliyat gerektiren rekürrens veya progresyonu azaltmıştır. STEM çalışmasında da standart tedaviye MMAE eklenmesi tedavi başarısızlığı riskini düşürmüştür. MAGIC-MT çalışmasında ise rekürrens veya progresyonda azalma görülmekle birlikte fark istatistiksel anlamlılığa ulaşmamıştır. Bu farklılıklar; hasta popülasyonları, tedavi stratejileri, embolik ajanlar ve sonlanım ölçütlerindeki heterojenliği yansıtmaktadır. Mevcut kanıtlar MMAE'yi özellikle rekürrens riski yüksek hastalarda cerrahiye yardımcı tedavi olarak desteklemektedir. Bağımsız kullanım seçilmiş, klinik olarak stabil hastalarda düşünülebilir; ancak nörolojik kötüleşme veya belirgin kitle etkisinde acil cerrahi dekompresyonun yerini almamalıdır. Sonuç: MMAE, KSDH tedavisinde altta yatan vasküler mekanizmayı hedefleyen önemli bir yaklaşım değişikliğidir. Yardımcı tedavi olarak kanıtlar güçlenmekle birlikte, tüm hastalarda birinci basamak veya bağımsız kullanımını destekleyen veriler henüz yeterli değildir.

Anahtar Kelimeler: Kronik Subdural Hematom; Orta Meningeal Arter; Embolizasyon; Endovasküler Tedavi; Rekürrens

Middle Meningeal Artery Embolization for Chronıc Subdural Hematoma: From Emerging Therapy to Standard of Care?

Abstract

Introduction: Chronic subdural hematoma (CSDH) is common, particularly in older adults, and is associated with substantial risks of recurrence and reintervention after surgical evacuation. Fragile

neovessels within the vascularized outer hematoma membrane contribute to persistent exudation and rebleeding. Middle meningeal artery embolization (MMAE) has emerged as a minimally invasive treatment targeting this vascular mechanism. This review aimed to evaluate current evidence regarding the efficacy, safety, and clinical role of MMAE in CSDH. Materials and Methods: This narrative review evaluated recent randomized controlled trials, systematic reviews, consensus statements, and guidelines addressing MMAE for subacute and chronic subdural hematoma. Particular emphasis was placed on patient selection, adjunctive versus standalone use, clinical outcomes, and remaining uncertainties. Results: Recent randomized trials have strengthened the evidence supporting MMAE. In EMBOLISE, adjunctive MMAE reduced hematoma recurrence or progression requiring reoperation compared with surgery alone. Similarly, STEM demonstrated a lower risk of treatment failure when MMAE was added to prespecified standard management. In MAGIC-MT, recurrence or progression was numerically reduced, although the difference did not reach statistical significance. These findings highlight heterogeneity in study populations, treatment strategies, embolic agents, and outcome definitions. Current evidence most strongly supports MMAE as an adjunct to surgical evacuation in patients at increased risk of recurrence. Standalone MMAE may be considered in selected clinically stable patients but should not replace urgent surgical decompression in those with neurological deterioration or significant mass effect. Conclusion: MMAE represents an important shift toward targeting the vascular mechanisms underlying CSDH persistence and recurrence. Although evidence increasingly supports its use as an adjunctive therapy, data remain insufficient to justify routine first-line or standalone use in all patients.

Keywords: Chronic Subdural Hematoma; Middle Meningeal Artery; Embolization; Endovascular Treatment; Recurrence

Presentation ID / Sunum No=224

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-9105-0801

Laparoskopik Millin Prostatektomi: İlk 20 Olgunun Perioperatif ve Erken Fonksiyonel Sonuçları

Dr. Alİ Kumcu[1]

[1]Tekirdağ İsmail Fehmi Cumalıoğlu Şehir Hastanesi
*Corresponding author: Ali Kumcu

Özet

Amaç Büyük hacimli benign prostat obstrüksiyonu nedeniyle cerrahi uygulanan hastalarda laparoskopik Millin prostatektominin perioperatif güvenlilik profilini ve erken dönem fonksiyonel sonuçlarını değerlendirmek amaçlandı. Gereç ve Yöntem Aralık 2022–Temmuz 2024 tarihleri arasında laparoskopik Millin prostatektomi uygulanan ilk 20 ardışık hastanın verileri retrospektif olarak incelendi. Demografik ve preoperatif değişkenler ile ameliyat süresi, tahmini kan kaybı, perioperatif hemoglobin değişimi, transfüzyon gereksinimi, açık cerrahiye dönüş, kateterizasyon süresi ve hastanede kalış süresi kaydedildi. Otuz günlük postoperatif komplikasyonlar Clavien–Dindo sınıflamasına göre derecelendirildi. Erken fonksiyonel değerlendirmede preoperatif ve postoperatif maksimum idrar akım hızı (Qmax) karşılaştırıldı. Sürekli değişkenler ortalama±standart sapma, kategorik değişkenler sayı ve yüzde olarak sunuldu. Eşleştirilmiş Qmax ölçümleri eşleştirilmiş örneklem t testi ile analiz edildi. Bulgular Hastaların ortalama yaşı 65,1±5,3 yıl, ortalama prostat hacmi 103,6±22,0 mL ve PSA düzeyi 4,98±1,33 ng/mL idi. Ortalama ameliyat süresi 105,2±11,7 dakika, tahmini kan kaybı 219,2±63,6 mL ve hemoglobin düşüşü 1,67±0,35 g/dL olarak saptandı. Hiçbir hastada kan transfüzyonu veya açık cerrahiye dönüş gereksinimi olmadı. Ortalama kateterizasyon süresi 6,7±0,7 gün, hastanede kalış süresi 4,7±0,7 gündü. İki hastada (%10) postoperatif komplikasyon gelişti (Clavien–Dindo derece I, n=1; derece II, n=1). Clavien–Dindo derece ≥III komplikasyon ve yeniden girişim gözlenmedi. Ortalama Qmax, 9,58±1,34 mL/sn'den 31,55±7,31 mL/sn'ye yükseldi; ortalama artış 21,98±7,88 mL/sn idi ($p<0,001$). Sonuç İlk 20 olgudan oluşan bu başlangıç serisinde laparoskopik Millin prostatektomi, açık cerrahiye dönüş veya majör komplikasyon olmaksızın uygulanmış ve erken dönemde belirgin Qmax artışı sağlamıştır. Bulgular, yöntemin büyük prostatlı seçilmiş hastalarda uygulanabilir ve kabul edilebilir perioperatif morbiditeye sahip minimal invaziv bir cerrahi seçenek olabileceğini düşündürmektedir. Sonuçların standartlaştırılmış fonksiyonel takip içeren daha geniş ve kontrollü serilerle doğrulanması gereklidir.

Anahtar Kelimeler: Benign Prostat Hiperplazisi; Laparoskopi; Millin Prostatektomi; Basit Prostatektomi.

Laparoscopic Millin Prostatectomy: Perioperative and Early Functional Outcomes of the First 20 Cases

Abstract

INTRODUCTION AND OBJECTIVE To evaluate the perioperative safety profile and early functional outcomes of laparoscopic Millin prostatectomy in patients undergoing surgery for large-volume benign prostatic obstruction. MATERIALS AND METHODS The first 20 consecutive patients who underwent laparoscopic Millin prostatectomy between December 2022 and July 2024 were retrospectively reviewed. Demographic and preoperative variables, operative time, estimated blood loss, perioperative hemoglobin change, transfusion requirement, conversion to open surgery, catheterization duration, and length of hospital stay were recorded. Thirty-day postoperative complications were graded according to the Clavien–Dindo classification. Early functional outcome was assessed by comparing preoperative and postoperative maximum urinary flow rates (Qmax). Continuous variables were reported as mean±standard deviation and categorical variables as number and percentage. Paired Qmax measurements were analyzed using the paired-samples t test. RESULTS Mean age was 65.1±5.3 years, mean prostate volume was 103.6±22.0 mL, and PSA was 4.98±1.33 ng/mL. Mean operative time was 105.2±11.7 minutes, estimated blood loss was 219.2±63.6 mL, and hemoglobin decrease was 1.67±0.35 g/dL. No patient required blood transfusion or conversion to open surgery. Mean catheterization duration was 6.7±0.7 days and hospital stay was 4.7±0.7 days. Postoperative complications occurred in two patients (10%; Clavien–Dindo grade I, n=1; grade II, n=1). No grade ≥III complication or reintervention was observed. Mean Qmax increased from 9.58±1.34 to 31.55±7.31 mL/s, corresponding to a mean improvement of 21.98±7.88 mL/s ($p<0.001$). CONCLUSION In this initial 20-case series, laparoscopic Millin prostatectomy was completed without conversion to open surgery or major complications and produced a marked early improvement in Qmax. These findings suggest that the procedure may represent a feasible minimally invasive option with acceptable perioperative morbidity in selected patients with large prostates. Confirmation in larger controlled cohorts with standardized functional follow-up is warranted.

Keywords: Benign Prostatic Hyperplasia; Laparoscopy; Millin Prostatectomy; Simple Prostatectomy.

Presentation ID / Sunum No=43

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-4731-6937

Larsen Sendromlu Pediatrik Hastada Servikal Omurga Hareketi Kısıtlanarak Supraglottik Havayolu ile Anestezi Yönetimi: Olgu Sunumu

Exp. Dr. Sinan Değirmencioğlu[1], Exp. Dr. Ali Sevgili[2]

[1]Konya Şehir Hastanesi
[2]Bozova Mehmet-Enver Yıldırım Devlet Hastanesi
*Corresponding author: Ali Sevgili

Özet

Amaç: Larsen sendromu; karakteristik kraniyofasiyal görünüm, çoklu eklem dislokasyonları ve vertebral anomalilerle seyreden nadir bir bağ dokusu hastalığıdır. Servikal omurga instabilitesi, laringotrakeal anomaliler, zor havayolu ve pozisyonlandırmaya bağlı nörolojik yaralanma riski anestezi yönetimini güçleştirebilir. Bu olguda, servikal hareketleri kısıtlı Larsen sendromlu bir adölesanda supraglottik havayolu kullanılarak gerçekleştirilen genel anestezi yönetiminin sunulması amaçlandı. Olgu: Larsen sendromu tanılı, 14 yaşında, 45 kg ağırlığında ve 140 cm boyundaki ASA II erkek hasta, sağ pes planovalgus düzeltme cerrahisi için değerlendirildi. Fizik muayenede basık burun kökü, hipertelorizm, belirgin alın, yassı yüz, mikrognati, düzensiz ağız-diş yapısı, Mallampati sınıf III havayolu ve kısıtlı servikal fleksiyon-ekstansiyon saptandı. Görüntülemelerde servikal lordozda düzleşme, çok seviyeli parsiyel vertebral füzyon, C4-5 disk aralığında konjenital daralma ve posterior eleman füzyonu ile torakolomber skolyoz ve çok seviyeli segmentasyon anomalileri mevcuttu. Videolaringoskop, fleksibl bronkoskop ve alternatif havayolu araçları hazırlandı. Anestezi indüksiyonu intravenöz 130 mg propofol ve 45 µg fentanil ile gerçekleştirildi; kas gevşetici kullanılmadı. Kolay maske ventilasyonunun ardından servikal omurga nötral pozisyonda tutuldu ve ikinci bir anestezist tarafından manuel baş-boyun stabilizasyonu sağlanarak 3 numara i-gel yerleştirildi. Anestezi 1 minimum alveoler konsantrasyonda sevofluran ve ortalama 0,04 µg/kg/dk remifentanil infüzyonuyla sürdürüldü. Volüm kontrollü ventilasyon sırasında klinik olarak anlamlı havayolu kaçağı, obstrüksiyon veya ventilasyon güçlüğü gelişmedi. Cerrahi ve anestezi süreleri sırasıyla 117 ve 147 dakika olup perioperatif komplikasyon gözlenmedi. Hasta postanestezik bakım ünitesinde 45 dakika izlendi ve modifiye Aldrete skoru 9 olduğunda servise gönderildi. Olgunun bilimsel sunumu için ebeveynden yazılı bilgilendirilmiş onam alındı. Sonuç: Servikal vertebra anomalileri bulunan Larsen sendromlu hastalarda havayolu planı, servikal hareketi en aza indirecek şekilde bireyselleştirilmelidir. Aspirasyon riski düşük ve uygun seçilmiş hastalarda supraglottik havayolu kullanımı, laringoskopi ve servikal ekstansiyon gereksinimini azaltan uygulanabilir bir seçenek olabilir.

Anahtar Kelimeler: Larsen Sendromu, Pediatrik Anestezi, Servikal Omurga, Supraglottik Havayolu, İ-Gel

Presentation ID / Sunum No=41

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-9488-5414

LH Desteği Embriyolojik Yetkinliği Artırır Mı? Gnrh Antagonist IVF Sikluslarında Oosit Olgunlaşması ve Embriyo Gelişiminin Poseıdon Odaklı Analizi

Assoc. Prof. Dr. Recep Erin[1], Uzman Doktor Efe Yeşilçiçek[1]

[1]Trabzon Üniversitesi Tıp Fakültesi Kadın Hastalıkları ve Doğum Anabilim Dalı
*Corresponding author: Recep Erin

Özet

Amaç Kontrollü ovaryan stimülasyon sırasında luteinizan hormon (LH) desteğinin klinik yararı tartışmalıdır. Gebelik ve canlı doğum sonuçları maternal, embriyonik ve implantasyonla ilişkili birçok faktörden etkilenirken, embriyolojik sonuçlar LH'nin foliküler steroidogenez ve oosit yetkinliği üzerindeki etkilerini daha doğrudan yansıtabilir. Bu çalışmada, GnRH antagonist IVF/ICSI sikluslarında LH desteğinin oosit olgunlaşması, fertilizasyon, embriyo gelişimi ve embriyo kalitesiyle ilişkisinin; ovaryan rezerv ve POSEIDON sınıflaması dikkate alınarak değerlendirilmesi amaçlandı. Gereç ve Yöntem Bu retrospektif kohort çalışmasına, Aralık 2022–Şubat 2026 tarihleri arasında üçüncü basamak bir tüp bebek merkezinde tedavi edilen 596 kadın dahil edildi. Hastaların 328'ine yüksek derecede saflaştırılmış insan menopozal gonadotropini veya rekombinant FSH ile birlikte rekombinant LH kullanılarak LH desteği verilirken, 268 hastaya LH içermeyen stimülasyon uygulandı. Başlangıç özellikleri, ovaryan rezerv belirteçleri, POSEIDON grupları, stimülasyon özellikleri, toplanan ve metafaz-II (MII) oosit sayıları, fertilizasyon, embriyo sayısı ve kalitesi, klinik gebelik ve canlı doğum sonuçları incelendi. Birincil sonlanım noktaları embriyolojik parametrelerdi. Bulgular LH desteği alan kadınlar daha ileri yaş, daha düşük anti-Müllerian hormon ve antral folikül sayısı, daha yüksek bazal FSH ve FSH/LH oranı ile POSEIDON grup 3–4'te daha fazla temsil edilme gibi daha olumsuz başlangıç özelliklerine sahipti. Düzeltilmemiş analizlerde LH grubunda toplanan, MII ve fertilize oosit sayıları, toplam embriyo sayısı ve fertilizasyon oranı daha düşüktü. Klinik gebelik ve canlı doğum oranları da daha düşüktü. Bununla birlikte LH, azalmış ovaryan rezervi ve beklenen kötü yanıtı bulunan kadınlara tercihli olarak verildiğinden, bu farklılıklar LH'nin olumsuz etkisinden çok endikasyona bağlı karıştırıcılığı yansıtıyor olabilir. Sonuç LH alan hastalardaki düşük embriyolojik performans büyük ölçüde olumsuz başlangıç özellikleriyle ilişkili görünmektedir. Bu nedenle LH etkinliği, ham gruplar arası karşılaştırmalar yerine ovaryan rezerv ve POSEIDON alt grupları içerisinde değerlendirilmelidir. Bireyselleştirilmiş LH desteğinden embriyolojik açıdan yarar görebilecek hasta gruplarını belirlemek için ileriye dönük ve yeterli düzeltmelerin yapıldığı çalışmalara ihtiyaç vardır.

Anahtar Kelimeler: Embriyo Gelişimi, Embriyolojik Yetkinlik, GNRH Antagonist Protokolü, Luteinizan Hormon Desteği, Oosit Olgunlaşması, POSEIDON Sınıflaması

Does LH Supplementation Improve Embryological Competence' a Poseidon-Oriented Analysis of Oocyte Maturation and Embryo Development During Gnrh Antagonist IVF Cycles

Abstract

Objective The clinical value of luteinizing hormone (LH) supplementation during controlled ovarian stimulation remains controversial. Because pregnancy and live birth are influenced by maternal, embryonic, and implantation-related factors, embryological outcomes may more directly reflect LH effects on follicular steroidogenesis and oocyte competence. This study evaluated whether LH supplementation was associated with oocyte maturation, fertilization, embryo development, and embryo quality in GnRH antagonist IVF/ICSI cycles, with particular emphasis on ovarian reserve and POSEIDON classification. Materials and Methods This retrospective cohort study included 596 women treated at a tertiary IVF center between December 2022 and February 2026. Patients received either LH supplementation (n=328), using highly purified human menopausal gonadotropin or recombinant LH plus recombinant FSH, or stimulation without LH (n=268). Baseline characteristics, ovarian reserve markers, POSEIDON groups, stimulation variables, retrieved and metaphase-II (MII) oocytes, fertilization, embryo number and quality, clinical pregnancy, and live birth were analyzed. Embryological variables were the primary outcomes. Results Women receiving LH had poorer baseline prognosis, including older age, lower anti-Müllerian hormone and antral follicle count, higher basal FSH and FSH/LH ratio, and greater representation in POSEIDON groups 3–4. Unadjusted analyses showed fewer retrieved, MII, and fertilized oocytes, fewer embryos, and a lower fertilization rate in the LH group. Clinical pregnancy and live birth rates were also lower. However, LH was preferentially prescribed to women with diminished ovarian reserve and anticipated poor response; therefore, these differences likely reflect confounding by indication rather than an adverse LH effect. Conclusion Lower embryological performance among LH-treated patients appears primarily attributable to unfavorable baseline characteristics. LH efficacy should therefore be interpreted within ovarian reserve and POSEIDON strata rather than through crude between-group comparisons. Prospective, adequately adjusted studies are needed to identify subgroups in which individualized LH supplementation may improve embryological competence while minimizing confounding from selective treatment allocation

Keywords: Embryo Development, Embryological Competence, Gnrh Antagonist Protocol, Luteinizing Hormone Supplementation, Oocyte Maturation, POSEIDON Classification

Presentation ID / Sunum No=147

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0004-5530-1051

Maligniteyi Taklit Eden Dev Over Fibroması

Dr. Murat Üner[1], Asst. Prof. Dr. Kağan Gökçe[1]

[1]Istanbul Okan University, Faculty of Medicine, General Surgery Department

Özet

Overin benign stromal tümörleri arasında yer alan ve tüm over kitlelerinin %4'ünü oluşturan ovaryan fibromlar, solid yapıları nedeniyle preoperatif dönemde malign over tümörleri veya uterin kaynaklı solid kitlelerle karışabilen neoplazmlardır. Özellikle ileri yaşta ve büyük boyutlara ulaştıklarında abdominal distansiyon, ağrı ve çevre organlara basıya bağlı semptomlarla ortaya çıkabilirler. Karında şişlik ve bacaklarda ağrı şikâyetiyle başvuran 67 yaşındaki kadın hastanın obstetrik öyküsünde gravida 1, parite 1 ve sezaryen ile doğum öyküsü mevcuttu. Abdominal ultrasonografisinde (USG) uterus-over kaynaklı olduğu düşünülen, 87×67 mm boyutlarında, heterojen hipoekoik solid kitle saptandı. İntravenöz kontrastlı tüm abdomen manyetik rezonans görüntülemede pelvik orta hatta yerleşimli, uterus anterioruna uzanım gösteren, yaklaşık 112×100×113 mm boyutlarında, T1 ağırlıklı sekanslarda hipointens ve T2 ağırlıklı sekanslarda heterojen hipointens solid kitle izlendi. Lezyon mesaneyi posteriora itmekte ve presakral mesafede rektuma bası oluşturmaktaydı. Kontrastlı incelemede belirgin patolojik kontrastlanma saptanmadı. Radyolojik olarak egzofitik leiomyom ve leiomyosarkom ayırıcı tanıları düşünüldü. Kolonoskopide kolon ve rektum mukozası doğal olmakla birlikte rektumda dıştan basıya bağlı lüminal daralma görüldü. Serum tümör makerları CA-125 13 U/mL, CA15-3 25,0 U/mL, CA19-9 12,87 U/mL, CEA 8,25 ng/mL ve CA72-4 0,388 U/mL olarak saptandı. Hastaya intestinal obstruksiyon nedeniyle cerrahi kararı verilerek laparotomi uygulandı. Eksplorasyonda sol over kaynaklı büyük solid kitle rezeke edildi. Sağ over ve Fallop tüpü yüzeyinde, ayrıca apendiks ve mezosu üzerinde müsinöz implant görünümünde odaklar izlenmesi üzerine sağ salpingo-ooforektomi ve apendektomi gerçekleştirildi. Histopatolojik değerlendirmede 14×13×7,5 cm boyutlarındaki sol ovaryan kitle ovaryan fibrom olarak raporlandı. Postoperatif takiplerinde komplikasyon gelişmeyen hasta beşinci günde taburcu edildi. Büyük solid pelvik kitlelerde, özellikle ileri yaş grubunda malignite ön planda düşünülmekle birlikte, ovaryan fibromların da ayırıcı tanıda yer alması gerekmektedir. T2 ağırlıklı MR görüntülerindeki belirgin hipointensite ve zayıf kontrastlanma fibröz stromayı düşündüren önemli radyolojik ipuçlarıdır. Bununla birlikte kesin tanı histopatolojik inceleme ile konulmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Ovaryan Fibrom, Solid Over Kitlesi, Pelvik Kitle

Ovarian Fibroma Mimicking Malignancy

Abstract

Ovarian fibromas are benign stromal tumors accounting for 4% of all ovarian masses. Because of their solid structure, they may be confused preoperatively with malignant ovarian tumors or solid uterine masses. Large tumors, particularly in older patients, may cause abdominal distension, pain, and symptoms related to compression of adjacent organs. A 67-year-old woman (gravida 1, parity 1, previous cesarean delivery) presented with abdominal distension and leg pain. Abdominal ultrasonography revealed an 87 × 67 mm heterogeneous hypoechoic solid mass considered to originate from the uterus or ovary. Contrast-enhanced magnetic resonance imaging demonstrated a 112×100×113 mm pelvic midline mass extending anterior to the uterus. The lesion was hypointense on T1-weighted images, heterogeneously hypointense on T2-weighted images, displaced the bladder posteriorly, and compressed the rectum without significant contrast enhancement. Exophytic leiomyoma and leiomyosarcoma were considered radiologically. Colonoscopy showed normal colonic and rectal mucosa but extrinsic rectal narrowing. Serum tumor markers were CA-125 13 U/mL, CA15-3 25.0 U/mL, CA19-9 12.87 U/mL, CEA 8.25 ng/mL, and CA72-4 0.388 U/mL. Laparotomy was performed because of intestinal obstruction, and a large left ovarian solid mass was resected. Mucinous-appearing implants on the right ovary, Fallopian tube, appendix, and its mesentery prompted right salpingo-oophorectomy and appendectomy. Histopathology identified the 14 × 13 × 7.5 cm mass as an ovarian fibroma. The patient was discharged uneventfully on postoperative day five. Ovarian fibroma should be considered in the differential diagnosis of large solid pelvic masses. Marked T2 hypointensity and weak enhancement suggest fibrous stroma; however, definitive diagnosis requires histopathological examination.

Keywords: Ovarian Fibroma, Solid Ovarian Mass, Pelvic Mass

Presentation ID / Sunum No=214

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-9403-2369

Mini İnsizyonla Sınırlı Kapsülektomi ve Negatif Basınçlı Yara Tedavisi Uygulanan Kronik Distal Bacak Morel–lavallée Lezyonu: Olgu Sunumu

Exp. Dr. Burak Menderes Akdoğan[1]

[1]Rize Devlet Hastanesi

Özet

Giriş ve Amaç: Morel–Lavallée lezyonu, subkutan doku ile derin fasya arasındaki damar ve lenfatik yapıların makaslama kuvvetleriyle hasarlanması sonucu gelişen kapalı bir soyulma yaralanmasıdır. Distal bacak yerleşimi nadirdir ve hematom veya derin ven trombozu ile karışabilir. Bu olgu sunumunda kronik, kapsüllü bir distal bacak Morel–Lavallée lezyonunun tanı ve tedavi sürecinin paylaşılması amaçlandı. Olgu Sunumu: Altmış sekiz yaşında kadın hasta, düşme sonrası sol distal bacağın lateralinde iki aydır ilerleyen ağrı ve şişlik ile başvurdu. Kompresyon ve kriyoterapiye rağmen yakınmaları sürmüştü. Muayenede yumuşak ve komprese edilebilir kitle ile hipermobil cilt saptandı; distal nörovasküler muayene doğaldı. Ultrasonografide krural fasya yüzeyinde avasküler, anekoik-hipoekoik koleksiyon izlendi. Manyetik rezonans görüntülemede subkutan doku ile derin fasya arasında 36 × 8 × 69 mm boyutlarında, ince kapsüllü lentiform sıvı koleksiyonu saptandı ve Mellado–Bencardino tip III kronik Morel–Lavallée lezyonu tanısı konuldu. Lokal anestezi altında 2–3 cm'lik mini insizyonla serohemorajik sıvı ve likefiye yağ dokusu boşaltıldı; kavite duvarı ve psödokapsül kürete edilip debride edildi ve 3 litre serum fizyolojik ile yıkandı. Kaviteye sünger yerleştirilerek 120 mmHg'de aralıklı negatif basınçlı yara tedavisi uygulandı. Erken mobilizasyona izin verildi. Yara iki haftada tamamen epitelize oldu. Bir yıllık izlemde nüks saptanmadı, bacak konturu normale döndü ve hasta günlük aktivitelerine tam olarak döndü. Olgunun bilimsel sunumu için hastadan bilgilendirilmiş onam alındı. Sonuç: Travma sonrası persistan distal bacak şişliklerinde Morel–Lavallée lezyonu ayırıcı tanıda düşünülmelidir. Kronik ve kapsüllü lezyonlarda mini insizyonla sınırlı kapsülektomi ile negatif basınçlı yara tedavisinin birlikte kullanılması, ölü boşluğun ortadan kaldırılmasına ve düşük skar yüküyle kalıcı klinik iyileşmeye katkı sağlayabilecek bir tedavi seçeneğidir.

Anahtar Kelimeler: Morel–Lavallée Lezyonu; Distal Bacak; Negatif Basınçlı Yara Tedavisi; Kapsülektomi

Presentation ID / Sunum No=233

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-0094-308X

Normal Karyotipli Fetüste Posterior Ensefalosel, Ventrikülomegali ve Serebellar Hipoplazi Birlikteliği: Prenatal Chiari Tip III Malformasyonu Şüphesi – Olgu Sunumu

Dr. Vefa Şakar[1]

[1]S.B.Ü.Gülhane Eğitim ve Araştırma Hastanesi
*Corresponding author: Vefa ŞAKAR

Özet

Normal Karyotipli Fetüste Posterior Ensefalosel, Ventrikülomegali ve Serebellar Hipoplazi Birlikteliği: Prenatal Chiari Tip III Malformasyonu Şüphesi Giriş Chiari tip III malformasyonu, oksipital veya yüksek servikal ensefalosel ile posterior fossa yapılarının anomalisi ve herniasyonunun birlikteliğiyle karakterize, oldukça nadir bir konjenital santral sinir sistemi malformasyonudur. Bu olguda, normal karyotipe rağmen kompleks santral sinir sistemi ve kraniofasiyal anomalilerle seyreden prenatal Chiari tip III malformasyonu şüphesinin sunulması amaçlandı. Olgu Otuz dört yaşında, G3P2, geçirilmiş sezaryen öyküsü ve akraba evliliği bulunan gebenin 22+5 haftada yapılan ayrıntılı ultrasonografisinde cavum septi pellucidi izlenmedi; sağ ve sol lateral ventriküller sırasıyla 16 ve 13 mm, üçüncü ventrikül 6 mm ölçüldü. Lemon ve banana bulguları mevcuttu. İleri değerlendirmede bilateral ventrikülomegali, üçüncü ventrikül dilatasyonu, vermian ve global serebellar hipoplazi, posterior ensefalosel, bilateral yarık dudak ve egzoftalmus saptandı. Ayrıca triküspit regürjitasyon ve hidropik safra kesesi izlendi. Posterior ensefalosel ve posterior fossa anomalilerinin birlikteliği nedeniyle Chiari tip III malformasyonu ön planda düşünüldü. Amniyosentez sonucu normal karyotip olarak raporlandı. Takipte oligohidramniyoz gelişti. Perinatoloji, beyin cerrahisi ve yenidoğan uzmanlarının katıldığı multidisipliner konseyde aileye anomaliler ve beklenen ağır nörogelişimsel prognoz hakkında danışmanlık verildi. Ailenin gebeliğin sonlandırılması talebi üzerine 26+1 haftada ultrasonografi eşliğinde intrakardiyak potasyum klorür ile fetosit uygulandı. Misoprostol, servikal balon ve intravenöz oksitosin ile indüksiyona rağmen servikal progresyon sağlanamaması üzerine konsey kararıyla histerotomi gerçekleştirildi ve 860 g erkek ölü fetüs doğurtuldu. Aile postmortem patolojik ve ileri genetik incelemeyi kabul etmedi. Maternal postoperatif dönem komplikasyonsuz seyretti. Sonuç Posterior ensefalosel, ventrikülomegali ve serebellar anomalilerin prenatal birlikteliğinde Chiari tip III malformasyonu düşünülmelidir. Normal karyotip kompleks fetal anomalilerin genetik etiyolojisini dışlamaz. Ayrıntılı nörosonografi, ileri genetik değerlendirme ve multidisipliner yaklaşım tanı, prognoz ve aile danışmanlığında önem taşımaktadır. Anahtar Kelimeler: Chiari tip III, posterior ensefalosel, ventrikülomegali, serebellar hipoplazi, prenatal ultrasonografi.

Anahtar Kelimeler: Chiari Tip III, Posterior Ensefalosel, Ventrikülomegali, Serebellar Hipoplazi, Prenatal Ultrasonografi.

Posterior Encephalocele, Ventriculomegaly, and Cerebellar Hypoplasia in a Fetus With a Normal Karyotype: Suspected Prenatal Chiari Type III Malformation

Abstract

Introduction Chiari type III malformation is an extremely rare congenital central nervous system anomaly characterized by an occipital or high cervical encephalocele associated with abnormalities and herniation of the posterior fossa structures. We present a case of suspected prenatal Chiari type III malformation associated with complex central nervous system and craniofacial anomalies despite a normal fetal karyotype. Case A 34-year-old gravida 3, para 2 woman with a history of previous cesarean delivery and consanguineous marriage underwent detailed ultrasonographic examination at 22+5 weeks of gestation. The cavum septi pellucidi was not visualized, and the right and left lateral ventricles measured 16 and 13 mm, respectively, while the third ventricle measured 6 mm. Lemon and banana signs were present. Further ultrasonographic evaluation revealed bilateral ventriculomegaly, dilatation of the third ventricle, vermian and global cerebellar hypoplasia, posterior encephalocele, bilateral cleft lip, and exophthalmos. Tricuspid regurgitation and a hydropic appearance of the gallbladder were also observed. Based on the coexistence of posterior encephalocele and posterior fossa abnormalities, Chiari type III malformation was considered the leading prenatal diagnosis. Amniocentesis revealed a normal fetal karyotype. Oligohydramnios developed during follow-up. Following multidisciplinary consultation involving specialists in perinatology, neurosurgery, and neonatology, the parents were counseled regarding the multiple fetal anomalies and anticipated severe neurodevelopmental prognosis. At the parents' request for termination of pregnancy, ultrasound-guided intracardiac potassium chloride was administered for feticide at 26+1 weeks of gestation. Despite induction with misoprostol, cervical balloon, and intravenous oxytocin, no cervical progression was achieved. Following obstetric council evaluation, hysterotomy was performed, resulting in the delivery of an 860-g male stillborn fetus. The parents declined postmortem pathological examination and further genetic testing. The maternal postoperative course was uneventful. Conclusion Chiari type III malformation should be considered when posterior encephalocele, ventriculomegaly, and cerebellar abnormalities coexist on prenatal imaging. A normal fetal karyotype does not exclude an underlying genetic etiology in the presence of complex structural anomalies. Detailed neurosonography, advanced genetic evaluation, and a multidisciplinary approach are essential for diagnostic assessment, prognostic counseling, and parental decision-making.

Keywords: Keywords: Chiari Type III Malformation, Posterior Encephalocele, Ventriculomegaly, Cerebellar Hypoplasia, Prenatal Ultrasonography.

Presentation ID / Sunum No=61

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0002-0244-6623

Nükseden Beyin Metastazlarında Tekrar Cerrahi: Tek Merkezli Bir Kohortta Güvenlik ve Sağkalım Sonuçları

Exp. Dr. Hüseyin Demir[1], Dr. Güler İsmayılova[2]

[1]Bahçelievler Memorial Hastanesi
[2]İstanbul Eğitim ve Araştırm Hastanesi

Özet

Nükseden veya progresyon gösteren beyin metastazı (BM) nedeniyle ikinci kez cerrahi uygulanan hastalarda güvenliği, nörolojik sonuçları ve sağkalımı değerlendirmek. Tek merkezde, BM için ikinci kraniyotomi uygulanan 37 hasta retrospektif olarak incelendi. Demografik veriler, tümör özellikleri, histopatoloji, 30 günlük cerrahi/medikal komplikasyonlar (CTCAE derece 3–5) ve günlük yaşam aktivitelerini etkileyen nörolojik defisitler kaydedildi. Genel sağkalım (OS) ikinci cerrahi tarihinden itibaren Kaplan-Meier yöntemiyle hesaplandı. Yaş medyanı 58 (36–76); %57 erkek. En sık primer akciğerdi (%51), meme (%22) izledi. Birinci ve ikinci cerrahi arası süre medyan 10,3 aydı. Hastaların %78'inde tek lezyon, %86'sında semptomatik hastalık vardı; medyan çap 4,3 cm idi. İkinci cerrahi patolojisinde %86 aktif tümör, %22 radyasyon nekrozu saptandı; olguların ~%65'inde gross-total rezeksiyon sağlandı. Cerrahi komplikasyon %22 (en sık kanama), medikal komplikasyon %14 (PE/DVT) izlendi; 30 günlük mortalite %5,4 (2 hasta) idi. Preoperatif nörolojik defisit oranı %38 iken postoperatif %35 olarak bulundu; net kötüleşme gözlenmedi. Medyan genel sağkalım 9,7 ay; 6, 12 ve 24 aylık sağkalım sırasıyla %55, %46 ve %29 idi. Ölümlerin büyük çoğunluğu (26 hastanın 21'i) sistemik hastalığa bağlıydı; yalnızca 2 hasta saf santral sinir sistemi progresyonu nedeniyle kaybedildi. Seçilmiş hastalarda nükseden beyin metastazı için tekrar cerrahi düşük mortalite ve nörolojik kötüleşme olmaksızın uygulanabilir ve anlamlı sağkalım sağlar. Ölümlerin çoğunun sistemik kaynaklı olması, cerrahi lokal kontrolün geçerli bir strateji olduğunu desteklemektedir.

Anahtar Kelimeler: Beyin Metastazı, Tekrar Cerrahi, Kraniyotomi, Genel Sağkalım, Cerrahi Sonuç

Reoperation for Recurrent Brain Metastases: Safety and Survival Outcomes in a Single-Center Cohort

Abstract

To evaluate the safety, neurological outcomes, and survival of patients undergoing a second operation for recurrent or progressive brain metastasis (BM). Thirty-seven patients who underwent a second craniotomy for BM at a single institution were reviewed retrospectively. Demographics, tumor characteristics, histopathology, 30-day surgical/medical complications (CTCAE grade 3–5), and deficits impacting daily living were recorded. Overall survival (OS) was calculated from the date of the second

surgery using the Kaplan-Meier method. Median age was 58 years (36–76); 57% were male. Lung was the most common primary (51%), followed by breast (22%). Median interval between the first and second surgery was 10.3 months. A single lesion was present in 78% and symptomatic disease in 86%; median diameter was 4.3 cm. Second-surgery pathology showed active tumor in 86% and radiation necrosis in 22%; gross-total resection was achieved in ~65%. Surgical complications occurred in 22% (most commonly hemorrhage) and medical complications in 14% (PE/DVT); 30-day mortality was 5.4% (2 patients). The rate of neurological deficit was 38% preoperatively and 35% postoperatively, indicating no net worsening. Median OS was 9.7 months, with 6-, 12-, and 24-month survival of 55%, 46%, and 29%, respectively. Most deaths (21 of 26) were attributable to systemic disease; only 2 patients died of isolated central nervous system progression. In selected patients, repeat surgery for recurrent brain metastasis is feasible with low mortality and no net neurological deterioration, providing meaningful survival. As most deaths were systemic in origin, surgical local control appears a valid strategy.

Keywords: Brain Metastasis, Reoperation, Craniotomy, Overall Survival, Surgical Outcome

Presentation ID / Sunum No=27

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-9602-3220

Pandemi Sonrası Metabolik ve Lipidomik Değişimlerin Psa Hızı İvmelenmesiyle İlişkisi: 10 Yıllık Boylamsal Analiz ve "Vasküler Prostatizm" Hipotezi

Asst. Prof. Dr. Murat Tuğrul Eren[1]

[1]Acibadem Mehmet Ali Aydinlar University

Özet

Amaç: COVID-19 pandemisinin sedanter yaşam, insülin direnci ve lipidomik profillerde yarattığı boylamsal dalgalanmaların, asemptomatik erkeklerde serum prostat spesifik antijen hızıyla (PSAv) potansiyel ilişkisinin araştırılması planlandı. Gereç ve Yöntemler: Geriye dönük on yıllık (2016–2026) sağlık tarama veri tabanından, en az üç ardışık viziti bulunan 310 asemptomatik erkeğin (1045 gözlem) verileri analiz edildi. Dönemler Pre-COVID-19 ve Post-COVID-19 olarak ayrıldı. sdLDL ve ApoB100 Lipoprint sistemiyle; insülin direnci HOMA-IR ile belirlendi. Prostat hacmi eksikliği kısıtlılık olarak not edildi. Yaş, boylamsal BMI, HOMA-IR ve testosterona göre düzeltilmiş Doğrusal Karma Karışık Etki Modelleri (LMM) kullanıldı. Bulgular: Post-COVID-19 döneminde sdLDL (+6.4 mg/dL, p<0.001), BMI (+0.8$ kg/m², p=0.024) ve HOMA-IR (p<0.05) anlamlı yükseldi. Çok değişkenli LMM modellemede, dönemsel geçiş ile PSA eğimleri arasında anlamlı etkileşim görüldü: Yıllık PSAv, post-COVID-19 kesitinde $%28.4 ivmelenmeyle paralel seyretti (0.21 karşın 0.16 ng/mL/yıl, p<0.005). BMI ve HOMA-IR'ın metabolik maskeleme etkileri kontrol edildikten sonra bile, bu seyrin toplam LDL-C kütlesinden ziyade (p=0.521), yükselen sdLDL yüküyle bağımsız birliktelik gösterebileceği (β=+0.0031, p<0.001) saptandı. Sonuç: Bulgular, BMI ve HOMA-IR gibi güçlü metabolik konseptlerden arındırıldığında bile, post-COVID-19 lipidomik kaymalarının boylamsal serum PSAv ivmelenmesiyle bağımsız zamansal paralellik gösterebileceğine işaret etmektedir. Çalışma, uzun dönem PSA kinetiğinin vasküler süreçlerden etkilenebileceği hipotezini desteklemekte ve "Vasküler Prostatizm" modelinin ileri prospektif çalışmalarla doğrulanması gerekliliğini ortaya koymaktadır.

Anahtar Kelimeler: PSA Hızı; Küçük Yoğun LDL (sdLDL); Covıd-19 Pandemisi; Vasküler Prostatizm

Association of Post-Pandemic Metabolic and Lipidomic Shifts With Psa Velocity Acceleration: A 10-Year Longitudinal Analysis and the "Vascular Prostatism" Hypothesis

Abstract

Objective: To investigate the potential relationship between longitudinal fluctuations in sedentary lifestyle, insulin resistance, and lipidomic profiles induced by the COVID-19 pandemic, and serum prostate-specific antigen velocity (PSAv) in asymptomatic men. Materials and Methods: Data from 310

asymptomatic men (1,045 observations) with at least three consecutive visits were analyzed from a retrospective 10-year (2016–2026) health screening database. Periods were categorized into Pre-COVID-19 and Post-COVID-19. sdLDL and ApoB100 were determined using the Lipoprint system; insulin resistance was evaluated via HOMA-IR. The lack of prostate volume data was noted as a limitation. Linear Mixed-Effects Models (LMM) adjusted for age, longitudinal BMI, HOMA-IR, and testosterone were utilized. Results: During the post-COVID-19 period, sdLDL (+6.4 mg/dL, $p<0.001$), BMI (+0.8 kg/m², $p=0.024$), and HOMA-IR ($p<0.05$) increased significantly. In multivariate LMM modeling, a significant interaction was observed between the period transition and PSA slopes: annual PSAv paralleled an acceleration of 28.4% in the post-COVID-19 cross-section (0.21 vs. 0.16 ng/mL/year, $p<0.005$). Even after controlling for the metabolic masking effects of BMI and HOMA-IR, this trajectory was found to be independently associated with the elevated sdLDL burden ($\beta=+0.0031$, $p<0.001$) rather than the total LDL-C mass ($p=0.521$). Conclusion: These findings indicate that post-COVID-19 lipidomic shifts may show an independent temporal parallelism with longitudinal serum PSAv acceleration, even when adjusted for strong metabolic constructs such as BMI and HOMA-IR. The study supports the hypothesis that long-term PSA kinetics can be influenced by vascular processes and highlights the necessity of validating the "Vascular Prostatism" model through future prospective studies.

Keywords: PSA Velocity; Small Dense LDL (sdLDL); Covıd-19 Pandemic; Vascular Prostatism

Presentation ID / Sunum No=7

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-8263-7547

Panner Hastalığında Hiperbarik Oksijen Tedavisi: Sekiz Yaşındaki Bir Olgunun Radyolojik Takibi

Exp. Dr. Emrah Cevat Ercan[1]

[1]Sağlık Bilimleri Üniversitesi Konya Şehir Hastanesi

Özet

Panner hastalığı, genellikle 5–10 yaş arasındaki çocuklarda görülen, humerus lateral epifizini tutan geçici bir osteokondral avasküler nekrozdur. Genellikle konservatif tedavi ile iyileşir. Ancak bazı olgularda ağrı ve fonksiyon kaybı belirgin olabilir. Hiperbarik oksijen (HBO) tedavisi, osteonekroz benzeri durumlarda oksijenasyon ve doku rejenerasyonunu artırma amacıyla kullanılmaktadır. Bu sunumda, Panner hastalığı tanısıyla HBO tedavisi uygulanan bir çocuk hastanın klinik ve radyolojik sonuçları paylaşılmaktadır. Tedavi sonrası 7. ay kontrolünde yapılan MR incelemesinde: • Kapitellum konturunda düzelme, • Kemik iliği ödeminde gerileme, • Sklerotik alanlarda belirgin toparlanma, • Eklem içi effüzyonun kaybolduğu saptandı. Klinik olarak ağrısı tamamen gerilemiş olup, eklem hareket açıklığı tamdı. CRP düzeyleri normal sınırlara döndü. Panner hastalığına bağlı dirsek ağrısı ve radyolojik bozukluklarda, konservatif tedaviye ek olarak hiperbarik oksijen tedavisi, iyileşmeyi hızlandırıcı potansiyel bir seçenek olabilir. Daha geniş vaka serilerine ve karşılaştırmalı çalışmalara ihtiyaç vardır.

Anahtar Kelimeler: Panner Hastalığı, Hiperbarik Oksijen Tedavisi, Osteonekroz, Pediatrik Dirsek, MR Takibi

Hyperbaric Oxygen Therapy in Panner's Disease: Radiological Follow-Up of An Eight-Year-Old Case

Abstract

Panner disease is a transient osteochondral avascular necrosis affecting the lateral epiphysis of the humerus, usually seen in children aged 5–10 years. It generally resolves with conservative treatment. However, in some cases, pain and loss of function may be significant. Hyperbaric oxygen therapy (HBO) is used to increase oxygenation and tissue regeneration in osteonecrosis-like conditions. This presentation shares the clinical and radiological results of a child patient diagnosed with Panner disease who underwent HBO treatment. An MRI scan performed at the 7-month follow-up showed: • Improvement in capitulum contour, • Reduction in bone marrow edema, • Significant recovery in sclerotic areas, • Disappearance of intra-articular effusion. Clinically, the pain had completely resolved, and the range of motion was full. CRP levels returned to normal limits. In elbow pain and radiological

abnormalities due to Panner disease, hyperbaric oxygen therapy, in addition to conservative treatment, may be a potential option to accelerate healing. Larger case series and comparative studies are needed.

Keywords: Panner Disease, Hyperbaric Oxygen Therapy, Osteonecrosis, Pediatric Elbow, MRI Follow-Up

Presentation ID / Sunum No=117

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0001-2251-6310/ 0009-0001-0391-0566

Parsiyel Hidatiform Mol Sonrası Persistan B-HCG Yüksekliği ve Plasental Site Trofoblastik Tümör Şüphesi: Olgu Sunumu

Exp. Dr. Yasemin Kaçar[1]

[1]ERZİN DEVLET HASTANESİ

Özet

45 yaşında, Suriye kökenli, G9P6Y6A3, altı vajinal doğum öyküsü bulunan hasta anormal uterin kanama nedeniyle acil servise başvurdu. Özgeçmişinde sistemik hastalık, operasyon veya düzenli ilaç kullanımı yoktu. Son adet tarihini bilmeyen hastanın muayenesinde aktif menstruasyon benzeri kanama izlendi. Transvajinal ultrasonografide uterus büyük, endometrium 18 mm, heterojen ve düzensizdi. Hemoglobin 9,5 g/dL, β-hCG >10.000 mIU/mL saptandı. Mol gebelik ön tanısıyla suction küretaj uygulandı. İşlem sonrası hemoglobinin 6,5 g/dL'ye düşmesi üzerine iki ünite eritrosit süspansiyonu ve bir ünite taze donmuş plazma verildi. Histopatolojik inceleme parsiyel hidatidiform mol ile uyumluydu. β-hCG postoperatif ikinci günde 6.403, 14. günde 2.030 mIU/mL'ye gerilerken 21. günde 7.422 mIU/mL'ye yükseldi. Görüntülemelerde metastaz saptanmadı. Postmolar β-hCG regresyonunun tersine dönmesi gestasyonel trofoblastik neoplazi (GTN) açısından anlamlı kabul edildi. Kontrol ultrasonografisinde 16 mm düzensiz endometrium izlenmesi üzerine ikinci endometrial örnekleme yapıldı ve metotreksat–folinik asit tedavisi başlandı. İki kür sonrasında β-hCG 677 mIU/mL'ye geriledi. Ancak ikinci histopatolojik değerlendirmede plasental site trofoblastik tümör (PSTT) şüphesi bildirilmesi, klinik yaklaşımın yeniden değerlendirilmesini gerektirdi. PSTT'nin klasik GTN'den farklı biyolojisi, β-hCG düzeyi ile tümör yükü arasındaki zayıf korelasyon ve görece kemorezistan karakteri göz önüne alınarak; 45 yaşında, fertilite beklentisi bulunmayan hastaya multidisipliner kararla histerektomi ve bilateral salpenjektomi uygulandı. Nihai histerektomi materyalinde rezidüel PSTT veya başka bir gestasyonel trofoblastik neoplazi saptanmadı. Bu olgu, postmolar izlemde β-hCG kinetiğinin tanısal önemini ve histopatolojik şüphe ile klinik seyir arasındaki uyumsuzluğun yönetim kararlarını nasıl değiştirebildiğini göstermesi açısından dikkat çekicidir.

Anahtar Kelimeler: Gestasyonel Trofoblastik Neoplazi, Metotreksat, Parsiyel Mol Hidatiform

Presentation ID / Sunum No=222

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-9217-423X

Pediatrik Hastalarda Port Kateter Deneyimlerimiz

Assoc. Prof. Dr. Erol Basuguy[1]

[1]Dicle Üniversitesi Tıp Fakültesi Çocuk Cerrahi ABD

Özet

Pediatrik hastalarda port kateter deneyimlerimiz Giriş Uzun süreli kemoterapi ve damar yoluyla tedavi gereksinimi olan pediatrik hastalarda santral venöz port kateterler güvenli ve sürekli damar erişimi sağlamak amacıyla yaygın olarak kullanılmaktadır. Bununla birlikte, port kateter uygulanan hastalarda uzun süreli kullanıma bağlı olarak enfeksiyon, tromboz ve mekanik komplikasyonlar görülebilmektedir. Bu çalışmada, pediatrik hastalarda port kateter uygulamalarımızın endikasyonlarını, yerleşim bölgelerini, yerleşim yerlerine göre komplikasyonlarını, yerleşim yerlerinin birbirlerine üstünlüklerini ve port çıkarılma nedenlerini değerlendirmeyi amaçladık. Materyal ve Metod Çalışmamızda 1 ocak 2019 ile 1 mart 2026 yılları arasında kliniğimizde juguler veya subklaviyen ven yoluyla yerleştirilen port kateter uygulanan toplam 113 hasta retrospektif olarak değerlendirildi. Hastaların demografik özellikleri, port takılma endikasyonları, kateter yerleşim yeri, gelişen komplikasyonlar ve port çıkarılma nedenleri incelendi. Bulgular Çalışmaya 64 erkek (%56,6) ve 49 kız (%43,4) olmak üzere toplam 113 hasta dahil edildi. Hastaların ortalama yaşı 65 ay(7ay-180ay) idi. Port kateterlerin en sık takılma nedeni 96 hasta (%85) ile lösemi, ikinci sıklıkta ise 10 hasta (%8,8) ile lenfoma idi. Beyin tümörü nedeni ile 2 hastaya, 3 hastaya nöroblastom sebebi ile 2 hastayada wilms tümörü nedeniyle port kateter takıldı. Kateterlerin 61'i (%54) juguler ven, 52'si (%46) subklaviyen ven yoluyla yerleştirildi. Toplam 37 hastada (%32,7) enfeksiyon(subclavien ven 18, juguler ven 19), 19 hastada (%16,8) tromboz gelişti. Deri nekrozu 3 hastada (%2,7), pnömotoraks ise subclavien vene port takılan 1 hastada (%0,9) görüldü. Trombozların 9'u juguler, 10'u subklaviyen ven kateterlerinde gelişti. Portların 90'ı (%79,6) kür sağlanması nedeniyle, 14'ü enfeksiyon, 5'i tromboz, 3'ü deri nekrozu ve 1'i kateterin olması gereken yerin ilerisinde olması nedeniyle çıkarıldı. Komplikasyonlar irdelendiğinde portlarda yerleşim yerine göre komplikasyonlarda anlamlı bir farklılık gözlenmedi. Sonuç Pediatrik hastalarda yerleşim yeri olarak subclavien ve juguler ven port kateterler uzun süreli tedaviler için etkin bir damar erişim yöntemi olmakla birlikte, enfeksiyon ve tromboz başta olmak üzere önemli komplikasyonlara neden olabilmektedir. İki yöntemde pediatrik port hastalarında güvenle kulanılabilmektedir. Ancak komplikasyonların erken tanınması ve uygun takip, port kateterlerin güvenli ve uzun süreli kullanımında önem taşımaktadır.

Anahtar Kelimeler: Port Kateter, Enfeksiyon, Pediatrik

Presentation ID / Sunum No=17

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-2004-9461

Pediatrik Suprakondiler Humerus Kırıklarında Güncel Tanı ve Tedavi Yaklaşımları

Exp. Dr. Hasan Basri Pınar[1]

[1]Sağlık Bilimleri Üniversitesi Gazi Yaşargil Eğitim ve Araştırma Hastanesi Ortopedi ve Travmatoloji Kliniği
*Corresponding author: Hasan Basri PINAR

Özet

Pediatrik suprakondiler humerus kırıkları, çocukluk çağında en sık görülen dirsek kırıkları arasında yer almakta olup, uygun tedavi uygulanmadığında nörovasküler yaralanma, kompartman sendromu, malunion ve kalıcı fonksiyon kaybı gibi ciddi komplikasyonlara neden olabilmektedir. Güncel literatür, tedavi planlamasında Gartland sınıflamasının temel belirleyici olduğunu göstermektedir. Tip I kırıklarda konservatif tedavi ve uygun immobilizasyon yeterli olurken, instabil Tip II ile tüm Tip III kırıklarda anatomik kapalı redüksiyon ve perkütan Kirschner teli ile tespit günümüzde altın standart yaklaşım olarak kabul edilmektedir. Kapalı redüksiyonun başarısız olduğu, açık kırık, damar yaralanması veya yumuşak doku interpozisyonunun bulunduğu olgularda açık redüksiyon tercih edilmektedir. Tedavi öncesi ve sonrası ayrıntılı nörovasküler değerlendirme, başarılı sonuçların elde edilmesi açısından kritik öneme sahiptir. Pin konfigürasyonu kırığın stabilitesine göre planlanmalı; lateral pinleme ulnar sinir yaralanması riskini azaltırken, çapraz pinleme seçilmiş instabil kırıklarda daha yüksek biyomekanik stabilite sağlayabilmektedir. Son yıllarda yayımlanan çalışmalar, erken cerrahi tedavi, yeterli redüksiyon ve stabil fiksasyonun fonksiyonel sonuçları iyileştirdiğini ve komplikasyon oranlarını azalttığını göstermektedir. Ayrıca floroskopi eşliğinde minimal invaziv cerrahi tekniklerin yaygınlaşması ve standartlaştırılmış tedavi algoritmalarının uygulanması hasta güvenliğini artırmaktadır. Sonuç olarak, pediatrik suprakondiler humerus kırıklarında güncel yaklaşım; doğru sınıflandırma, dikkatli nörovasküler değerlendirme, uygun endikasyonda zamanında cerrahi tedavi ve kırık stabilitesine göre planlanan perkütan pinleme esasına dayanmakta olup, bu prensiplerin uygulanması yüksek kaynama oranı, düşük komplikasyon riski ve başarılı fonksiyonel sonuçlar sağlamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Suprakondiler Humerus Kırığı, Pediatrik Dirsek Kırıkları, Perkütan Pinleme

Current Diagnostic and Treatment Approaches in Pediatric Supracondylar Humerus Fractures

Abstract

Abstract Pediatric supracondylar humerus fractures are among the most common elbow fractures in children and may lead to serious complications, including neurovascular injury, compartment syndrome,

malunion, and permanent functional impairment if not managed appropriately. Current evidence indicates that the Gartland classification remains the cornerstone of treatment planning. Conservative treatment with appropriate immobilization is recommended for Gartland type I fractures, whereas closed reduction and percutaneous Kirschner wire fixation is considered the gold standard for unstable type II and all type III fractures. Open reduction is reserved for cases in which satisfactory closed reduction cannot be achieved or when open fractures, vascular injury, or soft tissue interposition are present. Thorough neurovascular assessment before and after treatment is essential for optimal outcomes. Pin configuration should be selected according to fracture stability; lateral-only pinning minimizes the risk of iatrogenic ulnar nerve injury, while crossed pinning may provide greater biomechanical stability in selected unstable fractures. Recent studies have demonstrated that early surgical intervention, accurate anatomical reduction, and stable fixation improve functional outcomes and reduce complication rates. Furthermore, the increasing use of minimally invasive techniques under fluoroscopic guidance and standardized treatment algorithms has enhanced patient safety and treatment success. In conclusion, the contemporary management of pediatric supracondylar humerus fractures is based on accurate fracture classification, meticulous neurovascular evaluation, timely surgical intervention when indicated, and appropriate percutaneous pin fixation tailored to fracture stability. Adherence to these evidence-based principles is associated with high union rates, low complication rates, and excellent functional outcomes.

Keywords: Supracondylar Humerus Fracture, Pediatric Elbow Fractures, Percutaneous Pin Fixation

Presentation ID / Sunum No=201

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-8736-4269

Pediatrik Yaşta Sağ Kruriste Nüks Eden Nodüler Hidradenom

Dr. Bilge Konuk Demiröz[1], Dr. Nazlı Demir Gök[1]

[1]Kocaeli Şehir Hastanesi

Özet

Giriş: Nodüler hidradenom, ter bezlerinden köken alan benign bir adneksiyal tümördür; sıklıkla erişkin yaş grubunda ve baş-boyun bölgesinde görülür. Pediatrik yaşta ve alt ekstremite yerleşiminde bildirimi seyrektir. Poroma, silindroma ve trikilemmoma gibi bazaloid hücre morfolojisi gösteren diğer benign deri eki tümörlerinden, morfolojik benzerlik nedeniyle metastatik renal hücreli karsinomdan ve hidradenokarsinom, skuamöz hücreli karsinom ile bazal hücreli karsinomdan ayrımı önemlidir. Benign hidradenomlarda mitotik aktivite artışı bu ayırımda tanısal güçlük yaratabilir. Olgu: On bir yaşında kız hasta sağ kruris medialinde ağrılı şişlik ile başvurdu. Eksizyonel biyopsi materyalinde, cilt altında yerleşimli, epidermisle bağlantısı bulunmayan, multinodüler paternde, solid ve kistik alanlar içeren, ekrin farklılaşma gösteren 1,8×1,5×1 cm boyutunda tümöral lezyon izlendi. Aşikâr atipi ve infiltratif büyüme paterni yoktu; mitoz ortalama 4-5/10 büyük büyütme alanı (BBA) idi. İmmünhistokimyasal olarak p63 heterojen pozitifti. Lezyon komplet eksize edilmişti. Dokuzuncu ayda eksizyon lojunda nüks gelişti. İkinci eksizyon materyalinde, eski insizyon skarının sonlandığı alanda, cilt altı yağlı dokuda yerleşimli, kapsülsüz ancak düzgün sınırlı, 2×1,5×1,5 cm boyutunda multinodüler lezyon saptandı ve tümör tümüyle örneklendi. Belirgin sitolojik atipi, atipik mitoz, tümör nekrozu, vasküler invazyon ve infiltratif büyüme izlenmedi; PHH3 ile mitoz 3/10 BBA idi. p63 yaygın heterojen pozitif, S100 seyrek pozitif; CD10, SMA, CEA, kalponin, desmin ve CD34 negatif; Ki67 yaklaşık %3; p53 wild tip paterninde saptandı. Taban cerrahi sınıra mesafe 2 mm idi. Tartışma ve Sonuç: Ter bezi tümörlerinde malignite ölçütleri belirgin nükleer atipi, atipik mitoz, tümör nekrozu, infiltratif büyüme ve vasküler/perinöral invazyondur; tek başına mitotik aktivite artışı bu ölçütleri karşılamamaktadır. Olgumuzda düşük Ki67 indeksi ve wild tip p53 paterni benign yorumu desteklemiştir. Negatif cerrahi sınırlara karşın gelişen nüks, tümörün multinodüler büyüme paterni ve dar taban marjini ile ilişkilendirilmiştir. Pediatrik yaşta ve ekstremite yerleşimli nodüler hidradenom, mitotik aktivite artışı gösterdiğinde hidradenokarsinom başta olmak üzere malign antitelerden dikkatle ayrılmalı; komplet eksizyon ve klinik-radyolojik izlem önerilmelidir.

Anahtar Kelimeler: Nodüler Hidradenom, Pediatrik, Rekürrens, Deri Eki Tümörü

Recurrent Nodular Hidradenoma of the Right Leg in a Paediatric Patient

Abstract

Background: Nodular hidradenoma is a benign sweat gland tumour, usually seen in adults in the head and neck. Paediatric cases and lower extremity sites are rarely reported. It must be distinguished from benign adnexal tumours with basaloid morphology such as poroma, cylindroma, trichilemmoma, from morphologically similar metastatic renal cell carcinoma, and from hidradenocarcinoma, squamous cell carcinoma and basal cell carcinoma. Increased mitotic activity may complicate this distinction. Case: An 11-year-old girl presented with a painful swelling of the right medial leg. The excisional biopsy showed a 1.8×1.5×1 cm multinodular subcutaneous tumour without epidermal connection, with solid and cystic areas and eccrine differentiation. Overt atypia and infiltrative growth were absent; mitoses averaged 4-5/10 high-power fields (HPF). p63 was heterogeneously positive. The lesion was completely excised; recurrence developed at the excision bed nine months later. The second specimen contained a 2×1.5×1.5 cm unencapsulated, well-circumscribed multinodular lesion in subcutaneous fat at the end of the previous scar; it was entirely submitted. Marked atypia, atypical mitoses, necrosis, vascular invasion and infiltrative growth were absent; mitoses were 3/10 HPF on PHH3. p63 and p40 showed widespread heterogeneous positivity and S100 was focally positive; CD10, SMA, CEA, calponin, desmin and CD34 were negative; Ki67 was approximately 3% and p53 showed a wild-type pattern. The lesion lay 2 mm from the deep margin. Discussion and Conclusion: Malignancy criteria in sweat gland tumours are marked atypia, atypical mitoses, necrosis, infiltrative growth and vascular or perineural invasion; increased mitotic activity alone does not meet them. The low Ki67 index and wild-type p53 supported a benign interpretation. Recurrence despite negative margins was attributed to the multinodular growth pattern and narrow deep margin. In paediatric and extremity-site nodular hidradenoma with increased mitotic activity, malignant entities, principally hidradenocarcinoma, must be carefully excluded; complete excision with clinical and radiological follow-up is recommended.

Keywords: Nodular Hidradenoma, Paediatric, Recurrence, Ki67, Skin Adnexal Tumour

Presentation ID / Sunum No=1

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-3154-2668

Perfusion Index (PI) Measured in the Brachial Plexus Blocks Performed by Ultrasonography: İnvestigation of Correlation With Block Success

Exp. Dr. Mehmet Akif Bozdağ[1]

[1]Malatya Eğitim ve Araştırma Hastanesi
*Corresponding author: Mehmet Akif Bozdağ

Özet

Amaç** Brakiyal pleksus bloğu, rejyonel anestezide en sık kullanılan periferik sinir bloklarından biridir. Bu çalışmada, perfüzyon indeksinin (PI), ultrasonografi eşliğinde uygulanan üst ekstremite brakiyal pleksus bloklarının yeterliliğini değerlendirmede objektif bir gösterge olarak kullanılıp kullanılamayacağının araştırılması amaçlandı. El, ön kol veya kol cerrahisi planlanan, 18–65 yaş aralığında ve Amerikan Anesteziyologlar Derneği (ASA) fiziksel durum sınıflaması I–II olan 33 hasta çalışmaya dahil edildi. Hastalara uygun brakiyal pleksus bloğu tekniği ultrasonografi rehberliğinde uygulandı. Blok uygulamasının ardından 5., 10. ve 20. dakikalarda duyu ve motor blok değerlendirmeleri yapıldı. Aynı zaman noktalarında, hem bloke edilen hem de karşı taraftaki üst ekstremiteden perfüzyon indeksi ölçümleri kaydedildi. **Bulgular** Brakiyal pleksus bloğu 33 hastanın 32'sinde başarılı oldu. Bloke edilen ekstremitede perfüzyon indeksi, blok uygulamasından sonraki 5. dakikadan başlayarak 20. dakikaya kadar düzenli olarak arttı. Blok başarısızlığı görülen tek hastada ve karşı taraftaki bloke edilmeyen ekstremitede ise 5., 10. ve 20. dakikalardaki perfüzyon indeksi ölçümleri arasında istatistiksel olarak anlamlı bir değişiklik saptanmadı. **Sonuç** Perfüzyon indeksi ölçümü, periferik sinir bloklarının başarısını erken dönemde değerlendirmede değerli, pratik ve objektif bir yöntemdir.

Anahtar Kelimeler: Brakiyal Pleksus Bloğu, Aksiller Blok, İnfraklaviküler Blok, Perfüzyon İndeksi

Perfusion Index (PI) Measured in the Brachial Plexus Blocks Performed by Ultrasonography: İnvestigation of Correlation With Block Success

Abstract

Background Brachial plexus block is one of the peripheral nerve blocks commonly used in regional anesthesia. We aimed to investigate whether the perfusion index (PI) measurement can be used to evaluate the adequacy of the upper limb blocks accompanied by ultrasonography. Thirty-three patients between the ages of 18 and 65 who were in the ASA I–II group who will have a hand, forearm, and arm operation were included in the study. An appropriate type of brachial plexus block was applied to these patients under the guidance of ultrasonography. After the block application was completed, the sensory

and motor blocks were evaluated at the 5th, 10th, and 20th min. In addition, perfusion indices measured from both extremities of the patient were recorded at the 5th, 10th, and 20th min. Results In 32 of 33 patients who underwent brachial plexus block, our block was successful, and perfusion index measurements in the applied limb increased continuously from the 5th min over the 20-min observation period. In one patient who failed the block and in the arm group without block, no statistically significant difference was detected in the 5th, 10th, and 20th min perfusion index measurements. Conclusions Perfusion index measurement is a very valuable and usable method to evaluate the success of peripheral nerve blocks early, easily, and objectively.

Keywords: Brachial Plexus Block, Axillary Block, Infraclavicular Block, Perfusion Index

Presentation ID / Sunum No=73

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-1861-3556

Perineoplasti ve Perioperatif Hematolojik Değişiklikler: Erken Dönem Cerrahi Sonuçların Değerlendirilmesi

Asst. Prof. Dr. Meryem Bekmezci[1]

[1]Aksaray University

Özet

Amaç: Perineoplasti, perineal anatomi ve fonksiyonun restorasyonu için yapılır; ancak perioperatif hematolojik değişikliklere ilişkin veriler sınırlıdır. Bu çalışma, perineoplasti sonrası hematolojik değişiklikleri ve erken cerrahi sonuçları değerlendirmeyi amaçlamıştır. Materyaller ve Yöntemler: Bu retrospektif çalışmaya perineoplasti geçiren 61 hasta dahil edilmiştir. Demografik ve cerrahi özellikler, perioperatif komplikasyonlar ve preoperatif ve postoperatif hemoglobin (Hb), hematokrit (Hct), beyaz kan hücresi (WBC) ve trombosit düzeyleri değerlendirilmiştir. Hemoglobin azalması (ΔHb), preoperatif eksi postoperatif Hb olarak hesaplanmış ve ΔHb ile ilişkili faktörler analiz edilmiştir. Sonuçlar: Ortalama yaş 44,0 ± 9,1 yıl ve ortalama ameliyat süresi 54,2 ± 16,0 dakikadır. 20 hastada (%32,8) eş zamanlı cerrahi yapılmıştır. Hb 12,45 ± 1,62'den 11,35 ± 1,59 g/dL'ye ve Hct %37,56 ± 4,53'ten %33,96 ± 4,31'e düştü (her ikisi de $p<0,001$). WBC 8,56 ± 2,54'ten 10,90 ± 4,88'e yükseldi ($p<0,001$), trombosit sayısı ise anlamlı bir değişiklik göstermedi ($p=0,073$). Yaş, ΔHb ile zayıf negatif bir korelasyon gösterdi ($r=-0,260$, $p=0,043$). Hb azalması, sadece perineoplasti yapılan ve eş zamanlı cerrahi yapılan gruplar arasında anlamlı bir farklılık göstermedi (1,25 ± 1,13'e karşı 0,81 ± 1,55 g/dL; $p=0,268$). Ameliyat sonrası komplikasyon kaydedilmedi. Sonuç: Perineoplasti, Hb ve Hct'de sınırlı düşüşler ve WBC'de erken bir artışla ilişkiliydi, ancak trombositlerde önemli değişiklikler gözlenmedi. Eş zamanlı cerrahi, daha fazla Hb düşüşüyle ilişkili değildi. Bu bulgular, olumlu bir erken perioperatif profili göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Perineoplasti; Hemoglobin; Hematokrit; Perioperatif Sonuçlar; Eş Zamanlı Cerrahi

Perineoplasty and Perioperative Hematological Changes: An Evaluation of Early Surgical Outcomes

Abstract

Objective: Perineoplasty is performed to restore perineal anatomy and function; however, data on perioperative hematological changes remain limited. This study aimed to evaluate hematological changes and early surgical outcomes following perineoplasty. Materials and Methods: This retrospective study included 61 patients undergoing perineoplasty. Demographic and surgical characteristics, perioperative complications, and preoperative and postoperative hemoglobin (Hb), hematocrit (Hct),

white blood cell (WBC), and platelet levels were evaluated. Hemoglobin decrease (ΔHb) was calculated as preoperative minus postoperative Hb, and factors associated with ΔHb were analyzed. Results: Mean age was 44.0 ± 9.1 years and mean operative time was 54.2 ± 16.0 minutes. Concomitant surgery was performed in 20 patients (32.8%). Hb decreased from 12.45 ± 1.62 to 11.35 ± 1.59 g/dL and Hct from 37.56 ± 4.53% to 33.96 ± 4.31% (both $p<0.001$). WBC increased from 8.56 ± 2.54 to 10.90 ± 4.88 ($p<0.001$), while platelet count did not change significantly ($p=0.073$). Age showed a weak negative correlation with ΔHb ($r=-0.260$, $p=0.043$). Hb decrease did not differ significantly between perineoplasty alone and concomitant surgery groups (1.25 ± 1.13 vs. 0.81 ± 1.55 g/dL; $p=0.268$). No perioperative complications were recorded. Conclusion: Perineoplasty was associated with limited decreases in Hb and Hct and an early increase in WBC, without significant platelet changes. Concomitant surgery was not associated with greater Hb reduction. These findings suggest a favorable early perioperative profile.

Keywords: Perineoplasty; Hemoglobin; Hematocrit; Perioperative Outcomes; Concomitant Surgery

Presentation ID / Sunum No=212

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-0278-4622

Plasenta Perkreata Olgularinda Anterior Segmental Uterin Rezeksiyon Sirasinda Bilateral Common Iliak Arterlerin Gecici Klemplenmesinin Intraoperatif Kan Kaybina Etkisi

Dr. Mustafa Baturalp Barut[1]

[1]Gaziantep Şehir Hastanesi Kadın Hastalıkları ve Doğum Kliniği

Özet

Amaç: Bu çalışmada, anterior plasenta perkreata nedeniyle segmental uterin rezeksiyon uygulanan hastalarda geçici bilateral common iliak arter klemplemesinin intraoperatif kan kaybı üzerine etkisinin değerlendirilmesi amaçlandı. Gereç ve Yöntem: Prospektif gözlemsel çalışma Ekim 2022-Eylül 2023 tarihleri arasında gerçekleştirildi. Anterior plasenta perkreata tanısıyla uterus koruyucu segmental rezeksiyon uygulanan toplam 40 hasta çalışmaya dahil edildi. Hastaların 20'sinde segmental rezeksiyona ek olarak bilateral common iliak arterler geçici olarak klemplenirken, 20 hastada klempleme uygulanmadan segmental rezeksiyon gerçekleştirildi. Gruplar maternal ve obstetrik özellikler, operasyon süresi, intraoperatif kan kaybı, kan transfüzyonu gereksinimi ve hemoglobin değerleri açısından karşılaştırıldı. Primer sonlanım intraoperatif tahmini kan kaybıydı. Bulgular: Gruplar maternal yaş, gravida, parite, önceki sezaryen sayısı, gebelik haftası ve operasyon süresi açısından benzerdi. Ortalama intraoperatif kan kaybı klempleme grubunda 1973,5 mL, kontrol grubunda 2702,25 mL idi. Klempleme grubunda yaklaşık 729 mL daha düşük kan kaybı saptandı ve fark istatistiksel olarak anlamlıydı (p=0,001). Postoperatif eritrosit süspansiyonu gereksinimi de klempleme grubunda daha düşüktü (0,1 üniteye karşı 1 ünite; p=0,046). İntraoperatif eritrosit ve taze donmuş plazma transfüzyonu ile preoperatif ve postoperatif hemoglobin düzeyleri açısından gruplar arasında anlamlı fark saptanmadı. Bir hastada unilateral common iliak arter yaralanması gelişti ve primer olarak onarıldı. Sonuç: Seçilmiş anterior plasenta perkreata olgularında segmental uterin rezeksiyona eklenen geçici bilateral common iliak arter klemplemesi intraoperatif kan kaybını ve postoperatif eritrosit transfüzyonu gereksinimini azaltabilir. Bu yöntem, retroperitoneal cerrahi konusunda deneyimli ekiplerin ve gerektiğinde vasküler cerrahi desteğinin bulunduğu merkezlerde alternatif bir kanama kontrol stratejisi olarak değerlendirilebilir.

Anahtar Kelimeler: Plasenta Perkreata, Plasenta Akreta Spektrumu, Segmental Uterin Rezeksiyon, Common İliak Arter, Obstetrik Kanama

Presentation ID / Sunum No=54

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-2456-8170

Postoperative Evolution of Pfirrmann Grading in Lumbar Disc Herniation: A Prospective Cohort Analysis of Radiological and Clinical Outcomes

Asst. Prof. Dr. Burak Bahadır[1]

[1]University of Health Sciences, Department of Neurosurgery, Ankara Bilkent City Research and Training Hospital
*Corresponding author: Burak Bahadır

Abstract

Background: Pfirrmann grading is the most widely used MRI-based classification system for intervertebral disc degeneration. Despite its established preoperative utility, longitudinal postoperative changes in Pfirrmann grade following lumbar discectomy remain incompletely characterized. Objective: To evaluate pre- and postoperative Pfirrmann grade trajectories, associated disc height changes, and their relationship to clinical outcomes in patients undergoing lumbar discectomy for herniated nucleus pulposus (HNP). Methods: We retrospectively analyzed a prospective cohort of 46 consecutive patients who underwent single-level lumbar discectomy between 2019 and 2023. Pfirrmann grades and disc heights were measured on preoperative and postoperative (3 months to 1 year) MRI. Paired statistical tests (Wilcoxon signed rank, paired t-test), Pearson correlation, and Mann-Whitney U tests were applied. Results: Mean preoperative Pfirrmann grade was 4.09 ± 0.87, decreasing significantly to 3.65 ± 1.04 postoperatively (Wilcoxon $W = 30$, $p = 0.0007$). Grade improvement occurred in 44.2% of patients ($n = 19$), stability in 48.8% ($n = 21$), and progression in 7.0% ($n = 3$). Mean disc height decreased significantly from 9.88 ± 1.98 mm to 8.67 ± 2.02 mm ($t = 8.40$, $p < 0.0001$). Age positively correlated with preoperative Pfirrmann grade ($r = 0.31$, $p = 0.036$). Symptomatic recurrence was observed in 37.0% of patients, predominantly within the first year. Conclusion: Lumbar discectomy is associated with significant improvement in MRI-based Pfirrmann grading at 3 months to 1 year postoperatively, particularly in patients with preoperative grades IV–V. Disc height reduction is a consistent postoperative finding. These results underscore the prognostic relevance of Pfirrmann grading in surgical planning and postoperative surveillance.

Keywords: Pfirrmann Grade; Intervertebral Disc Degeneration; Lumbar Disc Herniation; Discectomy; Disc Height; MRI; Postoperative Outcomes

Presentation ID / Sunum No=28

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-9602-3220

Postpartum Üriner Retansiyonun Beklenmedik Bir Nedeni: Mesane Taşı

Asst. Prof. Dr. Murat Tuğrul Eren[1]

[1]Acıbadem Mehmet Ali Aydınlar Üniversitesi

Özet

Amaç Postpartum üriner retansiyon (PPUR), erken postpartum dönemde sıklıkla fonksiyonel nedenlerle gelişen bir durumdur. Bu olguda, gebeliğe bağlı alt üriner sistem semptomlarıyla maskelenen ve dirençli PPUR'ye yol açan nadir bir mesane taşı vakasını sunarak, uzamış retansiyonda erken görüntülemenin önemini vurgulamayı amaçladık. Olgu Sunumu Epidural anestezi ile elektif sezaryen olan 30 yaşında primipar hasta, postoperatif 5. saatte idrar yapamama nedeniyle yeniden kateterize edildi. Kateter çıkarma denemeleri başarısız olan ve kesikli kateterizasyonu reddeden hasta, 1 ay kalıcı kateterle takip edildi. Kateter çekildikten sonra ıkınma, sık idrara çıkma ve yetersiz boşaltım hissiyle polikliniğimize başvurdu. Hastanın öyküsünde gebelik öncesi hafif işeme bozukluğu ve ilk trimesterde geçirilmiş idrar yolu enfeksiyonu mevcuttu. Ultrasonografide (USG) mesanede 26 mm taş ve 160 ml işeme sonrası rezidüel idrar (PVR) saptandı. Sistoskopik holmiyum lazer litotripsi ile taş tamamen temizlendi. Taş analizinde kalsiyum okzalat monohidrat ve struvit saptandı. Postoperatif 2. saatte kateteri çekilen hasta rahatlıkla işedi. Kontrollerde klinik semptomlar tamamen düzeldi; PVR değerleri 2. haftada 35 ml'ye, 3. ayda 15 ml'ye geriledi. Sonuç PPUR kılavuzları, büyümüş uterus nedeniyle rutin erken USG'ye öncelik vermemektedir. Ancak gebelikte ürolitiyazis %30'a varan oranlarda gözden kaçabilmektedir. İlk 72 saatte düzelmeyen veya dirençli PPUR vakalarında, mesane taşı gibi mekanik nedenlerin non-invaziv USG ile dışlanması, uzamış mesane hasarını ve anne-bebek bağlanma sorunlarını önlemek açısından kritiktir.

Anahtar Kelimeler: Gebelik; Mesane Taşı; Postpartum Üriner Retansiyon

Unexpected Cause of Postpartum Urinary Retention: A Bladder Stone

Abstract

Objective Postpartum urinary retention (PPUR) frequently occurs in the early postpartum period due to functional causes. We present a rare case of a bladder stone causing persistent PPUR that was masked by non-specific pregnancy-related lower urinary tract symptoms, highlighting the crucial role of early imaging in prolonged retention. Case Report A 30-year-old primiparous patient required recatheterization 5 hours post-cesarean delivery under epidural anesthesia. Following failed decatheterization attempts, she declined intermittent catheterization and was managed with an indwelling catheter for 1 month. After catheter removal, she presented to our clinic with persistent straining, frequency, and incomplete emptying. Her history revealed mild pre-pregnancy voiding

dysfunction and a first-trimester urinary tract infection. Ultrasonography (USG) identified a 26 mm bladder calculus and 160 mL post-void residual urine (PVR). Cystoscopic holmium laser lithotripsy successfully fragmented and cleared the stone, which was composed of calcium oxalate monohydrate and struvite. The patient voided spontaneously immediately after post-procedure catheter removal. At the 2-week and 3-month follow-ups, symptoms had fully resolved, with PVR dropping to 35 mL and 15 mL, respectively. Conclusion Current PPUR guidelines do not prioritize routine early imaging due to enlarged uterine interference. However, pregnancy-related urolithiasis is overlooked in up to 30% of cases. In PPUR non-responsive within 72 hours or resistant to catheterization, excluding mechanical obstructions like bladder stones via non-invasive USG is critical to prevent bladder damage and maternal-infant bonding issues.

Keywords: Pregnancy; Bladder Stone; Postpartum Urinary Retention

Presentation ID / Sunum No=154

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: Orcid ID 0000-0001-9972-7020

Prolonged Intensive Care Unit Stay and Icu-Acquired Clinical Events: Associations With Reintubation, Tracheostomy, and Nosocomial Infection

Dr. Şule Asri[1]

[1]Antalya Eğitim ve Araştırma Hastanesi
*Corresponding author: Şule Asri

Abstract

Background: Prolonged intensive care unit (ICU) stay is associated with substantial resource utilization. Reintubation, tracheostomy, and ICU-acquired infection frequently coexist with prolonged critical illness, although their temporal and bidirectional relationships complicate interpretation. Methods: We conducted a retrospective single-centre cohort study of adult ICU encounters recorded between December 2019 and May 2021. After exclusion of invalid length-of-stay records and duplicate encounter entries, 162 encounters were analyzed. Prolonged ICU stay was defined a priori as seven days or longer. Reintubation, tracheostomy, and ICU-acquired infection were evaluated as in-ICU clinical events. Separate logistic regression models adjusted for age, sex, and APACHE II score. Because event timing was unavailable, estimates were interpreted as associations rather than causal effects. Results: Median ICU length of stay was 3 days (interquartile range, 2-7), and 43 patients (26.5%) had a prolonged stay. Reintubation occurred in 21.1% of patients with prolonged stay versus 0.9% with shorter stay; tracheostomy in 26.2% versus 2.6%; and ICU-acquired infection in 41.9% versus 5.4% (all unadjusted $P<0.001$). After adjustment, prolonged stay remained associated with reintubation (adjusted odds ratio [aOR] 25.80, 95% CI 3.04-219.30), tracheostomy (aOR 17.40, 95% CI 3.48-87.03), and ICU-acquired infection (aOR 11.28, 95% CI 1.42-89.60). Conclusions: In this exploratory cohort, prolonged ICU stay clustered strongly with reintubation, tracheostomy, and ICU-acquired infection. Wide confidence intervals and absent event-time data preclude causal or predictive interpretation. Prospective time-stamped studies using multistate methods are required to distinguish causes from consequences of prolonged ICU stay.

Keywords: Intensive Care Unit; Length of Stay; Reintubation; Tracheostomy; Healthcare-Associated Infection; Critical İllness

Presentation ID / Sunum No=143

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000 0002 0504 9634

Proseal Lma Yerleştirilmesinde Krikoid Bası ve Paratrakeal Basının Etkilerinin Karşılaştırılması: Randomize Bir Çalışma

Assoc. Prof. Dr. Muhammet Korkusuz[1], Prof.Dr. Betül Başaran[1], Assoc. Prof. Dr. Tayfun Et[1], Assoc. Prof. Dr. Rafet Yarımoğlu[1], Dr. Deniz Engin[2], Exp. Dr. Sefa Bekar[1], Assoc. Prof. Dr. Hasan Yıldırım[1]

[1]KARAMANOĞLU MEHMETBEY ÜNİVERSİTESİ
[2]KARAMAN EĞİTİM VE ARAŞTIRMA HASTANESİ
*Corresponding author: Muhammet Korkusuz

Özet

Amaç: Supraglottik havayolu araçları, zor havayolu nedeniyle entübasyonu başarısız olan veya gastrik regürjitasyon ve pulmoner aspirasyon riski taşıyan hastalarda kurtarıcı araç olarak kullanılabilir. Yöntemler: Anestezi indüksiyonunun ardından 80 hastada paratrakeal veya krikoid bası altında ProSeal LMA yerleştirildi. Şu parametreler değerlendirildi: başarılı yerleştirme süresi, ilk denemede başarı, yerleştirme sırasında direnç, yerleştirme doğruluğu, orofaringeal sızıntı basıncı ve manevra varlığında/yokluğunda tidal hacim ile pik inspiratuar basınçtaki farklılıklar. Bulgular: Başarılı cihaz yerleştirme süresi medyan değeri, paratrakeal grupta (21,0 saniye) krikoid gruba (26,5 saniye) kıyasla anlamlı derecede daha kısa saptandı ($p<0,001$). İlk denemede başarı oranı paratrakeal grupta (%95), krikoid gruba (%80) kıyasla anlamlı derecede daha yüksekti (OR=4,750, %95 GA: 0,94-23,98) ($p=0,043$). Fiberoptik değerlendirmede, laringeal görüntü paratrakeal grup lehine istatistiksel olarak anlamlı bir fark gösterdi ($p=0,022$). Orofaringeal sızıntı basıncı, paratrakeal grupta krikoid gruba kıyasla anlamlı derecede daha yüksek bulundu (36,5 cmH2O'ya karşılık 25 cmH2O) ($p<0,001$). Manevra varlığı ve yokluğu arasındaki tidal hacim (TV) farkı, paratrakeal grupta krikoid gruba kıyasla daha düşüktü ($p<0,001$, ES=0,513). Manevra varlığı ve yokluğu arasındaki pik inspiratuar basınç (PIP) farkı, paratrakeal grupta krikoid gruba kıyasla daha düşüktü ($p<0,001$, ES=0,557). Sonuçlar: Krikoid bası uygulamasına kıyasla, paratrakeal bası ile ProSeal LMA yerleştirilmesi daha kolay, daha hızlı ve daha başarılıdır.

Anahtar Kelimeler: Havayolu Yönetimi, Krikoid Bası, Paratrakeal Bası, Proseal Laringeal Maske Havayolu, Supraglottik Havayolu.

Presentation ID / Sunum No=176

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-6655-1014

Prostat Kanserinde Idh1 Mutasyonları İçin Bir İpucu Olarak Psammomatöz Kalsifikasyonların Değerlendirilmesi: Bir Morfo-Moleküler Analiz

Dr. İlkay Tosun[1]

[1]Sağlık Bilimleri Üniversitesi Ümraniye Eğitim Araştırma Hastanesi Patoloji Kliniği

Özet

Amaç: IDH1 mutasyonları, IDH inhibitörleri gibi potansiyel tedavi seçeneklerine sahip, nadir ve agresif bir prostat adenokarsinomunun moleküler alt tipini tanımlar. Son çalışmalar, tümör içi psammomatöz kalsifikasyonları ve belirgin vakuolizasyonu morfolojik göstergeler olarak öne sürmektedir. Bununla birlikte, tanısal özgüllükleri ve standart mutasyona özgü immünohistokimyanın (IHC) güvenilirliği tartışmalı olmaya devam etmektedir. Bu çalışmanın amacı, hedefli yeni nesil sekanslama (NGS) kullanarak yüksek dereceli tümöre sahip radikal prostatektomi vakalarında IDH1 mutasyonlarının morfo-moleküler korelasyonunu değerlendirmektedir. Gereç ve yöntem: 2016-2026 yılları arasında 98 yüksek dereceli (ISUP Derece Grubu ≥ 3) radikal prostatektomi vakasını retrospektif olarak inceledik. Psammomatöz kalsifikasyonlar veya belirgin vakuolizasyon içeren vakalar belirlendi. Seçilen vakalar başlangıçta IDH1 R132H'ye özgü IHC ile değerlendirildi. Kesin doğrulama ve mutasyon varyantların tespiti için, makro-diseksiyonla elde edilen dokulardan elde edilen genomik DNA, Archer VariantPlex Solid Tumor Focus G3 testi kullanılarak hedefli NGS ile analiz edildi. Sonuç: Çalışmaya 7 vaka (ortalama yaş: 68,3 yıl) dahil edildi. Kohortta lokal olarak ilerlemiş hastalık (85,7% pT3a/b), multifokal tutulum ve bölgesel lenf düğümü metastazı (42,9% pN1) görüldü. Morfolojik taramada psammomatöz kalsifikasyonlar (n=5) ve kalsifikasyon olmaksızın belirgin vakuolizasyon (n=2) saptandı. 5 vakada IHC pozitif olmasına rağmen, NGS, kohortun %85,7'sinde (6/7) IDH1/2 mutasyonu saptanmadı. 4 tümörde yanlış pozitif IHC sonuçları görüldü. Yaygın psammomatöz kalsifikasyonlar gösteren ancak vakuolizasyon içermeyen tek bir vakada (%14,3), ISUP Grade Grup 3 asiner adenokarsinomda, patojenik bir IDH1 c.394C>T (p.R132C) mutasyonu NGS ile doğrulandı. Sonuç: Psammomatöz kalsifikasyonlar IDH1 mutasyonlu prostat kanserini gösterebilirken, standart R132H'ye özgü IHC yüksek oranda yanlış pozitif sonuç verdi . IDH inhibitörlerinin terapötik potansiyeli göz önüne alındığında, bu moleküler alt tipi doğrulamak ve yanlış sınıflandırmayı önlemek için NGS gereklidir.

Anahtar Kelimeler: Prostat Adenokarsinom; IDH1 mutasyonu; Psammomatöz Kalsifikasyon; NGS; İmmunohistochemistry

Evaluating Psammomatous Calcifications As a Clue for Idh1 Mutations in Prostate Cancer: A Morpho-Molecular Analysis

Abstract

Background and Objective: IDH1 mutations define a rare, aggressive molecular subtype of prostate adenocarcinoma with potential targeted treatment options, such as IDH inhibitors. Recent studies suggest intratumoral psammomatous calcifications and prominent vacuolization as morphological indicators. However, their diagnostic specificity and the reliability of standard mutation-specific immunohistochemistry (IHC) remain debated. This study evaluates the morpho-molecular correlation of IDH1 mutations in a high-grade radical prostatectomy cohort using targeted next-generation sequencing (NGS). Materials and Methods: We retrospectively screened 98 high-grade (ISUP Grade Group ≥ 3) radical prostatectomy cases from 2016 to 2026. Morphological review identified cases with psammomatous calcifications or prominent vacuolization. Selected cases were initially evaluated with IDH1 R132H-specific IHC. For definitive validation and detection of non-canonical variants, genomic DNA from macro-dissected tissues was analyzed via targeted NGS using the Archer VariantPlex Solid Tumor Focus G3 assay. Results: Seven cases (mean age: 68.3 years) were included. The cohort demonstrated locally advanced disease (85.7% pT3a/b) with multi-quadrant/anterior involvement and regional lymph node metastasis (42.9% pN1). Morphological screening revealed psammomatous calcifications (n=5) and prominent vacuolization without calcification (n=2). Although IHC was positive in 5 cases, NGS confirmed wild-type IDH1/2 status in 85.7% (6/7) of the cohort, showing false-positive IHC results in four wild-type tumors. A pathogenic IDH1 c.394C>T (p.R132C) mutation was confirmed in a single case (14.3%), an ISUP Grade Group 3 acinar adenocarcinoma exhibiting widespread psammomatous calcifications without vacuolization. Conclusion: While psammomatous calcifications can indicate IDH1-mutated prostate cancer, standard R132H-specific IHC showed a high false-positive rate .Given the therapeutic potential of IDH inhibitors, NGS is necessary to accurately confirm this molecular subtype and prevent misclassification.

Keywords: Prostate Adenocarcinoma, IDH1 Mutation, Psammomatous Calcifications, Next-Generation Sequencing, Immunohistochemistry

Presentation ID / Sunum No=89

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-4017-9071

Radikal Sistektomi Sonrası Postoperatif Yoğun Bakım Gereksiniminin Perioperatif Belirleyicileri: Retrospektif Bir Çalışma

Assoc. Prof. Dr. Ali Muhittin Taşdoğan[1]

[1]Gaziantep Üniversitesi Tıp Fakültesi

Özet

Amaç: Radikal sistektomi, yüksek perioperatif morbidite riski taşıyan majör bir cerrahi girişimdir. Bu çalışmada, radikal sistektomi uygulanan hastalarda postoperatif yoğun bakım ünitesi (YBÜ) gereksinimi ile ilişkili perioperatif faktörlerin değerlendirilmesi amaçlandı. Yöntem: 2012-2025 yılları arasında radikal sistektomi uygulanan 142 hastanın verileri retrospektif olarak değerlendirildi. Hastalar postoperatif YBÜ gereksinimi olan ve olmayanlar şeklinde iki gruba ayrıldı. Yaş, vücut kitle indeksi, ASA fiziksel durum skoru, preoperatif albümin düzeyi ve perioperatif eritrosit süspansiyonu replasmanı değerlendirildi. Bağımsız belirleyicilerin saptanması için çok değişkenli lojistik regresyon analizi kullanıldı. Bulgular: Hastaların 82'sinde (%57,7) postoperatif YBÜ gereksinimi vardı. YBÜ gereksinimi olan hastalar, olmayanlara göre daha yaşlıydı (64,3 ± 9,3 yıl vs. 57,3 ± 9,0 yıl; $p < 0,001$). ASA III-IV hasta oranı da YBÜ grubunda anlamlı olarak daha yüksekti (%91,5 vs. %55,0; $p < 0,001$). Çok değişkenli analizde ileri yaş (OR = 1,06/yıl; %95 GA: 1,02-1,11; $p = 0,006$) ve ASA ≥III (OR = 6,39; %95 GA: 2,37-17,25; $p < 0,001$) postoperatif YBÜ gereksiniminin bağımsız belirleyicileri olarak saptandı. Eritrosit süspansiyonu replasmanı (OR = 1,27; $p = 0,601$) ve preoperatif albümin düzeyi (OR = 0,94; $p = 0,123$) bağımsız olarak anlamlı değildi. Çok değişkenli modelin ayırt ediciliği AUC = 0,793 olarak bulundu. Sonuç: Radikal sistektomi uygulanan hastalarda ileri yaş ve ASA III-IV fiziksel durum, postoperatif YBÜ gereksinimi ile bağımsız olarak ilişkili bulundu. Bu iki kolay ulaşılabilir preoperatif değişken, yoğun bakım gereksiniminin öngörülmesi ve perioperatif kaynak planlamasında yararlı olabilir.

Anahtar Kelimeler: Radikal Sistektomi, Yoğun Bakım, Asa Skoru, Anestezi, Perioperatif Risk

Perioperative Predictors of Postoperative Intensive Care Unit Requirement After Radical Cystectomy: A Retrospective Study

Abstract

Background: Radical cystectomy is a major surgical procedure associated with substantial perioperative morbidity. This study aimed to identify perioperative factors associated with postoperative intensive care unit (ICU) requirement in patients undergoing radical cystectomy. Methods: Data from 142 patients who underwent radical cystectomy between 2012 and 2025 were retrospectively evaluated. Patients were divided into two groups according to whether postoperative intensive care unit (ICU)

admission was required. Age, body mass index, ASA physical status, preoperative albumin level, and perioperative packed red blood cell transfusion were evaluated. Multivariable logistic regression analysis was performed to identify independent predictors of postoperative ICU requirement. Results: Postoperative ICU care was required in 82 patients (57.7%). Patients requiring ICU care were significantly older than those who did not (64.3 ± 9.3 vs. 57.3 ± 9.0 years; P < 0.001). The proportion of patients with ASA physical status III-IV was also significantly higher in the ICU group (91.5% vs. 55.0%; P < 0.001). In multivariable logistic regression analysis, increasing age (OR = 1.06 per year; 95% CI: 1.02-1.11; P = 0.006) and ASA physical status ≥III (OR = 6.39; 95% CI: 2.37-17.25; P < 0.001) were independently associated with postoperative ICU requirement. Packed red blood cell replacement (OR = 1.27; P = 0.601) and preoperative albumin level (OR = 0.94; P = 0.123) were not independently associated with ICU requirement. The multivariable model demonstrated an area under the receiver operating characteristic curve of 0.793. Conclusions: Advanced age and ASA physical status III-IV were independently associated with postoperative ICU requirement following radical cystectomy. These readily available preoperative variables may be useful for perioperative risk stratification and ICU resource planning.

Keywords: Radical Cystectomy, Intensive Care Unit, Asa Physical Status, Anesthesia, Perioperative Risk

Presentation ID / Sunum No=141

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-3992-2013

Retrograt Intrarenal Cerrahide Fleksibil Emici Uçlu Erişim Kılıfının Taşsızlık Oranına ve Gorsel Kaliteye Olan Etkisi: Retrospektif Bir Çalışma

Asst Prof. Dr. Timuçin Şipal[1], Assoc. Prof. Dr. Ferhat Yakup Suceken[2]

[1]Kırıkkale üniversitesi Tıp Fakultesi
[2]Göztepe Memorial Hastanesi

Özet

Giriş ve Amaçlar: 10-20 mm böbrek pelvis taşları için esnek üreteroskopi (FURS) uygulamasında esnek emme uçlu üreter erişim kılıfının (FST-UAS) standart üreter erişim kılıfına (S-UAS) kıyasla güvenliğini, etkinliğini ve görsel netliğini karşılaştırmak. Materyaller ve Yöntemler: Tek taraflı tek böbrek pelvis taşı olan 118 hastanın (FST-UAS, n=57; S-UAS, n=61) retrospektif, iki merkezli analizi. Demografik bilgiler, ameliyat parametreleri, taşsızlık oranları (SFR), komplikasyonlar, analjezik kullanımı ve hastanede kalış süresi kaydedildi. Görsel netlik, üç kör cerrah tarafından beş puanlık Likert ölçeği kullanılarak standartlaştırılmış videolardan derecelendirildi. Sonuçlar: Temel özellikler, SFR, komplikasyon oranları ve hastanede kalış süreleri gruplar arasında benzerdi. Genel ameliyat süresi FST-UAS ile daha uzundu (81,6 ± 8,0 dk. vs. 72,2 ± 6,4 dk.; $p < 0,01$), ancak parçalanma süresi daha kısaydı (45,6 ± 6,2 dk. vs. 52,6 ± 7,8 dk.; $p < 0,01$). FST-UAS grubu üstün görsel netlik gösterse de ($p < 0,01$), genel taşsızlık oranı (SFR) açısından farklılık göstermedi ($p = 0,75$). Lojistik regresyon, daha küçük taş boyutunu ve daha yüksek görsel netliği SFR'nin bağımsız belirleyicileri olarak tanımlarken, kılıf tipi belirleyici değildi. Ameliyat sonrası analjezik ihtiyacı FST-UAS ile daha fazlaydı. 8 aylık takipte uzun vadeli bir komplikasyon gözlenmedi. Sonuçlar: FST-UAS, ameliyat içi görselleştirmeyi iyileştirir ve parçalanma süresini kısaltır, ancak bağımsız olarak taşsızlık sonuçlarını iyileştirmez. Taş boyutu, başarının birincil belirleyicisi olmaya devam eder ve görsel netlik, kullanılan cihazdan bağımsız olarak daha iyi SFR'ye katkıda bulunur. Orta büyüklükte böbrek pelvis taşlarında FST-UAS'nin rutin kullanımı gereksiz olabilir; seçici kullanımı makuldür.

Anahtar Kelimeler: Bobrek Tasi,uretersokopi, Tassizlik Orani

Effect of Flexıble Suctıon-Tıp Ureteral Access Sheath On Vısualızatıon and Stone-Free Rates in Retrograde Intrarenal Surgery: A Retrospectıve Study

Abstract

Introduction and Objectives: To compare the safety, efficacy, and visual clarity of a flexible suctioning tip ureteral access sheath (FST-UAS) versus a standard ureteral access sheath (S-UAS) in flexible ureteroscopy (FURS) for 10–20 mm renal pelvic stones. Materials and Methods: Retrospective, two-center analysis of 118 patients with unilateral single renal pelvic stones (FST-UAS, n=57; S-UAS,

n=61). We recorded demographics, operative parameters, stone-free rates (SFR), complications, analgesic use, and hospital stay. Three blinded surgeons graded visual clarity from standardized videos using a five-point Likert scale. Results: Baseline features, SFR, complication rates, and hospital stay were similar between groups. Overall operation time was longer with FST-UAS (81.6 ± 8.0 vs. 72.2 ± 6.4 min; $p<0.01$), while fragmentation time was shorter (45.6 ± 6.2 vs. 52.6 ± 7.8 min; $p<0.01$). Although the FST-UAS group demonstrated superior visual clarity ($p < 0.01$), overall SFR did not differ ($p = 0.75$). Logistic regression identified smaller stone size and higher visual clarity as independent predictors of SFR, whereas sheath type was not. Postoperative analgesic requirement was greater with FST-UAS. No long-term complications were observed at 8-month follow-up. Conclusions: FST-UAS improves intraoperative visualization and shortens fragmentation time but does not independently enhance stone-free outcomes. Stone size remains the primary determinant of success, and visual clarity contributes to better SFR irrespective of the device used. Routine use of FST-UAS in medium-sized renal pelvic stones may be unnecessary; selective use is reasonable.

Keywords: Kidney Stone, Ureteroscopy, Stone Free Rate

Presentation ID / Sunum No=15

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-3321-3718

Rüptüre Ektopik Gebelikte NLR, PLR ve SII'nin Tanısal Değeri

Asst. Prof. Dr. Ramazan Bülbül[1]

[1]Aksaray Eğitim Ve Araştırma Hastanesi
*Corresponding author: Ramazan BÜLBÜL

Özet

Amaç: Bu çalışmada ektopik gebelik tanısında nötrofil-lenfosit oranı (NLR), trombosit-lenfosit oranı (PLR) ve sistemik immün-inflamasyon indeksinin (SII) tanısal değerinin araştırılması amaçlanmıştır. Gereç ve Yöntem: Aksaray Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde Mayıs 2022-Mayıs 2026 tarihleri arasında cerrahi tedavi uygulanan 83 tubal ektopik gebelik olgusu ile 95 sağlıklı gebe retrospektif olarak karşılaştırılmıştır. Ameliyat öncesi hemogram değerlerinden NLR, PLR ve SII hesaplanmış, tanısal performans ROC analizi ile değerlendirilmiştir. Bulgular: NLR, PLR ve SII değerleri hasta grubunda kontrol grubuna göre anlamlı olarak yüksek bulunmuştur (sırasıyla $p=0.011$, $p=0.017$, $p<0.001$). SII en yüksek eğri altı alanına (AUC=0.77) ve duyarlılığa (%86.0) sahipken, NLR orta düzeyde tanısal performans göstermiştir (AUC=0.62). Sonuç: NLR, PLR ve SII ektopik gebelik tanısında düşük maliyetli, tamamlayıcı belirteçler olarak değerlendirilebilir; ancak tek başına tanı koydurucu değildirler.

Anahtar Kelimeler: Ektopik Gebelik, İnflamasyon, Biyobelirteç, NLR, SII

Diagnostic Value of NLR, PLR, and SII in Ruptured Ectopic Pregnancy

Abstract

Objective: This study aimed to investigate the diagnostic value of neutrophil-lymphocyte ratio (NLR), platelet-lymphocyte ratio (PLR), and systemic immune-inflammatory index (SII) in the diagnosis of ectopic pregnancy. Materials and Methods: 83 cases of tubal ectopic pregnancy that underwent surgical treatment at Aksaray Training and Research Hospital between May 2022 and May 2026 were retrospectively compared with 95 healthy pregnant women. NLR, PLR, and SII were calculated from preoperative hemogram values, and diagnostic performance was evaluated using ROC analysis. Results: NLR, PLR, and SII values were found to be significantly higher in the patient group compared to the control group ($p=0.011$, $p=0.017$, $p<0.001$, respectively). SII had the highest area under the curve (AUC=0.77) and sensitivity (86.0%), while NLR showed moderate diagnostic performance (AUC=0.62). Conclusion: NLR, PLR, and SII can be considered low-cost, complementary markers in the diagnosis of ectopic pregnancy; however, they are not diagnostic on their own.

Keywords: Ectopic Pregnancy, Inflammation, Biomarker, NLR, SII

Presentation ID / Sunum No=6

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0005-8038-145X

Sağ Kalp Obstrüksiyonu ile Seyreden Kardiyak Anjiyosarkom

Dr. Enis Burak Gül[1], Assoc. Prof. Dr. Garip Altıntaş[1]

[1]Ankara Bilkent Şehir Hastanesi

Özet

Amaç: Primer kardiyak anjiyosarkom, kardiyak malign tümörler içinde en sık görülen histolojik alt tiplerden biri olmakla birlikte klinik pratikte oldukça nadirdir. Literatürde sıklıkla sağ atrium yerleşimli olduğu, erken dönemde lokal invazyon ve uzak metastaz eğilimi gösterdiği bildirilmektedir. Tanının çoğu zaman nonspesifik semptomlar nedeniyle gecikmesi, hastaların ileri evrede başvurmasına yol açmaktadır. Bu olguda, sağ atrium ve ventriküle bası yapan, hemorajik komplikasyonlar ve pulmoner metastazlarla seyreden kardiyak anjiyosarkom olgusunun tanı, cerrahi yönetim ve klinik seyri sunulmuştur. Olgu: Bilinen ek hastalığı olmayan 31 yaşında kadın hasta, ani kardiyak arrest sonrası kardiyopulmoner resüsitasyon öyküsü mevcut; takip eden süreçte hemoptizi, nefes darlığı ve göğüs-sırt ağrısı gelişmesi üzerine yapılan incelemelerde kardiyak kitle saptanmış. Transtorasik ekokardiyografide sağ atrium ve sağ ventrikül komşuluğunda, yaklaşık 11×8 cm boyutunda, nekrotik-hemorajik alanlar içeren solid kitle izlendi. Kitlenin triküspit anülüse invazyonu nedeniyle sağ ventrikül fonksiyonlarını kısıtladığı ve triküspit kapakta relatif darlık oluşturduğu değerlendirildi. F-18 FDG PET/BT'de anterior mediastende sağ kalbi invaze eden 115×90×125 mm boyutunda hipermetabolik kitle, bilateral hipermetabolik pulmoner nodüller ve mediastinal lenfadenopatiler saptandı. Biyopsi sonrası gelişen masif hemotoraks nedeniyle acil cerrahi uygulanarak kanama kontrolü sağlandı ve tanısal amaçlı biyopsi alındı. Histopatolojik incelemede CD31, CD34, ERG ve FLI-1 pozitifliği ile anjiyosarkom tanısı doğrulandı. Klinik izlemde sağ kalp inflow obstrüksiyonunun ilerlemesi ve hemodinamik bozulma nedeniyle kardiyopulmoner bypass altında tümörün büyük kısmı rezeke edildi; sağ atriumda oluşan defekt bovin perikard yama ile onarıldı. Postoperatif dönemde kanama revizyonu, geçici nörolojik komplikasyonlar ve progresif solunum yetmezliği gelişti. Yoğun bakım desteğine rağmen hasta kaybedildi. Sonuç: Kardiyak anjiyosarkom genç ve daha önce sağlıklı bireylerde dahi senkop, hemoptizi, perikardiyal/plevral efüzyon veya sağ kalp yetmezliği bulguları ile ortaya çıkabilir. Bu olgu, özellikle hemorajik karakterli sağ kalp kitlelerinde malign vasküler tümörlerin ayırıcı tanıda mutlaka düşünülmesi gerektiğini göstermektedir. Ekokardiyografi, PET/BT, kardiyak MR ve histopatolojik inceleme tanı sürecinde tamamlayıcı rol oynar. Metastatik ve lokal invaziv hastalıkta cerrahi çoğu zaman küratif olmaktan çok tanı ve hemodinamik sorunu düzeltme amacı taşır.

Anahtar Kelimeler: Kardiyak Anjiyosarkom, Sağ Atrium, Hemoptizi, Pulmoner Metastaz

Cardiac Angiosarcoma Presenting With Right Heart Obstruction

Abstract

Objective: Primary cardiac angiosarcoma is among the most common histological subtypes of malignant cardiac tumors; however, it remains exceedingly rare in clinical practice. The literature indicates that these tumors most frequently arise from the right atrium and are characterized by early local invasion and a high propensity for distant metastasis. Because the presenting symptoms are often nonspecific, diagnosis is commonly delayed until advanced stages. In this case, we present the diagnostic process, surgical management, and clinical course of a cardiac angiosarcoma causing compression of the right atrium and ventricle, accompanied by hemorrhagic complications and pulmonary metastases. Case Presentation: A 31-year-old woman with no known comorbidities had a history of sudden cardiac arrest followed by successful cardiopulmonary resuscitation. During subsequent follow-up, she developed hemoptysis, dyspnea, and chest and back pain, and further evaluation revealed a cardiac mass. Transthoracic echocardiography demonstrated a solid mass measuring approximately 11×8 cm adjacent to the right atrium and right ventricle, with necrotic and hemorrhagic areas. The mass was considered to restrict right ventricular function and to cause relative tricuspid stenosis due to invasion of the tricuspid annulus. F-18 FDG PET/CT showed a 115×90×125 mm hypermetabolic mass in the anterior mediastinum invading the right heart, along with bilateral hypermetabolic pulmonary nodules and mediastinal lymphadenopathies. Following biopsy, the patient developed massive hemothorax and underwent emergency surgery for hemorrhage control and diagnostic biopsy. Histopathological examination confirmed the diagnosis of angiosarcoma, with positivity for CD31, CD34, ERG, and FLI-1. During clinical follow-up, progression of right heart inflow obstruction and hemodynamic deterioration necessitated surgical intervention. Under cardiopulmonary bypass, the majority of the tumor was resected, and the resulting right atrial defect was repaired with a bovine pericardial patch. The postoperative course was complicated by bleeding requiring surgical revision, transient neurological complications, and progressive respiratory failure. Despite intensive care support, the patient died. Conclusion: Cardiac angiosarcoma may present even in young, previously healthy individuals with syncope, hemoptysis, pericardial or pleural effusion, or signs of right heart failure. This case highlights the importance of considering malignant vascular tumors in the differential diagnosis of hemorrhagic right-sided cardiac masses. Echocardiography, PET/CT, cardiac MRI, and histopathological evaluation have complementary roles in the diagnostic workup. In metastatic and locally invasive disease, surgery is often not curative but rather aims to establish the diagnosis and relieve hemodynamic compromise.

Keywords: Cardiac Angiosarcoma; Right Atrium; Hemoptysis; Pulmonary Metastasis

Presentation ID / Sunum No=25

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-3167-8434

Sağ Meme Koruyucu Cerrahiyle Eş Zamanlı, Aynı Cerrahi Saha Üzerinden Minimal İnvaziv Mitral Kapak Replasmanı ve Triküspit Kapak Onarımı: Nadir Bir Olgu

Dr. Bekir Boğaçhan Akkaya[1]

[1]Ankara Bilkent Şehir Hastanesi
*Corresponding author: Bekir Boğaçhan Akkaya

Özet

Amaç: Meme kanseri ile ciddi kapak hastalığının eş zamanlı bulunması, onkolojik gecikme ile kardiyak perioperatif risk arasında güç bir tedavi kararı gerektirir. Bu sunumda, her iki patolojinin aynı seansta ve aynı cerrahi saha kullanılarak tedavi edildiği nadir bir olgu paylaşılmıştır. Olgu: Efor dispnesi ve sağ memede kitle yakınmaları bulunan 73 yaşındaki kadın hastanın fonksiyonel kapasitesi NYHA sınıf III idi. Ekokardiyografide ciddi romatizmal mitral darlık (kapak alanı 1,15 cm^2), orta mitral yetmezlik, ileri triküspit yetmezliği ve korunmuş sol ventrikül ejeksiyon fraksiyonu (%59) saptandı. Meme tru-cut biyopsisi invaziv karsinom, NOS, Grade 2 olarak sonuçlandı. Multidisipliner konsey kararıyla tek seansta kombine cerrahi planlandı. Önce sentinel lenf nodu biyopsisi ve sağ meme koruyucu cerrahi gerçekleştirildi; frozen incelemede metastaz görülmedi. Ardından aynı cerrahi saha üzerinden 4. interkostal aralıktan sağ anterolateral torakotomi yapıldı. Femoral kanülasyonla kardiyopulmoner bypass altında 29 mm biyoprotezle mitral kapak replasmanı, 28 mm ring ile triküspit anüloplastisi ve patent foramen ovale kapatılması uygulandı. Aortik kros-klemp süresi 73 dakika, kardiyopulmoner bypass süresi 95 dakika idi. Hasta postoperatif birinci günde servise alındı. Kontrol ekokardiyografisinde mitral protezin normal fonksiyonda olduğu ve anlamlı rezidüel triküspit yetmezliği bulunmadığı görüldü. Hasta majör komplikasyon gelişmeden taburcu edildi. Sonuç: Uygun hasta seçimi ve multidisipliner planlamayla meme koruyucu cerrahi ile minimal invaziv kapak cerrahisinin aynı seansta ve aynı cerrahi saha üzerinden uygulanması mümkündür. Bu yaklaşım, onkolojik tedavide gecikmeyi ve ikinci operasyon gereksinimini önlerken sternotomiden kaçınılmasını, cerrahi travmanın azaltılmasını ve erken iyileşmeyi sağlayabilir.

Anahtar Kelimeler: Meme Kanseri; Meme Koruyucu Cerrahi; Minimal İnvaziv Kalp Cerrahisi; Mitral Kapak Replasmanı; Eş Zamanlı Cerrahi.

Simultaneous Right Breast-Conserving Surgery and Minimally Invasive Mitral Valve Replacement With Tricuspid Valve Repair Through the Same Surgical Field: A Rare Case Report

Abstract

Aim: The coexistence of breast cancer and severe valvular heart disease creates a challenging therapeutic dilemma between oncological delay and perioperative cardiac risk. We present a rare case in which both conditions were treated during the same session using the same surgical field. Case: A 73-year-old woman presenting with exertional dyspnea and a palpable right breast mass had New York Heart Association functional class III symptoms. Echocardiography revealed severe rheumatic mitral stenosis (mitral valve area, 1.15 cm^2), moderate mitral regurgitation, severe tricuspid regurgitation, and preserved left ventricular ejection fraction (59%). Tru-cut biopsy of the breast lesion demonstrated grade 2 invasive carcinoma, not otherwise specified. Following multidisciplinary evaluation, a single-stage combined procedure was planned. Sentinel lymph node biopsy and right breast-conserving surgery were performed first; frozen-section examination revealed no metastasis. A right anterolateral thoracotomy was then performed through the same surgical field. Under cardiopulmonary bypass established via femoral cannulation, mitral valve replacement with a 29-mm bioprosthesis, tricuspid annuloplasty using a 28-mm ring, and primary closure of a patent foramen ovale were completed. Aortic cross-clamp and cardiopulmonary bypass times were 73 and 95 minutes, respectively. The patient was transferred to the ward on postoperative day 1. Follow-up echocardiography demonstrated normal mitral prosthetic valve function and no significant residual tricuspid regurgitation. She was discharged without major complications. Conclusion: In carefully selected patients, simultaneous breast-conserving surgery and minimally invasive valve surgery through the same surgical field is feasible with multidisciplinary planning. This strategy may prevent oncological treatment delay and the need for a second operation while avoiding sternotomy, reducing surgical trauma, and facilitating early recovery.

Keywords: Breast Cancer; Breast-Conserving Surgery; Minimally Invasive Cardiac Surgery; Mitral Valve Replacement; Simultaneous Surgery.

Presentation ID / Sunum No=203

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: https://orcid.org/0000-0003-2421-4364

Sezaryen İçin Spinal Anestezi Sonrası Ani Bradikardi ve Geçici Asistoli: Olası Bezold–Jarisch Refleksi

Exp. Dr. Yusuf Furkan Güneş[1]

[1]Adıyaman Kahta Devlet Hastanesi

Özet

Giriş: Spinal anestezi, sezaryenlerde yaygın kullanılan güvenilir bir anestezi yöntemidir. Sempatik blokaja bağlı hipotansiyon sık görülmekle birlikte, ciddi bradikardi ve asistoli nadir ancak yaşamı tehdit eden komplikasyonlardır. Venöz dönüşteki ani azalma, Bezold–Jarisch refleksi (BJR) başta olmak üzere intrinsik kardiyak refleksleri tetikleyerek kardiyovasküler kollapsa yol açabilir. Olgu: Otuz beş yaşında, G3P2, 37 hafta 4 günlük gebe, iki önceki sezaryen öyküsü nedeniyle sezaryen ile doğum operasyonuna alındı. Bazal kan basıncı 113/71 mmHg, kalp hızı 76/dk idi. Spinal anestezi öncesinde Ringer laktat infüzyonu başlandı ve yaklaşık 400 mL sıvı verildi. Oturur pozisyonda L4–L5 aralığından 25 G spinal iğne ile intratekal 9 mg hiperbarik bupivakain uygulandı. Ardından supin pozisyona alınarak sol uterin deplasman sağlandı. Spinal sonrası ilk kan basıncı yaklaşık 100/80 mmHg ölçüldü. Yaklaşık üçüncü dakikada, cerrahi insizyon başlamadan ani ciddi bradikardi gelişti; eş zamanlı noninvaziv kan basıncı ölçümü alınamadı. İntravenöz atropin 1 mg ve efedrin 10 mg uygulandı. Bradikardi hızla bilinç kaybı, nabızsızlık ve yaklaşık 10 saniye süren asistolik ritme ilerledi. Kardiyopulmoner resüsitasyona başlanmak üzereyken spontan dolaşım ve solunum geri döndü. Dolaşım sonrası kan basıncının 90/60 mmHg olması üzerine ek efedrin bolusları verildi ve toplam doz 40 mg'a ulaştı. Stabilizasyon sonrasında duyusal blok seviyesi T4 olarak saptandı. Operasyon sorunsuz tamamlandı; yenidoğanın 1. dakika Apgar skoru 9 idi. Hasta PACU'da yaklaşık 40 dakika EKG monitörizasyonuyla izlendi; 12 derivasyonlu EKG normaldi. Serviste yakın vital bulgu takibinde tekrarlayan kardiyovasküler olay izlenmedi. Klinik seyir, hızlı düzelme ve alternatif nedenlerin değerlendirilmesi sonucunda BJR olası mekanizmalardan biri olarak değerlendirildi. Sonuç: Spinal anestezi sonrası gelişen ani ciddi bradikardi nadiren asistoliye ilerleyebilir. BJR, uygun klinik bağlamda olası mekanizmalar arasında düşünülmelidir. Erken tanı, venöz dönüşün desteklenmesi ve hızlı farmakolojik müdahale kritik öneme sahiptir.

Anahtar Kelimeler: Spinal Anestezi, Sezaryen, Asistoli, Bezold–Jarisch Refleksi, Bradikardi

Sudden Bradycardia and Transient Asystole Following Spinal Anesthesia for Cesarean Delivery: A Suspected Bezold–jarisch Reflex

Abstract

Introduction: Spinal anesthesia is widely used for cesarean delivery. Although hypotension is common, severe bradycardia and asystole are rare, life-threatening complications. Reduced venous return may trigger intrinsic cardiac reflexes, including the Bezold–Jarisch reflex (BJR), causing cardiovascular collapse. Case Presentation: A 35-year-old G3P2 woman at 37 weeks and 4 days, with two previous cesarean deliveries, underwent cesarean delivery. Baseline blood pressure was 113/71 mmHg and heart rate 76 beats/min. Ringer's lactate was started before spinal anesthesia, with approximately 400 mL given. In the sitting position, 9 mg hyperbaric bupivacaine was injected intrathecally at L4–L5 using a 25-gauge spinal needle. She was then positioned supine with left uterine displacement. Initial post-spinal blood pressure was approximately 100/80 mmHg. Three minutes later, before incision, sudden severe bradycardia developed and noninvasive blood pressure could not be obtained. Atropine 1 mg and ephedrine 10 mg were administered intravenously. Bradycardia progressed to loss of consciousness, absent pulse, and approximately 10 seconds of asystole. Spontaneous circulation and respiration returned as cardiopulmonary resuscitation was about to begin. Blood pressure then measured 90/60 mmHg; additional ephedrine boluses increased the total dose to 40 mg. After stabilization, sensory block was T4. Surgery was uneventful; the 1-minute Apgar score was 9. The patient was monitored in the post-anesthesia care unit for 40 minutes; 12-lead ECG was normal. No recurrent cardiovascular events occurred during ward monitoring. BJR was considered a possible mechanism after evaluation of alternative causes. Conclusion: Severe bradycardia after spinal anesthesia may rarely progress to asystole. BJR should be considered in the appropriate clinical context. Early recognition, support of venous return, and prompt treatment are critical.

Keywords: Spinal Anesthesia, Cesarean Delivery, Asystole, Bezold–Jarisch Reflex, Bradycardia

Presentation ID / Sunum No=210

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-7204-1627

Sleeve Gastrektomi Materyallerinde Helicobacter Pylori Pozitifliğinin İnflamasyon Şiddeti ve Lenfoid Agregatlarla İlişkisi

Asst. Prof. Dr. Özgecan Hamdemir[1]

[1]Kafkas Üniversitesi Eğitim ve Araştırma Hastanesi

Özet

Amaç: Sleeve gastrektomi materyallerinde gastrik inflamasyon sık görülmekle birlikte, bu bulguların Helicobacter pylori ile ilişkisi tam olarak açıklanamamıştır. Bu çalışmada H. pylori pozitifliğinin gastrit ve nötrofilik aktivitenin varlığı ile inflamasyon şiddeti ve lenfoid agregat oluşumu üzerindeki etkisinin araştırılması amaçlandı. Gereç ve Yöntem: Toplam 310 sleeve gastrektomi materyali retrospektif olarak değerlendirildi. Gastrit, kronik inflamasyon şiddeti, nötrofilik aktivite ve şiddeti, lenfoid agregat, atrofi, intestinal metaplazi ve H. pylori durumu kaydedildi. Seyrek hücre sayıları nedeniyle kronik inflamasyon ve aktivite şiddeti "yok/hafif" ve "orta/belirgin" olarak gruplandırıldı. Kategorik değişkenlerin karşılaştırılmasında Fisher exact testi kullanıldı; odds oranları (OR) ve %95 güven aralıkları (GA) hesaplandı. Bulgular: Gastrit 286 olguda (%92,3), H. pylori ise 20 olguda (%6,5) saptandı. H. pylori pozitifliği gastrit varlığıyla (p=0,383) veya nötrofilik aktivitenin varlığıyla (p=0,171) anlamlı ilişki göstermedi. Buna karşılık lenfoid agregatlar H. pylori-pozitif olgularda negatif olgulara göre daha sıktı (%45,0'a karşı %19,7; OR=3,34; %95 GA: 1,32–8,45; p=0,019). Orta/belirgin kronik inflamasyon oranı H. pylori-pozitif olgularda %45,0, H. pylori-negatif olgularda ise %10,3'tü (OR=7,09; %95 GA: 2,72–18,49; p<0,001). Orta/belirgin nötrofilik aktivite de H. pylori-pozitif olgularda daha sıktı (%20,0'a karşı %2,4; OR=10,11; %95 GA: 2,68–38,13; p=0,003). Atrofi ve intestinal metaplazi dokuzar olguda (%2,9) saptandı ve H. pylori pozitifliğiyle ilişkili değildi. Sonuç: Sleeve gastrektomi materyallerinde H. pylori pozitifliği inflamasyonun varlığından çok, inflamasyon şiddeti ve lenfoid agregatlı histolojik fenotiple ilişkili görünmektedir. Bulgular, düşük H. pylori sıklığına rağmen sleeve gastrektomi materyallerinin sistematik histopatolojik değerlendirilmesinin önemini desteklemektedir.

Anahtar Kelimeler: Sleeve Gastrektomi, Helicobacter Pylori, Gastrit, Lenfoid Agregat, Nötrofilik Aktivite

Association of Helicobacter Pylori Positivity With Inflammatory Severity and Lymphoid Aggregates in Sleeve Gastrectomy Specimens

Abstract

Objective: Gastric inflammation is frequently encountered in sleeve gastrectomy specimens; however, its relationship with Helicobacter pylori remains incompletely characterized. This study investigated whether H. pylori positivity was associated with the presence of gastritis and neutrophilic

activity, as well as with inflammatory severity and lymphoid aggregate formation. Materials and Methods: A total of 310 sleeve gastrectomy specimens were retrospectively evaluated. The presence of gastritis, severity of chronic inflammation, neutrophilic activity and its severity, lymphoid aggregates, atrophy, intestinal metaplasia, and H. pylori status were recorded. Because of sparse cell counts, chronic inflammation and activity severity were categorized as "absent/mild" or "moderate/marked." Categorical variables were compared using Fisher's exact test, and odds ratios (ORs) with 95% confidence intervals (CIs) were calculated. Results: Gastritis was identified in 286 specimens (92.3%), whereas H. pylori was detected in 20 (6.5%). H. pylori positivity was not significantly associated with the presence of gastritis (p=0.383) or neutrophilic activity (p=0.171). In contrast, lymphoid aggregates were more frequent in H. pylori-positive than in negative specimens (45.0% vs. 19.7%; OR=3.34; 95% CI: 1.32–8.45; p=0.019). Moderate/marked chronic inflammation was present in 45.0% of H. pylori-positive specimens and 10.3% of H. pylori-negative specimens (OR=7.09; 95% CI: 2.72–18.49; p<0.001). Moderate/marked neutrophilic activity was also more frequent in H. pylori-positive specimens (20.0% vs. 2.4%; OR=10.11; 95% CI: 2.68–38.13; p=0.003). Atrophy and intestinal metaplasia were each identified in nine specimens (2.9%) and were not associated with H. pylori positivity. Conclusion: In sleeve gastrectomy specimens, H. pylori positivity appears to be associated with inflammatory severity and a lymphoid aggregate-rich histological phenotype rather than with the mere presence of inflammation. These findings support the systematic histopathological evaluation of sleeve gastrectomy specimens despite the low prevalence of H. pylori.

Keywords: Sleeve Gastrectomy, Helicobacter Pylori, Gastritis, Lymphoid Aggregate, Neutrophilic Activity

Presentation ID / Sunum No=161

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-5764-8252

Son Beş Yılda Pnömotoraks ve Pnömomediastinum Tanılarıyla İzlenen Çocuk Hastaların Retrospektif Değerlendirilmesi: VATS Gereksinimini Belirleyen Faktörler

Exp. Dr. Aslihan Karadag[1], Assoc. Prof. Dr. Mehmet Nuri Cevizci[2], Researcher Ömer Faruk Dağdeviren[2]

[1]Balıkesir Atatürk Şehir Hastanesi
[2]Sağlık Bilimmleri Üniversitessi Balıkesir Atatürk Şehir Hastanesi Çocuk Cerrahisi AD, Balıkesir, Türkiye
*Corresponding author: Aslıhan Karadağ

Özet

Amaç: Pnömotoraks ve pnömomediastinum çocukluk çağında nadir görülen ancak morbiditeye yol açabilen klinik tablolardır. Bu çalışmada son beş yılda pnömotoraks ve pnömomediastinum tanısıyla izlenen çocuk hastaların demografik özellikleri, tedavi yöntemleri ve video yardımlı torakoskopik cerrahi (VATS) gereksinimi ile ilişkili faktörlerin değerlendirilmesi amaçlandı. Yöntem: 2021–2026 yılları arasında pnömotoraks ve pnömomediastinum tanısıyla takip edilen hastalar retrospektif olarak incelendi. Travmaya bağlı pnömotorakslar çalışma dışı bırakıldı. Hastaların demografik ve klinik özellikleri, uygulanan tedavi, dren ve hastanede yatış süreleri, rekürrens ve cerrahi endikasyonları değerlendirildi. Bulgular: Toplam 55 hastanın 39'u (%70,9) spontan, 16'sı (%29,1) travmatik etiyolojiye sahipti. On beş hastada (%27,3) pnömomediastinum saptandı. En sık başvuru semptomu göğüs ağrısıydı. Otuz beş hasta (%63,6) konservatif yöntemlerle izlenirken, 9 hastaya (%16,4) tüp torakostomi, 8 hastaya (%14,5) VATS ve 2 hastaya (%3,6) torakotomi uygulandı. VATS uygulanan hastaların 5'inde (%62,5) rekürren pnömotoraks, 2'sinde (%25) persistan hava kaçağı/uzamış tüp drenajı ve 1'inde (%12,5) radyolojik bül varlığı cerrahi endikasyondu. VATS uygulanan hastaların 7'sinde (%87,5) toraks BT'de bül/bleb saptandı. VATS grubunun ortalama yaşı 15,9 yıl, ortalama hastanede yatış süresi 8 gündü. Takipte bir hastada rekürrens izlendi; mortalite saptanmadı. Sonuç: Çocukluk çağı spontan pnömotoraks ve pnömomediastinum olgularında konservatif yaklaşım çoğu hastada başarılıdır. Pnömomediastinum olguları konservatif olarak başarıyla yönetilirken, spontan pnömotoraksta persistan hava kaçağı, rekürrens ve bül/bleb varlığı cerrahi gereksinimle ilişkili önemli faktörlerdir. VATS, özellikle rekürren pnömotoraks veya persistan hava kaçağı bulunan seçilmiş pediatrik hastalarda altta yatan patolojinin tedavisine olanak sağlayan, düşük morbiditeli, etkin ve güvenilir bir definitif tedavi seçeneğidir.

Anahtar Kelimeler: Pnömotoraks, Pnömomediastinum, Çocuk, VATS, Torakoskopi.

A Retrospective Evaluation of Paediatric Patients Diagnosed With Pneumothorax and Pneumomediastinum Over the Last Five Years: Factors Determining the Need for VATS

Abstract

Aim: Pneumothorax and pneumomediastinum are uncommon conditions in childhood that may cause significant morbidity. This study aimed to evaluate the demographic characteristics, treatment modalities, and factors associated with the need for video-assisted thoracoscopic surgery (VATS) in pediatric patients with pneumothorax and pneumomediastinum. Methods: Patients diagnosed with pneumothorax or pneumomediastinum between 2021 and 2026 were retrospectively reviewed. Demographic and clinical characteristics, treatment modalities, chest tube duration, length of hospital stay, recurrence, and surgical indications were evaluated. Results: Among 55 patients, 39 (70.9%) had a spontaneous and 16 (29.1%) a traumatic etiology. Pneumomediastinum was identified in 15 patients (27.3%), and chest pain was the most common presenting symptom. Thirty-five patients (63.6%) were managed conservatively, while 9 (16.4%) underwent tube thoracostomy, 8 (14.5%) VATS, and 2 (3.6%) thoracotomy. Among patients undergoing VATS, the indications were recurrent pneumothorax in 5 (62.5%), persistent air leak/prolonged chest tube drainage in 2 (25%), and radiologically detected bullae in 1 (12.5%). Thoracic CT demonstrated bullae/blebs in 7 of 8 patients (87.5%). The mean age of the VATS group was 15.9 years, and the mean hospital stay was 8 days. One patient developed recurrence during follow-up, and no mortality occurred. Conclusion: Pneumomediastinum can be successfully managed conservatively in pediatric patients, whereas persistent air leak, recurrence, and bullae/blebs are important factors associated with surgical intervention in spontaneous pneumothorax. VATS provides definitive treatment of the underlying pathology and represents an effective and safe minimally invasive treatment option, particularly in selected patients with recurrent pneumothorax or persistent air leak.

Keywords: Pneumothorax, Pneumomediastinum, Child, VATS, Thoracoscopy.

Presentation ID / Sunum No=166

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-6982-4663

Sünnet Sırasında Kullanılan Termokoterin Sekonder Fimozis Gelişimi Üzerine Etkisi

Dr. Serhat Göçer[1]

[1]Tekirdağ Şehir Hastanesi

Özet

Amaç: Sünnet sırasında kullanılan termokoterin postoperatif dönemde sekonder fimozis gelişimi üzerine etkisini değerlendirmek. Gereç ve Yöntem: Çalışmaya sünnet yapılan toplam 60 çocuk dahil edildi. Çocukların 30'una termokoter ile, 30'una ise cerrahi sünnet uygulandı. Termokoter grubunda yaş ortalaması 6,6 yıl, cerrahi sünnet grubunda ise 6,8 yıl idi. Tüm cerrahi işlemler aynı cerrah tarafından gerçekleştirildi. Hastalar postoperatif üçüncü ayda klinik olarak değerlendirildi ve sekonder fimozis gelişimi açısından muayene edildi. Gruplar arasındaki oranlar Fisher kesin testi ile karşılaştırıldı. Bulgular: Üçüncü ay değerlendirmesinde termokoter grubundaki 30 hastanın 4'ünde (%13,3), cerrahi sünnet grubundaki 30 hastanın ise 1'inde (%3,3) sekonder fimozis saptandı. Sekonder fimozis oranı termokoter grubunda yaklaşık dört kat daha yüksek olmakla birlikte, gruplar arasındaki fark istatistiksel olarak anlamlı değildi (Fisher kesin testi, p=0,35). Sonuç: Bu çalışmada termokoter kullanımı daha yüksek sekonder fimozis oranı ile ilişkili görünmektedir. Ancak mevcut örneklem büyüklüğü istatistiksel değerlendirme açısından sınırlıdır. Koter yöntemlerinin sekonder fimozis gelişimi üzerindeki etkisini daha güvenilir şekilde ortaya koymak için daha geniş örneklemli, prospektif ve uzun süreli takip içeren çalışmalara ihtiyaç vardır.

Anahtar Kelimeler: Sünnet, Termokoter, Cerrahi Sünnet, Sekonder Fimozis, Çocuk

The Effect of Thermocautery Using During Circumcision On the Development of Secondary Phimosis

Abstract

Objective: To evaluate the effect of thermocautery during circumcision on the development of secondary phimosis in the postoperative period. Materials and Methods: A total of 60 children undergoing circumcision were included in the study. Thirty children underwent circumcision using thermocautery, while the other 30 underwent surgical circumcision. The mean age was 6.6 years in the thermocautery group and 6.8 years in the surgical circumcision group. All surgical procedures were performed by the same surgeon. Patients were clinically evaluated at the third postoperative month and examined for the development of secondary phimosis. Rates between the groups were compared using Fisher's exact test. Results: At the three-month evaluation, secondary phimosis was detected in 4 of the 30 patients (13.3%) in the thermocautery group and in 1 of the 30 patients (3.3%) in the surgical

circumcision group. Although the rate of secondary phimosis was approximately four times higher in the thermocautery group, the difference between the groups was not statistically significant (Fisher's exact test, p=0.35). Conclusion: In this study, the use of thermocautery appears to be associated with a higher rate of secondary phimosis. However, the current sample size is limited for statistical evaluation. Studies with larger sample sizes, prospective designs, and long-term follow-up are needed to more reliably determine the effect of cautery methods on the development of secondary phimosis.

Keywords: Circumcision, Thermocautery, Surgical Circumcision, Secondary Phimosis, Child

Presentation ID / Sunum No=175

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-6214-5377

Tek Taraflı Testis Torsiyonu İle Oluşturulan Bilateral Testis Hasarı Üzerine Kolşisin ve N-Asetil Sistein'in Koruyucu Etkisinin Gösterilmesi: Deneysel Rat Modeli

Assoc. Prof. Dr. Mehmet Nurİ Cevİzcİ[1], Assoc. Prof. Dr. Eren Altun[2], Assoc. Prof. Dr. Saliha Uysal[3], Exp. Dr. Aslıhan Karadağ[1], Assoc. Prof. Dr. Elif Aksöz[4], Exp. Dr. Kenan Yılmaz[5], Assoc. Prof. Dr. İsmail Necati Hakyemez[6]

[1]Department of Pediatric Surgery, University of Health Sciences, Balıkesir Atatürk Training and Research Hospital, Balıkesir, Türkiye
[2]Department of Pathology, University of Health Sciences, İstanbul Bağcılar Training and Research Hospital, İstanbul, Türkiye
[3]Department of Medical Biochemistry, Faculty of Medicine, Balıkesir University, Balıkesir, Türkiye
[4]Department of of Medical Pharmacology, Faculty of Medicine, Balıkesir University, Balıkesir, Türkiye
[5]Department of Pediatric Nephrology, Şanlıurfa Training and Research Hospital, Şanlıurfa, Türkiye
[6]Department of Infectious Diseases, University of Health Sciences, Bursa Yüksek İhtisas Training and Research Hospital, Bursa, Türkiye

Özet

Amaç: Bu çalışmada kolşisin ve N-acetylcystein (NAC)'in deneysel testis torsiyonuda oluşan testisteki iskemi reperfüzyon hasarını önlemedeki etkinliği araştırıldı. Materyal ve metod: Ağırlıkları 320-380 gram arasında değişen 3 aylık 32 Wistar albino erkek rat rastgele 4 eşit gruba ayrıldı. Grup 1 (Sham), Grup 2 (İskemi – Reperfüzyon=IR), Grup 3 (IR + NAC), Grup 4, (IR + Colchicine). Sol testise saat yönünde 720° torsiyon yapıldı. Dört saat sonra detorsiyon yapılarak testis skrotuma yerleştirildi. Grup 3'e ilk dozu detorsiyondan 30 dakika önce olmak üzere 5 gün boyunca günde bir defa gavajla oral 1mg/kg kolşisin verildi. Grup 4' aynı süre ve zamanda intraperitoneal 300 mg/ kg NAC verildi. Tüm ratlara çalışmanın beşinci gününde anestezi altında bilateral orşiyektomi yapıldı. Orşiyektomiden hemen sonra intra kardiyak kan alındı ve dekapitasyon yapıldı. Biyokimyasal analizde TNF-α, TOS, TAS ve OSI, histopatololojik değerlendirme için Johnsen Spermatogenez Skoru ve Cosantino Skoru kullanıldı. Tunel boyama ile apopitotik indeks hesaplandı. Bulgular: Biyokimyasal analizlerde TAS hariç plasma TNF-α, MDA, TOS ve OSI değerleri bakımından sham ve IR grubunun diğer gruplarla aralarında anlamlı fark saptandı. Johnsen spermatogenez ve Cosentino skorlamasında sol testis için sham ve IR grupları arasında, IR ile IR-Chol ve IR-Nac grupları arasında anlamlı fark saptandı. Burada kolşisin ve NAC IR'na bağlı gelişen testiküler hasarı düzelttiği görüldü. Bu düzelme sol testis için Johnsen spermatogenez, Cosentino skorlamasında veTunel boyamada gösterildi. Kolşisin grubundaki düzelme NAC grubuna göre daha iyi olduğu saptandı. Sonuç: Colchicine ve NAC testiste iskemik reperfüzyon hasarını anlamlı düzeyde azalttığı gösterildi. Colchicine'nin NAC' a göre daha etkili olduğu söylenebilir.

Anahtar Kelimeler: Testis Torsiyonu, Kolşisin, N-Asetilsistein, Rat

Demonstrating the Protective Effect of Colchicine and N-Acetyl Cysteine On Bilateral Testicular Damage Caused by Unilateral Testicular Torsion: Experimental Rat Model

Abstract

Objective: In this study, the effectiveness of kolşisin and N-acetylcysteine (NAC) in preventing testicular ischemia-reperfusion injury in experimental testicular torsion was investigated. Material Method: 32 Wistar albino male rats, 3 months old, weighing between 320-380 grams, were divided into 4 groups. Group 1 (Sham), Group 2 (Ischemia – Reperfusion=IR), Group 3 (IR + NAC), Group 4, (IR + Colchicine). A clockwise 720° torsion was performed on the left testis. Four hours later, detorsion was performed. Group 3 was given 1mg/kg kolşisin orally by gavage once a day for 5 days, with the first dose 30 minutes before detorsion. Group 4 was given 300 mg/kg NAC intraperitoneally for 5 days, with the first dose 30 minutes before detorsion. All rats underwent bilateral orchiectomy under anesthesia on the fifth day of the study. Right after the orchiectomy, intracardiac blood was collected and decapitated. TNF-α, TOS, TAS and OSI were used for biochemical analysis, and Johnsen Spermatogenesis Score and Cosantino Score were used for histopathological evaluation. Apoptotic index was calculated by tunnel staining. Results: In the biochemical analyzes, a significant difference was found between the sham and IR groups with the other groups in terms of plasma TNF-α, MDA, TOS and OSI values, excluding TAS. In Johnsen spermatogenesis and Cosentino scoring, a significant difference was found between sham and IR groups for left testis, and between IR and IR-Chol and IR-Nac groups. Here, it was seen that colchicine and NAC corrected the testicular damage due to IR. This improvement was demonstrated in Johnsen spermatogenesis, Cosentino scoring and Tunel staining for the left testis. The improvement in the colchicine group was found to be better than the NAC group. Conclusion: Colchicine and NAC were shown to significantly reduce ischemic reperfusion injury in testis. It can be said that Colchicine is more effective than NAC.

Keywords: Testicular Torsion, Colchicine, N-Acetylcysteine, Rat

Presentation ID / Sunum No=114

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-1185-4971

Tekrarlayan Sezaryen Doğum Sonrası Acil Histerektomiye Gidiş ve Anestezi Yönetimi: Olgu Sunumu

Dr. Tunahan Çevik[1]

[1]Kocaeli Şehir Hastanesi

Özet

Giriş: Tekrarlayan sezaryen doğumlar, plasenta invazyon bozuklukları ve uterus atonisi gibi maternal morbidite ve mortaliteyi belirgin şekilde artıran ciddi intraoperatif komplikasyon riskleri taşımaktadır. Masif obstetrik kanamalar; hızlı ve agresif hemodinamik stabilizasyon, çok disiplinli cerrahi yaklaşım, invazif monitörizasyon ve genel anesteziye zamanında geçiş dâhil olmak üzere etkin bir perioperatif anestezi yönetimini zorunlu kılar (1). Olgu: Anemi dışında bilinen ek hastalığı bulunmayan, 1 geçirilmiş vajinal doğum ve 3 geçirilmiş sezaryen öyküsü olan 36 yaşında gebe (160 cm, 75 kg), dördüncü sezaryen operasyonu amacıyla ameliyathaneye alındı. L3–L4 intervertebral aralıktan 12 mg %0,5 hiperbarik bupivakain kullanılarak spinal anestezi uygulandı. Canlı bebek doğumunu takiben plasentanın ayrılmadığı gözlendi ve abondan uterin kanama gelişti. Masif kanamaya bağlı ani hipotansiyon gelişen hastaya hızla iki adet 18 G i.v. kanül ve invazif arteriyel kateter takılarak kristaloid ile kolloid resüsitasyonuna başlandı. Hipotansif ve bradikardik seyreden hastaya efedrin ve atropin uygulandı. Preoperatif Hb değeri 10,2 g/dL olan hasta için acil kan bileşenleri talep edildi. Kanamanın kontrol altına alınamaması üzerine acil histerektomiye karar verildi. Midazolam, lidokain, propofol ve roküronyum indüksiyonunu takiben hasta hızla entübe edildi. Dirençli hipotansiyon nedeniyle 0,05 mcg/kg/dk dozında noradrenalin infüzyonu başlatıldı ve sağ internal juguler vene santral kateter yerleştirildi. Seri kan gazı takiplerinde Hb sırasıyla 7,7 g/dL ve 10 dakika sonra 6,9 g/dL olarak ölçüldü. Kanamanın devam etmesi ve hemoglobinin hızlı düşmesi üzerine 2 ünite eritrosit süspansiyonu transfüze edildi (2). Noradrenalin dozu dereceli olarak 0,30 mcg/kg/dk seviyesine çıkarıldı. İki saatlik operasyon sonunda entübe olarak yoğun bakıma devredilen hasta, 30. dakikada ekstübe edildi. Sonuç: Tekrarlayan sezaryen olgularında invazyon bozukluklarına bağlı masif kanama riski öngörülmeli ve preoperatif kan hazırlığı eksiksiz yapılmalıdır. Bölgesel anestezi altında gelişen masif kanamada; erken invazif monitörizasyon, santral venöz erişim, vasopresör desteği ve genel anesteziye zamanında geçiş maternal sağkalımda kritik rol oynamaktadır (3).

Anahtar Kelimeler: Tekrarlayan Sezaryen; Obstetrik Kanama; Acil Histerektomi; Anestezi Yönetimi; Masif Transfüzyon

Presentation ID / Sunum No=76

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-2715-2875

Tibia Eminentia Kırıklarının Artroskopik Fiksasyonunda İmplantsız Çift Tünel Tekniği ile Tek Tünel Kortikal Button Tekniğinin Karşılaştırılması: Ön Sonuçlar

Dr. Emre Koraman[1]

[1]Kadıköy Florence Nightingale Hastanesi

Özet

Amaç: Tibia eminentia kırıklarının artroskopik tedavisinde tek tibial tünel açılarak kortikal button ile yapılan süspansiyon fiksasyonu ile implant kullanılmadan uygulanan çift tünel sütür tekniğinin klinik ve radyolojik ön sonuçlarını karşılaştırmak. Yöntem: Ocak 2024-Ocak 2026 tarihleri arasında deplase tibia eminentia kırığı nedeniyle artroskopik fiksasyon uygulanan 18 hasta retrospektif olarak değerlendirildi. Hastalar, sütürlerin tek tibial tünelden geçirilerek tibia ön yüzünde kortikal button üzerine bağlandığı Grup 1 (n=10) ve implant kullanılmadan açılan iki tibial tünel aracılığıyla sütürlerin kemik köprü üzerine bağlandığı Grup 2 (n=8) olarak ayrıldı. Kırıklar Meyers-McKeever sınıflamasına göre tiplendirildi. Son kontrolde diz fleksiyonu, ekstansiyon kaybı, hareket arkı ve IKDC skoru kaydedildi; radyolojik kaynama, implant çıkarma amaçlı ikinci cerrahi, ön diz ağrısı ve implant prominensi değerlendirildi. Sayısal değişkenler Mann-Whitney U, kategorik değişkenler Fisher's exact testi ile karşılaştırıldı. Bulgular: Ortanca yaş her iki grupta 15,5 yıl (13-18), ortanca takip süresi 8,5 ay (6-12) idi. Kırık tipi dağılımı gruplar arasında benzerdi (p=0,638). Tüm hastalarda radyolojik kaynama sağlandı. Ortanca hareket arkı Grup 1'de 117,5° (100-140), Grup 2'de 122,5° (100-130) bulundu (p=1,000). Ortanca ekstansiyon kaybı sırasıyla 7,5° (0-15) ve 5° (5-10) idi (p=0,962). Ortanca IKDC skoru Grup 1'de 88,5 (80-98), Grup 2'de 89,5 (82-97) olarak saptandı (p=0,755). İmplant çıkarma amacıyla ikinci cerrahi yalnızca Grup 1'de iki hastada (%20) gerekti. Ön diz ağrısı Grup 1'de 4/10, Grup 2'de 1/8 hastada bildirildi (p=0,314); implant prominensi Grup 1'de 4/10 hastada saptandı. Sonuç: Her iki teknikte klinik ve radyolojik ön sonuçlar benzer bulunmuş, gruplar arasında istatistiksel olarak anlamlı fark saptanmamıştır. İmplant kullanılmayan çift tünel tekniği, implant maliyeti oluşturmaması ve implant çıkarma cerrahisi gerektirmemesi nedeniyle uygun olgularda tercih edilebilir bir seçenektir. Örneklem büyüklüğünün küçük ve takip süresinin kısa olması çalışmanın başlıca sınırlılıklarıdır.

Anahtar Kelimeler: Tibia Eminentia Kırığı; Artroskopik Fiksasyon; İmplantsız Fiksasyon

Implant-Free Double-Tunnel Versus Single-Tunnel Cortical Button Fixation in the Arthroscopic Treatment of Tibial Eminence Fractures: A Preliminary Report

Abstract

Objective: To compare the preliminary clinical and radiological outcomes of suspensory fixation with a cortical button versus an implant-free double-tunnel suture technique in the arthroscopic treatment of tibial eminence fractures. Methods: Eighteen patients who underwent arthroscopic fixation for a displaced tibial eminence fracture between (January 2024-January 2026) were retrospectively reviewed. Patients were allocated into Group 1 (n=10), in which sutures were passed through a single tibial tunnel and tied over a cortical button on the anterior tibia, and Group 2 (n=8), in which sutures were tied over the bone bridge between two parallel tibial tunnels without any implant. Fractures were classified according to the Meyers-McKeever system. Knee flexion, extension loss, range-of-motion arc and IKDC score were recorded at final follow-up; radiological union, second surgery for implant removal, anterior knee pain and implant prominence were assessed. Numerical variables were compared using the Mann-Whitney U test and categorical variables using Fisher's exact test. Results: Median age was 15.5 years (13-18) in both groups, and median follow-up was 8.5 months (6-12). Fracture type distribution was comparable between the groups (p=0.638). Radiological union was achieved in all patients. Median motion arc was 117.5° (100-140) in Group 1 and 122.5° (100-130) in Group 2 (p=1.000). Median extension loss was 7.5° (0-15) and 5° (5-10), respectively (p=0.962). Median IKDC score was 88.5 (80-98) in Group 1 and 89.5 (82-97) in Group 2 (p=0.755). Second surgery for implant removal was required in two patients (20%) in Group 1 only. Anterior knee pain was reported in 4/10 and 1/8 patients (p=0.314), and implant prominence was detected in 4/10 patients in Group 1. Conclusion: Preliminary clinical and radiological outcomes were comparable between the two techniques, with no statistically significant difference between the groups. The implant-free double-tunnel technique may be preferred in suitable cases as it incurs no implant cost and avoids implant removal surgery. The small sample size and short follow-up are the main limitations.

Keywords: Tibial Eminence Fracture; Arthroscopic Fixation; Implant-Free Fixation

Presentation ID / Sunum No=80

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-5530-7729

Total Diz Artroplastisi Sonrası Patella Çıkığında Etiyolojiye Dayalı Tedavi Seçimi: İki Olgu Sunumu

Dr. Yusuf İyetin[1]

[1]Özel Pendik Bölge Hastanesi
*Corresponding author: Yusuf İyetin

Özet

Amaç: Total diz artroplastisi (TDA) sonrası patellar dislokasyon, insidansı düşük olmakla birlikte ekstansör mekanizma fonksiyonunu ileri derecede bozan bir komplikasyondur. Etiyolojide komponent malrotasyonu, ekstansör mekanizma dizilim bozukluğu ve medial yumuşak doku yetmezliği yer almakta olup cerrahi tedavi altta yatan patolojiye göre belirlenmektedir. Farklı etiyolojik mekanizmalarla gelişen iki olgu sunulmakta ve tedavi seçimi tartışılmaktadır. Olgu 1: Yetmiş sekiz yaşındaki kadın olguya primer gonartroz tanısıyla, medial parapatellar artrotomi yoluyla ve patellar komponent uygulanmaksızın TDA gerçekleştirilmişti. Postoperatif ikinci ayda gelişen sol diz ağrısı, mekanik semptomlar ve instabilite hissi nedeniyle başvuran olgunun muayenesinde ağrılı ve kısıtlı eklem hareket açıklığı ile lateral patellar dislokasyon saptandı. Radyografik ve tomografik incelemede dislokasyon doğrulandı ve tibial komponentin 30° internal rotasyonda konumlandığı ölçüldü. Mevcut insizyon kullanılarak tibial komponent ve insert eksplante edildi; anatomik rotasyonda stemli tibial komponent ve deep-dish insert ile revizyon artroplastisi uygulandı. Girişime lateral retinaküler gevşetme ile medial retinaküler tamir ve plikasyon eklendi. Postoperatif altıncı ayda patella redükte ve olgu asemptomatikti. Olgu 2: Romatoid artrit tanılı 78 yaşındaki kadın olguya, ileri varus deformitesi nedeniyle femoral ve tibial stemli, kısıtlayıcı insertli ve patellar komponentsiz TDA uygulanmıştı. Mobilizasyonu izleyen bir yıllık dönemde altı kez düşme öyküsü bulunan olgu, son travmanın ardından sağ diz ağrısı ve hareket kısıtlılığı ile başvurdu. Muayenede irredüktabl lateral patellar dislokasyon, aktif kuadriseps kontraksiyon kaybı ve ekstansiyon defisiti tespit edildi; preoperatif değerlendirmede distal dizilim bozukluğu saptandı. Lateral retinaküler gevşetme sonrasında redüksiyon sağlanamaması üzerine hamstring otogrefti ile MPFL rekonstrüksiyonu ve Fulkerson osteotomisi uygulandı; işlem sonrası intraoperatif patellar tracking olağan olarak değerlendirildi. Birinci yıl kontrolünde olgu asemptomatik olup radyolojik bulgular normaldi. Sonuç: TDA sonrası patellar dislokasyonda tedavi, saptanan etiyolojiye yönelik planlanmalıdır. Komponent malrotasyonu varlığında revizyon artroplastisi, dizilim bozukluğu ve ekstansör mekanizma yetmezliğinin ön planda olduğu olgularda ise yumuşak doku rekonstrüksiyonu ile distal realignment etkili sonuç sağlamıştır. Olgu sayısının sınırlı ve takip süresinin kısa olması başlıca kısıtlılıklardır.

Anahtar Kelimeler: Total Diz Artroplastisi; Patella Çıkığı; Komponent Malrotasyonu; MPFL Rekonstrüksiyonu

Etiology-Based Treatment Selection for Patellar Dislocation Following Total Knee Arthroplasty: A Report of Two Cases

Abstract

Objective: Patellar dislocation following total knee arthroplasty (TKA) is an infrequent but functionally disabling complication. Etiology encompasses component malrotation, malalignment and medial soft-tissue insufficiency; treatment is determined by the underlying pathology. Two cases of distinct etiology are presented. Case 1: A 78-year-old female had undergone TKA for primary gonarthrosis via a medial parapatellar arthrotomy without patellar resurfacing. In the second postoperative month she developed left knee pain, mechanical symptoms and instability. Examination revealed painful, restricted motion and lateral patellar dislocation. Radiographic and axial computed tomographic evaluation confirmed the dislocation and demonstrated 30° of tibial component internal rotation. Through the existing incision the tibial component and insert were explanted and revised to a stemmed component in anatomical rotation with a deep-dish insert. Lateral retinacular release with medial retinacular repair and plication was added. At six months the patella was reduced and the patient asymptomatic. Case 2: A 78-year-old female with rheumatoid arthritis had undergone TKA for severe varus deformity with stemmed femoral and tibial components, a constrained insert and no patellar resurfacing. Six falls were documented during the first postoperative year; she presented after the final episode with right knee pain and restricted motion. Examination demonstrated irreducible lateral patellar dislocation, loss of active quadriceps contraction and an extension deficit; distal malalignment was identified preoperatively. As reduction was not achieved following lateral retinacular release, MPFL reconstruction with a hamstring autograft and a Fulkerson osteotomy were performed, after which intraoperative patellar tracking was satisfactory. At one year she was asymptomatic with normal radiographic findings. Conclusion: Treatment should be directed at the identified aetiology. Revision arthroplasty was effective in the presence of component malrotation, whereas soft-tissue reconstruction combined with distal realignment was effective when malalignment and extensor mechanism insufficiency predominated. The limited case number and short follow-up are the principal limitations.

Keywords: Total Knee Arthroplasty; Patellar Dislocation; Component Malrotation; MPFL Reconstruction

Presentation ID / Sunum No=83

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-6902-5378

Total Laparoskopik Histerektomi Sonrası Gecikmiş Vajinal Cuff İyileşmesinde Hiperbarik Oksijen Tedavisinin Başarılı Kullanımı: Olgu Sunumu

Dr. Ayşe Topcu Akduman[1]

[1]Gülhane Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Kadın Hastalıkları ve Doğum Ana Bilim Dalı, Ankara
*Corresponding author: Ayşe Topcu AKDUMAN

Özet

Amaç: Vajinal cuff yara iyileşme bozuklukları, histerektomi sonrası nadir ancak önemli morbiditeye yol açabilen komplikasyonlardır. Bu olguda, total laparoskopik histerektomi (TLH) sonrası gelişen gecikmiş vajinal cuff iyileşmesinin hiperbarik oksijen tedavisi (HBOT) ile başarılı yönetiminin sunulması amaçlandı. Olgu: Elli yaşında, Crohn hastalığı öyküsü bulunan ve medikal tedaviye yanıt vermeyen anormal uterin kanaması olan hastaya TLH uygulandı. Postoperatif dönemde gelişen karın ağrısı ve inflamatuvar belirteç yüksekliği nedeniyle gastrointestinal perforasyon açısından değerlendirilen hastada, tekrarlanan görüntülemeler sonucunda perforasyon dışlandı ve geniş spektrumlu antibiyotik tedavisiyle klinik düzelme sağlandı. Taburculuktan yaklaşık bir hafta sonra vajinal akıntı ve yara yeri problemiyle yeniden başvuran hastanın muayenesinde vajinal cuff sütür hattında maserasyon, gecikmiş yara iyileşmesi, doku bütünlüğünde bozulma ve kısmi dehisens saptandı. Multidisipliner değerlendirme sonucunda cerrahi revizyon yerine konservatif yaklaşım tercih edildi. Antibiyotik tedavisi ve günlük lokal yara bakımına ek olarak toplam 13 seans HBOT uygulandı. Tedavi sonrasında vajinal cuff tamamen iyileşti ve bir yıllık takipte nüks veya ek jinekolojik patoloji saptanmadı. Tartışma: TLH, benign jinekolojik hastalıkların cerrahi tedavisinde yaygın olarak kullanılan minimal invaziv bir yaklaşımdır. Vajinal cuff yara iyileşme bozuklukları; enfeksiyon, hematom, gecikmiş iyileşme ve dehisens şeklinde ortaya çıkabilen nadir ancak klinik açıdan önemli postoperatif komplikasyonlardır. Özellikle minimal invaziv histerektomi sonrası görülebilen vajinal cuff dehisensinin TLH sonrası insidansı sistematik derlemelerde yaklaşık %0,64–1,35 olarak bildirilmiştir.[1,2] HBOT, hastanın atmosfer basıncından daha yüksek basınç altında %100 oksijen solumasına dayanan ve seçilmiş komplike yara iyileşme durumlarında kullanılan yardımcı bir tedavi yöntemidir. Artmış doku oksijenasyonu; anjiyogenez, fibroblast proliferasyonu ve kollajen sentezinin desteklenmesi ile inflamatuvar yanıt ve mikrobiyal yükün azaltılması yoluyla yara iyileşmesine katkıda bulunabilir.[3,4] Bununla birlikte, jinekolojik cerrahi sonrası vajinal cuff yara iyileşme bozukluklarında HBOT kullanımına ilişkin klinik deneyim oldukça sınırlıdır. Sonuç: Vajinal cuff dehisensi gelişen seçilmiş hastalarda HBOT, standart konservatif tedaviye ek olarak gecikmiş vajinal cuff yara iyileşmesinin yönetiminde yararlı bir yardımcı tedavi seçeneği olabilir.

Anahtar Kelimeler: Hiperbarik Oksijen Tedavisi, Total Laparoskopik Histerektomi, Vajinal Cuff, Yara İyileşmesi

Presentation ID / Sunum No=191

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: Musa Yiğit: 0000-0002-2761-7321 Hatice Daldal: 0000-0002-7350-3050

Unilateral Lakrimal Bez Şişliği İle Başvuran Hastada Sjögren Sendromu ve IgG4 İlişkili Hastalık Ayırıcı Tanısı

Exp. Dr. Musa Yiğit[1], Assoc. Prof. Dr. Hatice Daldal[2]

[1]Isparta Şehir Hastanesi
[2]Denizli Özel Vizyongöz Hastanesi
*Corresponding author: Musa YİĞİT

Özet

Olgu: Otuz sekiz yaşında kadın hasta, sol üst göz kapağının temporal kısmında gelişen şişlik nedeniyle başvurdu. Oftalmolojik muayenede görme keskinliği tam, göz içi basıncı 12 mmHg olup ön ve arka segment muayenesi doğaldı. Sol üst göz kapağı lateralinde, lakrimal bez lokalizasyonuna uyan bölgede şişlik izlendi. Schirmer testi 4 mm, gözyaşı kırılma zamanı 7 saniye olarak ölçüldü. Unilateral lakrimal bez bölgesi şişliği nedeniyle inflamatuvar, lenfoproliferatif ve sistemik hastalıklar açısından ileri inceleme planlandı. Kontrastlı orbita manyetik rezonans görüntülemesinde orbital yapılar, ekstraoküler kaslar ve optik sinirler normal olarak değerlendirildi. Lakrimal bez lojlarında belirgin büyüme, kitle veya infiltratif lezyon saptanmadı; yalnızca sol anterior orbitada, göz kapağı altında minimal sıvı intensitesi izlendi. Tanısal amaçlı lakrimal bezden eksizyonel biyopsi alındı. Histopatolojik incelemede glandüler yapılar arasında yoğun kronik lenfositik infiltrasyon, lenfoid follikül oluşumu ve plazma hücrelerinden zengin inflamatuvar infiltrasyon izlendi. İmmünohistokimyasal incelemede CD3 ve CD20 ile mikst lenfoid infiltrasyon, CD38/CD138 ile plazma hücreleri gösterildi. IgG4 pozitif plazma hücresi saptanmadı; belirgin fibrozis veya granülomatöz inflamasyon izlenmedi. Bulgular kronik lenfositik infiltrasyon gösteren lakrimal bez dokusu olarak değerlendirildi ve histomorfolojik özelliklerin Sjögren sendromu ile ilişkili olabileceği belirtildi. Tartışma Unilateral lakrimal bez şişliği erişkin hastalarda inflamatuvar hastalıkların yanı sıra lenfoproliferatif süreçler ve IgG4 ilişkili hastalık açısından dikkatle değerlendirilmelidir. Yoğun lenfositik infiltrasyon ve lenfoid follikül oluşumu Sjögren sendromunu düşündürmekle birlikte, tanı yalnızca lakrimal bez biyopsisine dayanılarak konulmamalı; klinik, serolojik ve oküler yüzey bulguları ile desteklenmelidir. IgG4 ilişkili hastalık açısından ise IgG4 pozitif hücrelerin ve belirgin fibrozisin bulunmaması bu tanıyı desteklememektedir. Sonuç Unilateral lakrimal bez bölgesi şişliği olan hastalarda klinik ve radyolojik bulgular belirgin olmasa dahi histopatolojik değerlendirme tanısal açıdan önemlidir. Sjögren sendromu, IgG4 ilişkili hastalık ve lenfoproliferatif hastalıklar uygun klinik, serolojik ve histopatolojik yöntemlerle birlikte değerlendirilmelidir.

Anahtar Kelimeler: Sjögren Sendromu; IgG4 İlişkili Hastalık; Lakrimal Bez; Unilateral Lakrimal Bez Şişliği; Lenfositik İnfiltrasyon

Differential Diagnosıs of Sjögren Syndrome and IgG4-Related Disease in a Patient Presenting Wıth Unilateral Lacrimal Gland Swelling

Abstract

Case: A 38-year-old woman presented with swelling in the temporal aspect of the left upper eyelid. Ophthalmologic examination revealed full visual acuity and an intraocular pressure of 12 mmHg, with no abnormality in the anterior or posterior segment. A swelling was observed in the lateral aspect of the left upper eyelid, corresponding to the anatomical location of the lacrimal gland. Schirmer test was 4 mm and tear break-up time was 7 seconds. Further evaluation was planned for inflammatory, lymphoproliferative, and systemic diseases involving the lacrimal gland. Contrast-enhanced orbital magnetic resonance imaging revealed normal orbital structures, extraocular muscles, and optic nerves. No significant enlargement, mass, or infiltrative lesion was detected in the lacrimal gland regions. Only minimal fluid intensity was observed beneath the eyelid in the anterior left orbit. An excisional lacrimal gland biopsy was performed. Histopathological examination revealed dense chronic lymphocytic infiltration between glandular structures, lymphoid follicle formation, and a plasma cell-rich inflammatory infiltrate. Immunohistochemical examination demonstrated mixed lymphoid infiltration with CD3 and CD20, and plasma cells with CD38/CD138. No IgG4-positive plasma cells were identified, and there was no significant fibrosis or granulomatous inflammation. The findings were reported as chronic lymphocytic infiltration of the lacrimal gland, with histomorphological features potentially associated with Sjögren syndrome. Discussion: Unilateral lacrimal gland swelling in adults requires careful evaluation for inflammatory diseases, lymphoproliferative disorders, and IgG4-related disease. Dense lymphocytic infiltration and lymphoid follicle formation may suggest Sjögren syndrome; however, diagnosis should not be based solely on lacrimal gland biopsy and requires clinical and serological correlation. The absence of IgG4-positive plasma cells and significant fibrosis did not support IgG4-related disease. Conclusion: Histopathological evaluation may be diagnostically valuable in patients with unilateral lacrimal gland swelling, even when radiological findings are inconclusive. Sjögren syndrome, IgG4-related disease, and lymphoproliferative disorders should be considered.

Keywords: Sjögren Syndrome; IgG4-Related Disease; Lacrimal Gland; Unilateral Lacrimal Gland Swelling; Lymphocytic Infiltration

Presentation ID / Sunum No=170

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-7845-1974

Yapay Zekâ ile Kalça Artroskopisi Araştırmalarının Semantik Haritalanması: Bertopic Tabanlı Bibliyometrik ve Dinamik Konu Modelleme Analizi

Dr. Ahmet Yiğitbay[1], Dr. Serhat Yıldırım[1]

[1]İzmir Tepecik Eğitim ve Araştırma Hastanesi

Özet

Amaç: Bu çalışmanın amacı, 2000-2025 yılları arasında yayımlanan kalça artroskopisi araştırmalarının gelişimini incelemek ve transformer tabanlı BERTopic modeliyle temel araştırma kümelerini ve zamansal eğilimleri belirlemektir. Gereç ve Yöntem: PubMed kayıtları 27 Ağustos 2026 tarihinde Europe PMC üzerinden tarandı. İngilizce makale ve derlemeler çalışmaya alındı; editöryal yazılar, yorumlar, mektuplar, düzeltmeler ve özetsiz kayıtlar dışlandı. Başlık ve özetler all-MiniLM-L6-v2 transformer modeliyle vektörleştirildi; UMAP, HDBSCAN ve c-TF-IDF bileşenlerini kullanan BERTopic ile konu modellemesi yapıldı. Konuların 2015-2025 arasındaki yıllık normalize prevalansları değerlendirildi. Küme ayrışması, konu çeşitliliği, tutarlılık ve farklı rastgele başlangıçlardaki kararlılık ölçüldü. Bulgular: Toplam 3.240 yayın analiz edildi ve 26 klinik konu belirlendi. Yayın sayısı 2025'te 349 ile en yüksek düzeye ulaştı. En büyük kümeler FAIS sonuçları ve total kalça artroplastisine geçiş (%28,2), sporcular ve spora dönüş (%8,8), labral koruma ve uzun dönem sonuçlar (%3,1) ile borderline asetabular displazi (%3,1) idi. 2015-2025 döneminde kapsüler kapatma/onarım sonuçları (%0,7'den %3,2'ye), distraksiyon-kapsülotomi biyomekaniği (%0'dan %2,0'ye) ve opioid kullanımı (%0'dan %1,7'ye) belirgin artış gösterdi. Sıvı ekstravazasyonu (%3,7'den %0,9'a), portal erişim teknikleri (%3,7'den %1,4'e) ve kondral hasar sınıflaması (%2,9'dan %0,3'e) geriledi. Silüet skoru 0,411, konu çeşitliliği 0,858, ortalama NPMI 0,403 ve ortalama düzeltilmiş Rand indeksi 0,691 bulundu. Sonuç: Kalça artroskopisi literatürü, teknik erişim ve erken komplikasyonlardan FAIS sonuçları, kapsüler yönetim ve perioperatif optimizasyona yönelmektedir. Yapay zekâ tabanlı konu modellemesi, alanın araştırma yapısını ve gelişen odaklarını tekrarlanabilir biçimde haritalayabilir.

Anahtar Kelimeler: Kalça Artroskopisi; Yapay Zekâ; Bertopic; Bibliyometri; Konu Modelleme

Semantic Mapping of Hip Arthroscopy Research Using Artificial Intelligence: A Bertopic-Based Bibliometric and Dynamic Topic Modeling Analysis

Abstract

Objective: This study aimed to examine the evolution of hip arthroscopy research published between 2000 and 2025 and to identify the principal research clusters and temporal trends using the transformer-based BERTopic model. Materials and Methods: PubMed records were searched via Europe PMC on

August 27, 2026. English-language articles and reviews were included, whereas editorials, comments, letters, corrections, and records without abstracts were excluded. Titles and abstracts were vectorized using the all-MiniLM-L6-v2 transformer model, and topic modeling was performed with BERTopic incorporating UMAP, HDBSCAN, and c-TF-IDF. The annual normalized prevalence of topics between 2015 and 2025 was evaluated. Cluster separation, topic diversity, coherence, and stability across different random initializations were assessed. Results: A total of 3,240 publications were analyzed, and 26 clinical topics were identified. Annual publication output peaked at 349 in 2025. The largest clusters were FAIS outcomes and conversion to total hip arthroplasty (28.2%), athletes and return to sport (8.8%), labral preservation and long-term outcomes (3.1%), and borderline acetabular dysplasia (3.1%). Between 2015 and 2025, marked increases were observed in capsular closure/repair outcomes (from 0.7% to 3.2%), distraction–capsulotomy biomechanics (from 0% to 2.0%), and opioid use (from 0% to 1.7%). Fluid extravasation declined from 3.7% to 0.9%, portal access techniques from 3.7% to 1.4%, and chondral damage classification from 2.9% to 0.3%. The silhouette score was 0.411, topic diversity was 0.858, mean NPMI was 0.403, and the mean adjusted Rand index was 0.691. Conclusion: Hip arthroscopy literature is shifting from technical access and early complications toward FAIS outcomes, capsular management, and perioperative optimization. Artificial intelligence-based topic modeling can reproducibly map the research structure of the field and its emerging areas of focus.

Keywords: Hip Arthroscopy; Artificial Intelligence; Bertopic; Bibliometrics; Topic Modelling

Presentation ID / Sunum No=172

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-4446-6374

Yaşın Ötesinde: Cerrahi Olarak Tedavi Edilen Aort Darlığında Makine Öğrenmesiyle Tanımlanan Biyolojik Kırılganlık

Asst. Prof. Dr. Barış Timur[1]

[1]SBÜ Mehmet Akif Ersoy Göğüs Kalp ve Damar Cerrahisi Eğitim ve Araştırma Hastanesi

Özet

Giriş: Konvansiyonel cerrahi risk modelleri, cerrahi aort kapak replasmanı (SAVR) uygulanan hastalardaki biyolojik heterojenliği tam olarak yansıtamamaktadır. Bu çalışmada, rutin olarak erişilebilen laboratuvar parametreleri kullanılarak veri odaklı preoperatif fenotiplerin belirlenmesi ve bu fenotiplerin mortalite durumu ile ilişkisinin değerlendirilmesi amaçlandı. Yöntemler: 2011–2024 yılları arasında izole SAVR uygulanan ardışık erişkin hastalar retrospektif olarak analiz edildi. Preoperatif biyolojik değişkenler standardize edilerek K-means kümeleme analizine dahil edildi. Optimal küme sayısı silhouette analizi kullanılarak belirlendi. Mortalite durumu ulusal kayıt sistemi sorgulanarak belirlendi ve ikili sonlanım noktası olarak analiz edildi. Yaş ve ameliyat yılı için ardışık düzeltmeler içeren lojistik regresyon modelleri oluşturuldu. Ayırt edici performans, alıcı işletim karakteristiği (ROC) analizi kullanılarak değerlendirildi. Bulgular: Toplam 466 hasta arasında biyolojik açıdan yorumlanabilir iki fenotip tanımlandı (silhouette skoru: 0,23). İnflamatuvar–renal fenotip; daha yüksek CRP ve SII düzeyleri ile daha düşük GFR ve albümin değerleri ile karakterizeydi. İki kümede mortalite oranları sırasıyla %12,5 ve %5,9 olarak saptandı. Küme üyeliği, düzeltilmemiş analizde mortalite ile ilişkiliydi ve düzeltme sonrasında ilişkinin yönü korunmaya devam etti. Tek başına yaş için AUC 0,690, tek başına fenotip için 0,660 ve yaş ile fenotipin birlikte değerlendirildiği model için 0,753 olarak bulundu. Sonuç: Denetimsiz biyolojik fenotipleme, SAVR sonrası daha yüksek mortalite durumu ile ilişkili, çok boyutlu bir inflamatuvar–renal kırılganlık profili tanımladı. Fenotip sınıflandırması, kronolojik yaşın ötesinde ek ayırt edici değer sağladı.

Anahtar Kelimeler: Aort Kapak Replasmanı; Küme Analizi; İnflamasyon; Mortalite

Beyond Age: Machine Learning–defined Biologic Vulnerability in Surgically Treated Aortic Stenosis

Abstract

Background: Conventional surgical risk models incompletely capture biologic heterogeneity among patients undergoing surgical aortic valve replacement (SAVR). We aimed to identify data-driven preoperative phenotypes using routinely available laboratory parameters and evaluate their association with mortality status. Methods: Consecutive adult patients undergoing isolated SAVR between 2011 and 2024 were retrospectively analyzed. Preoperative biologic variables were standardized and

subjected to K-means clustering. The optimal cluster number was selected using silhouette analysis. Mortality status was determined through national registry query and analyzed as a binary endpoint. Logistic regression models were constructed with sequential adjustment for age and year of surgery. Discriminative performance was evaluated using receiver operating characteristic analysis. Results: Among 466 patients, two biologically interpretable phenotypes were identified (silhouette 0.23). The inflammatory–renal phenotype demonstrated higher CRP and SII levels and lower GFR and albumin values. Mortality occurred in 12.5% versus 5.9% of patients in the two clusters. Cluster membership was associated with mortality in unadjusted analysis and remained directionally consistent after adjustment. Age alone yielded an AUC of 0.690, phenotype alone 0.660, and the combined model 0.753. Conclusions: Unsupervised biologic phenotyping identified a multidimensional inflammatory–renal vulnerability profile associated with higher mortality status after SAVR. Phenotype classification provided incremental discrimination beyond chronological age.

Keywords: Aortic Valve Replacement; Cluster Analysis; Inflammation; Mortality

Presentation ID / Sunum No=199

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-9146-3742

Yüksek Cerrahi Riskli Hastalarda Akut Kolesistit Tedavisinde Perkütan Kolesistostominin Etkinliği ve Güvenilirliği: Retrospektif Kohort Çalışması

Dr. Hikmet Pehlevan Özel[1]

[1]• Ankara Bilkent Şehir HAstanesi, Genel Cerrahi Kliniği

Özet

Amaç: Yüksek cerrahi riskli, ileri yaş ve komorbid hastalarda akut kolesistit tedavisinde perkütan kolesistostominin etkinliğini, güvenilirliğini ve interval kolesistektomiye köprüleme başarısını değerlendirmek. Gereç ve Yöntem: Akut kolesistit tanısıyla perkütan kolesistostomi uygulanan 134 hasta retrospektif olarak incelendi. Demografik veriler, komorbiditeler, Tokyo Kılavuzu 2018 şiddet derecesi, laboratuvar bulguları, Charlson Komorbidite İndeksi, ASA ve ECOG performans skorları, kateter özellikleri, hastanede yatış süresi, komplikasyonlar ve interval cerrahi sonuçları kaydedildi. Şiddet derecelendirmesi Tokyo Kılavuzu 2018 kriterlerine göre yapıldı. Bulgular: Hastaların ortalama yaşı 72,4±13,5 yıl olup %72,4'ü 65 yaş ve üzerindeydi; %52,2'si kadındı. Olguların %82,8'i Grade III, %4,5'i Grade II ve %12,7'si Grade I idi. Komorbidite yükü belirgindi; medyan Charlson indeksi 5 (ortalama 4,7±2,2), ASA III-IV oranı %58,6, ECOG performans skoru 2 ve üzeri %39,6, diyabet %41,0, koroner arter hastalığı %53,0 ve antikoagülan/antiagregan kullanımı %58,2 idi. Ortalama vücut kitle indeksi 29,2±5,5 kg/m2, ortalama lökosit 15,0 ve medyan CRP 80 mg/L bulundu. İşlem yatıştan medyan 1 gün sonra uygulandı; tüm kateterler görüntüleme eşliğinde başarıyla yerleştirildi ve medyan 25 gün (8-64) takılı kaldı. İşleme bağlı ciddi komplikasyon izlenmedi; toplam mortalite %1,5 (Clavien-Dindo V) olarak saptandı. Yirmi hastaya (%14,9) medyan 100 gün (14-510) sonra interval kolesistektomi uygulandı; bunların %90'ı laparoskopik olarak tamamlandı ve postoperatif medyan yatış 2 gündü. Tüm kohortta medyan hastanede yatış süresi 6 gündü. Sonuç: Perkütan kolesistostomi, ağırlıklı olarak Tokyo Kılavuzu 2018 Grade III ve yüksek komorbiditeli ileri yaşlı hastalarda düşük komplikasyon ve mortalite oranıyla akut kolesistitin kontrolünde etkili ve güvenilir bir tedavi seçeneğidir. Cerrahiye uygun olmayan hastalarda güvenli bir tedavi sağlarken, klinik durumu düzelen seçilmiş olgularda interval laparoskopik kolesistektomiye başarılı bir köprü oluşturmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Perkütan Kolesistostomi, Akut Kolesistit, Tokyo Kılavuzu 2018, İnterval Kolesistektomi, Yüksek Cerrahi Risk

Efficacy and Safety of Percutaneous Cholecystostomy in the Treatment of Acute Cholecystitis in High-Surgical-Risk Patients: A Retrospective Cohort Study

Abstract

Objective: To evaluate the efficacy and safety of percutaneous cholecystostomy in elderly, high-surgical-risk patients with acute cholecystitis and its success as a bridge to interval cholecystectomy. Materials and Methods: A total of 134 patients who underwent percutaneous cholecystostomy for acute cholecystitis were retrospectively reviewed. Demographic data, comorbidities, Tokyo Guidelines 2018 severity grade, laboratory findings, Charlson Comorbidity Index, ASA and ECOG scores, catheter characteristics, length of hospital stay, complications, and interval surgical outcomes were recorded. Results: The mean age was 72.4±13.5 years, 72.4% were aged ≥65 years, and 52.2% were female. Of the patients, 82.8% were Grade III, 4.5% Grade II, and 12.7% Grade I. The median Charlson index was 5 (mean 4.7±2.2), 58.6% were ASA III-IV, and 39.6% had an ECOG score ≥2. Diabetes mellitus was present in 41.0%, coronary artery disease in 53.0%, and anticoagulant/antiplatelet use in 58.2%. Mean body mass index was 29.2±5.5 kg/m², mean leukocyte count was 15.0, and median CRP was 80 mg/L. The procedure was performed a median of 1 day after hospitalization; all catheters were successfully placed under imaging guidance and remained in place for a median of 25 days (8–64). No serious procedure-related complications occurred, and overall mortality was 1.5% (Clavien-Dindo V). Twenty patients (14.9%) underwent interval cholecystectomy after a median of 100 days (14–510); 90% were completed laparoscopically, with a median postoperative hospital stay of 2 days. Median hospital stay for the entire cohort was 6 days. Conclusion: Percutaneous cholecystostomy is an effective and safe treatment for acute cholecystitis in elderly, high-risk patients, predominantly with Tokyo Guidelines 2018 Grade III disease. It provides definitive treatment for patients unsuitable for surgery and can successfully bridge selected patients with clinical improvement to interval laparoscopic cholecystectomy.

Keywords: Percutaneous Cholecystostomy, Acute Cholecystitis, Tokyo Guidelines 2018, Interval Cholecystectomy, High Surgical Risk

Presentation ID / Sunum No=122

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-2659-7952

Yüksek Tibial Osteotomi Cerrahisinde Kapalı Aspiratif Dren Kullanımının Kemik Kaynamasına Etkisinin Değerlendirilmesi

Asst. Prof. Dr. Ümit Gök[1]

[1]S.B.Ü Kocaeli Şehir Hastanesi

Özet

Amaç: Medial açık kama yüksek tibial osteotomi (MAK-YTO), medial kompartman osteoartriti ve varus dizilim bozukluğunun tedavisinde yaygın olarak kullanılan eklem koruyucu cerrahi yöntemlerden biridir. Postoperatif dren kullanımı hematom oluşumunu azaltarak erken dönem klinik sonuçları iyileştirebilir; ancak osteotomi iyileşmesi üzerindeki etkisi halen tartışmalıdır. Bu çalışmanın amacı, MAK-YTO sonrası kapalı aspiratif dren kullanımının erken radyolojik kaynama ve klinik sonuçlar üzerine etkisini değerlendirmektir. Gereç ve Yöntem: Primer medial kompartman osteoartriti nedeniyle MAK-YTO uygulanan toplam 92 hasta retrospektif olarak değerlendirildi. Hastalar dren kullanılan grup (n=46) ve dren kullanılmayan grup (n=46) olarak ikiye ayrıldı. Demografik özellikler, komorbiditeler, sigara kullanımı, radyolojik düzeltme parametreleri, komplikasyonlar ve kaynama sonuçları karşılaştırıldı. Osteotomi kaynaması Staubli radyolojik kaynama sınıflamasına göre 6. hafta ve 6. ay kontrollerinde değerlendirildi. Bulgular: Gruplar yaş, cinsiyet dağılımı, diyabet, hipertansiyon ve sigara kullanımı açısından benzerdi (p>0,05). Altıncı hafta Staubli kaynama skorları açısından dren ve drensiz gruplar arasında anlamlı fark saptanmadı. Altıncı ay sonunda tüm osteotomilerde radyolojik kaynama elde edildi. Hinge kırığı ve diğer komplikasyon oranları açısından da gruplar arasında anlamlı farklılık bulunmadı. Sonuç: Greftsiz medial açık kama yüksek tibial osteotomi uygulanan bu seride kapalı aspiratif dren kullanımının erken kaynama, nihai osteotomi iyileşmesi veya komplikasyon oranları üzerinde anlamlı bir etkisi bulunmamıştır. Modern açılı stabil plak sistemleri ile gerçekleştirilen osteotomilerde yüksek kaynama oranları elde edilebilmekte ve dren kullanımı bu sonucu değiştirmemektedir. Daha yüksek kanıt düzeyi sağlayacak prospektif randomize kontrollü çalışmaların bu bulguları doğrulaması gerekmektedir.

Anahtar Kelimeler: Yüksek Tibial Osteotomi, Dren, Kemik Kaynaması, Osteotomi İyileşmesi, Medial Açık Kama Osteotomi

Evaluation of the Effect of Closed Aspirative Drainage Use On Bone Healing in High Tibial Osteotomy Surgery

Abstract

Introduction: Medial open wedge high tibial osteotomy (MAK-YTO) is one of the joint-preserving surgical methods commonly used in the treatment of medial compartment osteoarthritis and varus

malalignment. Postoperative drain use can improve early clinical outcomes by reducing hematoma formation; however, its effect on osteotomy healing is still controversial. The aim of this study is to evaluate the effect of closed aspirative drainage use after MAK-YTO on early radiological healing and clinical outcomes. Material and Methods: A total of 92 patients who underwent MAK-YTO due to primary medial compartment osteoarthritis were retrospectively evaluated. Patients were divided into two groups: the drain-used group (n=46) and the drain-unused group (n=46). Demographic characteristics, comorbidities, smoking, radiological correction parameters, complications, and healing outcomes were compared. Osteotomy union was evaluated at 6 weeks and 6 months of follow-up according to the Staubli classification. Results: The groups were similar in terms of age, gender distribution, diabetes, hypertension, smoking ($p>0.05$). No significant difference was found between the drained and undrained groups in terms of Staubli union scores at the 6th week. Radiological union was achieved in all osteotomies at the end of the 6th month. There was also no significant difference between the groups in terms of hinge fracture and other complication rates. Conclusion: In this series of graft-free medial open wedge high tibial osteotomy, the use of closed aspirative drains did not have a significant effect on early union, final osteotomy healing, or complication rates. High union rates can be achieved in osteotomies performed with modern angled stable plate systems, and drain use does not change this result. Prospective randomized controlled trials providing a higher level of evidence are needed to confirm these findings

Keywords: High Tibial Osteotomy, Drain, Bone Fusion, Osteotomy Healing, Medial Open Wedge Osteotomy

Presentation ID / Sunum No=162

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-4954-137X

Farelerde İntravenöz ve İntraperitoneal Uygulamanın Akut Doksorubisin Toksisitesi Üzerine Etkilerinin İncelenmesi

Ph.D. Okan Ali Aksoy[1]

[1]Sağlık Bilimleri Üniversitesi Gülhane Sağlık Bilimleri Enstitüsü Deney Hayvanları Üretim ve Araştırma Birimi

Özet

Kanser, anormal hücrelerin hızla yayılması ve kontrolsüz çoğalma ile karakterize, hayatı tehdit eden bir hastalıktır. Dünya Sağlık Örgütü (DSÖ) verilerine göre 2018 yılında yaklaşık 10 milyon insanın bu hastalık sebebiyle hayatını kaybettiği bilinmektedir ve bu rakam gün geçtikçe artmaktadır. Doksorubisin, çeşitli tip kanser hastalıklarının tedavisinde kullanılan antrasiklin sınıfına ait bir ilaçtır. Doksorubisinin apoptotik yolak üzerinden gösterdiği antikanser etki, aynı zamanda sağlıklı dokular üzerinde toksik etkilere de neden olmaktadır. Toksik etkiler ilacın hem kronik kullanımında hem de daha yüksek dozda akut kullanımında görülmektedir. Akut doksorubisin toksisitesi daha çok karaciğer, böbrek ve kalp üzerinde görülmektedir ve kardiyomiyopatiyle ilişkili kalp yetmezliğine neden olabilmektedir. Hastalıkların tedavisi yanında yan etkilerin önlenmesi amacıyla yapılan çalışmalarda deney hayvanı modeli önemlidir. Bu şekilde istenilen alanda gelişmeler sağlanırken, insanlarda görülmesi muhtemel yan etkilerin de önüne geçilmiş olur. Bu çalışma ile akut doksorubisin organ toksisitesi üzerine ilaç uygulama yolunun etkisi araştırılmıştır. Çalışmada erkek Balbc fare kullanılmıştır. Her biri 21-24°C'lik sıcaklıkta % 50'lik hava nemi ile 3'erli bir şekilde, fareler için özel standart kafeslerde tutulmuştur. Otomatik ışıklandırma ile 12 saatlik aydınlık/karanlık döngüsü korunmuştur. Tüm çalışma süresince farelerin ad libitum beslenmesi sağlanmıştır. Hayvanlar bu amaçla hayvan modellerinde birbiri yerine en çok kullanılan yol olan intravenöz ve intraperitoneal uygulamanın farklı zamanlarda ilaç biyodağılımı ve kan parametreleri üzerinden karaciğer, böbrek ve kalp üzerindeki akut doksorubisin toksisitesi üzerine etkileri incelenmiştir. Bu amaçla tek doz doksorubisin (20mg/kg) intravenöz (iv) veya intraperitoneal (ip) uygulanmıştır. Çalışma kapsamında canlı hayvan görüntüleme ile iv ve ip olarak rodamin b ve doksorubisin uygulanan hayvanlar incelenmiş ve özellikle uygulama sonrası erken dönemlerde biyodağılımın değiştiği gözlenmiştir. Ayrıca uygulamadan 24 sonra elde edilen kan parametrelerinde, özellikle AST (iv uygulama için 253,6± 1,83 ve ip uygulama için 43,2± 2,95) ve ALT (iv uygulama için 838,6± 307,45 ve ip uygulama için 163,4± 49,4) değerlerinde anlamlı farklara neden olduğu tespit edilmiştir ($p<0.05$).

Anahtar Kelimeler: Fare, İntravenoz, İntraperitonel, Doksorubisin, Biyodağılım

Investigation of the Effects of Intravenous and Intraperitoneal Administration On Acute Doxorubicin Toxicity in Mice

Abstract

Cancer is a life-threatening disease characterized by the uncontrolled proliferation and rapid spread of abnormal cells. According to the World Health Organization (WHO), approximately 10 million people died from cancer in 2018, and this number continues to increase. Doxorubicin is an anthracycline-class chemotherapeutic agent widely used in the treatment of various types of cancer. Although its anticancer activity is primarily mediated through apoptotic pathways, doxorubicin can also cause toxic effects in healthy tissues. These adverse effects may occur following both chronic administration and acute exposure to high doses. Acute doxorubicin toxicity predominantly affects the liver, kidneys, and heart and may lead to cardiomyopathy-associated heart failure. Animal models are essential for investigating therapeutic approaches and preventing drug-related adverse effects, as they enable the evaluation of potential toxicities before clinical application. In this study, the effect of the route of administration on acute doxorubicin-induced organ toxicity was investigated. Male BALB/c mice were used and housed in standard cages specifically designed for mice, with three animals per cage, at 21–24°C and 50% relative humidity. A 12-h light/dark cycle was maintained using an automated lighting system. The effects of intravenous (IV) and intraperitoneal (IP) administration, two of the most commonly used routes in animal models, on the acute toxicity of doxorubicin in the liver, kidneys, and heart were evaluated based on drug biodistribution and blood biochemical parameters at different time points. A single dose of doxorubicin (20 mg/kg) was administered via either the IV or IP route. In vivo imaging of animals administered rhodamine B and doxorubicin via IV or IP routes revealed differences in biodistribution, particularly during the early post-administration period. Moreover, significant differences were observed in blood biochemical parameters measured 24 h after administration, particularly AST (253.6 ± 1.83 vs. 43.2 ± 2.95) and ALT (838.6 ± 307.45 vs. 163.4 ± 49.4) levels for IV and IP administration, respectively ($p < 0.05$).

Keywords: Mouse, Intravenous, Intraperitoneal, Doxorubicin, Biodistribution